

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

Rita
Hunter

Siyah Kadife

Opsiloo

Ücretsiz PDF Kitap Arsiwi - <https://rantey.org>

Asla Sahip Olamayacaklarını Hatırlatan Bir Hüzün... Ve Simsiyah Kadifemsi Bir His...

Kusursuz bir leydi olmaya adanmış bir hayat, çoğu zaman dışına çıkılması güç sınırlarla çevrilidir. Fakat bazı anlar gelir ki, bastırılmış bir tutku ve cesaret, kalıpların tutamayacağı bir okyanusa döner.

Emily, kurallar ve baskı içindeki gösterişsiz hayatının en önemli gününde, yeni yaşantısını sürdüreceği odaya korkakça ilerlediği sırada gördü o adamı. Karanlık varlığını gölge gibi arkasından sürükleyen yabancı, Emily'yi hem korku hem de fırtınalı duygularla baş başa bırakarak yanından geçip gittiğinde kaderleri çoktan mühürlenmişti...

Hayatına aniden giren bu esrarengiz adam dünyasını sarsarken Emily ne ondan kaçabiliyor ne de ona dokunabiliyordu. Biliyordu ki Marcus onun için günahtı... O ise Marcus için ihanet... Ve zaman geldi, şartlar değişti...

Marcus artık umuttu... Emily ise aşk...

9789944829977

25

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

online kitaplar: kitap365.com

[instagram.com/tydiler/tydiler](https://www.instagram.com/tydiler/tydiler)

[facebook.com/tydiler/tydiler](https://www.facebook.com/tydiler/tydiler)

[tumblr.com/tydiler/tydiler](https://www.tumblr.com/tydiler/tydiler)

SİYAH KADİFE

Yazarı: Rita Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Görseli: arcangel.com

1. Baskı: Nisan 2015

ISBN: 978 9944 82-997-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Rita Hunter / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 **Kat:** 1 **Topkapı-İst**

Tel: (0212) 482 99 10 **(pbx)**

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 **Taksim - İstanbul**

Tel: (0212) 252 38 21 **Faks:** 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SİYAH KADİFE

Rita Hunter

Birinci Bölüm

Düğün Gecesi...

Bugün, evliliğinin ilk günüydü... Kolayca ağızdan çıkabilecek üç kelimelik değişiklik... Oysa değişen hayatsa, hiçbir şey yeterince kolay ya da sıradan değildi. Emily daha mutlu ya da en azından daha heyecanlı olması gerektiğini hatırlattı kendine... Hatta bunun için kendini zorladı. Ama ne yaparsa yapsın, endişe ve karamsarlıktan daha fazlasını hissetmeyi başaramıyordu.

Düğün yemeği bitip, konukların ayrılma vakti geldiğinden beri endişesine eklenen gerginlik yüzünden kırılmak üzereydi. *Tanrım beni utandırma* dedi içinden... Sonra *Tanrım bana yardım et* diye düzeltti... Öyle ki, bu gece yardıma ihtiyacı olacağını hissediyordu.

İçindeki havayı 'O' şeklinde büzdüğü dudakları arasından üfledi ve hafifçe başını çevirerek arkasındaki hizmetçiye baktı. Kadın ciddi görünüyordu... Aslında onun için suratsız demek daha doğrudu. Bir şeye kızmış ya da üzülmüş olabilirdi. Belki de sormalıydı ama... Bunu neden kafaya taktığını bilmiyordu. Neticede düşünmesi gereken çok daha önemli bir mesele vardı ve nasıl hareket etmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında vardı. Annesi bu konuda ona bazı temel şeylerden bahsederken durumun son derece normal olduğundan ve şanslı her kadının aynı yollardan geçmesi gerektiğinden bahsetmişti. İşin

gerçeği Emily kendini şanslı görmüyordu. Daha da açığı korkuyordu. O yollardan çok önce geçmiş olan annesi acaba kendisini şanslı görüyor muydu? Bu düşünce neredeyse gülmesine neden oluyordu. Tabii neredeyse...

Gözlerini mecburen önünde uzanıp giden merdivenlere çevirdiği sırada arkasındaki hizmetçi sabırsızca önüne geçti ve zeminde yüksek sesler çıkartan adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. Tek kelime etmemiştir ama Emily onu takip etmesi gerektiğini biliyordu. İtaat etmesi gereken zamanları bilirdi, bu sanki benliğine işlemiş bir tür içgüdüydü. Tereddüt etmeden basamaklara ilerledi ve uzun bir tırmanıştan sonra hizmetçinin peşine takılarak loş bir koridora saptı.

Evin bu kısmı da geri kalanı gibi kasvetliydi. Emily karanlık koridorda ilerlerken ürpermekten kendini alamadı. Gotik heykeller ve karamsar tabloların dizili olduğu duvarların, sanki anlatacak sayısız ürkütücü hikâyesi vardı. Öyle bile olsa kafasındaki seslerden kurtulmalıydı. Üçüncü katta olduklarını biliyordu, yani en üst katta. Elbette evin sahibinin en üst kattan başka bir yerde kalması şaşırtıcı olurdu. Emily tekrar ürperdi. Kocasını düşünmek iliklerine kadar işleyen bir üşüme hissi veriyordu. Elini tuttuğunda, ona baktığında ve öptüğünde... Emily gürültüyle yutkundu ve dudaklarının temas ettiği ilk ve son anıyı aklından çıkartabilmek için gözlerini yumdu.

“Leydim burası...”

Leydim? Doğru ya, o artık bir vikontesti. Buna alışması gerekecekti.

Koridorun sonundaki odanın önünde duran hizmetçi ile arasında üç kapılık bir mesafe olduğunu görünce düşüncelerinin adımlarını yavaşlattığını fark etti. Nemli avuç içlerini pahalı gelinliğinin yumuşak kumaşına sürerek kuruladı ve kapıya doğru ilerledi.

Gafil avlamayı hedefleyen sinsi bir düşman gibi, sessiz adımlarla hareket eden birinin yaklaşmakta olduğunu hissettiğinde, Emily kapıya varmak üzereydi.

O adamı ilk kez gördüğü anı hiçbir zaman unutmayacaktı... Karanlık koridorun daha karanlık bir yere kıvrıldığından habersizce, yeni hayatını sürdüreceği odaya korkakça ilerlediği sırada köşeyi döndü adam. Bütünüyle siyah ve ürkütücüydü... Geçmek üzere olduğu yerlere meşum bir his yayarak, karanlık varlığına atıfta bulunuyordu sanki. Emily duraksadı, daha doğrusu dondu kaldı. Ona yol gösteren hizmetçi de gerileyip kapıya doğru yanaşmıştı. Sanki ondan korkmuştu. Zengin hayal dünyasının bir oyunu da olabilirdi bu his... Ama öyle olmadığını hissediyordu. Emily *bana bak* dedi içinden. Öylece geçip gitmesini izlemek istemiyordu çünkü... Fakat bakmayacaktı, hatta onu görmeyecekti bile. Emily bunu neden umursadığını ya da sebep olduğu kalp kırıklığının nedenini de bilmiyordu.

Adam yanından geçip gitmek üzereyken küçük bir mırıltı geldi kulağına ve sesin kendi boğazından kaçan bir inilti olduğunu fark etmekte gecikmedi. Utançtan yüzüne bir sıcaklık yayılırken kaçmak için dayanılmaz bir istek duydu.

Yüzünü önüne çevirip yeniden adım atmaya konsantre olmuşken, adam başını ondan yana çevirdi ve sadece bir saniyeliliğine gözleri kesişti. Duraksama yok, duygu yok... Sadece ilgisiz tek bir bakıştan sonra adam hızını kesmeden, karanlık varlığını gölge gibi peşinde sürükleyerek yoluna devam etti.

Kalbi deli gibi çarpan Emily'yi öylece bırakarak...

Oysa Emily için zaman sanki ağırlaşmıştı. O tek saniyelik bakış, ağırlaşan zaman içinde esrarengiz bir roman gibi içine işlemişti.

Kimdi bu adam? Düğün yemeğinde görse hatırlardı. İşin aslı adam, basit hayatının herhangi bir döneminde görüp de untabileceği birine benzemiyordu. Kafesin içinde kendini oradan oraya vuran bir kuşunki gibi atan kalbinin üzerine elini bastırdı. Ağlamak istiyordu... Çünkü içinde büyüyen berbat kayıp hissi-ne bir tepki vermek istiyordu. Fark ediyordu da, hayatı boyunca asla yaşayamayacağı şeyleri hatırlatan bir hüznle birlikte, bu gece ağlamak için gerçekten mükemmel bir geceydi.

“Leydim b yurun lütfen.”

Emily s ıradı. Elbette... Bu gece onun zifaf gecesiydi. Kocasına kar şı görevlerinin başlangıcı olacak açılış gecesiydi. Kasvet, dışarıdaki mart so u undan bile dondurucuydu. Belki de herkes aynı şekilde hissediyordu.

Sakince hizmetçinin açtığı kapıdan içeri girdi ve endişesini kusursuzca saklayarak odayı inceledi. Yeniden ve yeniden *kasvetli* diye düşündü... Dışarıdan bile daha fazla hem de... En azından büyük   minedeki ateş g r l g r l yanıyordu ve içerisi m sri lik derecesinde aydınlıktı.   minenin önünde kurulmuş olan sıcak su dolu küvete, hem hasret hem de korku hisleri içinde baktı. Korkuyordu çünkü az sonra soyunması gerekecekti ve bu durumda bir daha giyinmemesi gerekebilirdi.

Ona odaya kadar eşlik eden hizmetçi, yanında aniden beliren ufak tefek bir kızı işaret ederek “Marge size hazırlanmanız için yardım edecek leydim,” dedi. “Bir arzunuz olursa yerine getirmek onun görevi.” Sözleri kendisinden beklenildiği gibi neredeyse kusursuzdu ama sesinde ve güzel yüzünde gizlemeyi ba aramadı ı bir   ke vardı. Emily bunun sebebini öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

Başını sallayıp kadına teşekkür etti ve emirleri için bekleyen k  k kıza dönüp hafifçe gülümsedi.

“Leydim soyunmanıza yardım edeyim.”

Babası mal varlığının çoğunu kaybetmeden öncesine kadar bir oda hizmetçisine sahip olduğu için, Emily hem kendisinden hem de bir hizmetçiden beklenileni iyi bilirdi. Bu yüzden kızın, gelinli ini çıkartmasına sessizce müsaade etti ve aynı sessizlikle sıcak su dolu küvete girdi.

Suyun sakinleştirici etkisi tenine, kanına ve kemiklerine i liyordu. Buna rağmen zihnindeki uyarı yeterince rahatlamasına müsaade etmiyordu. Bu normal olmalı diye geçirdi içinden. Annesi olabilecekleri anlatırken gerçekleri  arpıtmamı tı. Canının yanaca ını ve kocasının memnun kalmaması halinde ters bir şeyler söyleyerek kalbini kırabilece ini açıkça belirtmişti.

Romantik düşüncelerin ve hayallerin zifaf yatağında yeri olmaması gerektiğini söylerken ne kadar da kendinden emin ve memnundu. Sanki Emily'nin korkusu ona gurur veriyordu. Aslında buna benzer bir şeyler söylemişti. Tecrübesiz kızların bu geceden korkmaları, onların Tanrı'nın gözünde kutsandıkları anlamına geliyordu. Sadece hafif kadınlar olacıklardan keyif alabilirlerdi. Evet, aynen bu kelimeleri kullanmıştı annesi.

Emily vaktin geldiğini fark edip küvetten çıktı ve Marge'ın tuttuğu havluya sarındı. Titriyordu ve bunun tek nedeni serin hava değildi. Minik hizmetçinin üzerine geçirdiği incecik gecelik, kalın havlunun sıcaklığına yeni yeni alışan bedenine yapılan bir haksızlıktı. Neredeyse sızlanacakken kendini tuttu. Emily ne zaman bu hataya düşse annesi hanımefendilerin asla sızlanmamaları gerektiğini acı verici bir şekilde hatırlatırdı.

“Yemeği masada mı yersiniz, yoksa yatağınızda mı?”

Yemek ve yatak mı? Önce küçük sehpanın üzerindeki içi dolu tepsiye, sonra da yatağa baktı. Daha önce yatakta yediğini hiç hatırlamıyordu. Bunu yapsaydı kesin cezalandırılacağını bildiği için böyle bir arzusu oluyorsa bile teşebbüs etmemişti. Hayır, yatakta yemesi mümkün değildi. Aslında yemek yiyecek durumda değildi. Bu yüzden kıza, çıkarken tepsiyi alabileceğini söyledi ve dimdik bir vaziyette yatağının yanındaki sandalyeye oturdu.

Şimdi ne olacaktı?

Odayı en ince ayrıntısına kadar inceleyecek uzun dakikaları olmuştu ve düşüncesine göre odanın bir erkeğe ait olmasına imkân yoktu. Bu tespiti yaptıktan sonra pencereye bitişik olan duvardaki kapıyı fark etmiş ve bunun kocasının odasına açıldığını tahmin etmişti. Eşlerin ayrı odalarda uyumaları beklenen bir şeydi ve Emily de durumdan gayet memnundu.

Kendi küçük ve renkli odasının yanında, yeni mekân son derece karanlık ve sıkıcıydı. Kaliteli mobilyalar ve örtülerin son derece pahalı olduğuna şüphe yoktu ama hiçbirinde kişisel zevklerine hitap eden o sıcaklıktan da eser yoktu. Böyle düşün-

düğü için annesi nankör olduğunu söylerdi hiç şüphesiz. En azından artık annesinin eleştirilerinden ve iğnelerinden uzak kalabileceği bir hayatı olacaktı. İyi tarafından bakmanın iyileştirici etkisi biraz gevşemesine neden olduysa da akli koridorda karşılaştığı adama kayınca yeniden huzursuzlandı.

Çocukken ve genç kızlığının ilk yıllarında gizlice okuduğu gotik hikâyelerdeki karanlık varlıkların ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi adam. Koridor yüzünü tam olarak seçmesine izin vermeyecek kadar karanlık olduğu için neye benzediğinden emin değildi. Kaldı ki Emily'nin ilgisini çeken görüntüsündeki detaylardan ziyade, varlığından kaynaklanan o tuhaf etkiydi. Şimdi bile teninde hissedebiliyordu bunu...

Emily korktuğunu kendinden saklayacak değildi. Korku onun yakın arkadaşıydı. İyi anlaştıkları söylenemezdi ama birbirlerini anlıyorlardı. Buna rağmen toplumsal ve ailevi baskılara direnemeyen kişiliğinin derinlerinde çırpınıp duran bir yanı merak etmesine neden oluyordu. Onda ilgisini cezbeden ne vardı? Emily hayatının vazgeçilmezi olan korkuyla bu derece uyarılamayacağını farkındaydı zira babasına karşı hissettiği korkunun arkasında ve devamında farklı hisler yer almıyordu. Sadece saf, dondurucu bir korkuyu besleyen başka korkular vardı. Korkuya karşı fiziksel tepkileri hiç değişmezdi. Fakat bu seferki farklıydı. Daha yoğun ama ilgi çekici... Merak uyandırıcı.

Neden o kadar karanlık görünüyordu? Ve neden Aylsham Malikânesi'nin yeni hanımına kibar bir selam vermek için durmamıştı? Emily'nin üzerinde gösterişli bir gelinlik vardı, yani kim olduğunu anlamaması mümkün değildi.

Kafasını aptalca düşüncelerle dolduruyordu. Belki de sarhoşun tekiydi ya da umursamaz bir züppe. Emily onu düşünüp zihnine işkence ederek asıl konudan giderek uzaklaşıyordu. Keşke şarabı geri göndermeseydim diye düşündü. Belki böylece gevşeyebilirdi.

Kazık gibi oturduğu sandalyeden kalkıp nasıl görüldüğüne

bakmak için aynanın önüne geçti. Odadaki en parlaltılı eşya, altın varaklı bu aynaydı. Emily gösterişli şeylerden hiç hoşlanmadığı halde yakından daha da güzel görünen aynadaki işlemlere hayran olmadan edemedi.

Bütün bunlar artık ona aitti. Annesinin ona şanslı küçük hanım diye hitap etmesinin nedenlerinden biri de bu ayna gibi pahalı mobilyalar ve diğer zenginlikler olmalıydı. Düğün yemeğinin verildiği sırada, balo salonunu kibirle incelerken sesinde, yüzündeki kibri yalanlayan bir açgözlülük vardı. *'Tüm bunların şanslı küçük hanım, kıymetini bil ve sakın nankörce sızlanmalarınla kocanın canını sıkma.'*

Emily kafasını iki yana sallayıp annesinin sesini ve görüntüsünü aklından çıkartmaya çalıştı ve dikkatini kendi görünüşüne verdi. Bir erkek karısından ne beklerdi? İlk gecelerinde güzel görünmesini isterdi herhalde. Emily en azından bunun için çok çabalaması gerekmediğini düşünerek memnun oldu. Çok güzel bir kız sayılmazdı ama kocasının beğenisini kazanacak kadar hoş göründüğünü düşünüyordu. Vikont kiliseye girmeden önce gelinliğin ona ne kadar yakıştığına dair kuru birkaç kelime etmişti.

Emily sırtına dökülen koyu kumral saçlarını eliyle düzeltti. Küvetten ıslanmadıkları için gür ve nedense her zamankinden daha parlak görünüyorlardı. Kalın iki tutamı omuzlarının üzerinden geçirip ince geceliğinin pek de saklayamadığı göğüslerinin üzerine bıraktı ve kendine daha yakından baktı. Belki de yüzündeki çilleri kapatmak için pudra kullanmalıydı. Aceleyle aynanın önündeki şişeleri ve kutuları kontrol etti ama pudraya benzer hiçbir şey bulamayınca pes ederek alev gibi yanan yanaklarını avuçladı.

Gözlerinden okunan korkudan kurtulmalıydı ama ne yarsa yapsın duygularını ayna gibi yansıtan ela gözleri onu ele verecekti. Yüzündeki tek renk dudaklarındaydı. Emily her daim kıpkırmızı görünen dudaklarını fazla kalın, başka bir deyişle ağzını çok büyük buluyordu. Onunki kadar küçük bir yüzün bu denli iri göz ve dudakları barındırması normal değildi.

Çaresizce tekrar yatağa yaklaştı ve bu sefer sandalyeye çökmek yerine yatağın üzerine tırmanıp ortada bir yere kuruldu. Burada beklemesi daha iyiydi... Kocasını da böyle isterdi.

Dakikalar birbirini kovalıyordu. Emily duvardaki saatin gece yarısını bir hayli geçtiğini bakmadan da biliyordu çünkü gözlerini açık tutmanın artık mümkün olmadığı bir duruma gelmişti. O gelmeden uyumaması gerektiğini bilmek ne yazık ki vücudunun ihtiyaçlarını hiçe sayması için yeterli değildi. Biraz daha sabretmesi gerektiğini tekrarladı içinden ve gözlerini açık tutmak için parmaklarını kullandı. Artık daha fazla dayanamayacağını düşündüğü sırada odanın kapısı hızla açıldı ve giydiği ropdöşambr yerleri süpüren kocası içeri girdi.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde Emily'nin ilk düşüncesi kaçmak oldu ama bugüne kadar beynine çiviyle kazınan eğitim ve itaat etmeye uyumlu mizacı, yerinden bir santim bile oynamasına izin vermedi.

"Güzel gelinim de beni bekliyormuş, bu ne şeref!" dedi kocası gülerek.

Emily hiç istemediği halde onun etkileyici görüldüğü kadar ürkütücü olduğunu da kabul etmek zorunda kaldı. Aylsham Vikontu William Cromer'ın ne kadar gösterişli bir adam olduğunu bilmeyen yoktu zaten. Belki aralarındaki yirmi senelik yaş farkıydı Emily'yi endişelendiren. Neyse ki babamdan daha genç diye düşündü ve bunun kendisini rahatlatmasını bekleyerek sessizce kocasına baktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Kuruyan dudaklarını ıslatarak "İyi geceler lordum," dedi. En azından bunu becerebilirdi.

Adam yavaşça yatağa doğru yaklaşmaya başladı. Koyu renk saçları şömineden gelen ışığı yansıtacak kadar ıslaktı. Yeni yıkanmıştı demek... Emily bu titizliği için - belki sadece küçük bir gülümsemeyle - ona minnetini göstermeyi düşünüyordu ama adamın yüzündeki vahşi ifade donup kalmasına neden oldu.

"Bana William de."

Emily gereksiz yere “William...,” dedi. Bu sırada yatağa ulaşan kocası ropdöşambrının kuşağını çözüyordu.

Ona bakmamalıydı... Bakarsa aptalca korkusu su yüzüne çıkar, böylece kocasını ve kendisini küçük düşürecek bir tepki verirdi. Gözlerini William’ın çıplak sağ omzuna dikmeye özen göstererek hafifçe ondan tarafa döndü. Kendini çıplak kaldığında hissedeceği utanca hazırlamaya çalışıyordu ve elinde saniyelerden fazlası yoktu. Ama öyle olmadı...

William onu omuzlarından tutup hiç de nazik olmayan bir şekilde yatağa ittiğinde geceliği hâlâ üzerindeydi. Kıvrılan bacaklarını telaşla düzelterip kendini yastıklara iyice bastırdı.

“Korkuyor musun?”

Emily bu noktada ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Korkuyordu fakat kocası da annesi gibi bu korkuyu memnuniyet verici bulur muydu emin değildi. Belki de bunu bir hakaret olarak görürdü.

“Korkuyorsun...” Parmakları Emily’nin yanağında hafifçe geziniyordu. Sesinde gizlenmemiş bir memnuniyet vardı.

Emily birçok anlama gelecek şekilde başını salladı.

“Bacaklarını arala.”

“Ne?”

William tekrar etmek yerine kızın geceliğini yukarı sıyırıp sertçe bacaklarını araladığında Emily çılgık attı. Üzerine çullandığında ise gıkını çıkartmayacak kadar korkmuştu.

“İyice arala.”

Emily’nin ona itaat etmesine gerek yoktu çünkü William bacaklarını istediği şekilde aralayıp ileri geri hareketlerle Emily’nin bacaklarının arasında gidip gelerek onu istediği şekilde kullanmaya çalışıyordu.

Yaşadıkları bütünüyle yanlıştı. O işin nasıl hissettireceğini bildiğinden falan değil ama bacaklarının arasına baskı uygulayan yumuşacık şeyin bekâretini bozacak güce sahip olamayacağını ve bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Bu durumda nasıl davranması gerekiyordu... Tanrı aşkına gitmesini, bitmesini

istiyordu. Dokunuşları, kulağının dibindeki hayvansı solukları tiksindiriciydi.

Emily gözlerini yumarak bu rezilliğin biteceği anı sabırla ve utançla beklemeye başladı. Gözleri, sıcak yaşlarını durduramayacağı kadar dolmuştu. Artık o meşhur acıyı beklememesi gerektiğinin bilincindeydi çünkü bir şekilde kocasının o işi beceremediğini anlamıştı. Akıllılık edip sessizce işini bitirmesini beklemeliydi ama o üzerinde hareket ettikçe midesinden yukarı doğru acı bir su çıkıyor ve ağzına doluyordu. Yine de *sabredebilmek* için dua etti.

William'ın homurtuları, zaman geçip hiçbir değişiklik olmadığını gördüğünde kulak kızartıcı küfürlere dönüştü. Küfürler arttıkça hareketlerindeki şiddet de artıyordu. Emily dişlerini sıkmaya devam etti çünkü ağzını açacak olursa kusacağını biliyordu. Elbette sınırdan olan tek sıkıntısı fiziksel tükenmişliği değildi. İlk defa birini öldürmek istiyor, varlığından uzaklaşmak için her türlü çılgınlığı yapabileceğini hissediyordu. Bu yüzden William'ın daha da sertleşen baskısını bacaklarının arasında hissettiğinde içinde taşmak üzere olan öfkeden beslenerek onu sertçe üzerinden itti ve kenara yuvarlandı.

Yataktan düşen William tekrar üzerine çullandığında bir tur daha dönmeye çalışıyordu ama kocası cinsel güçsüzlüğüne rağmen fiziksel olarak son derece güçlü bir adam olduğunu doğrudan kanıtlamak için Emily'yi saçından kavradığı gibi yüzünü kendine çevirdi.

“Kaçmak mı istiyorsun? Beceriksiz kaltak!”

Yüzüne inen tokat Emily'yi nedense hiç şaşırtmadı ama hissettiği acıya hazırlıklı değildi. Çaresizlik içinde yüzünü iki yastığın arasına gömüp yeni darbelerden kaçabilmek için kollarıyla başını korumaya aldı.

“Beni tahrik edecek işveye bile sahip değilsin. Ne yeterince güzelsin ne de zengin. Buz gibisin. Neden seninle evlendim sanıyorsun? Eğer bana bir varis bile veremeyeceksen seni sokağa atarım daha iyi... Yapmam mı sanıyorsun?”

Söyleyecek sözü yoktu. Konuşursa kötü bir dayağın geleceğini hissediyordu çünkü.

“Ağlıyor musun? Eğer ağlamaya cüret edersen canına okurum.” Emily’nin başını yastıkların arasından çıkartıp üzerine doğru eğildi.

Emily neyse ki ağlamıyordu. Az önce tokat yediği kırmızı yanağı ve öfke gözyaşlarıyla savunmasız görünse de ağlamayı düşünmüyordu.

Kocasının yüzündeki vahşi ifade birden yerini kızın anlamını çözemediği bir değişikliğe bıraktı. Hâlâ öfkeli görünüyordu ama bir şey ilgisini çekmiş gibiydi.

“Kızdın mı bana? Gözlerinde gördüğüm öfke mi?”

Emily hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti.

“Cesur fare seni... Demek bana kızdın.”

Adam, Emily’nin burnunun ucuna kadar sokularak sevimsiz bir kakhaha attı. Nefesi alkol kokuyordu ama davranışlarının sebebi alkolden çok hastalıklı bir zalimlikti.

“Şimdi uyu, yarın tekrar uğrayacağım.”

Ağır ağır doğrulurken açık mavi gözleri Emily’nin yataktaki dağınık görüntüsünde hızla gezindi. O şekilde tepeden bakarken zalimliği daha çok dikkat çekiyordu. Gördüklerinden memnun kalmamış olmalıydı ki burun kıvrıdı.

Emily bu kadar fütursuzca gözetlenmenin ağırlığına katlanamayarak geceliğini ayak uçlarına kadar iteledi ve hafifçe doğruldu. Kocasına karşı filizlenen yeni korkusu çok yoğundu ama Emily korkusu kadar güçlü olan nefretini gizlemeyen gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

Ropdöşambrını giyen kocasının yavaş yavaş odadan çıkışını izlerken her an tetikteydi. Dayak, hayatının yeni tecrübesi değildi, ayrıca küçük düşmenin birçok çeşidini tatmış biri olarak kendini böyle bir durumda geri çekmeyi ve sükûnetini korumayı becerebilirdi. Ne var ki hissettiği utanç onu öldürebilirdi. Sanki hâlâ bacaklarının arasındaydı.

Beyni az önce başına gelenlere bir anlam yüklemeye çalış-

şıyordu. Neler olduğunun farkındaydı ama bundan sonra neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesine haber iletmeli miydi? Elbette hayır... Bunun için tıpkı kocası gibi o da Emily'yi suçlardı.

Kocasının çıkışını takip eden uzun dakikalar boyunca gözlerini kapıdan ayırmadan öylece bekledi. Uyuşmuş gibiydi, korku dışında pek bir şey hissedemiyordu. Evliliklerinin kutsanmadığı açıktı ve bunun bir günah olduğunu biliyordu. Peki bu onun günahı mıydı? Gerçekten onu cezbedemeyecek kadar soğuk ve çirkin olduğu için mi kocası erkeklik görevini yerine getirememişti?

Belki de...

Hayır, bu sefer kolaya kaçıp kendini suçlamayacaktı. Yavaşça yorganın altına girip elini deli gibi çarpan kalbinin üzerine bastırdı. Hayatı, bu çılgın çırpınışlarla birlikte sona erecekmiş gibi kalbini korumaya çalıştı. Tüm bu süre boyunca ağlamayı hiç düşünmedi. Emily kolay kolay ağlamazdı. Dikkat çekmek için neredeyse hiç konuşmamak ya da şikâyet etmemek gibi seneler içinde geliştirdiği silik kimliğinin özelliklerinden biriydi bu da. Ağlayan ve sızlanan kişi genellikle kardeşi Emma olurdu.

Göz kapakları gittikçe ağırlaşırken Emily'nin zihni kocasıyla geçirdiği korkunç dakikalardan uzaklaşıp eski hayatının anılarıyla doldu. Herkesten gizlediği bazı özel zevkleri dışında güzel olarak hatırlayabileceği neredeyse hiçbir şey yoktu. Hayali bir terazi sabitlenmeyi bekleyerek eski ve yeni hayatının arasında duruyordu ama hangi kefenin ağır basacağı belirsizdi.

Emily bu evliliğe bir çıkış olarak baktığını ilk kez o sırada fark etti ve çaresizce "Tanrım bana yardım et!" diye fısıldadı.

Ertesi sabah gözlerini açtığında nerede olduğuyla ilgili bir saniyelik bir tereddüt bile yaşamaması ilginçti. Oysa her zaman sersem bir yanı olduğunu düşünmüştü. Bu sabah bilinci, berbat

uykusunun yüzcysel ya da derin sularında hiç kaybolmamış gibi berraktı.

Korkaklık edip odada kalmanın bir yolunu bulmalıydı belki de. Fakat hemen sonra bu düşüncüyü aklından çıkarttı. Böyle bir davranış dikkatleri daha fazla üzerine çeker ve kocasının öfkelenmesine neden olabilirdi. Emily onu öfkeliendirmenin düşüncesiyle yumruklarını sıkı ve sakinleşmeye çalıştı.

Soğukkanlılık silahıydı. Çoğu zaman babasına karşı işe yaramıştı. Bugüne dek içinde patlak veren fırtınaları maskeleyememiş olsa, hayatının şimdikinden daha çekilmez olacağından emindi. Normal görünmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden hizmetçisini çağırmak için zili çalıp beklemeye koyuldu.

Kafasının saat gibi çalıştığı tüm bu süre boyunca bir çıkış yolu bulamadı ama artık daha sakindi. Marge'ın yardımıyla çilek rengindeki yüksek yakalı ince kadife elbisesini giydi ve sakın bir nehir gibi sırtına akan dümdüz saçlarını alışkın olduğu gibi alnından geriye doğru toplayıp sımsıkı bir topuz yaptı. Artık aşağıya inmek için hazırды.

Sabah olmasına rağmen odanın dışındaki koridor geceki kasvetinden pek bir şey kaybetmemişti. Bundan sonra hayatının vazgeçilmezi böyle bir kasvet olacaktı belki de. Emily bu çaresiz kabullenışı karşısında kendi kendine kızdı ve yürümeye devam etti.

Kahvaltı yapacakları odanın yerini bildiği için sersem bir ziyaretçi gibi etrafına bakınmak yerine doğrudan zemin kattaki odaya gitti. Niyeti hemen içeri girmektir ama içeriden gelen konuşmalar duraksamasına neden oldu.

“Tokadın sesi koridorda yankılandı. Kızın işi hiç kolay değil.”

Emily asla kapıları dinlemez, hizmetçilerle gerekmediği halde konuşmaz ve görmek istemediği hiçbir şeyi görmezdi. Hanımefendiler böyle davranırdı çünkü... Ama bu sefer bugüne dek öğrenmeye mecbur bırakıldığı her şeyi hiçe sayarak kulak kabarttı.

“Bunu hak etti. Kime bulaştığını bilmiyorsa bu onun kabahati.”

Diğer kadın kıkırdadı. “Lordun beceriksizliğinin suçlusu neden o oluyormuş ki?”

“Bu doğru değil. William bazen diliyle harika şeyler yapabiliyor.”

William? Emily kocasının bir hizmetçiyle ilişkisi olduğunu duymaktan zerre kadar rahatsızlık hissetmediğini fark etti. Babasının da evdeki kızlardan birkaçını köşeye sıkıştırdığına şahit olmuştu.

“Diliyle o harika şeyleri yaparken şeyinin çiğ ekmek hamuru gibi önünde sallandığına eminim.”

Evin efendisiyle ilişkisi olan hizmetçi kıkırdadı. “Öyle söyleme. Bir keresinde neredeyse başarıyordum.”

Diğer kadın burnundan nefes verir gibi güldü. “Neredeyse mi? Neredeyse demek hiçbir şey demektir kızım.”

Emily sohbetin daha da bayağılaşacağını anlayınca hafifçe boğazını temizleyerek odaya girdi ve hizmetçilere soğuk bir bakış attı. İçlerinden biri, dün gece ona odasına kadar eşlik eden öfkeli kadını ve Emily artık öfkesinin nedenini biliyordu.

“Leydim günaydın,” dedi orta yaşlı diğer hizmetçi. “Sizi bu kadar erken beklemiyorduk. Kahvaltı her sabah dokuzda yapılır ama dilerseniz size hemen servis açabilirim.”

Emily sekiz buçuğu gösteren duvar saatine bakıp “Gerek yok. Biraz daha bekleyebilirim,” dedi.

O sırada içeri giren genç bir uşak Emily için sandalyelerden birini çekince, kocasını bekleyip beklememe konusunda kararsız kalan Emily birkaç saniyelik tereddüitten sonra yerine oturdu.

Bütün bu kuralların bir standardı olmalıydı. Eğer oturursa yemek için kocası gelene kadar beklemesi gerekir miydi? Gerçi bir lokma yiyecek halde değildi ama bunu kimsenin bilmesini de istemiyordu.

Servisinin tamamlanmasını beklerken kocası içeri girdi. Varlığından kaynaklanan huzursuzlukla birlikte Emily’nin gövdesi, sandalyenin sırtlığından iyice ayrılıp kasıldı. Titrediği anlaşıl-

masın diye ellerini kucagında birleştirip her ihtimale karşı birbirine kenetledi.

“Günaydın, Emily,” dedi kocası. Sanki dün gece olanlar hiç yaşanmamış gibi, sesi son derece keyifli geliyordu.

Emily yüzünü ona kaldırıp soğukça “Günaydın, lordum,” dedi.

Servisler yapıłana kadar, odada tabağā değēn metalin çınlamasından başka tek bir ses duyulmadı. Hizmetçi işini bitirip kenara çekildiğinde William Cromer “Dışarı çıkın,” diye buyurdu.

Sürekli bir şeylere itaat etmek zorunda bırakıldığı yaşantısı süresince Emily emirleri sorgulamamaya öyle alışmıştı ki kocasının sözlerinin muhatabı olmadığını anlamakta biraz gecikti. Kafa karışıklığını atlatana kadar uşak ve hizmetçiler çoktan odadan çıkmışlardı.

“Gecen nasıl geçti, Emily?”

“İyiymi, lordum. Teşekkür ederim.”

“Bana William demen konusunda anlaşmıştık. Tabii sadece yalnızken.”

Emily ona baktı. Yüzünde hislerine dair hiçbir iz olmadığını biliyordu ve bu nedense kendini iyi hissetmesini sağladı.

“Her zaman böyle erken mi kalkarsın, yoksa canını sıkan bir şeyler mi var?”

Oyun oynadığı o kadar açıktı ki, Emily bir anlığına içindeki öfkeyi gizleyememekten ve bir hata yapmaktan korktu. Çoğu zaman davranışlarını kontrol eden mantığının son derece hassas bir dengesi vardı ve öfkeye kapılırsa ağızından çıkan sözler sonu olabilirirdi. Fakat ne yazık ki hisleri korkunç bir değışkenlik ve dengesizlik gösteriyordu.

Son bir gayretle “Her zaman bu saatte kalkarım William,” diyebildi.

“Adımı söyleyiş şeklinden hoşlandım.”

Emily bunu görebiliyordu. Adamın neredeyse kusursuz olan yüzünden geçēn haşın tatmin, geceki zalimliğinin bir hatırlatması gibiydi.

“Ya konuş ya da yemeğini ye. Karşımda aptal gibi bekleme.”

Bir şeyler yemeyi ya da en azından denemeyi onunla sohbet etmeye yeğlerdi. Bu yüzden çayına uzanıp küçük bir yudum aldı.

“Elbisen çok iffetli.”

“Teşekkür ederim.” Kocasının sözleri bir iltifat olmadığı gibi Emily’nin cevabı da bir minnet değildi. William da bunu anlamış olmalıydı ki keyifli bir kahkaha attı.

“Önündeki o kör bıçakla beni doğramak istediğine bahse girerim.”

Belki de... Ama hayır, kimseyi doğramak niyetinde değildi. Sessizlik içinde çayından bir yudum daha aldı.

“Sana karşımda aptal gibi oturma demiştim.” Fısıldayışı bir kükremeden bile daha ürkütücüydü. Emily korkması gerektiği halde adama düşmanca baktı.

“Ya konuş ya da ye demiştiniz. Ben de yiyorum.”

“Şimdi de konuşmanı emrediyorum.”

“Bir kusurum olduysa özür dilerim.” Bir kusur işlediğinden falan değil, sadece kaldıramayacağı bu gerginlikten bir an önce kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

“Şimdi yiyebilirsin.”

Emily tekrar çayına yöneldi ve kahvaltı bitene kadar tek lokma yemeden saymadığı kadar çok çay içti. William ise durumu fark ettiyse bile bu süre boyunca tek söz etmeden iştahla kahvaltısını yaptı. Kısa süreli mahremiyet, geride bıraktığı berbat dakikalar içinde onu teselli eden tek şeydi. Emily hareketlilikten kocasının çıkmak üzere olduğunu anlayınca nihayet rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı ancak William’ın kulağına fısıldadığı sözler boş midesini dolduran çayın ağzına gelmesine neden oldu.

“Bu gece seni ziyaret edeceğim. Üzerinde yorgan dahil hiçbir şey olmasın.”

İkinci Bölüm

Kapana Kısılmak...

William o gece gelmedi. Gerçi Emily de onu çırılçıplak bir vaziyette sunaktaki bir bakire gibi beklemiş falan değildi. Sonunda ne tür bir cezası olursa olsun gururunu ayaklar altına alamayacağı bazı durumlar vardı.

Bir gün önceki kahvaltıdan sonra odasına çekilip akşam yemeğine kadar hiç dışarı çıkmamasının sebebi de ne olursa olsun kocasının küçük kölesi olmayacağına dair kendisine verdiği sözdü. Bu zaman zaman kendini gösteren cesaretli yanını seviyordu ama direncinin kırılacağı bir gün gelirse, aptalca cesareti yüzünden büyük bir pişmanlık duymaktan da korkuyordu.

Düğün daveti için gelen konukların bir kısmı hâlâ malikâne-de bulunduğundan Emily akşam yemeğinde nezaketle tebrikleri kabul etti ve şanslıydı ki kocasını bu süre boyunca hiç görmedi. Fark ediyordu da, William ortalarda görünmediği sürece evli olmak hiç de fena bir şey değildi.

Hizmetçiler - kocasıyla fingerdeşen hariç - ona saygı duyuyor ve gayet iyi davranıyordu. Marge, öğle üzeri atıştırma için ona bir tepsi dolusu yemek getirdiğinde kâhyadan evin tüm odalarının anahtarını istemesini çekinerek hatırlatmıştı ona. Böylece bu kasvetli evin her deliğine girip çıkabilecekti. Bunu önemseyen falan yoktu, Emily sadece meşgul olabileceği bir şeyler bulabildiği için memnundu.

Sert görünümlü kâhyadan anahtarları almak düşündüğünden daha zor olmuştu ama seneler boyunca aldığı eğitimi, Emily'ye hizmetçilerle iletişim kurma konusunda kusursuz bir üstünlük sağladığı için isteksizce pes eden taraf kâhya olmuştu. Emily bu buz gibi prenses tavrını ona aşıladığı için annesine minnet duyuyordu.

Emily'nin bu öğleden sonrası için planı ahırları dolaşmaktı. Zalim ve tuhaf bir adam olmasına rağmen kocasının atları çok sevdiğini ve soylu bir hayvan koleksiyonu olduğunu öğrenmişti. İşin gerçeği onunla ilgili duyduğu tek iyi şey buydu. Hayvanları incelemeye bayılan Emily'ye göre de atlar tapılası hayvanlardı ve onları görmek için sabırsızlanıyordu. Kocasını bu konuda onunla aynı fikirde olsun ya da olmasın, artık evli olduklarına göre Emily kendini atların sahibesi olarak görmeye hazırды.

Ahır, yirmiden fazla atın bulunduğu modern ve hayvanları keskin Yorkshire soğuşundan koruyan sağlam bir yapıydı. Emily, seyisin ortalarında görünmemesini değerlendirerek atların bölmelerini sırasıyla gezdi ve her bir atla ilgilenip onları yemledi. Hatta birkaçını daha yakından tanımak için bölmelerine girip onlarla daha yakından ilgilendi. Hayvanlar arasında kendini kaybettiği anlarda kibar bir hanımın uyması gereken toplumsal kuralları unutuyordu.

Zamanın su gibi akıp geçtiğinin farkında değildi. Devamlı hareket etmekten ve bölmeden bölmeye koşturmaktan muntazam saçları hafifçe dağılmış ve saç dipleri terden nemlenmişti. Dışarı çıkmadan önce kendine çekidüzen verebileceğini düşünerek küçük sorununu görmezden geldi. Nihayetinde atlarla çok vakit harcadığını kabul edip dışarı çıkması gerektiğine karar verdiğinde Emily hiç olmadığı kadar dağılmış ve köylü kızlar gibi sağlıklı bir pembeliğe kavuşmuştu. Bu durumdan hoşlandığı söylenemezdi çünkü hayatını çevreleyen değişmeyen kurallara uyum sağlamayı güvenli buluyordu. Emily'nin hayvanlara beslediği tutku derecesinde ilgi kadar hanımefendilikten de vazgeçmesi mümkün değildi.

Elbisesine yapışan saman çöplerini temizlemeye çalışırken aklına, seneler önce babasının ahırda oynasırken bastığı hizmetçi ve seyis yamağı geldi. Emily babasının peşinden içeri baktığında darmadağın haldeki kızıdan gözlerini ayıramadığını hatırlıyordu. Sonrasında onu takip ettiği ve uygunsuz manzarayı utanmadan izleyebildiği için babasından sağlam bir dayak yemişti.

Emily hafifçe gülümsedi. Kabul etmeliydi ki en az o kız kadar kötü görünüyordu. Kovalardan birindeki temiz olduğunu varsaydığı suyu kullanmak üzereyken arkasından samanların boğduğu ayak seslerini işitti. Korku, başkalarında işlediği gibi Emily'ye kaçıp kurtulma refleksi sağlamaz, bunun yerine şimdi olduğu gibi donup kalmasına neden olurdu. Arkasına dönme cesaretini topladığında ise omzunun üzerinden çapraz şekilde göğsünü sararak onu hapseden güçlü kola karşı hiçbir şansı yoktu.

Sesini çıkartmasına ya da hareket etmesine engel olan korkuyu artık var olduğunu düşündüğü tüm sınırları zorlayan bir baskıyla hissediyordu. Korkması için yabancı biri tarafından saldırıya uğruyor olmasından da beter bir gerekçesi vardı, çünkü onu saran kişinin kocası olduğunu biliyordu. Aslında bu daha çok bir his, farkındalık ya da uyarılmaydı. Emily bir yabancıнын saldırısına uğruyor olmayı kocasının sinsi yakınlığından daha tahammül edilebilir bulduğunu kabul ettiğinde yeni hayatına dair iyimserliği de yok olup gitti.

“Ne haltlar karıştırıyorsun burada, Emily?” dedi kocası kısık bir sesle.

Emily aptal gibi “Atlar...” dedi.

“Evet, atlar. Benim atlarım ve sen de gübre gibi kokuyorsun.” Emily'nin saçına takılan bir saman çöpünü çekip, kız görebilsin diye önünde salladı. “Samanların içinde yuvarlanmış gibi bir halin var.”

Emily telaşla başını salladı. “Hayır... Sadece atlarla... ilgileniyordum.”

“Daha çok kaçamak yapıyor gibi bir halin var.”

Ona kaçamak yapmadığını, bu evin hanımı olarak atlarla vakit geçirmeye hakkı olduğunu söylemek istiyordu fakat artık buna kendinin de inandığı söylenemezdi. Aptalca iyimserliği yine bazı şeyleri yanlış anlamasına neden olmuştu.

“Biriyle mi oynayıyordun yoksa?”

Emily o saniye kocasının *kaçamak yapmak* derken ancak kendi zehirli düşünceleri kadar masum sayılabilecek bir şeyden bahsettiğini anladı ve dehşetle “Ne?” diye tısladı.

“Birinin altına mı yattın diyordum.”

“Ben asla... Tanrı korusun... Bunu nasıl...”

William aniden kakhaha atmaya başladı ve hâlâ gülerken Emily’yi kendine çevirdi. “Merak etme, sadece şaka yapıyordum. İffetinden hiç şüphem yok.” Kızın elbisesinin yüksek yakasını hafifçe çekştirip şımarık çocuklar gibi iç geçirdi.

“Atlarla istediğin kadar vakit geçirebilirsin ama...” Emily’nin yakasındaki sıkıcı dantellerle oynayan parmağı yavaşça kızın çenesine ve oradan da alt dudağının tatlı kabartısına çıktı. “Beni ihmal etmemek şartıyla tabii...”

Emily çaresizce bu oyunun nereye varacağını bekliyordu. Gündüz vakti ve bir ahırda olmanın kendisini koruyamayacağını, William’ın açık mavi gözlerindeki açlığı gördüğünden beri biliyordu. Ağırlaşan göz kapakları ona uyuşuk bir ifade vermekten daha çok, gözlerindeki açlığın şiddetini artırıyordu.

“Dün gece sana uğramadığım için kıırıldın mı, küçük gelinim?”

Emily’nin yer yer bozalsa da hâlâ sıkı olan topuzu kocasının büyük elinin içinde gevşeyip iyice bozulmuştu. Bu ne ara olmuştu bilmiyordu ama kısa süre sonra topuzundan çok daha büyük bir sorunu olduğunu fark edip irkildi.

William yavaşça eteğini yukarı doğru sıırıyordu. Emily açılan her santimde çıplak tenine değen serin hava ve ihtimallerin getirdiği korkuyla ürperiyordu. Derken ahırın tavanına doğru uzanan kalın kirişlerden birine yavaşça yaslandığını hissetti.

William'ın geniş gövdesi duvar gibi önünde dikildi ve sağ göğsü dümdüz olana kadar kızı kendine bastırdı.

“Ter içindesin ve saçların kuş yuvasına dönmüş. Bir leydi için ne kadar da utanç verici...”

Emily adamın sözlerindeki yergiye kanmadı. Farkındaydı ki eleştirdiği her şey onu tahrik ediyordu. Cinsel anlamda tahrik oluşun izlerini doğru yorumlayabilmesi şaşırtıcıydı ama kısa sürede bunun içgüdüsel bir şey olduğunu kavramıştı.

“Solukların hızlanıyor. Sebebi heyecan mı yoksa korku mu Emily?”

Emily yüzüne yaklaşan dudaklardan kaçmak için başını yana çevirmeye çalıştı ama bu cesur hamlesi William'ın sahte yumuşaklığını yok edip, saldırganlaşmasına neden oldu. Adamın eli artık uyluklarında, mütevazı iç çamaşırının paçalarında geziniyordu.

Ya daha fazla ileri gitmeye kalkarsa?.. Emily'nin çırpınmaya karar verme nedeni sadece ahırda köşeye sıkışmış olması değildi. Koşullar her ne olursa olsun William'ın dokunuşlarına tahammül edemeyeceğinden artık emindi. İlk refleksi ahtapot gibi bacağı sarıyan eli tırmalamak oldu ama bu, William'ı güldürmekten başka bir işe yaramadı. Öfke lav gibiydi... Emily daha önce hiç böyle güçlü bir şey hissetmemişti. Bu sayede cesaretini yeniden topladı ve dizini William'ın bacak arasına doğru kaldırarak onu sertçe tekmeledi.

Tokat hiç gecikmedi. William küfür ederek diğer yanağını da tokatladı ve saçından çekerek boynunu geriye doğru bükte.

“Eğer geçen gece olanlara güveniyorsan hata edersin. Seni öyle şekillerde alırım ki ellerinle dizlerini yerden kaldırmaya halin kalmaz. Küçük bir köpek gibi seni beceririm, anladın mı beni?”

Emily onun vahşi sözlerini anlamıyordu, fakat ne demek istediğini biliyordu. Bu kadar itaatsizlik yeter diye bas bas bağırarak içgüdüleri sakın kalması için ona neredeyse yalvarıyordu. Elin-den bir şey gelmeyeceğini en başından beri bildiğini hatırlatan

sessizlik içindeki birkaç saniye sonunda Emily pes etti ve ne yazık ki başına gelmek üzere olan şeyi kabul etmek zorunda kaldı.

“Beni anladın demek... Bu itaatsizliğin yüzünden şimdi beni memnun etmen gerekecek.”

Emily korkmuş bir ceylan gibi başını kaldırdı. “Ne demek bu?”

Adamın eli çıplak bacağına ağır ağır gezinirken dudakları kızınkilere hafifçe dokunuyordu. “Dudakların, çok güzel... İç kremaya dolu şekerlemeler gibi...”

Ondan durmasını istemeliydi ve belki de yalvarmalıydı fakat nefesindeki alkol kokusu Emily’nin onun sağduyulu davranabileceğiyle ilgili ümitlerini yok ediyordu.

Sonra birden ahırın kapısından içeri giren gün ışığı yok oldu ve yerdeki aydınlık, karanlık bir silüet ile bozuldu. Bu öyle değişik bir andı ki, Emily’nin hâlihazırda altüst olan bütün hisleri çok daha farklı bir şekilde uyarıldı... ve başını kapı tarafına çevirince *O adamı* tekrar gördü. Yularından tuttuğu simsiyah bir atla içeri giriyordu. İkisini gördüğünde yüzünden şaşırdığına dair tek bir iz bile olmaması Emily’nin onunla ilgili ilk düşüncesini doğrular gibiydi. Korkutucu, karanlık ve ilgisiz... Yine bütünüyle simsiyahtı... Saçları ve karanlık gözleri gibi yaydığı güç de kopkoyuydu. Emily daha önce onun kadar görkemli birini görmemişti. Sanki attığı her adımla birlikte hükmeden gücü esnek bir dalga gibi Emily’nin ayaklarının ucuna kadar uzanıyor ve onu içine almaya çalışıyordu. Bu, Emily’yi düşünebileceğinden de fazla korkuttu. Oysa daha fazla korkamayacağından emindi.

William’ın onu köşeye sıkıştırdığı şu anda, bacaklarından biri çıplakken ve saçları kocasının onu suçladığı şekilde bir kaçamak sonrasındaki gibi dağınıkken Emily neden o yabancından bu kadar etkilendiğini bilmiyordu... Ve adam, düşüncelerini hissedebiliyormuş gibi karanlık gözleriyle kıızı dağınık saçlarından çıplak bacağına doğru süzerken içeri girdiğinden daha ilgili görünmüyordu. Yargılıyordu ancak karşısında cezalandırılmaya değecek bir şey bulamamış gibiydi.

Bütün bunlar öyle hızlı gerçekleşiyordu ki, böyle kısa bir sürede Emily'nin kocasının varlığını birkaç dakika öncesindeki gibi hissedemiyor oluşunun mantıklı tek bir yanı yoktu. Evet, vücuduna değen onun bedeniydi ve ağırlığı hâlâ sırtına batan giriş kadar rahatsız ediciydi ama onu yerin dibine sokan kopkoyu gözlerin yaşattığı utanç kadar içine işlemiyordu.

Sonra William'ın "Marcus" dediğini işitti. Sesi gergindi. Ve bu ses, büyük bir çanın sesi gibi kulağında yankılanmaya devam ederken, Emily aldığı her solukla boğulmanın eşiğine geliyordu. Kurtulması ve buranın dışında herhangi bir yere gitmesi gerekiyordu. Biliyordu ki kaçıp kurtulabilmesi için kocasının gücü karşısında hiçbir işe yaramayan zayıf denemelerinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Neyse ki William'ın tutuşu artık eskisi gibi sıkı değildi ve içinde bulunduğu şartlarda bu Emily'nin hayatının şansı sayılırdı.

İki eliyle birden kocasını kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı sırada gözleri utanç yaşlarıyla dolmaya başlamıştı. İçeri giren adamın gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu ve Emily bu durumdan gerçekten nefret ediyordu. O gece koridorda onunla göz göze gelmeyi öyle çok arzulamıştı ki, Tanrı ona evli bir kadının yasak arzularla işinin olmayacağını böylesi bir utançla hatırlatıyordu sanki.

Sonunda William'dan kurtulmayı başardığında arkasına bakmamak için çok geçerli iki nedeni vardı. Hızla çıkışa doğru koştururken, gözlerini dolduran yaşları kontrol edebilmenin bir yolunu şükür ki bulabilmişti.

Solgun mart güneşi içine işlemekten uzaktı ama Emily'nin aydınlığa olan ihtiyacını bir nebze de olsa gideriyordu. Odasına girmeli ve ölene kadar yorganının altında saklanmalıydı. Ne yazık ki onu o eve çeken hiçbir şey olmadığı gerçeğini göz ardı edemiyordu. Tam da şu anda, yalnızlık ve içini kaplayan o kayıp hissi umutsuzluğun da ötesinde bir keder veriyordu ona.

Çok fazla düşünmeden malikânenin dışına doğru uzanan taşlı yola sapmaya karar verdi ve büyük demir kapıyı geçtikten sonra da bütün hızıyla koşmaya başladı.

Ailesinin evi iki mil güneydeydi. Patika ve tepelerin arkasında daha kestirme bir yol olduğundan haberi vardı ama daha önce o yolu hiç kullanmadığı için araba yolundan gitmeye mecburdu. Koştuğu için çok sürmeden evinde olurdu nasıl olsa.

On beş dakika sonra babasının mütevazı evi görüş alanına girdi. Emily tepeden aşağıya koştururken annesinin pencereden onu izlemediğini umuyordu. Ne yazık ki evin kapısı Emily daha varmadan açılıp evin tek hizmetçisinin arkasından dışarı çıkan annesini görünce boşa ümit ettiğini anlayıp bahçe kapısında duraksadı.

“Emily, ne işin var burada?”

“Anne... Ben sadece... sizi görmek istedim,” diyebilirdi. Sesi titriyordu, nefes nefeseydi ve başını omzuna doğru kırıp ellerini annesine doğru uzatmıştı. Çaresizliğinin annesini deliye döndürdüğü muhakkaktı, Emily elbette bunu istemezdi. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, titreyen dudaklarını ya da akmaya başlayan yaşlarını kontrol edemiyordu. En sonunda annesi içeri girmesi için ona eliyle bir işaret yaptı ve arkasını dönüp evin içinde kayboldu.

İçeri girdiğinde salonun bir kenarına dizilmiş yeni mobilyalar Emily’nin dikkatini çekti. İstiflenmiş eşyaların dışında da ev farklı görünüyordu. Emily sebebinin duvarlardaki tablolar ve tıpkı kendi odasındakine benzeyen altın varaklı ayna olduğunu çok geçmeden anladı. Ama bütün bu kalabalığın içinde en dikkat çekici olan abanoz renkli kuyruklu piyanoydu. Emma için...

William’ın bu cömertliğinin birlikte geçirecekleri ömrü daha katlanılabilir kılabileceği umuduyla kafasında tarttı fakat neresinden bakarsa baksın, Emily çaresizlik hissinden birazcık da olsa kurtulmayı başaramadı.

“Ne oldu, Emily? Daha evleneli iki gün bile olmadı ama sen buraya geldin. Üstelik koşarak ve yalnız...” Annesinin soğuk sesi birden telaşla tizleşti. “Yolda biri seni gördü mü? Şu üstünün başının haline bak.”

Biri gördüyse bile Emily fark etmemişti.

“Hayır, kimse görmedi. Ben... kendimi biraz kötü hissettim ve sizi görmek istedim.”

Martha Ludlow elini sertçe kaldırdı. “Kocanı mı kızdırdın yoksa? Onu memnun edemedin değil mi? Emily ben seninle ne yapacağım bilmiyorum. Bir vikontessin artık. Civarın en güçlü kadını gibi davranacağın yerde, fındık peşinde koşan bir fare gibi hareket ediyorsun.”

Emily’yi kolundan tutup sokak kapısına doğru çekiştirmeye başladı. “Şimdi eve gidip kocandan özür dileyeceksin. Hatta ben de seninle geleceğim ki yalnız döndüğün için kocan daha fazla sinirlenmesin. Tanrı korusun seni başından def etmeye karar verebilir.”

Emily dirseğini bükerek annesinin elinden kurtuldu. “Anne yapma... Lütfen bana biraz zaman ver. Biraz burada kalmak istiyorum, sadece bir saat... Sonra gideceğim.”

Annesinin kumral kaşları iyice çatıldı. Amansız ve her zamanki gibi acımasızdı. “Hayır, asla olmaz. Baban seni burada görürse çok öfkelenir. Bu evliliği ne kadar önemseydiğini biliyorsun.”

Elbette babası bu evliliği önemsiyordu. Kaldı ki Emily’yi satmak için iyi bir gerekçesi olmasa ondan ve hizmetlerinden sonuna kadar faydalanır, bir kız kurusu olmasını falan önemsemezdi. Emily’nin anlamadığı şeyse, neden böyle nüfuzlu bir adamla evlenmesi için sevgili kızı Emma’yı değil de silik Emily’yi tercih ettiğiydi. Aslında sorusunun cevabı çok açıktı. Babası, William Cromer’ın nasıl bir adam olduğunu biliyordu ve tatlı kızı Emma’yı ona kurban etmemeyi tercih etmişti.

“Bön bön bakmayı kes. Hemen saçlarını toplayacağım ve birlikte çıkacağız. Saçlarının arasındaki saman mı, Aman Tanrım ne haltlar karıştırdın sen?”

Emily imayı duymazdan geldi. “Anne korkuyorum... O bana vurdu ve vurmaya devam edecek.”

Kadının gözleri kısıldı. Emily iyimser birkaç saniye boyunca annesini öfkeliendirenin yediği tokatlar olduğunu düşündü,

fakat hemen sonra kadın kolunu çimdikleyip onu tekrar kapıya itekleyince öfke oklarının kimi işaret ettiğini anladı.

“Ona itaat etmedin. Hanımefendilik görevlerini yerine getirmek yerine saçma ideallerinden bahsedip adamı delirttin, değil mi? Adamın hakkı var, Emily. Sen insanı çileden çıkartırsın.”

Emily dehşet içinde başını iki yana salladı.

“Ben mi? Bugüne kadar ne dersiniz yaptım. Haksızlık ediyorsun, anne.”

“Uzatma da hazırlanıp yola çıkalım.”

Emily annesinin elinden bir kere daha kurtuldu. Onun ideal dediği şeyler birer hayaldi ve hayalleri yüzünden babasından defalarca dayak yemişti. Boş yere ve açıklanmaz bir şiddetle... Dayak yerken annesi babasını desteklememişti ama Emily’yi korumak için de kılını kıpırdatmamıştı. Emily her zaman onun bu sessizliğinin altında çaresizlik olduğunu düşünmeyi istemiş, annesinin korktuğu için sesini çıkartmadığını ummuştu. Fakat şimdi öyle olmadığını görüyordu.

“Emily, ne işin var senin burada?”

Emma’nın ayarsız neşesi, akordu bozuk bir keman gıcirtısı gibi odada yankılandığında, Emily yüzünü buruşturdu. Buna rağmen artık annesinin yüzüne bakmak zorunda kalmayacağı ve kocasının evine dönmeden önce biraz daha zaman kazana-bildiği için kardeşinin anlamsız mutluluğuna katlanabileceğini düşünüyordu.

Herhangi bir cevap beklemediği yüzünden okunan Emma, ablasına şöyle bir sarılıp yanağını omzuna yasladı.

“Uzunca bir süre daha gelmezsin diye düşünüyordum ama geldiğine sevindim. Beni çok mutlu ettin.”

Aman Tanrım... Emma’nın sevincini gösterdiğini düşünme nedeni sesindeki metalik şingirtı ve dudaklarını neredeyse göz kenarlarına kadar kıvrarak gülüyormuş gibi görünme becerisi olmalıydı. Biliyordu ki, Emma kovandaki kraliçe arı kadar ben-cildi ve Emily’yi, aynı kanı taşımalarının doğal sonucu olarak bir şekilde benimseyip kabul ediyordu, hepsi bu.

“Ablan bizi ziyaret etmeye karar vermiş.”

“Her ne kadar seni görmekten mutlu olsam da bu kadar çabuk gelmen hiç doğru değil, Emily. Kocan hepimiz hakkında yanlış şeyler düşünecek.”

“Ben de ablana aynı şeyi söylüyordum ama onun akli bir karış havada.”

Neden ikisinin de ellerindeki ezber kâğıdından konuşuyormuş gibi duygusuz ve anlamsız sözler sarf etmek zorunda olduğunu Emily hiç anlamıyordu. Onlar da biliyordu ki Emily ömrünün hiçbir günü akli bir karış havada gezmemişti. Emma belki, ama o asla. Daha da önemlisi yirmi bir yıl boyunca yaşadığı bu ev, onlar kadar Emily’ye de aitti. Ya da değildi... Belki de Emily gerçek kaderiyle tanışmak üzereydi ve ailesi de acımasızca onu bu ana hazırlayarak bir nevi iyilik ediyorlardı.

Emily kendine acıtmaktan oldum olası nefret ederdi. Yerinde başkası olsa milyonlarca kez hayatın güçlüklerinden şikâyet edeceğinden emindi... Annesi ve kardeşi tarafından neredeyse evden kovuluyor olmasına rağmen yine kendisine acımayı aklından geçirmiyordu. Sadece basit bir kabulleniş anı yaşıyordu... Fakat basit de olsa, bazı kabullenişler gerçekten acı veriyordu.

Mecburen gülümsedi ve tek eliyle saçlarını düzeltip kapıyı açtı. “Sizi gördüğüme sevindim... Babama saygılarımı iletin lütfen. Ya da hiç gerek yok, onu boşuna sinirlendirmek istemeyiz.”

Açık kapı sertçe üzerine gelince Emily arkaya sendeledi ve son anda burnunu kırmaktan kurtuldu. Lanet olsun!

Charles Ludlow büyük kızını gördüğüne pek de memnun kalmayarak “Emily..” dedi. Emily babasının sesindeki yapay sakinliğin arkasından gelebilecekleri çok iyi bildiği için birkaç adım daha gerileyip babasını selamladı.

“Nasılsınız, babacığım?”

“Kocan da geldi mi?”

Emily’nin yüzünü ve kulaklarını ani bir sıcaklık kapladı.

Düşüncesizlik edip buraya kadar koşturduğu için hata ettiğini ancak şimdi anlayabiliyordu.

“Hayır... O benim...”

“Emily’ye bizi görmesi için müsaade etmiş, Charles. Bence çok düşünceli bir hareket. Ben de evle ilgili havadisleri alıyordum Emily’den.”

Bu haber Charles Ludlow’un ilgisini çekti. Geniş omuzlarını sıkıca saran haki renkli ceketini çıkartıp, karısının yüzünü buruşturmasına neden olan bir rahatlıkla gelişigüzel koltuğun üzerine bıraktı ve aynı koltuğa kuruldu. Emily, kontrol manyağı, titiz annesinin dudağını ısırdığını gördü, fakat kadın asla dilinin ucuna gelenleri söyleyemeyecekti.

“Emma çık dışarı!”

Emma kadar Emily de babasının emrine şaşırmişti. İki kız kafalarındaki ortak sorunun yanıtını birbirlerinde bulabilmek umuduyla birkaç saniye bakiştılar. Sonra Emma sızlanmaya başladı.

“İyi de neden baba? Ben de olan biteni duymak istiyorum.”

“Her şeye burnunu sokma, Emma. Dışarı çık!”

“Emma, babanı duyduun.”

“İyi de anne dışarıda ne yapacağım ki? Evde işlerim var, piyanomu yerleştirecektik.”

Charles Ludlow her an çileden çıkabilirdi. Emily kardeşinin sağduyudan yoksun sızlanmalarının hepsinin başına bir iş açmamasını diliyordu ki babası patladı.

“Git çiçek topla, erkeklerin başını döndür. Bütün boş beyinli kızlar ne yapıyorsa onu yap ama gözümün önünden kaybol!”

Ablasınıninkine benzeyen ela gözler hızla doldu ve Emma saniyeler içinde hıçkırıklara boğulup kendini dışarı attı.

Olacağı buydu.

“Aptal kız, hiç laftan anlamıyor.”

“Yeterince büyümedi, Charles. Yakında akıllanacaktır.”

Charles Ludlow iyice öfkелendi. “Büyümedi mi? Annem evlendiğinde on üç yaşındaymış. Tanrı iki işe yaramaz kız yerine

bana yardım edecek bir oğul verseydi her şey çok daha iyi olurdu. Akıllı olmasına da gerek yok.”

Emily bu sözleri defalarca duyduğu için en ufak bir kırgınlık hissetmedi. Babası kadınların üremek dışında hiçbir işe yaramadığına inanan zorbanın tekiydi ve düşünceleri, korku vermesi dışında Emily’de herhangi bir ilgi uyandırmıyordu. Yine de Emma’ya bu denli sert çıkmasının altından ne çıkacağını merak ediyordu.

“Öyle söyleme, Charles. Emma seni çok seviyor.”

Emily gözlerini devirip belli belirsiz içini çekti. Neyse ki kimse Emily’nin sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu farkında değildi.

“Emma’yı boş ver şimdi. Emily, nasılsın kızım?”

Bu, öylesine sorulmuş bir nasılsın olamazdı. Emily başına her şeyin gelebileceğinden endişe ederek saygılı bir öğrenci gibi babasının karşısına geçip ellerini birleştirdi.

“İyiyim, baba. Teşekkür ederim.”

Kızının esenliğiyle pek ilgili görünmeyen Charles Ludlow umursamazca elini salladı. “Kocanla aran iyidir umarım. Bizi bu kadar hızlı ziyaret etmeye karar verme nedenin aptallıkların yüzünden kocanı kızdırman olmasa iyi olur.”

“Hayır baba. Yapacak bir şey olmadığı için sizi ziyaret etmek istedim.”

Aptal olduğunu düşünülmesinden ölesiye nefret ediyordu.

“Sen artık bir vikontessin. Yapacak bir sürü işin olmalı. Kendini küçük görerek sadece beni aşağılırsın. Kocanın sana ne yaptığı umrumda değil. Beni utandırma yeter.”

Emily yutkundu. Buna benzer aşağılamaları defalarca dinlediği için babasının sözlerinden de, bunları dile getiriş şeklinden de etkilendiği söylenemezdi ama sohbetin varacağı nokta, bir dakika öncesinden de çok endişelenmesine neden oluyordu.

“Her neyse... Senden istediğim, Emily... Hemen bir çocuk yapman ve yerini garantiye alman. Kocan alkoliğin teki, başına bir şey gelse bile bir varis, ömrünün sonuna kadar vikontes ol-

manı garanti eder. Bu yüzden Emma... ne gerekiyorsa yapmalısın.”

Aman Tanrım! Emily aptallığı ya da beceriksizliğiyle suçlanmayı kafaya takmazdı ama babası çocuk meselesinden ve daha da kötüsü bu işin doğal sürecinden bahsetmeye devam ederse sakın kalması bir mucize olurdu.

“Hakkında bazı dedikodular var... Beceremediğiyle ilgili.”

Becerememek derken o şeyi kastediyor olamazdı herhalde. Emily tek kelime edemeden, yüzünün renkten renge girdiği utanç dolu bir an boyunca babasına baktı.

Adam Emily’yi hoplatan bir sesle “Aptal aptal bakmasana bana!” diye haykırıp karısına döndü. “Bu kıza hiçbir şey öğretmedin mi sen? Anlaması için ona ne söylemem gerekiyor başka?”

“Öfkelenme, Charles. Seni anladığına eminim. Sadece biraz utandı. Söylesene Emily, baban bilmek istiyor.”

Emily annesine inanamayarak baktı. Kadın dayanışması denen bir şey yok muydu sahiden?

“Bunu bilmek bizim için önemli, kızım. Bir varis seni hayatın boyunca güçlü kılar ve tabii bizi de öyle.”

“Ben... bundan bahsedebileceğimden emin değilim... Anne bu çok utanç verici.”

Babası tekrar kükredi. “Geri zekâlı bakireler gibi kekeleyip durmasana be! Evli bir kadınsın sen.”

Sakinken bile ürkütücü bir hali vardı ama öfkelenildiğinde koyu renk gözlerinde çok korkutucu bir hareketlenme oluyordu. Sanki içerisinde girdaplar dönüyor ve gür kaşları da işin içine girince masalsı bir canavara benziyordu. Yakışıklı bir adamdı ama öfkesi ve gaddarlığı klasik kusursuzluğunu gölgeleyordu.

“Utanmam normal baba ve ben buna cevap vermeyeceğim.”

Charles Ludlow yılan gibi öne atılıp elini kaldırdı fakat şamarı kızın yüzüne inmeden önce karısı araya girdi. “Charles ne yapıyorsun? Kocası yüzünde tokadının izini görürse bundan hoşlanmaz. Sakın öyle bir hataya kalkışma.” Burnundan solu-

yan adamın yüzünü bir çocuğu sever gibi okşadı ve onu biraz sakinleştirdikten sonra Emily'ye döndü “Babana cevap ver. Uzatma artık.”

Onlara olanları nasıl anlatabilirdi ki? Tamam, kocasının o geceki başarısız ziyaretinden annesine bahsetmeyi düşünmüştü ama başına gelecekleri bildiği için çok geçmeden bu fikri kafasından atmıştı. Eğer şimdi William'ın beceremediğini söylerse babası hayalini kurduğu varisi doğuramayacağı için öfkelenir ve Emily'yi suçlardı. Öte yandan her şeyin yolunda gittiğini söylerse de karı-koca arasındaki en mahrem ilişkiyi ifşa etmiş olurdu ki düşüncesi bile utançtan kavrulmasına neden oluyordu.

Burada mesele neyi göze alabileceğiydi.

Doğruyu söyleyip, başarısızlık sembolü olarak görülme ve belki bir ömür sürecek aşağılamalara katlanmak mı? Yoksa yalan söyleyip, yaşamı boyunca tattığı tüm rezil hislere yüz kızartan bir yenisini eklemek mi?

“Emily!”

Annesinin sert sesi düşüncelerini böldüğünde Emily irkiler her ikisine baktı. Babası saldırmaya hazırlanan iri bir hayvana benziyordu. Annesi ise hesapçı bir tilkiye... İkisinin de gerçeği duymak istemeyeceği öyle açıktı ki Emily dürüst davranarak sadece aptallık edeceğini fark etti ve başını öne eğip “O iş oldu,” dedi.

“Oh, Tanrı'ya şükür,” dedi iki elini birden kalbine bastıran Martha Ludlow. Kocasını konuyu açana kadar hakkında düşünmediği bir mesele için çok gösterişli bir rahatlama şekli diye düşündü Emily.

Babası da rahatladığına dair bir homurtu çıkartıp koltuğa oturdu.

“Vazifelerini yerine getirmeye devam edeceksin, Emily. Hiçbir zaman kolay itaat eden bir kız olmadın, her zaman çok asiydin. Kocana karşı daha dikkatli olacaksın. Anlaştık mı?”

Emily şaşkınlığa devam ediyordu. O mu itaatkâr değildi? Babası anlamadığı bir sebepten abartıyordu. Herkes bilirdi ki,

ne istenirse sorgusuz yerine getiren aptal Emily, ancak kafesteki bir kuş kadar asi olabilirdi.

“Babana cevap ver Emily.”

Emily iç geçirdi ve başını salladı. “Tabii, kesinlikle dikkat edeceğim.”

“Güzel, şimdi git evine ve uzunca süre de gözüne görünme. Martha, söyle de banyomu hazırlasın şu uyuşuk kadın. Onu neden evde tuttuğumuzu bilmiyorum.”

“Tabii, Charles. Sen odaya çık ve biraz dinlen hayatım. Ben hemen suyu gönderiyorum.”

Charles Ludlow söylene söylene odadan çıkarken Emily de kapıya yöneldi. Anne ve babasının arasındaki küçük düşürücü ilişki her zaman tüylerini ürpertiyordu. Az önce yaşadıkları da eklenince bu evde daha fazla kalarak ruhunu tüketmesine lüzum yoktu.

“Yalnız gidemezsin, Emily.”

“İnan bana gidebilirim anne.”

“Saçmalama, üzerime bir şal alıp geliyorum. Beni bekle.”

“Sen babamla ilgilen.”

Emily araladığı kapıdan dışarı çıkıp geldiği tepeyi gözüne kestirdiği sırada yaklaşmakta olan bir araba dikkatini çekti. Güneş tam yüzüne vurduğu için gelenin kim olduğunu çıkartabilmiş değildi ama kocası olmaması için bir dua etmekten kendini alamadı.

Yaklaşmak üzere olan arabadaki tanıdık mavi-siyah armayı görünce Emily şansına küfredip yerdeki çakıllı toprağı tekmeledi.

“Kocan geliyor, tebrik ederim Emily. Adamı çileden çıkartmayı becerdin. Koskoca Aylsham Vikontu ayağına kadar geldi. Çocuk gibi toprağı eşelemeyi bırak.”

Emily annesine titiz bir çimdikle ödüllendirilmesini gerektirecek ters bir bakış attı. Neyse ki William tam o sırada arabadan indiği için Martha Ludlow’un kızını görmezden gelmesi kolay oldu. Kadın öne atılıp William’a yaltakçılık ve saygı arasında enteresan bir şekilde karşıladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kışkışlanan bir tavuk gibi kümes tarafından aniden fırlayan Emma da evlerine pek uğramayan soylu konuğu karşılamak için annesinin arkasındaki yerini almıştı. Küçük Martha diye düşündü Emily.

“Hoş geldiniz, lordum. Bu ne şeref..,” dedi annesi.

William ona üzerinden araba geçmiş bir fareymişçesine baktı. Emily’ye göre elinin tersiyle kadını yere serse bundan daha aşağılayıcı bir karşılık veremezdi. Eğer annesi aşağılanmayı anlamadıysa onun adına mutlu olurdu, anladıysa da bunu hak ettiği için yine memnun olurdu. Bu hain yönünü kimden aldığını düşünmesine gerek yoktu, zira Ludlow ailesinin her bir ferдинin hainlik üzerine söyleyecek çok şeyi vardı.

“Karımı bir gezintiye çıkartmak için geldim. Merhaba, Emily. Ailenle yeterince hasret giderebildin mi?”

Dişlerini sıkıan Emily kibarca başını salladı ve ifadesiz bir şekilde “Evet, lordum,” dedi.

“Güzel, hadi şimdi arabaya bin ki hemen yola koyulalım.”

“Bir çay içmek için vaktiniz var mı, lordum? Evimizi şereflendirirsiniz.”

William’ın Emily ile konuşurken takındığı alaycı ve sinsi ifade, Martha Ludlow’a döndüğünde yerini tiksinti ve küçümsemeye bıraktı.

“Başka zaman.”

“Lordum, piyano için teşekkür ederim. Eski piyano işe yaramaz bir haldeydi. Sayenizde notalarımı herkesi büyülemeye devam edeceğim. Minnetimi ifade etmek için bir gün size özel bir konser vermek isterim.”

Emma neyin peşindeydi? Tanrı korusun, Emily kardeşinin bu ses tonunu kullandığını, onu çalıların arasında eteği belinde toplanmış bir vaziyette bir delikanlıyla oynasırken yakaladığında da duymuştu.

William’ın ifadesi tamamen değişip, kendince yumuşak bir hal aldı. Tecrübesizliğine rağmen Emily’nin bu yumuşaklığının gerisindeki şehveti görmemesine imkân yoktu. William’la ge-

çirdiği birkaç saat ona erkeklerin temel bazı dürtülerini açığa çıkartmakta ne kadar cömert olabildiklerini kanıtlamıştı. Bece-riksizlik başka şeydi tabii.

“Çok memnun olurum, Emma. Evimin kapıları senin için her zaman açık.”

Emma, Emily’yi dehşete düşüren kendini beğenmiş bir bakış attı ona. Ablasının kocasıyla flört ettiğinin ya farkında değildi ya da bunu bilerek yapıyordu.

“Artık kocanı daha fazla bekletme, Emily. Senin için buralara kadar gelmiş.”

Martha Ludlow ikazını dile getirdikten sonra Emma’nın yanına gelerek küçük kızının elini tuttu. Emily ile aralarında iki kişilik bir boşluk vardı ve Emily de kocasından birkaç adım gerideydi. Bir yanda ailesi, diğer yanda kocası... Sanki Emily’ye nereye ait olduğunu düşünmesi için fırsat sunuyorlardı. Daha önce bunu hiç düşünmemişti, her zaman kendisinden beklendiği gibi davranarak tahmin edilebilir ve vasat kişiliğiyle bir yere ait olma düşüncesinin üzerinde hiç durmamıştı. Şimdi bölünmüş olmalıydı ama neresinden bakarsa baksın içinde onu çekiştiren seçeneği hissedemiyordu.

Emily mecburiyetlere alışkındı. İstemediği halde istiyormuş gibi görünmek doğasında vardı ya da umursamazlık. Fakat bu sefer umursuyordu. Öfkeden kuduruyordu ve ne yazık ki hislerini belli etmeye hazır değildi.

Sürekli hareket eden gözleri sonunda kocasının dik bakışlarına takıldı ve başını salladıktan sonra arabaya doğru yürüdü. Kendini bir kurban gibi hissediyordu. William içeri girdiğinde ahırda başladığı şeye devam edecek diye ödü kopuyordu ve biliyordu ki devam etmeye kalkarsa ona karşı koymak gibi bir şansı yoktu. Bir de babasının söyledikleri vardı.

Derin bir iç geçirdikten sonra arabacının yardımıyla arabaya bindi, William’ın karşısına kurulmasını bekledi ve kısa süre sonra da yola çıktılar.

“Bir daha benden izin almadan hiçbir yere gitmeyeceksin, Emily.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Emily tekrar başını salladı.

“Aptal gibi başını sallayıp durma ve biraz gülümse. Beni memnun etmek için hiç çaba göstermiyorsun.”

Önce babası şimdi de kocası aptal gibi görüldüğünden bahsediyordu. Böyle giderse erkenden yaşlanacaktı.

“Biraz gerginim ama gülümsemek için kendimi zorlayabiliirim.”

William keyifli bir kahkaha attı. “Ara sıra yaptığın şu çıkışlar keyfimi yerine getiriyor. Bazen sönük görünmek için kasıtlı olarak aptal gibi davrandığını düşünüyorum.”

Emily aptal gibi görünmeye devam edip bu tehlikeli ilgiden uzaklaşması gerektiğini bile bile “Asla aptal biri olmadım, akıllılık edip dikkatinizi çekmemeye çalışıyorum” dedi.

“Devam et tatlım. Odamıza varmak için sabırsızlanıyorum.”

William lafını bitirir bitirmez yine sevimsiz bir kahkaha attı. “Yüzündeki kızarıklığın başka yerlerine yayılıp yayılmadığını görmek için eve gidene kadar beklesem seni gücendirir miyim, taze karım? Araba senin masumiyetin için kirli ve fazla kullanılmış.”

Blöf yapıyordu. Blöfü gördüğünde tanıdığından falan değil ama Emily bu abartılı tavırların ancak tiyatro sahnelerinde alkış toplayacağını düşünüyordu. Emily baş başa kaldığı tehlikeye rağmen kocasındaki özgüvene şaşırmaktan kendini alamadı. O işi yapmanın en temel fiziksel gerekliliğini yerine getiremeyen biri için cinsel imaları fazla cesurdu. Acaba arabanın kirli ve kullanılmış olduğunu söylerken ne demek istemişti? Gördüğü kadarıyla kabinin her köşesi pırıl pırıl ve yeniydi.

“Sessizliğin beni sıkıyor, Emily.”

“Ne söylememi istersiniz?”

William kusursuz turnaklarını inceler gibi yapıp havaya bir fiske vurdu. “Belki bana sevimli kardeşini değil de seni seçtiğin için neden iyi yaptığımı anlatabilirsin. Can sıkıcı tutumunu izlerken keşke kardeşinle evlenseymişim diye düşünmeden edemiyorum. Dikkat ettiysen o biraz...” Doğru kelimeyi bulmakta

zorlanıyormuş gibi gözlerini kısıp arabanın tavanına baktı ve “O biraz hevesli,” diye tamamladı.

Demek William da bunu fark etmişti. Nedense Emily çarpık ahlak anlayışa sahip kocasının üstü kapalı niyeti yüzünden kardeşi adına endişelenmedi. Hissettiği daha çok ailesi adına duyduğu utançtı. Emma kendini küçük düşürmek istiyorsa onun bileceği işti ama Emily bir de bu yüzden aşağılanmak istemiyordu.

“Seni kızdırdım. Belki de kıskandın. Sanırım düşündüğüm kadar soğuk değilsin. Korkarım ki Emily, gittikçe ilgimi cezbediyorsun.”

İsmiini söylerken, her bir harften bal damlıyordu sanki. Sorun şu ki, Emily baldan nefret ederdi. Kocasından ise o bala bulanmış sinek kadar tiksiniyordu. Birisinden nefret ettiğini kabul etmenin özgürleştirici bir yanı vardı ve arkası kesilmeyen zincirleme kabullenişleri de beraberinde getiriyordu. Nefret, tiksinti ve bir hanımefendinin bırakın dile getirmeyi, aklından bile geçirmemesi gereken diğer uğursuz düşünceler rahatlıkla aklında uçuşup duruyordu. Hâlâ korkuyordu ama bu korku, bütün zerrelere kadar sinen o tanıdık korkulardan değildi.

Göğsünün tam ortasında alev gibi yanan yeni hislerini anlamaya çalışmakla bu denli meşgul olmasa, kocasının tokadı yüzüne inmeden önce kendini korumayı denerdi.

“Ben senin kocam, küçük fahişe. Karşında çocuk mu var sanıyorsun? Beni ciddiye alman için bu tokattan çok daha iyisini yapabilirim, Emily. Yeter ki beni kışkırtmaya devam et. Et ki avuçlarımın kaşıntısından da üstüme yük olan masumiyetin de kurtulabileyim.”

Yüzünü yakan, incecik iğnelere maruz bırakan acı yüzünden, Emily’nin koskocaman olan gözleri yaşlarla dolmuştu. Arabanın en köşe noktasına sinip tortop olmamak için kendini zor tutuyordu. Az önce göğsüne yerleşen cesur duyguların yerinde, seyredildiğini düşündüğü korkudan çok daha yoğun bir his vardı artık. Emily bu küçücük kabinde dehşete düşmüştü.

“Beni sana zarar vermem için zorluyorsun. Dikkatli ol yoksa yapacaklarımı beni bile pişman eder. Kafanın bir köşesine yaz, Emily. Ben asla kolay kolay pişman olmam.”

Emily’nin sıradaki sessizliği William’ı öfkelenlendirmede. Konuşursa ağlayacağını düşünüyor olmalıydı, ya da bir histeri krizi geçireceğini. Ağlayabilirdi ama onun karşısında değil. Emily kolay kolay ağlamazdı, çocukluğundan beri de başkalarının yanında ağladığı görülmüş şey değildi.

Neyse ki eve varana kadar başka tek kelime etmediler. Arabadan, önce William indi. İyi zamanında olsa normal bir centilmen gibi karısının inmesini beklemesi gerekirdi ama o asabi adımlarla gri taş binanın giriş merdivenlerine yürümeyi tercih etti. Geride kalan Emily özellikle ağırdan alarak aşağı inerken arabacının anlayış dolu bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu. Zavallının tekiyim diye geçirdi aklından. Yanağındaki kırmızı ve beş parmak şeklindeki kabarık izin, yaşlı arabacıyı şaşırtmadığından emindi. Utansa da başını kaldırıp doğrudan ileriye baktı ve bir hanımefendi gibi dimdik yürüdü.

Fakat kuyruğu dik tutmak bir yere kadardı. Emily içeri girdikten sonra merdivenleri hızla çıkıp odasına koşturdu. Birkaç hizmetçiyi ve ortalıkta aylak aylak gezinen düğün konuklarından birini şaşırttığını tahmin ediyordu. Ne olursa olsun, vikontes ya da değil, hiçbir kadın onun yaşadığı aşağılanmaları normalmiş gibi karşılayamazdı.

Odasının bulunduğu koridora geldiğinde canla başla bastırıldığı hıçkırıklarla ağlama isteğine yenilmek üzereydi. Birkaç adım daha sabretmenin ne gereği ne de tahammül edilebilirliği vardı. Bir damla yaş çenesine kayarak öncülük görevini üstlenmişti bile. Emily sinirle onu sildi ve kızgın bir boğa gibi başı önünde söylenerek son dönemeci aldı. Bu sırada asla beklemediği şey, kaya gibi sert bir gövdeye toslamaktı.

Kapıldığı dehşet kadar büyük bir şaşkınlık hissederek başını kaldırdı ve *o adamla* göz göze geldi. Tekrar... Emily duyularının en sınır uçlarında gezindiği böylesi bir anda daha fazla

yoğunluğa dayanamaz ve kolaylıkla dağılabilirdi. Belki de bu olmak üzereydi...

Omuzlarını sıkıca tutan büyük elleri öyle sıcaktı ki tenini eritip inceltiyordu sanki. Kalbi patlayacaktı ve kanı, havai fişeklerin gökyüzüne fırladığı hızla damarlarında geziniyordu. Sıcaktı. Koridor buz gibiydi ama onu saran hava kaynıyordu. Suya ihtiyacım var diye düşündü bir anda. Kaynağından, buz gibi suyu tatmalı ve içine dalmalıydı. Bu ateşi başka türlü söndüremezdi çünkü.

Tanrı korusun... Ona dokunuyordu.

Emily aklını başına alıp, ellerinin neden omuzlarında olduğunu ona sormalıydı. Bu çok uygunsuzdu... Ama siyah olduğunu düşündüğü gözlerin aslında geceye dönmek üzere olan gökyüzünün en koyu maviliğinde olduğunu fark etmek dilinin tutulmasına neden olmuştu. Emily daha önce bu kadar lacivert bir şey görmemişti.

Fark ettiği diğer şey de o gözlerde ufacık bir sıcaklığın olmayışydı. Böylesine güzel gözlerin daha güzel hikâyeler anlatması gerekirdi oysa.

Emily'yi incelerken hafifçe sağ omzuna kırdığı başı ve keskin çenesi yukarıdaydı. Sanki tepeden bakmak için özellikle bu pozisyonu almıştı. Yüzü sert ve duygusuzdu. Dudakları bir şeyden sıkılmış gibi hafifçe bükülmüştü. Bir insanın dudaklarına bakıp zalim olduğunu düşünmek saçmaydı belki ama Emily, öyle olduğundan emindi. Fakat en korkuncu gözlerindeki zalimlikti. Emily'nin yanağındaki William'm öfkesinden kalan izi fark ettiğinde bile tek kası kıpırdamadı. Sadece gözlerinin rengi değişip, Emily'nin onu ilk gördüğünde sandığı gibi siyaha döndü.

Aman Tanrım! Emily ona tutunduğunu aniden fark edip geriye sıçradı. Kocası olmayan bir erkeğe dokunarak ne yaptığını sanıyordu? Dahası, bundan keyif alıyordu. Onu koklamaktan... Sağanak yağmurun altındaki bir çam ormanı gibi kokuyordu adam. Toprak gibi keskin, su gibi ferah... İçinde büyüyen sıcaklığa çare olacak serinliği vaat ediyordu ondaki bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçini acıtan kayıp hissini onu gördüğü anlarda depreştiğini fark etmek, ağlama isteğini bir arzuya dönüştürüyordu. Emily tanımadığı bu adamdan korkuyordu... Ve ondan korkmak, anlamadığı bir sebepten canını yakıyordu.

Yavaşça bir adım daha geri gitme nedeni, uzaklaşırsa hislerindeki yoğunluktan kurtulabileceğini düşünmesiydi. Bütün bu süre boyunca adamın kılı bile kıpırdamamıştı. Fakat sessizliğindeki tehlikeli mesaj, Emily'nin hassas tellerini uyarıyordu.

Nihayetinde Emily daha fazla dayanamadı ve başını eğip adamın yanından sessizce geçerek odasının geçici güvenliğine sığındı.

Üçüncü Bölüm

Hayal Kırıklıkları...

Emily neden uyandığını anlayabilmiş değildi. İlk başta William'ın geldiğini sanmıştı ama kocasının kapısı mühürlenmiş gibi sınıksı kapalıydı. Zaten arabada olanlardan sonra onu görmek hiç hoşuna gitmezdi.

Uyumadan önce söndürmemeyi tercih ettiği iki mum neredeyse bitmişti ama son dakikalarını yaşayan gür ve uzun alevleri sönmek üzere olan şömineden daha fazla ışık veriyordu. Yatakta dikilip az önce duyduğunu düşündüğü gürültünün devam edip etmeyeceğini beklemeye başladı. Neredeyse pes edecekken cam kırılmasına benzeyen sesi tekrar duyunca yataktan kalkıp kapıya doğru koştu.

Oldum olası cesur biri değildi ve bundan hiç yakınmazdı. Sabaha karşı ikiye gösteren saat, akıllılık edip yatakta kalmasını söyleyen sayısız sebepten biriydi sadece. Görmezden ve duymazdan gelme geleneğini sürdürmesi hayrınaydı ama içinde sebebini çözemediği bir kıpırtı vardı. Emily tereddüt edip birkaç saniye olduğu yerde dikildi fakat hemen arkasından merakına yenilip kapısını usulca açtı. Ani bir sürprizle karşılaşmamak için başını dışarı uzatmadan önce geride durarak loş koridoru gözleriyle taradı. Koridor her zamankinden daha korkunç görünmüyordu. Kapıyı biraz daha aralayıp başını dışarı uzattı ve uzayıp giden boşluğu gerginlik içinde inceledi.

Kimse yoktu ama sesi hayal etmiş olamazdı. Merakı yüzünden başına bir bela gelmesi riskine rağmen dışarıyı dinlemeye devam etti. Kendini aptal gibi hissediyordu. Artık pes etmesi gerektiğine karar verdiği sırada karşı çaprazındaki odadan gelen bir kadın sesini işitti. Gitmemek için direnen konuklardan biri olmalıydı.

“Beni böyle gönderemezsin, Marcus!” dedi kadın neredeyse ağlayarak. Ses kapının ağzından geliyordu.

Emily odasına doğru biraz daha sokuldu fakat kapıyı tamamen kapatmadı. İçeride neler olduğunu merak ediyordu.

Erkeğin ne cevap verdiği duyulmuyordu ama kadın neredeyse bağırdığı için onu duymak hiç de zor değildi.

“Yanında kalmak istiyorum.”

Sonra kapı açıldı ve pembe bir sabahlık giymiş sarışın bir kadın dışarı çıktı. Yüzü odaya dönüktü ve ellerini içeriye doğru uzatmıştı.

“Sevişirken benden hoşlanıyor gibiydin. Ağzımla yaptıklarımı sevdiğini söylemiştin.”

Emily bir âşık kavgasının ortasında kalacak türden bir kız olmadığı halde bunu heyecan verici bulduğunu kabul etmeliydi. Bu sanki özel bir tiyatro gösterisi izlemek gibiydi.

“Geç oldu, git biraz uyu Miranda.”

Emily yüzünü göremediği adamın, derinden gelen kalın ve pürüzlü sesini duyduğunda solukları hızlandı. Çok ani bir histi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama konuşanın *o adamı* olduğundan hiç şüphesi yoktu. William ona Marcus demişti.

Gözünün önündeki basit gerçeği fark etmesi birkaç saniye aldı. Adamın bir âşığı vardı... Dokunduğu herhangi bir kadın... ve öptüğü... seviştiği... Emily elini deli gibi çarpan kalbinin üzerine bastırıp gözlerini yumdu. Hissettiği sebepsiz ve yakışsız hayal kırıklığı göğsüne atılmış bıçak kesiği gibi sızlıyordu. Eğer engelleyebilseydi ondan da, tattırdığı uygunsuz hislerden de kurtulabilirdi.

Yeniden gerçekliğe dönüşünü sağlayan kadının utanç verici yakınmasıydı.

“Bana basit bir kadınmışım gibi davranıyorsun.” Adamın sessizliği kadını huzursuz ediyor olmalıydı. Emily onun yerinde olsaydı... Tanrı korusun, onun yerinde olsaydı da ne demek? Ya deliriyordu ya da kocasından gördüğü sapkınca muamele kişiliğinde ahlaki bir bozulmaya neden olmuştu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından adam karanlığın içinden çıkan bir gece varlığı gibi kapının ağzında belirdiğinde, Emily nefesini hızla içine çekti. Çıplaktı. Yani kısmen çıplak... Omuzları olağanüstü geniş, göğsü ve karnı, erkeksi ve kusursuz şekilli kaslarla biçimlenmişti. Sanki hemen o sırada üzerine geçirmiş gibi pantolonun önü kısmen açık ve utanç verici de olsa merak uyandırıcıydı.

Emily ondan yayılan güç konusunda yanılmadığını yarı çıplak vücudunu izlerken daha iyi anlıyordu. Fakat ağzını kurutup nefesini sıklaştırarak, karnının altında ince bir sızıya sebep olanın bir parça et görmek olmadığına inanmak istiyordu. O denli sık bir kız değildi çünkü. Bu adamda başkalarında olmayan ve Emily’nin zincirlerini zorlayan bir şey vardı.

“Unutma ki ben bir kontesim, Marcus. Seninle konuşarak bile seni onurlandırırım.”

Karşısındaki kadına küçümseyerek bakarken ve o umursamaz, utanç verici yanıtı verirken acaba kadın da aynı şeyi düşünüyor mu diye merak etti Emily.

“Ve seni becermeme izin veriyorsun.”

Kadın elini savurup onu tokatlamak istedi ama adam hamleyi hiç çaba göstermeden engelledi.

“Çok aptalca bir hareketti, Miranda. Bir daha denememen hayrına olur.”

Sesindeki buz kristallerine rağmen ifadesinde açıklanamaz bir kayıtsızlık vardı. Havada yakaladığı eli serbest bırakırken yeni bir saldırı endişesi taşıyor gibi bir hali yoktu. Bakışlarındaki küçümseme, karanlığa ve aralarındaki mesafeye rağmen Emily’nin dikkatinden kaçmadı. Nasıl bir adamdı bu böyle? Yatağına aldığı kadına bu denli duygusuzca bakabilen ve öylece

hakaret edebilen bir erkek, herhangi bir kadına – belki de sadece Emily’ye – karşı nasıl şefkat besleyebilirdi ki?

“Bana hakaret etme Marcus. Birbirimizi arzuluyoruz. Seni istiyorum ve birkaç saat yetmiyor.” Öfkeyle başlayan tiradı şaşırtıcı bir hızla zevk düşkünü bir kedinin mırıldanmasına dönüştü. “Seni çok özlüyorum, saldırganlığım bu yüzden. Marcus lütfen beni anla.”

“Çok yazık.”

“Çok zalimsin. Hislerimi hiç mi umursamıyorsun?”

“Açıkgası hayır. Bu gecelik işimiz bitti.”

Emily bu noktadan sonra kendi huzursuz edici hislerinden arınarak manzarayı izlemeye başladı. Sahnedeki tutku dolu oyunu perde arkasından gizlice gözetleyen genç bir kızdı neticede. Ancak ne olursa olsun hiçbir tecrübe, kadının yılışık bir kedi gibi adama sürtünüp parmak uçlarına yükselerek kollarını boynuna doladığını gördüğünde hissedeceği utanca onu hazırlayamazdı.

Bir saniye sonra adam da kollarını kadına doladı ve onu sertçe kapı kirişine dayayıp öpmeye başladı. Aman Tanrım! Gözleri bir anda dünyayı görmez olan Emily’yi saran karanlık, kadının koridorda yankılanan kısık sesleriyle dağıldı. Kendi hislerini göz ardı edebilirse eğer, manzara büyüleyiciydi.

Erkek, kadının göğsünü yoğurup bedeninin alt kısmını ona bastırmıştı. Kadının kendinden geçmiş hali, geceliği yukarı sıyırılıp bacağı çıplak kaldığında tuhaf bir hal aldı ve sonra hafif bir çığlık atıp kıvranmaya başladı. Emily, onun uzun bacağına yılan gibi erkeğin bacağına dolayışını ve hemen sonra yerden yükselip kirişle adamın arasında zevkle kıvranışını gördüğünde eli boğazına gitti. Az önce bir yarıştan çıkmış gibi aldığı sık soluklar kesilmişti ve kafasını yanan şöminenin içine sokmuş gibi yanakları yanıyordu.

Çenesini kaldıran erkek hararet içindeki kadına tepeden, küçük gören bir bakış atıp kalçasını bacaklarının arasına ittiğinde kadın iyice kendini kaybedip çok tuhaf bir ses çıkardı ve aynı

anda utançtan eli ayağı kesilen Emily'nin boğazından bir inilti döküldü. Bu yapıkları utanmazlıktı.

Ve birden her şey başladığı gibi hızla sona erdi.

Kadının ayakları yere basıyordu ve omzunu kirişe yaslayan adam -Emily'nin profilden görebildiği kadarıyla - ne hissettiğine dair hiçbir işaret vermeksizin onu izliyordu.

"Marcus beni öldürüyorsun!" dedi kadın. Sesi duman yutmuş gibi boğuk ve pusluydu. "Seni görmeden duramıyorum. Yarın yine aynı saatte geleceğim."

Adamın dudağı hafifçe kıvrıldı ama buna bir gülümseme denemezdi. "İyi geceler, Miranda."

Az önce histeri krizinin eşliğinden dönen o değilmiş gibi kadın kıkırdadı ve erkeğin çıplak göğsüne tırnağıyla bir çizik attıktan sonra salınarak koridorun karanlığına daldı.

Emily ise bir parmak açıklığındaki kapı aralığından bakmaya devam ediyordu. O içeri girene kadar da yerinden ayrılmaya niyeti yoktu. Heyecan arayışında değildi, fakat onu habersizce izlemenin keyfine varabildiği bu eşsiz anı sonuna kadar değerlendirmek istiyordu. Belki birkaç saniye daha, ne de olsa Emily'yi görmesine imkân yoktu.

Adam sevgilisinin gidişini uzun uzadıya izleyecek türde biri değildi. Odasına girmek için acele etmesi şaşırtıcı olmazdı. Fakat arkasını dönüp, kapısını kapatırken derin ve puslu sesiyle sarf ettiği gizemli sözcükler, Emily'yi korkudan yere yığacak kadar beklenmedikti.

"Bu saatte kapınızı açık bırakmanız hiç akıllıca değil, Leydi Cromer. Gecenin ne tür sürprizler sakladığını asla bilemezsiniz."

Emily, kocasının çalışma odasının kapısında dikilip dururken yapmak üzere olduğu şeyin doğru olup olmadığını bir kere daha düşündü. Kararsızlığı anlaşılabilirdi. William'ın öfkesinin nelere yol açabileceği hakkında geride bıraktığı birkaç gün için-

de epey fikir sahibi olmuştu. Fakat bu evde bir dakika daha tıklılıp kalabileceğini sanmıyordu.

Elini piring tokmağa attı fakat çevirmeden bıraktı. Korkuyordu. William'a bu güzel mart sabahını dışarıda gezintiye çıkarak değerlendirmek istediğini söylerse kocası muhakkak onu küçümserdi. İşticeği hakaretleri tahmin edebiliyordu. Fakat her halükârda huzursuz ve bolca hakaret işticeği bir hayatı olacağına göre kendini buna bir an evvel alıştırması gerekiyordu. *Cesur ol dedi içinden, dışarıda seni, yeni yeni canlanmaya başlayan bir doğa ve minik yaratıklar bekliyor.*

Bu fikir, neredeyse dünkü tokadı unutturacak kadar ikna ediciydi. Emily kararlılıkla kapıyı tıkladı ve içeriden gelen çağrıyı duyunca da içeri girdi.

William, çalışma masasının üzerine eğilmiş öylece duruyordu. Hiçbir şey yapıyormuş gibi bir hali yoktu. Eli masasının üzerinde boş kristal kadehi kavramıştı ve neredeyse boşalmış kristal şişedeki içki hâlâ dalgalanıyordu. Bu saatte içiyor olamazdı... Kan çanağına dönmüş gözlerini aniden Emily'nin üzerine dikip ona düşmanymış gibi baktı.

İnsanı geri adım atmaya zorlayan habis bir bakıştı bu. Akıllı geçinen herkes o bakışın muhatabı olduktan sonra kaçıp gitmesi gerektiğini düşünürdü. İşin gerçeği Emily de bunu istiyordu ama korku, o en yoğun haline büründüğünde kanı damarlarında donarak içten bir kalıp gibi onu olduğu yere sabitlemişti.

William ağır ağır yerinden kalkarak Emily'nin üzerine yürümeye başladı. Gecedен kalma beyaz gömleğinde içki lekeleri ve üstünde tuhaf bir bilinçsizlik hali vardı. Adımları düzgündü ama Emily onda insani olmayan bir şeyler sezinliyordu.

Emily sırtı kapıya değene kadar geri adım attığını farkına varmadı. Buzlarının yürütebileceği kadar çözülmesi beklenmedikti. Gidecek yeri kalmadığını anlayınca cesaretle başını kaldırıp iki adım önünde duran adama bakıp yutkundü.

"Bu ne güzel sürpriz, Em... Bana bir hediyen mi var yoksa?"

"Ben... Burada olduğunu öğrendim. Sana bir şey sormak istiyordum... Tabii... tabii senin için bir sakıncası yoksa."

William küçük çocuklar gibi kıkırdadı. Uzamaya başlamış sakalları, ifadesiz camlaşmış gözleri ve leş gibi kokusuyla onu masum bir çocukla kıyaslamak ne kadar hataysa, yetişkin bir erkek gibi göründüğünü düşünmek de hataydı. Tuhaf, hastalıklı bir hali vardı. Emily kapıya yaslanmıyor olsa o kapıyı açıp kaçmayı bir kere daha düşünebilirdi.

“Kaçmak mı istiyorsun, taze gelinim? Korkma, sana bir şey yapmayacağım. Görüntümün de kusuruna bakma lütfen. Gece...” Duraksadı ve sadece kendisinin bildiği bir şeyi hatırlamış gibi sevimsizce güldü. “Biraz çalışmak zorunda kaldım.”

Emily cesaretini topladı. “Anlıyorum... Ben rahatsızlık vermek istemem ama dün bana... dışarı çıkmak istersem sana haber vermem gerektiğini söylemiştin.”

William’ın sahte neşesi bir an gölgelenir gibi oldu ama hemen sonra tekrar güldü. “Demek çıkmak istiyorsun. Nereye?”

Emily babasından gördüğü muameleden sonra kocasına hayvanları araştırmaya olan tutkusundan bahsedecek değildi. “Biraz gezmek istedim... Ben... Hava çok güzel ve evin gerisindeki korunun... Gezmek için uygun olduğunu düşündüm.”

“Demek düşündün. Aptal birisine göre çok fazla düşünüyorsun, Em.”

Aptal olduğunun söylenmesinden nefret ediyordu ama şimdilik öyle olduğunun düşünülmesine ses çıkartmayacaktı. William bu sabah her zamankinden daha tuhaftı zira.

“Müsaade ediyor musun?”

“Bilmem, bunu hak etmek için ne yapacaksın?”

Emily’nin yüzü soldu, midesinden ağzına doğru yükselen sıvıyı yutmak zorunda kaldı. Lanet olsun ki başı büyük beladaydı. Kocasının geceleri ihmal ettiği ziyaretlerin acısını gün ışığında ve olmadık yerlerde çıkartma ihtirası Emily’nin geri kalan hayatına dair tek bir umut bile bırakmıyordu.

“Beni öpersen gitmene izin vereceğim,” dedi William en sonunda.

Onu öpemezdi fakat bunu ona söyleyemezdi. Kaldı ki Willi-

am'ın da izin istemek gibi bir derdi yoktu. Emily birden kendini adamın kolları arasında buldu. Kelimenin tam anlamıyla kullanılıyordu, sömürülüyordu. Zavallı dudakları acımasızca zarar görüyor ve öpüşmekle ilgili tüm romantik hisleri zihninin ziftle dolu bir çukuruna gömülerek kirleniyordu.

William onu yaslandığı kapıdan çekip, çalışma masasına doğru çektiğinde Emily daha boğucu bir korkuyla yüzleşmek zorunda kaldı. William'ın niyeti sadece öpüşmek değildi. Beceremeyecek bile olsa denemeden bırakmayacaktı. Ve ne yazık ki Emily'nin başarısız kurtulma çabaları da sonuç verecek gibi değildi. Fakat kocasının acımasızca dişlediği dudakları arasından kendi kanının tadı ağzına dolduğunda tüm gücüyle onu itti ve masanın kenarından kayarak tuzaktan kurtuldu.

Suluk soluğaydı, tetikteydi ve saldırmaya hazırды. Mücadele arzusu ruhundan taşıyordu ve William da bunun farkındaydı. Emily'nin etrafında daireler çizirken yüzüne yerleşen gülümseme hiç de sağlıklı görünmüyordu. Emily buraya kadar diye düşündü, bu adam canına okumadan onu bırakmayacaktı.

Bu dehşete düşüren düşünceye öyle hazırlamıştı ki kendini, kapı açıldığında hayal gördüğünü sandı. Öyle ki... Odaya giren adamın, düştüğü tuzağa karşı verdiği mücadeleye şahit olması kadar inanılmaz bir şey olamazdı. Fakat gerçektir... Karanlık gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Ne düşündüğünü anlamak kadar, bir şey hissedip hissetmediğini bilmek de imkânsızdı.

Derken o kalın, etkileyici ve derin sesiyle "William" dedi. William o içeri girdikten sonra köpekbalığı gibi Emily'nin etrafında gezinmeyi bırakmıştı ama varlığı hâlâ tehditkârdı.

"Marcus, saat o kadar oldu mu?"

"Her şey hazır mı?"

William istemeye istemeye masanın arkasına geçip çekmece-den birkaç kâğıt çıkardı. "Bir kısmı burada. Şu işi halledip uyumak istiyorum."

Emily William'la değil, Marcus'la ilgileniyordu. İçeri gir-

dikten kısa süre sonra Emily'ye bakmayı kesmişti ve şimdi de varlığını umursıyormuş gibi bir hali yoktu. Kocasıyla arasında ne tür bir hesap varsa artık, tüm dikkatini ona vermişti. Buna rağmen, Emily onun hiçbir şeyi yeterince umursamadığından emindi.

Birden gitmesi gerektiğini fark etti. Sadece odadan değil, evden de uzaklaşmalıydı ama William'dan onay almamıştı. William birtakım kâğıtları evirip çeviriyordu ve bir şeye sinirlenmiş gibiydi. Emily öfkeli birinin sinirini çıkartmak için her zaman en zayıf görüneni tercih edeceğini bilecek kadar babasıyla vakit geçirmişti. Tedbir için ufak adımlarla çıkışa doğru kıpırdadı fakat korktuğu başına geldi.

"Emily çık buradan! Gözüm görmesin seni!"

O da tam bunu yapmak üzereydi. Ancak kocasının bunu dile getiriş şekli – üstelik o adamın yanında – duraksamasına neden oldu ve pişman olmak pahasına sordu.

"Dışarı çıkmamla ilgili ne düşündüğünü öğrenebilir miyim? Böylece sizi de rahatsız etmemiş olurum."

William masanın arkasından o kadar hızlı fırladı ki Emily burnunun ucunda belirene kadar onu göremedi bile. Eli, korkudan çırpınan kalbinin üzerindeydi ve yine kıpırdamama problemi ile karşı karşıyaydı.

"Kaybol dedim sana, Emily!"

Bunu gerçekten istiyordu ama böyle anlarda donup kalmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Açıklama yapabilmek için ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama sesi çıkmadı. William'ın koyulaşan öfkesinin yüzünde cisimleştiğini ve tokat atmak için elini kaldırdığını fark ettiğinde zaten kaçmak için çok geç kalmıştı. Son çare, kolunu yüzüne siper edip sırtını kamburlaştırdı ve kendini korumaya çalıştı. Ancak beklediği tokat başına ya da vücudunun herhangi bir yerine inmedi.

"Karıyla ne yapmak istiyorsan sonra yaparsın, William. Şu anda bundan daha önemli işlerimiz var."

Emily William'ın elini havada yakalayan adama bakakaldı.

Marcus onu korumuştı. William'ın dayağına engel olmuştu. William elini silkeleyerek ondan kurtardığında, Emily yeni bir saldırı gelir mi diye korkmadı bile. Çünkü Marcus böyle bir şeye izin vermezdi.

Ne tür hisler yansıttığını bilmediği gözlerini ona çevirdi ama Marcus, William'a bakmaya devam ediyordu. Duygusuz ve sakince... Tehlike yayan lacivert gözlerinde sıcak olarak nitelebilecek tek bir his bile yoktu. Oysa düşünmüştü ki... Emily birden onun sarf ettiği sözleri hatırladı. Şu anda daha önemli işlerimiz var demişti. *Ne istiyorsan sonra yapabilirsin...*

Aman Tanrım! Bunları söyleyen biri kimsenin iyiliğini düşünmezdi. O William'dan bile kötüydü. Bu kabulleniş neredeyse çöküşü olacaktı ama fiziksel olarak ayaktaıdı. Elbette buradan çıkmazsa yığılıp kalma riski hâlâ vardı. Çaresizliğini daha fazla ifşa etmemek için mağrur bir şekilde çıkışa yürüdü ve önce odadan sonra da bu uğursuz evden çıkıp gitti.

Toplumun dayatarak kadına biçtiği değer, Emily'ye bazı şeyleri kolay kabullenmesi gerektiğini öğretmişti. Aksi halde hayat şimdikinden bile çekilmez hale gelirdi. Emily, William'ın aşağılamalarını kabul ediyor değildi, aksine içinde ona karşı bir öfke yanardağı kabarıyordu. Fakat onun konumundaki biri için fevri düşünceler ve asi davranışlar, avuç içindeki barutun göbeğine yanan bir kibrit değdirmek demektir. Eğer alev alırsa tek zarar gören kendisi olurdu. O halde ruh sağlığını korumak için daha hızlı kabullenmeyi öğrenmeliydi.

Sakince akan suya bir taş atarken hayatının bir su samurunu gibi rutin bir telaş içinde geçmesini diliyordu. Su samurlarını William'ın çalışma odasındaki hadiseden sonra kendini dışarı attığında keşfetmişti. Uyuşmuş hislerle refakatçisi olmadan uzun süre yürümüş ve kendini William'ın malikâne arazisi ile küçük yerleşim alanlarını bölen bir tepenin eteğindeki korulukta bulmuştu.

Tepeden gelen, nehir olamayacak kadar dar akıntının etrafındaki canlı çeşitliliğinin bir anda bütün kederini yok ettiğini hatırlıyordu. Sonra samurlar tarafından yerleşim yeri olarak kullanılan doğal seti keşfetmiş ve gizlice onları izlemeye başlamıştı. Üç gündür de düzenli olarak buraya kaçıyordu.

Hayvanlar Emily'nin tutkusuydu. Samurlar, aile ve çalışma yapılarındaki sistem bakımından özellikle ilgisini çekiyordu. Babasından gizli okuduğu kitaplarda birçok memeli hakkında eşsiz şeyler öğrenmişti. Eğer bağımsız bir kadın olsaydı bütün ülkeyi – hatta kıta Avrupa'sını – gezer ve değişik türleri incelerdi. Onlar hakkında kitap yazmak ve okullarda çocuklara eğitim vermek harika olurdu. Bir keresinde babasına öğretmen olmak istediğini söylediğinde sıkı bir dayak yemişti. Öğretmen olmanın kötü bir yanı yoktu, aksine müthiş bir şeydi fakat babasına göre bir kadının yaptığı işin karşılığında para almasının fahişelikten farkı yoktu. Acaba William da aynı şekilde mi düşünüyordu? Belki de ona sorabilir ve...

"William'ın canı cehennem!" diye mırıldandı ve sonra ilk kez birinin canını cehenneme gönderdiğini fark edip sırtarak başını iki yana salladı. Neyse ki ormanın ortasında yalnızdı ve samur ailesinin onu ayıplamaktan daha önemli işleri vardı. Doğal set sayesinde su, nehrin diğer tarafına kontrollü şekilde akıyordu. Samurların yüzdüğü gölet ise Emily'nin tahminine göre üç metrelik bir derinliğe ulaşmıştı. Emily suya girip onlar gibi dalıp çıkmayı ne kadar da çok isterdi ama yüzme bilmediği gibi giysileri ve yeterince ısınmayan mart havası buna izin vermezdi.

En yakın ve aslında tek arkadaşı Helen, her kızın yüzmesi bilmesi gerektiğini düşünürdü. Gerçi kendisi de bilmiyordu ama öğrenmek için fırsat yaratmaktan bahsedip dururdu. Emily kederli bir iç geçirdi. Helen'ı o kadar çok özlemişti ki... İki sene önce bir öğretmenle evlenip kuzeye taşınacağını söylediğinde onu engellemek için ayaklarına kapanmayı düşündüğünü hatırlıyordu. Yapmak üzereydi de ama sonra, Helen'ın gözlerindeki mutluluğu görmüş ve daha fazla mutlu olmasını dilemişti.

Eğer yanında olsaydı ona ne yapacağını sorabilirdi. Aralarında bilge olan hep Helen'di. Yol göstermeye her zaman hevesli bir kişiliği vardı ve Emily çocukken onun gösterdiği yoldan gitmesi için babasından yediği dayakları unutmuş değildi. Ama artık büyümüşlerdi, değil mi?

Ona William'dan bahsedebileceğini sanmıyordu. Mutlu bir evliliğin bir kadına neler hissettirdiğini öğrenerek kendine acı vereceğini hissediyordu zira. Ama onunla Marcus hakkında konuşmak isterdi. Zalimliğinden, duygusuzluğundan bahseder ve kalbini neden böyle hızlı çarptırdığını açıklamasını isterdi. İki gün önce malikâneyi terk ettiğinden beri ayıplanacak bir mehakla tekrar geri döner mi diye düşünmesinin nedenini ona sorabilirdi.

Aklını tanımadığı bir adamla bozduğu için kendine kızarak yerinden kalktı ve ayağının ucundaki taşla tekme atıp onu gölün sularına gönderdi. Yedi samurdan küçük olan ikisinin ürküp suya dalmasına rağmen yetişkin olanlar Emily'den tarafa başlarını çevirip şöyle bir baktıktan sonra sırt üstü yüzme keyiflerine geri döndüler. Emily'nin zararsız, silik bir fare olduğunu anlayacak kadar çok insanla karşılaşmış olmalıydılar. Emily belki silik varlığı sayesinde hayvanların arasına onları rahatsız etmeden kolaylıkla karışabiliyordu. Bu aslında hiç de fena değildi.

William'ın bu saatlerde ortalarda görünmediğini gözlemlediği için Emily başına buyruk şekilde evden çıkabiliyordu. Hizmetçisi Marge, lordun ortalarda olmadığı saatlerle ilgili ona bilgi verdiğinde hizmetçilerle dedikodu yapmadığının anlaşılması için kızı terslemişti ama kendisinden beklenildiği gibi tüm bilgileri de aklının bir köşesine yazmıştı. Ne yazık ki artık dönmesi gerekiyordu.

Eve vardığında etrafın normalden daha sessiz olduğunu fark edip meraklandı ama üzerinde durmaya gerek görmedi. Akşam yemeğinden önce mümkün olduğu kadar ortalarda görünmemeyi düşünüyordu. Emin olduğu bir şey vardı ki, William'ın ahırdaki tacizinden sonra cinsel bir saldırıda bulunmaması, Emily'nin kendini güvende hissetmesi için yeterli değildi.

Akşam yemeği son derece sakin geçti. Son konuk da bir gün önce ayrıldığı için masa sadece ev sahipleri için donatılmıştı ama yemek odasında Emily'den başka kimse yoktu. William'ın nerede olduğunu Tanrı bilirdi ve Emily içinden hep öyle kalması için dua ediyordu.

Hareketsiz geçen akşamın ardından yatağa girdiğinde, saat gece yarısına gelmek üzereydi. Bazen, kocasının evliliklerini kutsayacak o şeyi yapabilmesini ve bu gergin bekleyişten kurtulabilmeyi diliyordu. Belki böylece William'ın ona karşı tutumu değişir ve k buslardan fırlamış bir yaratık gibi davranmayı keserdi. Hem bir bebeği olursa Emily tüm ilgisini ona verir, gerçekleştiremediği her hayali onun yaşamasını sağlardı.

Gözlerini kapatıp bu hayalin verdiği huzuru hissetmeye çalışırken, oda kapısı, arkasındaki duvara vurarak açıldı. Emily korkuyla sıçradı ve doğruldu. William bacakları ayrıık ve üst seviye bir tehdit yayarak ara kapının önünde dikiliyordu.  zerinde ceketi ve yeleği hariç, kırışık günlük kıyafetleri vardı. Taba rengi pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerinde ne olduğunu çıkaramadığı lekeler göze çarpıyordu. Geniş omuzlarından sarkan kolları her iki yanında yumruk halindeydi. Duruşu, Emily'ye babasının öfkesini çağrıştırıyordu. Buna rağmen yüzünde öfke-den çok, büyük bir boşluk vardı.

Emily yorganını göğsüne çekerek dizlerini karnında topladı. Kalbi ağzında atıyordu ve nefesi boğazında bir yere tıkanıp kalmıştı. Kaşamayacağı gerçeği, kocasının her adımıyla birlikte gözünde büyüyordu.

William yaklaşıkça tortop oldu ve sonunda komodinle yatağın arasındaki dar köşeye sindi.

‐Bu gece öyle ya da böyle bitecek Emily,‑ dedi kocası. Adım attıkça onun sarhoş olduğuna iyice inanan Emily, konuştuğunda bundan şüpheye düştü. William'ın kelimeleri tane tane ve düzgün, aynı zamanda sesi mekanik ve buz gibiydi. Bunlar sarhoşluk belirtileri değildi.

Emily'nin yanağına dokundurduğu parmakları, içinde buzlu

bir kanın aktığını düşündürecek kadar soğuktu. Kızın çaresiz solumaları, su yutmuş birinin nefes almaya çalışması gibi gürültülü ve faydasızdı.

“Sana sahip olmam gerekiyor,” dedi William kan donduran bir soğukkanlılıkla. “İçine tohumlarımı bırakıp bana bir varis verdiğinden emin olmalıyım. Ama yetmez. Seni ağlatana kadar becermeliyim ki erkekliğimle alay edemeyesin.”

Eğilerek camlaşmış gözlerini Emily’nin korkudan yaşıran gözlerine dikip başını hafifçe yana kırdı.

“Benimle alay ediyor musun, Emily?”

Emily kısa ve sık bir şekilde defalarca başını iki yana salladı. Konuşabilmeyi ve onu ikna edebilmeyi istedi.

William bu sefer elini kızın boynuna uzattı ve hafifçe sıktı. Baskıyı keyfine göre artırıp azaltarak oyun oynuyor, başını sağa sola eğerek bir nevi eserini izliyordu. “Üç gündür bir yere gidiyorsun. Kendini birine mi düzdürüyorsun?”

William’ın suçlamasının ne anlama geldiğini anlayamayan Emily kendini neyle savunacağını da bilmiyordu. Kaldı ki korkudan ağzını açacak hali yoktu. Hakarete uğradığının farkındaydı ve sarf edeceği her kelimenin onu delirtme ihtimalini göz ardı etmemesi gerekiyordu.

William bu gece hiç olmadığı kadar tuhaftı. Nefesinde alkol den tek bir iz bile olmamasına rağmen davranışları hiç normal değildi. Ama Emily’yi en çok korkutan, buz mavisi gözlerinin gerisindeki akıldışı donukluğu daha da ortaya çıkartan camı parıltıydı.

“Ne yaptığın umrumda değil. Beni tahrik et şimdi.”

Emily tekrar başını iki yana sallayınca William onun başını yatak başına vurdu. Fazla sert değildi ama mesaj çok açıktı.

“Ne... Ne yapmam... lazım?” dedi Emily. Korkudan bayılmak üzereydi.

William uzun saniyeler boyunca bomboş bir ifadeyle onu izledi ve sonra kıkırdadı.

“Güzel bile değilsin ama kanımı kaynatıyorsun. Aklımda

sana yapacaklarımla ilgili müthiş fanteziler var ama hepsi bu kadar. Ne yazık ki benimkine işlemiyorsun. Baksana hâlâ bir şey yok.” Bacak arasını avuçlayıp yüzünü buruşturdu.

“Önce saçlarını aç. Beni en çok neyin rahatsız ettiğini sor-salar berbat topuzun derdim.”

Emily gevşek örgüsünü titreyen parmaklarıyla ayırıp saçlarını saldı. William’ın pırasa gibi dümdüz saçlarını beğendiği tuhaf gözlerinden okunuyordu. Dizlerinin üzerinde yatağa çıkıp emekleyerek Emily’nin burnunun ucuna geldi ve saçlarını kokladı. Her hareket ettiğinde yalpalıyor ve vücudu ölmek üzere olan bir hayvan gibi ara ara seğiriyordu. Emily başına gelmek üzere olan şeyden daha tuhaf ve ürkütücü bir problemin yaklaşmakta olduğunu, William’ın nefesi tık diye kesilmeden önce de anlamıştı. Ancak tepki verebilmesi için kocasının başının apış arasına düşmesi gerekecekti.

“Aman Tanrım!”

Ölmüş müydü?

Üstünde ölü birinin yatması düşüncesiyle ilk arzusu bayılmak oldu. Tekrar mantığını kullanabilmek için ihtiyaç duyacağı birkaç saniyenin ardından William’ın başını kucağından uzaklaştırdı ve yatağa düşmesini sağladı. Yardım istemeliydi, ama önce yardım istemek için yataktan kalkabilecek kadar kendine gelmeliydi.

Buz gibi yere bastığında dizlerinin kendisini taşıyabilecek gücü bulabilmesi için yatağa tutunarak ilerledi ve başını William’a yaklaştırdı. Eğer yaşıyorsa havasızlıktan ölmemesi için başına sağlıklı bir açı vererek burnunu ve ağzının bir kısmının açıkta kalmasını sağladı. Evet, nefes alıyordu fakat öyle cılız bir çaba harcıyordu ki ne olursa olsun Emily onun için endişelendi.

Yüzde yüz emin olduğu şey, kocasının ölmesine izin veremezdi.

“William!” dedi sesi titreyerek. Sonra onu parmağıyla dürttü. Solgun yüzü ölülerinki gibi bomboştu ve bu, aldığı zayıf solukların son solukları olma ihtimalini aklına getiriyordu. Emily bü-

tün hanımefendiler gibi ölmek üzere olan birine yardım etmek için değil, üzüntüyle olup biteni izlemek ya da olay yerinden uzaklaşmak için yetiştirilmişti. Fakat bu gerçeği bir tarafa bırakıp hızla kapıya koştu ve o sırada karanlık koridordan birinin geçmesi normalmiş gibi beklemeye başladı.

Gözü çaprazındaki kapıdaydı. Aşağıda Marcus'un döndüğünün konuşulduğunu duymuş ve heyecanını kendine saklamıştı. Ondan yardım istemek, en alt kata inip hizmetçilerden birini çağırmaktan daha kolay ve güvenliydi. İçinden bir his William'ın tuhaf hallerinin gizli tutulması gerektiğini söylüyordu zira.

Terslenme korkusu, cesaretini kırdığında Emily duraksadı. Fakat hemen sonra utanmak için doğru zaman olmadığını kendine hatırlattı ve karşıya geçip odanın kapısını sertçe tıklattı. Soluk soluğaydı ve titriyordu.

Kapı beklediğinden çok daha hızlı açıldı. Marcus'un yarı çıplak görüntüsüyle ağzı açık kalan Emily için erkeğin gözlerinde gördüğü şüphe ve tuhaf ilgi, oraya neden geldiğini hatırlaması için bir uyarı niteliğindeydi.

"Yardım etmeniz gerekiyor," derken kekelemesi büyük bir mucizeydi. "William... William'a bir şey oldu."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Marcus hızla harekete geçip Emily'nin odasına girdi. Emily içeri girdiğinde adam William'ın nefesini kontrol ediyordu. Açıklama gereği duyarak "Nefes alıyordu fakat çok güçlü değil," dedi. "Ben öldüğümü düşündüm ve korktum. Sandım ki..."

Marcus onun korkularıyla pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Buz gibi, suçlayıcı kelimeleriyle Emily'nin lafını böldüğünde yüzünde de aynı soğukluk vardı.

"Onu zorlayacak bir şey mi oldu?"

Kalın sesi, içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Emily yutkunarak "Ben emin değilim, belki de çok... yorgun ve uykusuzdu," dedi. "Gelmeden önce ne yaptığını gerçekten bilmiyorum."

“Yatakta onu zorlayacak bir şey olup olmadığını kastetmişim.”

Onun neden bahsettiğini anlamak Emily’nin biraz zamanını aldı ve anladığında turp gibi kızarak adama bakakaldı. Neyse ki Marcus o sırada William’ı sırtüstü yatırmakla meşguldü. Bu pozisyondayken nefesini tekrar kontrol edip gece mavisini gözlerini Emily’ye kaldırdı. Bir cevap bekliyordu.

Emily kendini zorlayarak “Hayır,” diyebilirdi. Yüzündeki sıcaklık boynuna ve göğüslerine doğru yayılıyordu ve bu, yabancı bir erkeğin karşısında ne kadar uygunsuz bir kılıkta olduğunu fark etmesini sağladı. Sonra kocasının ölüm kalım savaşı verdiğini hatırlayıp kimsenin aptal beyaz geceliğiyle ya da sıradan saçlarıyla ilgilenemeyeceğini düşündü ve çekingenliği bir kenara bırakmaya karar verdi. Yatağın kenarındaki sabahlığı daha sonra da giyebilirdi.

“Nefesini mi kokluyorsunuz?”

Marcus’un yeni nefes kontrolü, William’ın sarhoşluk ihtimalini de göz önünde bulundurduğu için olmalıydı.

“Eğer sarhoş olup olmadığını anlamaya çalışıyorsanız diye soruyorum. William sarhoş değildi ama ben... Başka bir şey içmiş olabileceğini düşünüyorum.”

Az önceki sorusuna cevap vermeye tenezzül etmeyen Marcus, başını zıncı diye kaldırdı. Kısık gözlerinde tekinsiz ve Emily’nin kendisini tehlikede hissetmesine neden olan bir bakış vardı.

“Demek başka bir şey içtiğini düşünüyorsunuz.” Yavaşça doğrulup simsiyah bir panter gibi Emily’nin üzerine yürümeye başladı. Dudaklarında nedeni ve zamanı sorgulanabilecek zehirli bir gülümseme ya da ona benzer bir şey vardı. Gözleri kızın çıplak ayaklarından, beyaz geceliğinin sıkıcı işlemelerine kaydı ve göğsüne dökülen dümdüz saçlarında bir süre oyalandı. Sanki bir malmış gibi ona değer biçiyordu.

Her ne kadar gerilemek istediye de Emily onun, araların da bir adımlık mesafe kalana dek yanına yaklaşmasını sessizlik

içinde izledi. Korkudan bayılmak üzereydi, buna rağmen mağ-rur görünmek onun için hep çok kolay olmuştu.

“Sizce... Onu bu hale getiren nedir, leydim?” dedi adam Emily’nin - varlığını yeni yeni keşfetmeye başladığı - içinde-ki telleri titreten derinden sesiyle. Ve *leydim* derken alay ediyor olmalıydı.

“Bilmiyorum... Sadece tuhaftı... Biri sanki ona büyü yap-mış gibiydi ve...”

“Büyü mü?”

Emily’nin gözleri adamın dudaklarına takıldı. Dolgun ama erkeksiydi. Bu çıkarımı nasıl yaptığını bilmiyordu, daha önce hiçbir erkeğin dudakları hakkında düşünmemişti çünkü. Düşü-nebildiği tek şey, ona bakarken kendini her şeyden habersiz kü-çük bir kız gibi değil de, uyarılmaya müsait hisleri ve tastamam içgüdüleriyle bir kadın gibi hissettiğiydi.

Yanaklarındaki kızarıklık gittikçe yoğunlaşıp vücudunu bü-yük ölçüde kaplamış sayılırdı. Ona bir cevap vermesi söz ko-nusu değildi çünkü erkeğin bir soru sormadığının farkındaydı. Alay ettiğini düşündüğü kısa sürenin ardından bu fikri kafasın-dan atmıştı, çünkü Marcus’un alay etmekle vakit kaybetmeye-ceğine karar vermişti.

“Büyülere inanmamalısınız, Leydi Cromer. Kocanız içkiyi fazla kaçırmış ve sızmış. Bence kafanızı fantezilerle doldurma-yın.”

Marcus’un ilgisini kaybedişi Emily için hayal kırıklığına ne-den oldu. Ancak hayal kırıklığından daha beter olan diğer şeyleri hissetme nedeni, adamın sesindeki küçümser ton ve Emily’nin aptal olduğunu düşündüğünü gizlemeyen gözlerindeki ifadeydi.

Bir hamme-fendinin erdemleri arasında gerekli anlarda ses-sizliğini korumak gelirdi. Hiç şüphesiz ki şu an da o aulardan biriydi. Fakat Emily’nin aptal olduğunun düşünülmesine karşı son zamanlarda geliştirdiği savunma, sessiz kalmasını gittikçe daha zor bir hale getiriyordu.

“Yığılıp kalmadan önce onunla burun burunaydım. Gözleri çok farklıydı. Belki de bir hastalığı vardır. Bunu göz ardı edemeyiz. Bence en iyisi doktor çağırmak.”

“Bence en iyisi bu meseleyi fazla uzatmamanız.”

Emily “O benim kocam,” dedi. Bu bariz gerçeği içinde hissedemiyordu, ancak Marcus’un ne tepki vereceğini merak etmişti. Ne yazık ki adam ilgisizce birkaç saniye daha ona baktı ve William’ı kaldırmak için yatağa gitti.

Büyük ihtimalle onu odasına taşımayı düşünüyordu.

“Size yardım edeyim.”

“Gerek yok. Bundan sonrasını uşağı halleder.”

Marcus, William’ı sanki bir çocukmuş gibi kucaklayıp – manzara karşısında adamın gücüne hayret etmemek mümkün değildi – ara kapıdan geçirince, eteği bileklerine dolanan Emily de peşlerine takıldı. Yürürken çıplak ayaklarından şıp şıp sesleri geliyordu.

William’ın odasındaki kesif kokunun yüzüne sert bir dalga gibi çarpması üzerine, Emily tüm hava yollarını eliyle kapatmaya çalıştı. İçerideki hava fazlasıyla yoğundu ve arka plandaki koku bir yerden tanıdık geliyordu. Emily evin hanımı olduğundan beri ilk kez girdiği loş odayı gözleriyle taradı. Her şey muntazam ve hemen hemen her şey kocasının kalbi gibi kopkoyuydu. Fakat Emily dekorasyonla ilgilenmiyordu. O, yanlış bir şeylerin arayışındaydı ki kısa sürede masanın üzerindeki şişeleri fark etti. Alkollü içkilerin önünde duran birbirine benzeyen küçük şişeleri daha önce de görmüştü. *Afyon ruhu* dedi içinden. Annesi çok gergin olduğu zamanlarda çayına birkaç damla damlatır ve mucizevî bir şekilde sakinleşirdi. Emma kabahatli olduğu zamanlarda babasının öfkesinden kurtulmak için gizlice afyon ruhu karıştırdığı içkiyi onun ulaşabileceği bir yere bırakırdı. Sonuç yine annesininki gibi olurdu.

William’ın da afyon ruhu kullanması iyi bir şeydi. Öfke problemi yaşayan birinin sakinleşmek için biraz yardım almasında hiçbir sakınca yoktu. Fakat bu gece odasına gelen adamı

sakin olarak nitelemek, ipini kopartarak üzerinize gelen bir boğanın koşarken ne kadar sevimli göründüğünü düşünmek gibi bir şeydi.

Aydınlanma bir anda geldi. William afyon ruhunu sakinleşmek ya da rahatlamak için değil, beynini uyuşturmak için kullanıyordu.

Çok lazımmış gibi aniden “William kendini uyuşturuyor,” dedi. Bu, kendine yaptığı bir açıklamaydı ama Marcus onun bir açıklama beklediğini düşünmüş olabilir. Fakat ara kapının önüne gelip bütün görkemiyle kızın önüne dikildiğinde açıklama yapmaya niyetliymiş gibi görünmüyordu. Sonra birden “Çok zekice,” dedi. Kinayeyi görmemek mümkün değildi. Gözden kaçmayan bir diğer şey de adamın varlığının gittikçe daha tehditkâr bir hal aldığıydı.

Emily başının belada olduğunu fark etti ve gerilemek için tam zamanı diye düşündü. Fakat burnuna dolan erkeksi koku ilgisini gözlerinin önündeki çıplak göğse yönlendirdi. Fazlasıyla genişti, en az yemek odasındaki gümüşlükler kadar hem de. Kirpikleri gözlerinin üzerine düştükçe Emily daha aşağılardaki manzaraya hâkim olabiliyordu. Bir erkeğin göğüs uçlarını hiç böyle yakından görmemiş ve ona dokunmayı hiç istememişti. Masanın üzerindeki dokunulması yasak olan pastanın kremasını tatmak için çıldıran bir çocuk gibi parmak uçları karıncalanıyordu. Tanrı korusun... Kuruyan dudaklarını ıslatıp nefesini kontrol etti fakat gözlerini ondan almayı bir türlü beceremiyordu.

Kusursuzdu ve erkeksi bir zarafete sahipti. Emily onun, Amerika kıtasının güneyinde yaşayan simsiyah, büyük kedilere benzediğini düşündü. Ansiklopedilerde ve okuduğu kaynaklarda resmedilen yaratık zarif ve bir o kadar güçlüydü. Güzelliği tehlikeliydi. Tıpkı onun gibi...

Fakat asıl tehlike, yatak odasında yabancı bir adamla birlikte olmasıydı. Üstelik üzerindeki beyaz gecelik ve dağınık saçlarıyla bir kadının düşebileceği en uygunsuz durumdaydı. Skandal

çıkması, aniden içeri girmeye karar veren birisinin varlığına bağlıydı.

Aklına neden geldiğini bilmiyordu ama o anda, kendini kocası olmayan bir adama sunan herhangi bir kadından farklı görünmediğini düşündü ve bu düşünce heyecandan kalbinin taklalar atmasına neden oldu.

“Fikirlerinizi kendinize saklarsanız keyfinizin kaçması için hiçbir sebep yok, leydim. Yatağınıza gitmenizi ve iki kapıyı da sıkıca kapatmanızı tavsiye ederim.”

Hakkında yasak şeyler düşünmeye başladığı adamın onu başından atmak istemesi karşısında daha da kızaran Emily, “Ama...” diyecek oldu fakat adamın demir gibi bükülmez duruşu sözlerinin devamını getirmesini engelledi.

“Tekrar ediyorum... Fikirlerinizi kendinize saklayın ve bu gece olanlar hakkında tek kelime bile etmeyin.”

Emily’nin daha sonra gördüğü, yüzüne kapanan kapı oldu.

Dördüncü Bölüm

Bana Bir Şey Olmasına İzin Verme...

O gece olanlardan sonra Emily kocasını üç gün boyunca görmedi. Şikâyet ettiğinden falan değil, sadece merak ediyordu. Tehdit edilmesine kadar varan sorunu çok mu ciddiymi ve Marcus neden onunla bu kadar ilgiliydi? William gibi o da sırta kadem basmıştı. Gittiğini gören olduysa bile Emily kimseden bir şey duymamıştı.

Geride kalan üç gün boyunca dikkat çekmemek için evden dışarı çıkmayan Emily artık rahatlatma vaktinin gelip de geçtiğini düşünüyordu. Oturma odasının penceresinden dışarıdaki manzarayı izlerken *ne olacaksa olsun* ruh hali içindeydi. Biraz daha tıklıp kalırsa aklını kaçırabilirdi zira.

Marge'ın becerikli hizmetiyle yürüyüş kıyafetlerini ve engeli arazide yürümesini kolaylaştıran botlarını giydikten sonra üzerine bir pelerin alıp aşağı indi. William bir yerlerden fırlayıp önüne taş koymasın diye acele ediyordu.

Genç bir uşağa kapıyı açmasını buyurduğu sırada birisi "Leydim," diye seslenince arkasına baktı. Kocasıyla düşüp kalan esmer hizmetçi belli belirsiz bir küstahlıkla onu süzüyordu. Emily sabırla "Evet..," dedi.

"Efendimiz nereye gittiğinizi sorarsa kendisine ne söylememi istersiniz? Az önce yanındaydım ve merak edeceğinizi düşündüm."

Emily'nin yüzünde mağrur bir soğukluk dışında hiçbir ifade yoktu. Bu şekilde ona yerini hatırlatıyordu. Öte yandan kızın William ile kısa süre önce görüşmüş olma ihtimali hem gururunu incitiyor hem de sinirlerini bozuyordu. Üstelik hizmetçinin standart hizmet anlayışıyla hareket etmediğinin de farkındaydı. Açıkça ona meydan okuyordu. Eğer William'a dışarı çıktığını ispiyonlarsa en iyi ihtimalle, gezisi hayal olurdu. En kötü ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Korku, geri adım atma isteğiyle birlikte başka panikleri de körükledi ve Emily o an kendinden nefret etti. Hayatı boyunca korkak bir fare gibi davrandığı ve sınırsız itaatkârlığı yüzünden basit bir hizmetçinin bile oyuncağı olabileceğini fark ettiği için içten içe isyanla doldu.

Ne şartlar içinde olursa olsun, Emily bu evin hanımıydı ve herkes bunu anlamak zorundaydı. Kukuletalı pelerinin boyundaki bağı iyice sıkarken başını biraz daha dikleştirdi ve kıza "Ona, sıradan hizmetçilerin ulaklığına ihtiyaç duymadığımı, geri geldiğimde konuşabileceğimizi söyle derdim ama dedim ya... Sıradan hizmetçilerin ulaklığına ihtiyacım yok."

Kız kıpkırmızı kesildi. Sebebi utanç ya da öfke olabilirdi, açıkçası Emily'nin umrunda değildi. Kusursuz bir vakarla dışarı çıkarken kendini önemli bir işin altından kalkmış gibi hissediyor fakat bir yanıyla da eve döndüğünde başına gelecekler için endişeleniyordu.

Samurların yerleşim alanına geldiğinde Emily çoktan endişelerini bir tarafa bırakmıştı. Samur, ailesi gibi onu gördükleri için ne şaşırmış ne de heyecanlı bir tepki vermişti. Emily hayvanların bu alışlagelmiş kayıtsızlıkları yüzünden kendi kendine güldü ve her zamanki kaya çıkıntısına oturup eskiz defterini çıkarttı. Bugün onları resmetmeyi ve gözlemlediği davranışlarını not etmeyi düşünüyordu. Ölüp gittiğinde belki birileri çıkıp resimlerini ve notlarını kullanıp bir kitap basmaya karar verirdi, kim bilir.

Samurlar ilginç yaratıklardı. Emily onlar kadar çalışkan ve bir o kadar rahatlarına düşkün başka bir canlı türü olup olma-

diğını merak ediyordu. İki saat boyunca ona poz verip duran iki yavrunun resimlerini çizdi ve dikkatini çeken her şeyi bir deftere yazdı. Sonuç olarak faydalı bir gün geçirdiğini düşünüyordu.

Eve gitmek için çizimlerini toparlamaya başladığı sırada yaklaşmaktan olan bir grup erkeğin sesini duyunca panikledi. İlk düşüncesi saklanmak ve onlar geçip gidene kadar hiç kıpırdamadan beklemektir. Fakat sadece yanındaki meşe ağacının arkasına senecek kadar zamanı olacaktı. Dört kişi samurların bulunduğu açıklığa adım attıklarında az önceki yaygaracılıklarından eser yoktu. Tüylerini diken diken eden sessizlik bir yana, adamların ne kadar yavaş ve dikkatli hareket ettiklerini fark etmesiyle birlikte Emily'nin endişesi paniğe dönüştü.

Onu görmüş olamazlardı çünkü gizlendiği yer adamların görüş açısı dışında kalıyordu ve grup yaklaştıkça Emily ağacın gövdesi etrafında tur atarak onların bir adım gerisinde kalmaya özen gösteriyordu. Derken ellerindeki demir kafesleri ve ucunda çentikli demirler bulunan sopaları fark etti. İçgüdüsel bir şekilde suya bakınca tehdidi hisseden samurların da gizlenmiş olduklarını gördü ama Emily onların bölgelerini terk etmediğini biliyordu.

Samurları avlamak için gelmişlerdi. Gelenlerin avcı olduklarını anlamak Emily'yi ne kadar dehşete düşürdüyse küçük dostlarının hayatlarının tehlikede olduğunu fark etmek de cesaretini alevlendirmişti. Kütüklerin arasından başını çıkartan yavru samuru kendinden başka birinin de görüp görmediğini anlamak için avcılarının olduğu tarafa döndüğünde içlerinden birinin işaret parmağıyla diğerlerine sessiz olun işareti yaptığını ve yılan gibi sessizce ilerlediğini gördü. Ölümcül çubuğu her an kullanıma hazırdı. Geride kalan diğerleri ince bir ağı germekle meşguldüler.

Öndeki adam fısıldayarak "Mecbur kalmadıkça öldürmek yok," dedi. "Kürklerine zarar gelirse istediğimiz parayı alamayız. Eğer elinizden kaçacağınızdan eminseniz karınlarına saplayın."

Biri yere tükürdü. "Sırtüstü yatıp bizi bekliyorlardı sanki. Artık nereye rastlarsa oradan deşeceğim."

Emily'nin midesi bulanmaya başladı. Felaketi görebiliyordu. Canlı yakalayabildiklerini kafeslere koyacaklar ve açıkça söyledikleri gibi bazılarını da oracıkta katledeceklerdi. *Buna izin veremem* dedi içinden ve duyanı dehşete düşüren bir haykırıyla ağacın arkasından fırlayıp kendini samurların önüne attı.

Adamların hepsinin korkudan ödü patlamıştı. Öndeki eli çubuklu ise sırtüstü yerde yatıyordu ve eliyle yüzünü kapatmıştı.

"Bu ne be?"

"Yaban domuzu sandım ama uğursuz karının tekiymiş."

Bir diğeri "Gelincik gibi tıslıyor," dedi ve hayvani benzetmeler devam etti.

"Çekil bakalım oradan. Canın yanmasın," dedi az önce yerden kalkan adam.

"Asla onlara dokunmanıza izin vermem."

"Patron ortada samur falan kalmadı. Hepsi gitmiş."

Emily hızla arkasına bakınca sudaki halkaları fark etti. Samurlar suya dalmıştı ve dipten yüzerek daha güvenli bir yere gidiyor olmalıydı. İçini rahatlatan bu gözlemi yapmak için dikkatini adamların üzerinden çekmek Emily'ye pahalıya patladı. Adamlardan biri onu kolundan tutup adamakıllı hırpaladı ve sonra yere fırlattı.

"Kim oluyorsun sen, aptal karı! Senin yüzünden onlarca pound kaybettik."

Şaşırtıcı ama Emily hiç korkmuyordu. "Ben bu toprakların hanımıyım. Defolun gidin buradan."

Kimsenin ona inandığı yoktu. Öfkeliydi ve idrak yeteneklerini tamamen kaybetmiş gibi bir halleri vardı.

"Ben de samurların efendisiyim. Kaybol çabuk."

Kaybolmasını isteyen biri daha... Emily sıska adama "Sıraya gir," dedi ve yerden kalktı. "Hayvanları rahat bırakın. Ben Aylsham Vikontesiyim ve size topraklarımdan çıkmanızı emrediyorum."

Sesinde daha önce kullanmaya cesaret edemediği güçlü ve buyurgan bir ton vardı. Avcılardan biri onun toprak sahibi olma

ihtimalini düşünüyor olmalıydı ki sopasını aşağıya indirdi ama liderleri onunla aynı fikirde değildi. Emily’yi omzundan itekleyerek gölün kıyısına kadar geriletti. Emily korkusuna rağmen başını birazcık bile indirmeden adama bakmaya devam ediyordu. Sonunda adam “Eğer defolup gitmezsen sadece dayak yemekle kalmazsın, güzelim. Dördümüz de öyle bir üzerinden geçeriz ki soylu kanın fokur fokur kaynar,” diye tehdit etti. “O hayvanların icabına bakacağız. Bu yüzden sen tatlı canını korumaya bak.”

Sözleri diğerlerinin gülmesine neden oldu. Emily’nin öfkesi ise içten içe köpürüyordu. Daha önce, dayak yediğinde bile bedeninden taşan böylesi bir his yaşamamıştı. Sanki ruhu, büyüyüp dışına çıkmayı ve önüne çıkan herkese sağlam bir dayak atmak istiyordu. “Onlara dokunmanıza izin vermeyeceğim!” dedi sinirden titreyerek.

Gerilerden biri güldü ama öndeki adam öfkelenerek Emily’yi bir kere daha itekledi. Aralarında orantısız bir savaş başlamıştı. Emily eğilip bükülüyor, var gücüyle mücadele ediyordu. Eğer adam onun kolay lokma olduğunu düşünmek istiyorsa bu işine gelirdi ama son sözü söyleyen kesinlikle Emily olacaktı. Savaşları bir dakikaya yakın bir süre devam etti, Emily kollarını tutup onu etkisiz hale getirmeye çalışan adama karşı canını ortaya koyarak savaştı ve zaman zaman ümitlendi. Elini adamın gözüne sokup onu kız gibi bağırtdığında ise içinden ‘Başardın Emily’ nakaratlı bir şarkı söylüyordu. Fakat adam pes etmedi. Yüzünü paralamaya çalışan Emily’den kurtulmak için en sonunda onu sertçe itti ve suya düşürdü.

Emily bu suda yüzmeyi hayal etmişti ama hayalinde, tenine değen yağ gibi bir yumuşaklık düşlemişti. Oysa su buz gibiydi, sertti ve giysileri de ayaklarına dolanarak dibe batmasına neden oluyordu. Nefes almaya çalıştıkça ağzına ve burnuna dolan su ciğerlerine iniyordu. Yeterince su yutmuş olmalıydı ki suyun dibine taş gibi oturup kaldı. O anki düşüncesi boğulmanın ölmek için berbat bir seçenek olduğuydu ama içinde bulunduğu

şartlar altında elindeki tek seçenektir. Çaresizce zemine basıp kendini yukarı fırlatmayı dener fakat çamur ayaklarını adeta yutmuştu. Samurlar neredeydi? Onları kurtarmak için canını ortaya koymuştu ama hiçbirisi ortada yoktu.

Kırmızı pelerini bir denizanasının duyargaları gibi etrafında dalgalanırken, Emily kendi ölümüne baktığını fark etti ve ağlamaya başladı. Ayağını kurtarmak için içinde kaldığını ümit ettiği havayı kullanmayı dener ama son hava da kabarcıklar halinde suyun yüzeyine çıktığında artık bitti dedi. Gözleri açıldı, vücudu artık havaya ihtiyaç duymuyormuş gibi nefes alma çabasına bir son vermişti... Göğsü yanıyordu ve basınç onu sıkıştırıyordu. Her insan ölüm anını düşünürdü ama hiç kimse üç metrelik bir gölün dibinde çamura gömülmeyi kendine yakıştırmazdı. Emily de öyle...

Derken muazzam bir güçle yukarı çekildiğini hissetti. Öyle ki, Emily bunun ilahi bir destek olabileceğini düşünerek etrafında ruhani bir aydınlık görmeyi bekledi. Bir saniye sonra ise ağaçların arasından sızan güneşi yüzünde hissetti. Zihni ise hâlâ buz gibi suyun içinde olmalıydı, Emily tutarlı bir şekilde düşünemiyordu. Sebebi havasızlıktı... Sonra ciğerlerindeki hareketlenmeyi hissetti ve deli gibi öksürmeye başladı. Ölecekti, ölmeye kaldığı yerden devam ediyordu. Kasılan boğazından içeri havanın tek bir zerresi bile girmiyordu, lanet olsun ölecekti. Kulağının dibindeki teskin eden sesi duyabiliyordu ama bir türlü ona odaklanamıyordu.

"Yavaş yavaş," dedi o ses. "Sakin ol, yeterince hava var. Sakin ol, şışışt..."

O her kimse yüzüne dokunuyor, saçlarını yanaklarından geçiriyor ve elbisesinin önünü açmaya çalışıyordu. Emily ona bir tepki vermeyi deniyor ama bir türlü beceremiyordu. Pes etti, deli gibi, hırıltılar içinde nefes almaya çalıştı, çalıştı ve sonunda odaklandığı sesin söylediğini yaptı. Yavaş ve sakın... Yavaş ve sakın... Dünyaya geldiği ilk anda öğrendiği gibi... Artık nefes alabiliyordu. Yine de yeterli değildi.

Yavaş yavaş havaya kavuşup ölümden uzaklaştıkça, Emily ölüme yaklaştığı anları dehşet veren berraklığıyla hatırlamaya başladı ve yeniden boğulmaktan korkarak kurtarıcısının omuzlarına tutundu.

“Marcus..” dedi. Sesi hırıltılı ve anlaşılmazdı. O olduğunu biliyordu.

“Buradayım, sakın ol ve bana odaklan. Daha yavaş nefes al, ağır ağır...”

Emily talimatların hiçbirini umursayacak durumda değildi. Tekrar “Marcus,” diye inledi. “Ölmem izin verme.”

“Ölmüyorsun.” Sesi kesindi. Sanki hiçbir koşulda Emily’nin ölme ihtimalinin olmadığını vurguluyordu.

“Bana bir şey olmasına izin verme,” dedi tekrar. Yalvarış yüreğinden kopup dudaklarından dökülmüştü.

Emily, ıslak yüzüne vuran Marcus’un sıcak nefesinin ansızın kesildiğini hissetti. Sessizlik çok tuhaftı. Aslında her şey çok tuhaftı. Göğsü derin derin içine çektiği havayla hareket ederken, Emily sadece nefes alarak bile sürdürmeye razı olduğu hayatın özlemiyle bir kez daha yalvardı.

“Bana bir şey olmasına izin verme!”

Marcus onu yavaşça yerden kaldırıp kucağına aldı ve kulağına doğru eğilip “İzin vermeyeceğim,” diye fısıldadı.

Emily bayıldığında yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

Donuyordu. Dişleri birbirine öyle sert vuruyordu ki canı yanıyordu. Yatağındaydı ve odada iki kişi vardı. Biri kadını – Marge olmalı diye düşündü – diğeri ise onu kurtaran adam, yani Marcus’tu. Adam kadına sıcak su için acele etmesini emretti. Sesi öyle sertti ki kimse ona karşı koyamazdı. Buna rağmen Emily, Marcus’u yanında hissetmenin güveniyle giderek rahatladı. Sonra odadaki kadın dışarı çıktı ve onu Marcus’la yalnız bıraktı. Umrunda değildi çünkü donmak üzereydi ve bunu herkesin bilmesi gerekiyordu.

“D-Do..nuyorum... lüt... fen...”

Marcus, Emily’nin sebebini anlamadığı sert bir küfür savurdu ve hemen arkasından yatak hareket etti.

Elbisesinin yukarıdan aşağıya doğru kaydığını hissettiğinde Emily gözlerini açmak istedi. Normal olmayan bir şeyler vardı ama karşı koyamıyordu. Gözüyle kaşıyla tepki verebilecek hale geldiğinde ıslak elbisesi çoktan üzerinden sıyrılmıştı. Emily ağırlaşan gözkapaklarını güçlkle araladı. Marcus hâlâ başındaydı ve karanlık gözleri her yerinde geziniyordu. Eğer gücü olsaydı ona bunu yapmamasını söyler ya da üzerini örtmeye çalışırdı. Biraz düşününce onun hasar kontrolü yaptığını, yaralanan bir yeri olup olmadığını kontrol ettiğini düşündü. Emily üzerindeki mütevazı içliğin hiçbir hattını ortaya çıkartmadığından, vücudunun çekici hiçbir yanı olmadığını bildiği kadar emindi. Korsesi de göğüslerini koruyordu.

Birden kapı açıldı, Marge küvet ve su taşıyan üç uşakla birlikte içeri girdi. Perişan da olsa, sıcak suya ulaşmasını sağlayan herkese minnetini ifade etmeliydi. Emily onlara teşekkür edecekken Marcus beklenmedik bir şekilde görüşünü kapattı ve uşaklar işlerini bitirene kadar Emily’nin önünden hiç ayrılmadı. Sanki onu gözlerden saklamaya çalışıyordu.

Aniden Marcus’un arkasından fırlayan Marge “Leydim size yardım edeyim de suya girin,” dedi. “Efendim müsaade ederse-niz leydimi...”

Marcus kızın sözünü kesti. “O kadar vakit yok, ben hallederim.”

Neyi halledecekti? Sorunun cevabı kısa sürede geldi ve Emily birden kendini Marcus’un kollarında küvete taşınırken buldu. Marge arkada çekingen itirazlarını sıralarken, Emily rahibelere yaraşır iç çamaşırlarıyla birlikte sıcak su dolu küvetin içine oturmuştu bile.

Tanrı Aşkına, öyle güzel bir histi ki ağzından kaçan zevkine düşkün kedilere yaraşır mırıltıyı engelleyemedi. Bu rahatlıktan sonuna kadar faydalanmaya kararlıydı ve buna Marcus’un kollarına tutunarak suyun içine doğru iyice kaykılması da dahildi.

Ne yaptığımı bilmiyorum diye düşündü ve hareketlerinden sorumlu tutulmamanın özgüveniyle adama daha sıkı tutundu. Suyun sıcaklığından daha çok, belini kavrayan ellere ihtiyaç duyuyordu. Marcus'un elleri Emily'nin arzusunu hiçe sayarak onu terk etmeye başladığında isyan etmek istedi fakat aklı başında olmadığı palavrasına artık sarılamayacağı için kendini kontrol etti. Bal gibi de ne yaptığını biliyordu. Pes etmiş bir halde sırtını pirinç küvete yasladığı sırada Marcus'un elleri yukarı doğru ilerledi ve Emily'nin sırtıyla küvet arasına sıkışmadan önce ön tarafa kaydı.

Başparmakları artık göğüslerinin altına değiyordu. Ani temas Emily'nin nefesini keserek bir an düşünmesini engelledi. Korsesi üzerindeyken dokunuşlarını bu denli yakından hissetmesi olanaksızdı. Kaçınılmaz gerçekleşip, korsenin üzerinde olmadığını anladığında yanakları Tanrı'nın varlığını doğrulayan kusursuz bir kırmızılığa boyandı ve Emily başını kaldırıp adama baktı.

Marcus pervasızca vücudunu süzüyordu. Aceleyle doldurulan küvete ne bir esans ne de sabun koyulmadığı için su berraktı ve yukarıdan bakan biri için kusursuz bir görüş sağlıyordu.

Marcus'un gözleri Emily'nin birbirine sıkıca bitıştirdiği bacaklarında ve birleşme noktasında oyalanıp yukarı, göğüslerine doğru tırmanınca Emily kollarını vücuduna sardı. Akıllı, fikir üretmeyecek kadar durmuşsa bile içgüdüleri onu korumaya almak için her zaman yanındaydı.

Kaçınılmaz olarak göz göze geldiler. Geceye dönüşen gökyüzünün altındaki okyanuslar gibiydi gözleri. Karanlık ve ürkütücü... Emily onu hissizken görmeye o kadar alışkındı ki sıra dışı gözlerdeki yoğunluk ve kadınsı içgüdülerini harekete geçiren isimlendiremediği his, nefesinin hızlanmasına neden oldu. Fakat kendi utancından daha önemli olan ve asıl ilgiyi hak eden, o gözlerdeki fırtınalı değişimdi. Marcus ona dokunmaya devam ettikçe Emily kendi vücudundaki değişimleri de hissediyordu. Tamamıyla uyarılmıştı. En şaşırtıcı olan da, kalbi artık sadece göğsünde atmıyordu.

Zaman, saniyelerin saat gibi aktığı yeni bir devinim kazanmış olmalıydı çünkü birkaç saniyelik bakış uzadıkça uzuyordu. Bu çok farklı bir tecrübeydi ve Emily bütün tecrübelerini üst üste koysa bile Marcus'un gözlerindeki ateşin anlamını çözemeyeceğinin farkındaydı. Yine de bir yanı bildiğini fısıldıyordu. Ve bildiği gibi de bundan hoşlandığını...

"Karşı konulmaz bazı hatalar vardır," diye fısıldadı Marcus ansızın. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı ve kirpiklerinin gölgelediği gözlerinde o anı daha da tehlikeli kılan bir parıltı belirdi. Emily'yi afallatmaktan keyif alıyordu sanki.

Emily'nin sözcüklerin altındaki imayı yakalayabilmesi tamamen onunla aynı şeyi düşünüyor olduğu içindi. Eğer günah işlemeye bu kadar yakın olduğunu bilip kendini korumak istemiyorsa çoktan günaha girmiş sayılmaz mıydı?

"Fakat..," dedi Marcus üzerine biraz daha eğilip. "Asıl sorun, Leydi Cromer... Buna deyip değmeyeceğini bilememek."

Emily'nin gözleri büyüdü. Tanrı korusun... Bunu bitirmek zorundaydı. Marcus da onunla aynı fikirde olmalıydı, çünkü ellerini üzerinden çekip kesinlikle aceleye getirmeden doğrulmaya başladı ve tam o sırada açılan kapının gerisinde William belirdi.

Emily oturduğu yerde bayılmamak için küvetin kenarlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Bir yandan da kısmen çıplak göğüslerini yeniden kapatmak istiyordu. Acaba William onu Marcus'la bu kadar yakın durdukları için suçlayacak mıydı?

"Sen çık."

Nasıl? Emily kocasına bu halde küvetten çıkamayacağını söylemek üzereyken William'ın emri Marge'a verdiğini anladı ve suyun içine iyice gömüldü. Marcus da çıkmak üzereydi. En iyisi bu utanç anını o olmadan tamamlamaktı fakat William'ın kafasında başka bir plan vardı.

Kocasını sahte bir neşeyle "Marcus," dedi ve Emily'nin arkasına geçip kızın omuzlarına hafif hafif dokunmaya başladı.

"Sana teşekkür etmem gerekiyor. Sevgili karımın hayatını kurtarmışsın."

Bir eli hâlâ omzundayken, yavaşça boynundan yukarı tırmanan diğer elini de Emily'nin çenesinin altına koydu. Sahiplenme, el koyma ve kendine has bir sevecenlikle Emily'nin başını kendine yaslayıp onu kıpırdıyamaz bir hale getirdi.

"Önemli değil, William," dedi Marcus son derece düz bir sesle.

"Böyle söyleyerek karıma hakaret ediyorsun. Emily benim için çok önemli."

Emily gözlerini kapayıp bu anın bitmesi için dua etmeye başladı.

"Görebiliyorum."

Marcus'un alay ettiği o kadar açıktı ki William güldü.

"Onu daha dikkatli olması konusunda uyaracağım. Sana sıkıntı verdiğini görebiliyorum. Sen de sırlıslıklımsın. Cahil kız ne yaptığını hiç bilmiyor. Tekrar teşekkür ederim."

"Dedim ya, önemi yok." Gerçekten de bir önemi olmadığını kayıtsız sesiyle ifade ettiğinden daha iyi anlatamazdı zaten. Sonrasında bir sessizlik oldu ve Emily arkasından açılıp kapanan kapının sesini işitti.

"Artık yalnız kalabildik. Nasılsın, Em?"

Emily daha da kasıldı. Utançtan ve en çok da korkudan sesi çıkmıyordu.

"Ölümden döndüğün için şanslısın, taze karım. Yoksa bana itaat etmediğin ve hizmetçilerle bana boyundan büyük mesajlar gönderdiğin için canına okuyacaktım. Bir özür dilemeyecek misin?"

Emily tereddüt etmeden özür diledi.

"Güzel... Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum. Daha doğrusu sana bir teklifim var."

Emily onun boğulma meselesi hakkında tek bir soru bile sormamasına şaşırmış, bir teklifi olduğunu söylediğinde ise ağzı açık kalmıştı. Hele elinde bir havluyla küvete yaklaştığını görünce neredeyse küçük dilini yutacaktı. Onu bekleterek öfkeliendirmemek için hızla doğruldu ve tuttuğu havluya sarındı.

William yanan şöminenin önündeki koltuklardan birine oturması için ona işaret edince hiç bekletmeden oturdu ve kocasının yüzüne baktı.

“Birbirimize karşılıklı fayda sağlayacağımız bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Endişesine rağmen Emily’yi gittikçe artan bir merak sarıyordu. Soğukkanlı görünmeye çalışarak “Ne yapmamı istiyorsun?” dedi.

William’ın yapay gülümsemesi daha da büyüdü. “Odana yaptığım ziyaretlerin çok hoşuna gitmediği ortada. Benim açımdan da çok faydalı neticeleniyor diyemem.”

Emily başını önüne eğdi. Bu konuda ne yalan söyleyebilir ne de onu doğrulayabilirdi. Kaldı ki William da bir yanıt beklemiyordu. Bu yüzden Emily o sözünü bitirene kadar konuşmama ya karar verdi.

“Bir daha seni ziyaret etmemem karşılığında senden bir isteğim olacak.”

Teklif karşısında heyecanlanan Emily kararını bozarak “Nedir?” diye sordu.

“Memnuniyetini bu kadar açıkça belli edersen fikrimi değiştirebilirim, Emily.”

“Özür dilerim, William.”

“Bu elimde gördüğün şişede bir miktar kan var. Senden istediğim bunun tamamını yatağın uygun noktasına dökmen.”

Emily aptal değildi. William herkesin karısının bekâret kanını döktüğünü düşünmesini istiyordu.

“Anladın mı?”

Aceleyle başını salladı ve adamın uzattığı şişeyi aldı.

“Güzel... Şimdi soyunup yatağa gir ve şu işi hallet. Ben de bir süre daha bekleyip bize zaman sağlayacağım. Sonra hizmetçini çağırıp seninle ilgilenmesini isteyeceğim.”

Emily onun karşısında soyunamayacağı için havlusuyla ıslak iç çamaşırını sürükleyerek yatağın kenarına geldi ve havlunun altındakilerden kurtuldu. Örtülerin altına girdikten sonra hav-

luyu da ıslak çamaşırının üzerine bıraktı. Mümkin olduğunca sorun çıkartmadan ve sessizce işi bitirmeye çalışıyordu.

“Yardım etmemi ister misin?” William’ın küçümseyen gülüşü ve alaycılığının bu şartlarda Emily’nin canını sıkmasına imkân yoktu.

Emily kararlı bir şekilde “Hayır, halledebilirim,” dedi ve posunun hizasında kalan yere minik şişedeki kanı boşaltıp dağılmasını izledi.

“Bakıyorum da keyfin yerine geldi, taze gelinim. Şanslısın ki seninle uğraşacak vaktim yok.” Yayılarak oturduğu koltuktan kalkıp yatağa yaklaştı ve Emily’nin üzerindeki örtüyü kenara çekti. Emily zamanında davranarak çıplak vücudunun ortaya çıkmasını engelleyebildiği için şanslıydı. Pek orali gibi görünmeyen William, düşünceli bir şekilde lekeyi inceleyip çenesini ovuşturdu.

“Normalde bu kadar kırmızı bir leke oluşmaz. Ama işimizi görür,” derin ve tembel bir iç geçirdikten sonra yatağın diğer tarafına geçip Emily’nin yanına oturdu. Neredeyse sevecen bir hali vardı ki Emily altından ne çıkacağını beklerken kaskatı kesilmişti.

“Bu aramızda sır olarak kalacak, anladın değil mi Emily?” Küçük bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuşuyordu.

“Kesinlikle anladım.”

“Artık bir bakire olmadığının herkes tarafından öğrenilmesi için hizmetçilerini iyi organize etmen gerekecek. Gerçi senin şu ufaklık, lekeyi görünce yüzünün haberini yaymak için çok beklemes diye düşünüyorum. Sonra da diğerleri öğrenir. Hizmetçilerin çok sıradışı ve gelişmiş bir haberleşme ağı var. Şaşırtıcı... Yani bu kadar önemsiz bir topluluğun elinde bulundurduğu güç fazlasıyla ironik. Her neyse... Kısa sürede tüm çalışanlar efendilerinin başarı haberini duyacak ve haberler dışarıya yayılacak.”

Üzerinden kalkan yük öyle ferahlatıcıydı ki Emily kocasına itiraz etmeyi hiç düşünmedi.

“İsteddiğini yapacağımı.”

“Elbette yapacaksın, aptal şey... Bundan sonra seni ziyaret etmeyeceğim ama beni menının etmek istersen kapım sana sonuna kadar açık.” İğrenç alaycılığının tek nedeni Emily’nin huzuruna gölge düşürmekten başka bir şey değildi.

Emily ona güvenmemesi gerektiğinin farkında olduğu gibi, içindeki bir his iğrenç imalarına rağmen kocasının bu meselede dürüst davranacağını söylüyordu. Belki de en azından bu konudaki tehlike ortadan kalkmıştı. Belki de William düşündüğü kadar kötü bir adam değildi. Onu böyle sinirli yapan bir takım güvensizlikleriydi. Emily, William içeri girdiğinden beri ciğerlerini tam anlamıyla rahatlatan bir nefes aldı. Şüphesiz ki evliliğinin kâbusu olarak gördüğü küçük düşürücü ziyaretler sona erdiğinde hayat daha katlanılabilir bir hal alacak ve sırasıyla diğer şeyler de yola girecekti.

William yataktan kalkıp odalarını ayıran kapıya doğru ilerledi.

“On dakika kadar sonra hizmetçini çağır ve yeni bir banyo hazırlamasını iste. Unutma Emily, istekli bir gelin gibi davranıp başarınla övüneceksin.” Ara kapıyı açıp Emily’ye çapkınca göz kırptı ve ekledi. “Ne de olsa uyuyan yanardağı uyandıracak kadar işveli bir yosma olduğunu kanıtladın.”

Beşinci Bölüm

Yağmur ve Ateş...

İşler Emily'nin düşündüğü gibi iyiye gitmiyordu. William'la yaptıkları anlaşmadan sonra hayatının kolaylaşacağını düşünerek aptallık etmişti. Evde hapis olarak geçirdiği ikinci haftanın sonunda evliliğinin tek kötü yanının gerdek telaşı olmadığından artık kesinlikle emindi. O bir tutsaktı, köleydi ve değersiz bir eşyaydı.

William'ın ifadesine göre bu bir bedeldi. Gece - ya da gündüz - ziyaretleri bittiğine göre elde ettiği huzuru başka bir huzursuzlukla telafi etmesi gerekecekti. Bedelin adı, William'ın kullandığı şekliyle *basit yasaklardı*. Emily ikinci bir emre kadar dışarı çıkamayacak ve kimseyi eve davet edemeyecekti. William'ın intikamı kendi başarısızlığını Emily'ye yüklemek gibi bayağı bir yöntem olsa da son derece etkiliydi. Neticede şu anda bulunduğu yerden birkaç yüz adımdan daha uzağa gidemiyordu.

Emily buna daha fazla katlanabilir miydi bilmiyordu. Gök yüzünün görünen en uzak noktasındaki gri bulutlara bakarak iç geçirdi ve başını pencere pervazına koyduğu koluna yasladı. Babasının evindeyken yaşadığı baskıya kendini alıştırabileceği seneleri olmuştu ama buradaki değişkenlik onu yoruyor ve öfkesini körüklüyordu. İçindeki isyan, bugüne kadarki en bilindik hissi olan korkunun önüne geçmek üzereydi.

Ani bir kararla yerinden fırlayıp aynada saçlarını kontrol etti. Her zamanki gibi muntazam ve edepli görünüyordu. Koyu mavi elbisesi günlük bir gezi için uygun olduğundan değiştirmesine gerek yoktu. Kararlılığı sarsılmaya başlamadan önce dolabından bir pelerin alıp üzerine geçirdi ve aşağıya indi.

Marge'ın hizmetçi kızlardan biriyle üç gün boyunca sürecek festival hakkında konuştuğunu duymuştu. O bahsedene kadar festival hakkında hiç düşünmemişti. Emily civar kasabaların en büyüğü olan Warthill'de her yıl yapılan festivale anne ve babası müsaade etmediği için daha önce hiç gitmemiş fakat gidebilmeyi her zaman istemişti. Bir gün gideceğini düşündüğünü de hatırlıyordu. İşte o gün, bugündü ve ayrıca, onun açısından bu bir devrimdi.

Emily her ihtimale karşın acele ediyordu. Yol üstünde karşılaştığı Marge'a nereye gittiğini söyledikten sonra – kimsenin peşine bir arama ekibi takmasına gerek yoktu – dışarı çıktı ve kendine bir araba hazırlatılmasını istedi.

Hava, nisan ayına girdikleri şu günlerde hâlâ yeterince sıcak değildi. Gittikçe yaklaşan yağmur bulutları havanın daha da soğuyacağını haber veriyordu ama Emily aldirmeden arabanın kasabaya sürülmesi emrini verdi. Geri döndüğünde başına gelecekleri düşünmediği sürece festivalden keyif almaya bakacaktı.

Kasaba meydanından başlayıp ara sokaklara kadar yayılan festival alanı, çığırktan satıcıların gürültüsü ve coşkulu bir müziğin ahengiyle tam bir panayır yerine dönmüştü. Kaldı ki alanın en dış kısmında hayvan panayırı sayılabilecek at ve küçükbaş hayvan satışının yapıldığı bir açıklık bile vardı. Bir keresinde babasının en iyi atların burada satıldığını söylediğini duymuştu. Vakti kalırsa atları görmeye gidebileceğini aklının bir köşesine yazdı ama bugün için öncelikli başka planlar yapmıştı.

İnanılmaz bir kalabalık vardı. Civar kasabalardan gelen insanlarla nüfus üç katına çıkmış olmalıydı ve klasik alışveriş çılgınlığı kalabalığın potansiyelini daha da artırıyordu.

Süs eşyalarından atıştırılmalıklara kadar her çeşit ürünün ser-

gilendiği tezgâhların önünden geçerken, Emily ilgisini çeken şeyleri uzun uzadıya inceliyor ve dönüŖte satın alacaklarını aklına yazıyordu. Zengin bir soylunun karısına göre para kesesi yeterince dolu değildi. Bunu bildiği için parayı idareli kullanması gerektiğine daha arabadayken karar vermiŖti.

Su gibi akıp giden bir saatin ardından eski bir teleskop, karakalem çizimleri için kömür bir kalem seti ve birkaç suluboya fırçası satın alarak alışveriŖini tamamlamıŖtı. Aldıkları kendi başına yaptığı ilk alışveriŖ olması bakımından çok değeri ydi ve hepsi de son derece işe yarar şeylerdi. Küçük hazinesini koyduğu çantayı gerçek bir hazineymiŖ gibi göğsünde tutması da, ara ara çantayı açıp içindekilere sevgiyle dokunması da bu sebeptendi. Başlarına bir şey gelmesindenŖe gelincik gibi savaŖmayı tercih ederdi.

Artık parası da suyunu çektiğine göre tezgâhların etrafında gezinip satın almak istediği diğeri şeylere iç çekerek bakmasının bir gereği yoktu. Fakat henüz eve dönmek için kendini hazır hissetmiyordu. Biraz düşündükten sonra halka Ŗeklindeki bir topluluğun arasında, hareketli İrlanda müzikleri çalan grubu izlemeye karar verdi ve aralara sızarak kendine güzel bir yer buldu. Daha önce yalnız başına böyle büyük bir kalabalığın içinde bulunmadığı için ufak bir endişe hissediyordu fakat hızla üstesinden gelmeyi bildi.

Açıklığın ortasında, müzik çalan grubun ezgileriyle dans eden bir kalabalık görmeyi beklemiyordu. Üstelik her biri bir İrlandalı gibi, dansı kusursuzca icra ediyordu. Gerçi bu kuzey bölgesinde babasının azınlık diye bahsettiği İskoçlar gibi İrlandalılar da yaşıyordu. Belki de dans edenlerin hepsi gerçekten İrlandalıydı.

Dans, müziğin coŖkusu arttıkça hız kazanıyordu. Emily flüt ve kemanın birbirine bu kadar uyumlu sesler çıkartabildiğini hiç bilmezdi. İnsan notalardaki coŖkuyu kanının akışında hissedebiliyordu. Emily ayaklarının kendinden bağımsızca dansa iŖtirak etme çabasına güldü ve omuz silkerek tempo tutmaya devam etti.

“Emily, senin ne işin var burada?”

Bu tatlı atmosferin içinde Emma olsa olsa cehennemden fırlama küçük bir iblis olabilirdi. Emily isteksizce kardeşine döndü ve üzülerek yalnız olmadığını gördü. En yakın arkadaşı kuş beyinli Rebecca da onunlaydı. Birden annesinin de yakınlarda olabileceğini düşünerek “Annem de burada mı?” diye sordu. Felaketler geldi mi arka arkaya gelirdi.

Emma’nın hain sırtışı her nasılsa ona sevimli bir hava kattı. “Korkmana gerek yok, annem Bayan Fitz’e çay içmeye gitti. Birkaç saat daha eve dönmez.”

“Babam?”

Emma omuz silkti. “Yorkshire gittiğini biliyorum ama neresi olduğunu unuttum şimdi. Sen ne yapıyorsun burada? Kocan yanında mı?”

Meraklı gözleri William’ı arıyordu. Bulduğunda ona kur yapacağı kesindi. Emily ona yalnız geldiğini söyleyip söylememede kararsızdı. Neticede Emma’nın küçük bir hain olduğunu ve ispiyonlamadan duramadığını en iyi o bilirdi. Öte yandan kardeşinin William’ı görmek için ısrar edeceğinin de farkındaydı. Mecbur kalarak doğruyu söyledi. “Yalnız geldim.”

Korktuğu gibi Emma meselenin üzerinde durmadı. “Biz de dans edecektik. Sen de katılsana bize.”

“Sen İrlanda danslarını bilir misin?”

“Hayır ama denemeye karar verdim. Ne kadar zor olabilir ki? Hadi, biraz eğlenceden kötü bir şey olmaz.”

“Sen keyfine bak, Emma. Benim elim dolu hem.”

Emma müthiş bir eli çabuklukla ablasının elindeki çantayı kapdı ve içindekileri inceledi. Becerikli hamlesi Emily’ye odasında kaybolan küçük şeylerin sorumlusu hakkında ipucu veriyordu. Sonuç olarak çantasını geri alması pek kolay olmadı. Teleskopuna bir zarar gelip gelmediğini incelerken “Açgözlülük etmene gerek yoktu, Emma,” dedi. “Zevklerimiz hiçbir zaman aynı olmadı.”

“Açgözlülük mü? Sadece baktım. Her zamanki gibi saçma

sapan şeylerle ilgileniyorsun. Kurdele ya da toka dururken sadece bir aptal o döküntülere para verir. Sahi ileride harika kurdeleler satan bir tezgâh vardı. Bana birkaç tane alır mısın?”

“Param yok.”

Emma’nın iri ela gözleri iyice büyüdü. “Paran mı yok? Nasıl olmaz? Kocanın ne kadar zengin olduğunu biliyoruz. Asıl senin yaptığın açgözlülük.”

Emily hakaretlerin devam edeceğini bildiği için hemen hemen boşalmış olan kesesini açıp kardeşine gösterdi. “Gördüğün gibi kardeşim. Param kalmadı.”

“Kocan cömert bir adam sanıyordum.” Emma’nın boş boş bakan gözleri aklına her ne geldiyse artık, birden kısıldı ve kız, Emily’ye hain bakışlarından birini attı. “Annemin dediği gibi onu memnun edemiyorsun değil mi? Eğer bir kadın kocasına iyi muamele ederse onu parmağında oynatır ve böylece her istediğini elde etmiş.”

Ne söylerse söylesin Emma söz konusu olduğunda şaşırmayacağını düşünen Emily yine şaşırmadı ama sormadan da edemedi. “Sen bunları nereden biliyorsun?”

Boş kafa Rebecca kıkırdadı.

“Uf Emily, bunu herkes bilir. Söylesene, o işi yapmak keyifli mi? Leydilerin kendilerine bir âşık bulmaya neden can attığını anlayabilmem için o işin gerçekten keyifli olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. O iş derken neyi kastettiğimi anladın değil mi?”

Boş kafa Rebecca tekrar kıkırdadı. Onun her şeyi anladığı belli oluyordu.

Emily az önce Emma’nın fantezi dünyasında olanlara şaşırmayacağını öngördüğü için kendini almak gibi hissediyordu. Kardeşini bir erkeğin kucağında yakaladığı günden beri meraklı doğasının onu heveslerinin peşinden koşturacağını biliyordu ama niyetini bu kadar açıkça ifade etmesini beklemezdi doğrusu.

“Aman Emily. Kardeşiz biz. Bana karşı bu kadar ketum olma bari... Uf, her neyse ben dans edeceğim. Gel Becca.”

İkisi birden dans edenlerin arasına karışıp ritme ayak uydurmaya çalıştılar. Emma'nın dans ve bütün eğlenceli aktivitelere doğal yatkınlığı kendini vakitlice göstermişti. Emily bazen bu kadar pervasız ve hoppa olduğu için ona gıpta ediyordu. Bu onun utancıydı ve bir nevi sırdı, asla ama asla Emma'nın kendisiyle böbürlenmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Çok geçmeden ritim değiştiren müzikle birlikte tek sıra şeklinde dans eden grup çiftler halinde dağılarak daha bireysel bir dansa başladılar. Karşılıklı olarak hoplayıp zıplayan ve kol kola girip kendi etraflarında tur atan çiftlerin hangi dansı icra ettiklerini söylemek güçtü ama Emily çok hoş ve mutlu göründüklerini düşündü. Artık ayaklarının kendiliğinden ritim tutturduğunu iddia edemezdi çünkü elleri de boş durmuyordu. *Hoş* diye düşündü Emily... Eve gittiğinde başına geleceklere rağmen son derece hoş ve hafif hisler içindeydi.

Derken bir kol uzanıp onu piste çekştirmeye başladı. Buna cüret eden delikanlıyı tanımıyordu, salon dansları dışında hiçbir dans türünü beceremiyordu ve hepsinden önemlisi o bir vikontesti. Ama ne olursa olsun, büyük ihtimalle hayatı boyunca ilk kez başına gelecek olan şeyi elinin tersiyle itmek içinden gelmiyordu. Yine de delikanlıya bunu yapmaması gerektiğini açıklamayı denedi. Kolundan tutup dansını engellemeye çalıştı ama delikanlı ne kendi pes etti ne de Emily'nin karşı koymasına izin verdi. Üstelik neşesi pekmez gibi bulaşıcıydı.

Hazine gibi koruduğu çantasını az önce dans etmeyi bırakan Rebecca'nın eline tutuşturmak için Emily'nin sadece bir saniyesi vardı. Sonra kendini pistin ortasında, hiç tanımadığı bir delikanlının karşısında, sağında, solunda ve kollarında buldu.

Becerebildiği söylenemezdi ama çabası takdire şayandı. İrlandalı olduğunu anladığı delikanlının sevimli teşvikiyle ritmi yakalayabilmiş ve kendini utandırmadan hareketleri taklit etmeyi başarmıştı. Hayatının en çılgın, en heyecanlı ve korku dolu anını yaşıyordu. Müthiş keyifli ve doğal olarak mutluluk vericiydi. Emily ilk kez kendini genç bir kız gibi hissederken sı-

radan kızların hayatlarından şikâyet etmelerinin ne büyük nan-körlük olduğunu düşünüyordu.

Birden yağmur başladı. Fakat düşünöldüğü gibi yağmur, grubun neşesini kırmak yerine coşkuyu daha da artırmıştı. Ke-man çalan adam vahşi bir kuş gibi çığlık atıp temposunu hızlandırdı ve küçük orkestranın diğler elemanlarıyla birlikte dansçılarının arasına karıştı. Emily onlara gıpta ediyordu. İşin aslı bu mutluluğu tatmaya manisi olmayan herkese gıpta ediyordu.

Dans edenleri izleyen kalabalık sanki daha da artmıştı ve kalabalık içinde Emily'ye aklını başına alması gerektiğini hatırlatan bir hareketlilik vardı. Önce Emma'yı aradı. Kardeşinin dans ettiğini görünce çantasını tutan Rebecca'nın ekşi suratını gözüne kestirdi. Ani bir huzursuzluk tüyelerini diken diken etmeseydi görmeyi beklediği iki kişinin yerlerini tespit ettikten sonra dansın son dakikalarının tadını çıkartırdı. Büyük ihtimalle kuruntu ediyordu fakat hissettiği huzursuzluğa, izlendiğine dair güçlü bir içgüdü de eklenince pistin ortasında durup kalabalığı gözleriyle taradı ve onu gördü.

Dudakları sessizce onun ismini tekrarladı. Marcus...

Onlarca insanın arasından kolaylıkla göze batıyordu. Sadece görünüşüyle değil, Emily ondan yayılan güçlü titreşimleri bulunduğı yerden hissedebiliyordu. Her zamanki gibi...

Neden buradaydı ve bir vikontesi sokak kadını gibi yağmur altında dans ederken görmenin muhtemel şaşkınlığı bir tarafa bırakılırsa, güzel gözlerindeki öfkenin anlamı neydi? Emily fark ediyordu da, onu iki haftadan sonra yeniden görmenin vücudunda ve zihninde değışken etkileri vardı. Bir saniyelğine dansın bile sağlayamayacağı coşkuyu hissettirirken hemen sonra kanını buza döndürebiliyordu. Şimdi buz gibiydi ve deli gibi yağın yağmur işini kolaylaştırmıyordu.

Emily o sırada elini tutmaya çalışan delikanlının elinden te-laşla kaçınıp bir adım geri gitti ve dansçılara çarpa çarpa sokak pistinin dışına çıktı. Rebecca alışveriş çantasını homurdanarak eline tutuşturmasaydı onu aklına bile getirmezdi. Kıza teşekkür

edip arabanın olduğu tarafa doğru koşar adım ilerlemeye başladı.

Açıķa kaçıyordu. Avcının eline düşmekten ölesiye korkan küçük bir hayvan gibi Marcus'tan kaçıyordu. Tenkit edecekti, tek kelime etmeden hiçbir şeyi açık etmeyen gözleriyle öylece bakarak Emily'ye kendini değersiz hissettirmenin bir yolunu bulacaktı.

Tanrı korusun, belki de William'a bir erkekle dans ettiğini söylerdi. Bu ihtimal diğer kötü senaryoların hepsini silip süpüren bir okyanus dalgası gibi aklını darmadağın etti, Emily dehşet içinde bir an hiçbir şey düşünemedi.

Kabul etmeliydi ki, evden kaçıp festivale katılmak başka, herkesin gözü önünde tanımadığı bir adamla dans etmek başka şeydi. Hayatının kısa tanımı, en yakın arkadaşı korku tam da bu sırada sivri dişlerini göstererek gülümsedi ve Emily'yi selamladı. Ne yazık ki başına büyük bir bela açtığını anlamak için çok geç kalmıştı.

Arabanın beklediği sokak başına geldiğinde Emily gözlerine inanamadı. Arabanın olması gereken yerde yeller esiyordu. Emily ortalarda görünmeyen arabanın aniden karşısında belirmesi mümkünmüş gibi kendi etrafında birkaç kez döndü ve yüzünden akan suları silerek yolun her iki tarafını umutla kontrol etti. Zavallı bir durumdaydı. Ortada ne kendi arabası ne de başka bir araç görünmüyordu. Emily arkasına keçi yüklenmiş bir saman arabasına bile razıydı. Yeter ki William fark etmeden eve dönebilmesini sağlayacak dört tekerleği olsun.

Felaketini tasdik eden bir gök gürültüsünün ardından iyice şiddetlenen yağmur pelerinin kalın kumaşını geüp elbisesini, saçlarından süzülen sular da yakasından içeri girerek iç çamaşırını ıslatıyordu. Engellenemez bir biçimde titremeye başladı. Soğuk ve içine işleyen korku yüzünden vücudunun kontrolünü kaybetmiş olmalıydı.

Hep korktuğu gibi, dağılıp gitmek üzereydi. En kötüsü de evdeki felaketten kaçmak için olduğu yerde yığılıp kalmayı ve toprağa karışana kadar eriyerek gerçekten dağılmayı istemesiydi.

Kesinlikle zavallı bir durumdaydı.

Fakat ne olursa olsun bir an önce başına gelecekler üzerine düşünmeyi kesmeli ve eve dönmek için bir yol bulmalıydı. Akılını başına alıp biraz düşününce arabacının onu bırakıp gitmesinin mümkün olmadığını fark etmişti. Belki de yanlış yere gelen kendisiydi. Şansını bir sonraki sokak başında denemeye karar verdi ve eteklerini toplayarak çamurlu yol boyunca dikkatsizce ilerledi.

Arkadan bir arabanın geldiğini duyduğunda diğer sokağın başına gelmek üzereydi. Tanrı'ya şükür... Emily, William'ın mavi-siyah armasını gördüğü için bu kadar sevineceğini hiç düşünmezdi. Soğuktan morarmaya başlayan ellerini ovuşturarak, çamur yığınının dönüşen yol kenarına geçti. Nihayet atlar birkaç adım önünde durdu ve açılan kapıdan biri dışarı uzandı.

"Böyle buyurun, Leydi Cromer," dedi o kulağına ve vücuduna işleyen ses. Emily'nin korkusunu ateşleyen, yaptığı kaçağın başına açacağı belayı hatırlamasını sağlayan adamın teklifini kabul etmesi mümkün olabilir miydi? Bu mantıklı değildi, kaldı ki mantığın düşünceleriyle ilgisi yoktu. İlk düşüncesi, koca arabanın giremeyeceği bir sokağa kaçıp izini kaybettirmek oldu. Bunu gerçekten istiyordu. Sonra bunun onu William'a bir erkekle dans ettiğini söyleyecek kadar kızdırabileceğini fark edip olduğu yerde kaldı. Emily ona kendi arabasında ne işi olduğunu da aynı sebepten soramazdı.

Bugüne dek anladığı kadarıyla Marcus zalim bir adamdı. Onun hakkında bildiği sınırlı şeylerden biriydi bu... Bildiği diğer şeyler de bir o kadar karanlıktı.

"İsyanı merakınız başınıza iş açacak, Leydi Cromer."

Emily irkildi. Bu, titremek dışında vücudunun istemsiz tepkisiydi. İçindeyse bir festival başlamıştı. Marcus'a yaklaştığı her an hissetmeye alışkın olduğu gibi gümbür gümbür çarpan kalbi, boğazında ve uğuldayan kulaklarında atıyordu.

Marcus neden boğulma konusunu açmış olabilirdi ki? Acaba gölde ısınmasından mı yoksa küvetteki o tuhaf andan mı bah-

sediyordu? Belki de onu boğulmaktan kurtardığı için bir teşekkür bekliyordu.

Emily yerinden kıpırdamadan “Beni kurtardığınız için size teşekkür edememiştim,” dedi. “O gün biraz...”

“Aynı kahramanlığı tekrar yapmayı düşünmüyorum, hanımefendi. Arabaya girseniz iyi olur, atlar daha fazla ıslanırsa hastalanacaklar.”

Atlar... Arabanın arkasına bağlı olanla birlikte toplam üç at... Tabii ya, onların hastalanmasını istemezdi. Marcus haklıydı... Fakat bunu söylerken Emily’ye kendini atlardan daha değersiz hissettirmek zorunda değildi. Hayatı boyunca en yakınındaki kişiler yüzünden kendini sıklıkla her şeyden daha değersiz hissetmeye alışkın biri için fazla duyarlı bir düşünce şekli olduğunu kabul ediyordu.

Şimdi alınganlığın sırası değil dedi içinden. Çaresizliğini gizleyebileceğini umduğu en mağrur ve dik duruşuyla eteğini toplayıp ileri bir adım attı ama çamura batan ayağını yerinden kıpırdatamadı. Buna inanamıyordu. Yeniden tüm gücüyle asılınca tek ayağını kurtarmayı başarabilmişti. Nihayet rahat bir nefes alacakken çamurun içinde hâlâ iki ayakkabı olduğunu fark ederek anormalliğin neden kaynaklandığını çözmeye çalıştı. Bir anlığına durum gözüne hiç de sıradışı görünmezken sonraki saniye havadaki ayağının çıplak olduğunu fark etti ve düşmemek için çoraplı da olsa ayağını yere koymak yerine, eğilip tek elini çamur yığınının içine daldırdı.

“Lanet olsun!”

Hislerini ve tepkilerini kontrol etmekte onun kadar başarılı biri için bile sınav niteliğinde bir andı. Annesi düşmenin de bir adabı olduğunu, bir hanımefendinin yere kapaklansa dahi bunun onun en doğal hakkıymış gibi davranması gerektiğini söylerdi. O kadar yüzüstülüğe gerek olmadığını düşünen ve kısmi düşüşü daha küçük düşürücü bir hale gelmeden toparlanan Emily, kemiklerine kadar aşılacağı soğukkanlılık için annesine teşekkür etmeliydi.

Utançtan alev alev yanması ve Marcus'un yüzüne bakmasının artık mümkün olmaması bir tarafa bırakılırsa kazayı ucuz atlatmış sayılırdı. Niyeti, tam olarak doğrulmadan önce arkasında kalan ayakkabıyı almaktı, ki amacına ulaşmak üzereyken önünde aniden beliren karaltı hızla doğrulmasına ve korunma içgüdüsüyle elini öne doğru uzatmasına neden oldu.

Bin kere lanet olsun!

Çamurlu elinin adamın siyah ceketinde bıraktığı beş parmak izi, hem geometrik açıdan hem de eserin sahibinin aptallığını vurgulamak bakımından tartışmasız bir kusursuzluk örneği idi. Utançtan yok olmayı istemesi bir yana, daha fazla aptallık etmeye ne denli yaklaştığını bildiği için elini hızla çekip geri gitti. Artık çoraplı ayağı da çamurun içindeydi. Daha fazla batmazdı ve korkuyordu. Ve bu öyle açıklanamaz bir korkuydu ki Marcus elini ona doğru uzattığında görebildiği tek şey yüzüne inmek üzere olan tokat ya da daha kötüsüydü.

Emily böyle bir durumda en iyi korunma pozisyonunu herkesten iyi biliyordu. Ne ilginçtir ki yüzünü sağ omzuna doğru çevirip dirseğini kendine siper ederken hissettiği şey, daha çok hayal kırıklığıydı. Ancak beklediği tokadın yüzüne inmediğini anladığında şaşkınlık diğer düşüncelerini gölgeledi.

Marcus kolunu tutuyordu ve görünen o ki sebebi, onu hırpalamak değil, başına bir şey gelmesini engellemektir. Aman Tanrım! Düşünmüştü ki, o da babası ve William gibi... Yüzü korkunç bir sıcaklıkla yanmaya başladı. Başı dönüyordu ve Marcus'un gözlerindeki - anlamını çözemediği - ifade, durumunu daha sıkıntı verici bir hale sokuyordu.

Emily, üzerinde kan ya da kutsal bağın verdiği hiçbir hakkı bulunmayan bir adamın kendisine vuracağını sanmış, en kötüsü de hak ettiğini düşünerek bunu kabullenmişti. Kadınların yüceltilmediği bir toplum içinde yaşadığı bunca süre, yerini bilerek ve göze batmamak için hep dikkatli davranarak bir düzen kurmuştu. Aptal değildi, aptal olsaydı maruz kaldığı muamele için herkese diklenir ve çenesini kapatmadığına türlü şekillerde

pişman olurdu. Emily asla komik duruma düşmez, asla gereksiz sözler etmezdi.

Fakat Marcus'la karşılaştığı andan beri kendini öyle aptal hissediyordu ki, sanki taşlar yerinden oynamıştı. Ona kadın olduğunu hissettiren tek adamın karşısındayken, çocukken bile uzak durduğu çamura batmış durumdaydı. Tanrı aşkına nasıl düşmüştü bu hale?

Öte yandan Marcus sessiz ve temkinliydi. Ceketindeki çamuru umursamadığı belliydi. Belki tenkit belki de acımayla bakıyordu ve bir de Emily'nin anlamadığı diğer şeyler vardı gözleminde. Pekâlâ, kimsenin Emily'ye acımaya hakkı yoktu.

Emily dişlerini sıkarak, "Ayakta durabiliyorum. Artık tutmanıza gerek yok," dedi.

Marcus'un dudağı hafifçe kıvrıldı. Buna tam bir gülümseme denemezdi, daha çok alay eder gibiydi.

Emily bu sefer dişlerini gıcırdatarak "Duymadınız galiba!" diye tısladı.

Erkeğin gözleri, Emily'nin yüzünden aşağılara doğru belirgin bir kayıtsızlıkla gezinmeye başladı. O ölçüp biçen ve sonunda pek de kıymet vermeyen tavrı geri dönmüştü. Ne düşündüğünü anlamak zordu ama Emily - aşağılanmaya devam ediyor da olsa - hayatında gördüğü en güzel gözlerin etkisini kadınsı duygularına dokunuyormuşçasına hissediyordu.

Birden Marcus, onu kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. Emily en çılgın hayalini görüyor bile olsa bu hareketin onu çamurdan çıkartmak amaçlı olduğunu bilirdi. Kaldı ki öyleydi de. Ancak ayakları yolun daha çamursuz bir kısmına, arabanın dibinde bir yere bastığında mantıksızca öfkeliydi. Çünkü kısacık bir anlığına bile Marcus'un sıcak gövdesine yaslanmanın verdiği hazzı sudan mahrum bırakılmış gibi içmek, yağmurun yağdığı bir çam ormanının atmosferini hatırlatan ferah kokusunu ömrünün sonuna kadar içine çekmek istemişti. Emily onu arzulamıştı ve bu, onun gibi kontrollü geçinen bir kızın öfkelenmesi için çok iyi bir gerekçeydi.

“Bir hanımefendiyi bu şekilde kucaklamamanız gerekir,” derken sesi duygularını saklamıyordu.

Marcus son derece soğuk ve aşağılayıcı bir ifadeyle “Hanımefendiliğinizi gözünüzde fazla büyütüyorsunuz,” dedi ve sonra daha da kibirli görünmeyi başararak lafı yapıştırdı. “Hanımefendiler delikanlılarla kucak kucağa dans etmezler.”

Aman Tanrım! Bu haksızlıktı. Marcus neden sadece eğlenmek istediğini ve dans ettiği kişinin kimliğinin önemsiz olduğunu görememişti?

Fena halde içerleyen Emily “Ben kimsenin kucağında değilim,” diye adamın yüzüne doğru gereksiz bir açıklamada bulundu ve hararetle devam etti. “Adını bile bilmediğim, evimin koridorlarında gölge gibi gezinen bir yabancıнын bana hakaret etmeye hakkı yok.”

Emily aniden kendini arabanın cilalı gövdesine yapışmış olarak buldu. Marcus, az önce bahsettiği gölge bir varlık gibi üzerine eğilmişti.

“Kadınların histeri krizleriyle uğraşmaktan keyif alan birine benziyor muyum sizce?”

Çok yakındı. Hem o hem de histeri krizi... Elleri omuzlarının biraz aşağısından kızın kollarını sıkıca tutmuştu. Bakışları karanlıktı ve ilk yanlış hareketin şiddetle karşılık bulacağı uyarısını yayıyordu. Emily kontrolünü kaybetmemek için göstermelik kibrine sığındı ve soğukça “Kriz falan geçirmiyorum,” dedi. “Uzak durmanızı rica ediyorum.”

Marcus, Emily’nin kontrollü davranmakla ilgili planını bozmak istiyormuş gibi lacivert gözlerini kısıtı. Artık kalın kirpiklerinin gizlediği o muhteşem rengi de o gözlerin neyi anlattığını da görebilmenin imkânı yoktu fakat Emily ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyordu.

Dans ettiği için mi öfkelenmişti yoksa öfkelenmek için Emily’nin varlığı yeterli miydi? İkinci düşünce canını yakıyordu. Sırf yapacak daha önemli işleri olduğu için William’ın tokadını engelleyen bir adamın Emily’nin silik varlığından keyif alması beklenemezdi.

Fakat bu kadar yakın olmaları, Emily'de kendini ona gösterme ve nihayetinde fiziksel temas arzusu uyandırıyor... O öylesine güzeldi ki...

Yağmurun ıslattığı saçları kuzgun kanadı kadar parlak ve siyahtı. Alnından akıp kirpiklerinde damlacıklar oluşturan su, yüzünden süzülen diğer damlalarla birleşip dudağının üstündeki derin çukurda birikiyor ve sonra dudaklarının arasında kayboluyordu. Emily su damlalarının yolculuğunu parmaklarıyla takip etse ve sonra dudaklarına geldiğinde başparmağıyla dolgun alt dudağına dokunup, onun görüldüğü kadar yumuşak mı yoksa Marcus'un kendisi kadar sert mi olduğunu öğrense...

Emily düşüncelerinin öpüşmeye varan bir fanteziye dönüştüğünü fark ederek inkârla bakışlarını kaldırdı. Marcus'la göz göze gelmeyi bekliyordu ama erkek az önce Emily'nin yaptığı gibi onun dudaklarına bakıyordu. Emily'nin zaten hızlı olan solukları nedenini anlayabildiği bir farkındalıkla daha da hızlandı ve kız güçlkle yutkundu. Yere ve arabanın yüzeyine vuran yağmurun şıptırtısı ya da kalbinin sesi... İkisi de çok güçlüydü. Baş dönme devam ediyordu. Hisleri öyle uyarılmış durumdaydı ki teni ürperip duruyordu. Marcus uzunca süre dudaklarına bakarken kollarını tutan elleri eskisi gibi sert değildi fakat Emily birkaç saniye öncesinden daha yakın olduklarının farkındaydı.

Hiç beklenmedik bir anda gözleri birleşti. Derin ve sakin bir okyanusun güzelliği, hava fırtınaya döndüğünde ürkütücü bir görkeme dönüşürdü. Emily siyaha çalan lacivert gözlerin içinde henüz başlayan fırtınayı görebiliyordu. Ne kadar da büyüleyici diye düşündü. Sebebi gerçekten öfke miydi? Değildi... Emily teninde hissediyordu bunu. Karnında ve daha aşağılarda... Hatta göğüslerinde bile.

Dudakları farkında olmadan aralandı. Asla itiraf edemeyeceği arzusunu erkeğe sunmak için çenesini hafifçe kaldırdı ve vücudunu ona doğru meyletti. Solukları hızlanan sadece Emily değildi. Islak yüzüne çarpan sık ve sıcak nefesleri hissedebiliyordu. Hızlı ve güçlü... Yutkunurken boğazındaki çıkıntının

hareket edişi ne kadar etkileyiciydi. Emily farkındaydı ki her an maruz kalabileceği vahşi bir tehlikeydi Marcus... Buna rağmen artık korkmuyordu.

Erkeğin elleri yavaşça Emily'nin omuzlarına doğru tırmandı. Tek eli kızın boynunu arkadan kavradı ve başparmağı gırtlalığının altındaki çukura yerleşti. Gözleri Emily'nin aralıık dudaklarındaıydı...

İğgdleri Emily'ye gözlerini kapatmasını söylüyordu. Başkasına ait bir kadın oluşunun yaşamak üzere olduğu şeyle hiçbir ilgisi yoktu, kaldı ki o bağı hiçbir zaman hissedememişti. Kabullemeyi gözlerini hafifçe yumdu ve...

Fakat o an hiç gelmedi.

"Serkeş davranışlarınıza bir son vermezseniz başınıza çok yakında yüzünüze inecek tokattan daha kötü şeyler gelebilir, Leydi Cromer."

Emily derhal uzaklaşıp durduğu yerin tam karşısına geçti. Hissettiği dehşet, ona hak ettiği karşılığı vermesini engelliyordu. Serkeş mi? Hayatı boyunca kurallarla işlenmiş sıkı bir korosenin içinde yaşayan birine serkeş denmesi ne büyük bir haksızlıktı.

"zerinizdeki çamurdan arınmanız için birkaç dakika yeterli olur. İşiniz bitince de yola çıkalım."

Arabaya binen Marcus'un arkasından bakakalan Emily kendine gelince hemen ayakkabılarındaki çamurdan kurtuldu ve kısmen temizlenerek arabaya bindi. Düşünmek istemiyordu, adamakıllı uyuşmaya ihtiyaı vardı.

Yolculuk yolun yarısına kadar sessizlik içinde geçti. Çünkü Emily öfkesini dindirene kadar hiç konuşmaması gerektiğine karar vermişti. Rutin kayıtsızlığına kavuşan Marcus ise arabaya bırakılan günlük gazeteyi okuyordu.

Yanış anlama ihtimali bulunan o yakınlığı göz ardı etmeye alışan Emily, geride bıraktığı son dakikalarda yeterince sakinleşmişti. Ona göre gergin sessizlikler tek kelime etmeden gerçekleşen kavgalardı. Bu yüzden zararsız bir konu açmaya karar verdi.

“Beni kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Marcus gazetesinin üzerinden dik bir bakış attı.

“Önemli değil.”

“Sizin için öyle olabilir ama benim için önemliydi.” *Sadece benim için* diye de içinden ekledi.

“Yalnız kalmamanızı öneririm, Leydi Cromer. Medeniyet, ülkenin bu kesiminde çok kabul gören bir kavram değil.”

Haklıydı. Ellerini kollarını sallayarak samur avlama ve bir kadını yumruklayarak suya atma cesaretini bulan insanların birer vahşi olmaları gerekirdi. Ancak Marcus’un ders niteliğindeki söylevi hem canını sıkıyor hem de samurları korumadaki haklılığını kanıtlama arzusu doğruyordu.

“Hayvanlara zarar vermelerini engellemek istedim.”

Marcus gazetesini indirmeden “Hatırladığım kadarıyla zarar gören sizsiniz,” dedi.

“Evet, ne şanslıyım ki sayemde samurlara bir şey olmadı.”

Gazetesini tamamen indirmeden önce, Marcus pencereden dışarı baktı.

“Demek hayatınızdan daha değerliler.”

“Dikkatsizlik ettim. İşlerin o noktaya gelmesini istemedim elbette. O adamlara kim olduğumu söyledim ama beni dinlemediler ve...”

“Ve sizi suya attılar. Yüzme bilmediğinizi tahmin ettiklerini varsayıyorum. Bu da - her ne kadar tahrik altında olsalar da - cinayete teşebbüse girer. Ayağınızı sehpaye çarparsanız dikkatsizlik etmiş olursunuz, Leydi Cromer. Bu ise daha ciddi bir mesele.”

Emily kaşlarını çatı. “Onları tahrik etmedim... Her neyse, beni anlamanızı beklemiyorum. Ben sadece teşekkür etmek istemişim.”

Marcus başını hafifçe salladıktan sonra gazetesine geri döndü. Emily lafı dans meselesine getirmek istiyordu. William’a hiçbir şey anlatmayacağından emin olmak için önündeki kısa vakti iyi değerlendirmeliydi. Ancak doğrudan konuya giremeyeceği için ona hep sormak istediği şeyi sormaya karar verdi.

“Lord Cromer ile bir iş ortaklığınız olduğu doğru mu?”

“Evet.” Gazete milim kıpırdamadı.

“Anlıyorum... Güneydeki bakır madenleriyle ilgili sanırım.”

“Hı hı.”

Bu sohbetin bir yere varacağı yoktu.

“Bugün festivali ziyaret etme amacım kendime birkaç şey almaktu. Görmek isterseniz eğer...”

Çantasının içinden eski teleskopu çıkartıp inceler gibi yaptı. Aleti adamın gözüne sokması komik ve anlamsız olacağı için inceleme işini biraz daha uzattı ve aynı şeyi diğer aldıklarına da yaptı. Sevimli görünme çabasının işe yaramaması için hiçbir sebep göremiyordu.

Fakat düşündüğünün aksine Marcus ilgilenmiş görünmüyordu. Gazete artık yüzünün önünde olmasa da başka bir şeyler görmeyi tercih edermiş gibi bakıyordu ona. Zaten hemen sonra hislerini de açıkladı.

“Festivalde ne yaptığınız beni ilgilendirmiyor. Buna dans ka-
çamağınız da dahil.”

Kendini iyiden iyiye aşağılanmış hisseden Emily söyleyecek bir şey kalmadığı için değerli eşyalarını çantasına koydu ve geri kalan yol boyunca tek kelime etmedi. Aklında ise arabaya binmeden önceki tuhaf yakınlaşmaları vardı.

Eve vardıklarında kendini hemen odasına attı. Yolda William ile karşılaşmaması ya da bir hizmetçinin çıkıp lordlarının delirmiş bir vaziyette onu aradığını söylememesi büyük bir şanstı. Marge’ın yardımıyla kirli elbisesinden kurtuldu ve üzerinde iç çamaşırları varken şöminenin karşısında biraz ısınmaya çalıştı.

“Bir an önce banyo yapmam lazım.”

“Hazırlanıyor leydim. Siz biraz ısının.”

“Teşekkürler Marge, sen iyi bir kızsın.”

İltifatı kızıl saçlı minik kıza büyük bir mutluluk vermişti. Emily bunu daha sık yapması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı ve ellerini ateşe doğru uzattı. Neredeyse huzurlu bir andı, sessiz ve tehlikesiz. Belki de William evden ayrıldığını fark etmemişti bile.

Bu fikir artık iyice aklına yatmışken odanın kapısı teklifsizce açıldı ve William içeri daldı. Kıpırmızı bir öfke ve hayvansı hareketleriyle şimdiye kadar olduğundan daha ürkütücü görünüyordu. Emily başına gelmek üzere olan felaketi görebiliyordu. Tır tır titreyen hizmetçiyi eliyle itekleyip, ona dışarı çıkmasını söyledi. Olacaklara zavallı kızı da dahil etmeye gerek yoktu. Nihayet yalnız kaldıklarında William kapıyı açtığı gibi sertçe çarptı ve iki adımda yanına vardı. Emily'nin ıslak saçlarını kavradı.

“Sana ne dedim ben? Küçük fahişe, ne işler çeviriyorsun sen?”

Emily kocasının bileklerine asılarak, başının arkasındaki saçları korumaya çalıştı. Can acısı ve verdiği mücadelenin yanında bir de konuşabileceğini hiç sanmıyordu. Bir şeyler gevelemek istedi ama bu hali William'ı daha da öfkeliendirip onu yere fırlatmasına neden oldu.

Yüzüstü kendini yerde bulduğunda refleks olarak hemen doğrulmaya çalıştı. Yeterince hızlı davranamadan William sırtına basarak onu engelledi. Çizmesini kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa müthiş bir acı vererek bastırıyordu. “Bir âşık buldun. Marcus mu yoksa? Kendini ona elletmekten daha ileri gideceğini biliyordum.”

Hem suçlama hem de aşağılayıcı pozisyonu yüzünden Emily dehşete düşmüştü. Çaresizce “William...,” diye yalvardı ama devam edemeden kocası onu kaldırıp yatağa fırlattı.

“Onu istiyorsun. Benden göremediğin ilgiyi sana göstereceğin diye çıldırıyorsun. Yaptınız değil mi? Hoşuna gitti mi?”

Emily başını iki yana sallayarak inkâr etmeye çalıştı.

“Seni becermek istediğini zaten biliyordum. Marcus hiçbir zaman ahlaklı bir adam olmadı ve sen de ona çanak tuttu.”

Emily titreyerek “O-o dediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum... Ben kötü... bir şey yap-yapmadım... William... Lütfen!” dedi. Ancak William'ın onu dinlediği falan yoktu.

“Anlaşmamızı bozayım mı Emily? Seninle başka yollarla da sevişebilirim, hiç değişik şeyler tecrübe ettin mi? Bakalım ba-

kire kanın mı akacak, yoksa birilerinin altına yattığın mı ortaya çıkacak.”

“William ka-kasabaya... gittim. Yemin ederim...” Yatağın kenarındaki çantayı işaret etti. “Aldıklarım orada... Yenim ederim... sadece alış-alışveriş yaptım.”

William’ın çantaya hiç bakmayacağından, tehdidini yerine getireceğinden öyle emindi ki kocası çantayı yerden alınca umutlandı.

“Bu pislikler de ne? Bunlarla vakit geçireceğin yerde beni memnun etmeye çalışmalıydın.”

Çantayı içindekilerle birlikte şöminenin içine fırlattı. Öylece... Sanki hiç değerleri yokmuş gibi... Emily ilk defa kendini kaybetmesinin nasıl sonuçlanacağını düşünmeden çılgık attı ve yataktan fırlayarak ateşten henüz zarar görmeyen çantayı almaya çalıştı. William’ın saçından çekerek onu geri püskürtmesine rağmen bir kere daha denedi fakat son teşebbüsü, soluk kesici bir acıyla yere düşmesiyle sonuçlandı.

Denemeyi bırakmadı. Elini arkaya uzatıp saçını ondan kurtarmaya çalıştı ve başarılı olunca öne doğru emekleyerek William’ın elinden sıyrıldı.

“Onlara dokunmaya hakkın yok!” diye haykırıp çaresizce çantayı ateşten çıkartabileceği bir şeyler aradı ama gözleri sanki kör olmuştu. Titriyordu ve delirmiş gibiydi. Belki de gerçekten delirmişti.

Arkasındaki hareketlenmeden, William’ın elini kaldırdığını anlayıp ayağa kalktı, şöminenin içindeki kızgın demiri kapıp karşısına dikildi. Bütün vücudu hiddetle titriyordu. “Eğer bana bir daha vurursan yemin ediyorum gözlerini oyarım.”

Ses tonu ya da yüzündeki öfke... William’ı tereddüte düşüren ikisinden biri olabilirdi. Ya da bütünüyle Emily’nin kendisi... Emily ona, birinin canına kıymayı sorun etmeyeceğini gizlemeden bakmaya devam etti fakat şömineden gelen çıtırtılar dikkatini o tarafa çektiğinde gördükleri karşısında vücudu gevşedi, yenik düşmüş gibi omuzları çöktü.

Artık alevler çantının suni dokusunu iyiden iyiye sarımtı. Kısa süre içinde teleskopun ince metali erimeye başlayacaktı. Kömür kalemler ateşi harlayacak, fırçaları kolayca küle dönecekti. Sonra da hepsi yok olacaktı.

"Aptal karı, sana söylediklerini yapsaydın dayak yemek zorunda kalmazdın. Emily beni fazla zorluyorsun... Tanrı'nın cezası, gözüm görmesin seni!"

Emily onu dinlemiyordu. Kalbi dışında uyuşmuş gibiydi ve göğsünün ortasında, kalbinin olduğu yerde taş gibi bir ağrı vardı. Uzaklaşan öfkeli adımlarının ve sonra da çarpan kapının sesini duydu. William gittikten sonra da yere çöküp yanağını yasladığı sert halının üzerine gözyaşlarını akıttı.

Emily'yi o gece uyku tutmadı. Öfke ve acıdan kavrulan kalbi gibi, vücudunda isyankâr bir ateş yanıyordu. Sonunun nereye varacağını umursanmıyordu, sadece biraz soğumaya ihtiyacı vardı. Bahar gecesinin serin esintisinin gezindiği bahçeye çıkmak o an için elindeki tek iyi fikirdi.

Soğuk mermer banka oturup kollarını gövdesine sardı, başını gökyüzüne çevirdi. Bu gece tek bir yıldız bile yoktu... Gök yüzü kapkaranlıktı. Tıpkı William'ın kalbi gibi... Hayır, William'ı düşünmek istemiyordu. Sadece soğumak ve unutmak istiyordu.

Dışarıda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Fakat habersiz olduğu asıl şey, karanlık odalardan birinin penceresinden gülümsemeksizin, sessizce onu izleyen adamın varlığıydı. Karanlık, kendisi kadar karanlık silüetini gözlerden gizliyordu. Emily'nin normal şartlarda onu görmesine imkân yoktu. Ancak hislerin, bazen gözlerin görebildiğinden fazlasına muktedir olabildiği duyulmamış şey değildi.

Emily siyah, kadifemsi bir hissin üzerine çöküşünü ve gizemini bir dokunuş gibi teninde hissederek ürperdi, gözleri bütün pencereleri taradı.

Görebildiği tek şey, daha fazla karanlıktı. Tam da *ondan* beklenildiği gibi...

Altıncı Bölüm

Baştan Çıkartıcı Bir Tuzak...

Nisan, şiddetli yağmurlarla geçti. Ev hapsi sonsuza kadar sürecekmış gibi uzadıkça, Emily havanın bu halinin kendisiyle ilgili olabileceğini bile düşünmeye başlamıştı. Ta ki William'ın aniden Londra'ya gitmesi gerekene kadar... Kocasını iki haftaya yakın süredir Londra'daydı ve bu süre, Emily'ye yeniden dışarı çıkma cesaretini vermişti.

William'ın gidişinden birkaç gün önce hizmetçi sevgilisi de ortadan kaybolmuştu. Emily yılan bakışlı kız gittiği için dışarı çıkma konusunda daha rahattı fakat temkinli hareket etmeye ve çıkış saatlerini dikkatle ayarlamaya özen gösteriyordu. William döndüğünde neler olacağını hâlâ bilemiyordu. Bu yüzden genellikle hizmetçilerin henüz uyanmadığı sabahın kör karanlığında her zamanki kıyısına gidiyordu.

Avcıların saldırısından sonra samurların başına ne geldiğini bilmediğinden, Emily ilk kaçamığında onları ziyaret etmişti. Korktuğunun aksine samurların sayısında bir eksiklik yoktu ve her biri hiçbir şey yaşanmamış gibi günlük yaşantılarına devam ediyorlardı.

Günler uzamaya başladığı için sabah daha erken aydınlanan hava yeni çizimler yapmasına olanak sağlıyordu. Emily doğal ışığı en iyi kullanabildiği saati kollayarak dışarı çıkmaya alışmış-

tı. Bugün niyeti, yağışlar yüzünden debisi artan suya akarsular vasıtasıyla akın eden balıkları avlamak için organize olan samur ailesini iş üstündeyken resmetmekti.

Yağmur bir gün önce kesilmişti. Toprak hâlâ yumuşaktı fakat yürüyüşü zorlaştırdığı söylenemezdi. Baharın müthiş güzelliğinin önünde serildiği güzel bir sabahı. Emily manzaranın keyfini çıkartmak için setin olduğu dar boğaza her zamanki kestirme yoldan gitmek yerine, nehrin döküldüğü gölün etrafından dolanmaya karar verdi. Bir huş ağacına yuva yapan ardıç kuşunu daha sonra resmedebilmek için dikkatle inceledi ve daha çok geceleri ortaya çıkan bir puhu kuşunun ukala bakışları altında başka türden birkaç kuşu ve yanardöner renklerdeki bir yusufluğu gözlemledi.

Küçük nehir, basamak şeklinde uzayıp giden enteresan bir oluşumdu. Yukarıdan zayıf bir şelale göle akıyor, göldeki su da benzer başka bir şelaleden aşağıya dökülüp, nihayetinde yeraltında kayboluyordu. Sonrasında suya ne olduğunu Tanrı bilirdi. Ağaçlar her tarafı kapladığı için dalların arasından süzülen cı-lız güneş ışığı, gökyüzünden uzanan hayali kılıçlar gibi gölün yüzeyini deliyordu. Öğlen saatlerinde güneş yere dik bir şekilde indiğinde bu benzetmenin daha yerinde olacağını düşündü Emily.

Su hâlâ buz gibi olmalıydı. Kimsenin cesaret edip giremeyeceğinden emindi zira haftalar önce suya düştüğünde, aynı tecrübeyi keyfi sebeplerle de olsa bir daha yaşamayacağını düşünmüştü. Fakat görünen o ki birileri onunla aynı fikirde değildi.

Emily suyun yüzeyindeki hareketliliği fark ettiğinde büyük bir hayvanın – belki de iri bir porsuğun – yüzdüğünü düşünerek kıyıyı görebileceği bir noktaya doğru koşturdu. Heyecandan eli ayağına dolanmıştı. Sık çalılıkların arasından ilerlemeye çalışırken sudaki dalgalar kuvvetlenip daha da büyüdü ve düzgün bir ritimle kıyıya vurdu. Sudaki her neyse dışarı çıkmaya karar vermiş olmalıydı. Fakat Emily onun nerden çıkacağını çözebilmiş değildi. Kararsız kalarak her iki yönü kontrol etti.

Geldiği yöne geri dönerek hayvanı gözden kaçırmaması söz konusu olmadığına göre, onunla burun buruna gelme riskini göze alması gerekiyordu. Çok büyük bir şeyle karşılaşmamak için dua ede ede kıyının olduğu açıklığa ilerledi, fakat sonrasında karşılaştığı manzarayla donup kaldı.

Sudan çıkan şey, iri bir porsuk ya da İngiliz faunasının herhangi bir üyesi değil; tastamam, son derece gelişmiş, yetişkin bir erkekti. Üstelik doğduğu günkü kadar çıplaktı. Üstelik Emily onu tanıyordu.

Marcus...

Kadını merakı, üzerinden sular süzülen heybetli vücuduyla esmer bir Apollon'a benzeyen mitolojik güzelliği incelemesini söylüyordu. Fakat neyle karşı karşıya olursa olsun, hayatı boyunca temel içgüdülerini bastırmayı bir refleks haline getirdiğinden hızla arkasını döndü ve üzerine de elleriyle gözlerini kapattı.

Bekleyerek aptallık mı ediyordu? Fakat korkaklık edip kaçmak da başka türlü bir aptallıktı. Hayır korku değil, eğer kaçıp giderse sebebi ahlaki nedenler olabilirdi. Emily utanmasını gerektirecek bir hata yapmamıştı. Adamın vücuduna bakmamıştı bile... Sadece birkaç saniyeliğine onu bir bütün olarak görmüş, güzelliğiyle büyülenmiş ama asla anatomik bir incelemeye girmemişti. Üstelik daha önce onu kısmen çıplak görmüştü. O zaman nasıl kendini suçlamadıysa şimdi de kendine yüklenmeyecekti.

Ah, Tanrı korusun... Bakışları bir anlığına daha aşağılara kaymamış mıydı? Bacaklarının birleştiği yerdeki çıkıntıyı merak edip gözlerini oraya dikmemiş miydi? Hayır... İçinden '*asla bilerek böyle bir şey yapmam*' diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Artık dönebilirsiniz, Leydi Cromer."

Emily sığırdı. Belki de artık gitmesi gerekiyordu. Böylece cevap vermesine ya da daha kötüsü onunla yüzleşmesine gerek kalmazdı. Ancak kendini kanıtlaması gerektiğini söyleyen bir yanı da haklı olabilirdi. Emily kaçarak suçluluğunu kanıtlardı sadece.

Yavaşça, son derece temkinli bir vaziyette arkasını dönmeye başladı. Yüzündeki sıcaklık, dünyanın yüzünü güneşe dönmesi gibi gittikçe ve kademe kademe artıyordu. Sonunda tam olarak arkasını döndüğünde heyecandan kuruyan dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı. Marcus'un akıl sır ermeyen cazibesine karşı bir yöntem geliştirmedeği taktirde hisleriyle ilgili bir açık vermesi işten bile değildi.

"Bu saatte dışarıda olmamanız gerekir."

Kimse dışarıda olduğunu bilmediği sürece Emily de öyle düşünülmesini arzu ederdi.

"Ben... Sabahın erken saatlerinde gezmeyi tercih ediyorum." Sesinin titrememesi hayret vericiydi. Oysa Marcus'un üzerinde sadece bir pantolon oluşu içindeki her şeyin fırlıdak gibi dönmesine neden oluyordu.

Marcus cevaben gülümsedi. Ancak soğuk gülüşünü, üzerlerine aniden düşen güneş bile ısıtamazdı. "Beni mi takip ediyorsunuz? Yoksa kaçamak günlerinizi mi yâd ediyorsunuz?"

Aman Tanrım! "Kaçamak yapmıyordun. En azından ima ettiğiniz şekilde değil. Uyuyamadım... ve... Açıklama yaparak size haklı olduğunuzu düşündürmeyeceğim. İmalarınız hiç beyefendice değil."

"İma etmedim zaten... ve ben bir beyefendi değilim." Sesinde hem bir uyarı hem de hayal ürünü olması muhtemel bir keyif vardı.

Öte yandan haklıydı. İma etmemiş, doğrudan suçlamıştı. Emily onun karşısında bu kadar kolay faka bastığı ve aptala döndüğü için kendine çok kızıyordu. Saygılı görünmeye çalışarak ve onun beyefendi olmadığını özellikle belirtmesine aldırmadan "Özür dilerim beyefendi," dedi. "Siz keyfinize bakın lütfen. Ben de eve dönüyordum zaten."

Ne yazık ki dönemeden Marcus kolundan tutarak onu engelledi. Emily önce kolunu tutan ele, daha sonra da adamın yüzüne baktı. Şu anda bu pozisyonda bulunmalarına bir anlam veremediği gibi olayların gerçekleşiyor olmasına da aynı mantıkla

yaklaştı. Durum inanılmazdı ve ciğerleri onun ferah kokusuyla dolmaya devam ederse daha da inanılmaz bir hal almaya başlayacaktı.

Marcus, yağmur altında yakınlaştıklarında baktığı gibi bakıyordu ona. Emily buna nasıl bir anlam yükleyeceğini bilmiyordu. Neticede o gün olanlar kafasında bir soru işareti olarak kalmaya devam ediyordu. Sözlerinin ne anlama geldiğini çözmek ise daha zordu.

“Masumiyet maskesine sahip bir kadın, altında sakladığı asıl yüzüyle bir erkeğe neler yapar, merak ediyor insan.”

“Anlamadım...,” dedi Emily kekeleyerek. Sahiden de anlamamıştı. Hakarete uğradığını hissediyor fakat kendini savunmaya yetecek bir çıkarım yapamıyordu. Sanki o sırada her şey onun için çok kolaymış da biraz heyecana ihtiyacı varmış gibi Marcus’un serin parmakları çenesini kavradı ve Emily’yi gözlerine bakmaya zorladı.

“Ve oyun devam eder...”

“Oyun mu?”

“İşte böyle...” Parmakları Emily’nin kulağıyla çenesi arasındaki zarif kemiğin üzerinde hafifçe hareket ediyordu. “Titreyen nefes, aralanmış dudaklar ve bebek saflığında gözler... Teninin bu kadar kolay kızarması Tanrı’nın hediyesi olmalı.”

Dudaklarının her an birbirine değecekmiş kadar yakın duruşu, Emily’nin ondan daha önce hiç duymadığı zehirli tatlılık-taki sözlerinin etkisini güçlendiriyordu. Hem çok yakın, hem de buz gibi ve uzak... Kötücül fakat tuhaf bir şekilde cazip... Emily Marcus’un güzel dudaklarından dökülen iltifatların gerisinde gizlenen zalimliği sezebiliyordu. Ondaki bir şey, yoğun bir çikolata damlası gibi tatlı ve bir o kadar acıydı... Siyah kadifeleri andıran kapkaranlık yumuşaklığı, hem hayranlık hem de korkuyu aynı anda hissettirebiliyordu. Emily çok tuhaf diye düşündü, çok mantıksız...

Sonra Marcus biraz daha, neredeyse öpüşecekleri kadar yakınına sokuldu ve mantıkla ilgili kalan her şey yok olup gitti. Bu

mesafeden bakıldığında, siyaha dönük gözlerinin içinde ince bir çubukla karıştırılmış mürekkebin yüzeyindeki gibi küçük gir-daplar oluşuyordu. Bu değışkenlik büyüleyici ve bir o kadar da ürkütücüydü...

Evet, kesinlikle ürkütücüydü ve o da bunun farkındaydı. Emily'nin yüzünü artık kirpiklerinin ardında sakladığı güzel gözleriyle incelerken ifadesi yavaş yavaş küstah bir hal alıyordu. Arkasından iyi bir şeyin gelmeyeceğı belliydi. Kaldı ki zamanla-ma, son sözlerinin tesirini kuvvetlendirsın diye özellikle ayar-lanmış gibiydi.

"Numaranızı görüyorum, Leydi Cromer," dedi Marcus. Emily'ye sanki tadına bakmayı arzuladığı bir tatlıymış gibi ba-karken sözlerini sürdürdü.

"Kızıışmış kediler gibi bana sürtünmeye devam ederseniz, önünde sonunda size istediğınızı veririm ve arkasından pişman olmanızı sağlarım."

Emily'nin sonrasında hatırladığı gölün kıyısında yalnız ol-duğuydu.

Marcus öfkeliydi. Onun gibi kolay kolay öfkelenmeyen bi-rini bu duruma getirmek için iyi bir gerekçe gerekirdi. Bunu yapan kişinin hatasını telafi edebilmesi için çok daha iyi bir ma-zerete ihtiyacı olurdu. Fakat söz konusu William olduğunda, Marcus genellikle ödün verdiğini kabul etmek zorunda kaldı.

William'ın çalışma odasındaki rahat koltukta otururken onun için bir ortakdan çok daha fazlasını ifade eden adamın, ne-yin peşinde olduğunu açıklamasını bekliyordu.

Üç gün önce William'dan gelen mektupta Ripon'daki bakır madeninde meydana gelen kazayla ve otuz sene önceki çöküntü yüzünden kapatılan başka bir madenin yeniden çalıştırılmasıyla ilgili önemli bir gelişme olduğu ve acilen görüşmeleri gerektiğı yazıyordu. Hepsi bu kadar. Sonuç olarak Marcus'un mektupta yazılanlardan meselenin aciliyetiyle ilgili kesin bir yargıya var-ması mümkün olmamıştı.

Marcus'u Aylsham'a bu kadar hızlı getiren, William'ın son zamanlarda kendine zarar veren alışkanlıklara geri dönmesiydi. Onu tanıdığı uzun yıllar içinde hakkında öğrendiği en temel şeylerden biri, doğrudan konuşmayı sevmeydiydi. Bu yüzden mektubun aciliyet çağrısının altından başka şeyler çıkmasını bekliyordu.

Aylsham'a vardığında karşılaşacağı her sürprize kendini hazırlamıştı ama William'ın Londra'dan henüz dönmediğini öğrenmek doğrusu biraz fazla gelmişti.

"E William, konuşacak bir şeylerin olmasa beni onca millik yolu tepmeye mecbur bırakmazdın herhalde."

Birkaç saat önce Londra'dan dönen William yorgun görünüyordu. Gözaltlarındaki morlukların başka nedenleri olabilirdi tabii.

"Şu kaza, endişe ettiğin gibi fazla ses getirmede. Alt tarafı dört adam için fazla yaygara çıkardın."

"Dört ya da kırk fark etmez, William. Göçük altında dört kişinin kalma nedeni vardiya değişimi idi. Kaza on dakika önce ya da sonra gerçekleşseydi daha çok işçi ölecekti."

William umursamazca omuz silkti. "Marsham'ın geçen seneki kazasında kaç kişinin gömüldüğünü unutma. Biz bu işte iyiyiz."

"Diğer madenlerde kaç kişinin öldüğü gerçekten umrumda değil. Ya da kendi işçimin vardiyası bittikten sonra sele kapılıp gitmesini de umursamıyorum. Sorumlu olmadığım kimse hakkında fazla düşünmem, William. O yüzden kıyaslama yapmayı bırak. Acil mesele bu değildi herhalde."

William, Marcus'un karşısındaki koltuğa oturmadan önce ona bir kadeh brendi uzattı.

"Ölen işçilerin ailelerine söylediğin yardımı yaptırdım. Adil işverenler olduğumuzdan kimsenin bir şüphesi yok. Yine de hâlâ bu kadar cömertliğe gerek olmadığını düşünüyorum. Aşağıya başlarına ne geleceğini bilerek iniyorlar ve inmeye de devam edecekler."

“Şüphesiz inmeye devam edecekler. Önemli olan kimin madenine inmek isteyecekleri... Diğer maden için izinler tamam mı?”

“Sadece evrak işi kaldı. Senin imzan gerekiyor.”

“Halledelim şu işi.”

William’ın unvanı bazı kapıları kolaylıkla açıyordu. Sekreterin hazırladığı evrakları imzaladıktan sonra Marcus sıkıldığını gizlemeden “Tüm bunları buraya gelmeden de halledebilirdim. Bana söylemek istediğin başka bir şey mi var?” dedi.

William kıkırdadı ve koltuğa iyice yayıldı. “Yeğenimi görmek istemem suç mu?”

Marcus hiçbir yorumda bulunmayınca William devam etti. “Benim tatlı Sophia’m nasıl? Dayısını hiç mi özlemedi?”

“Eminim özlemiştir. Bir süredir eve uğramıyorum... Sen nasılsın, William? O gecedan sonra kendini uyuşturumuyorsun değil mi?”

“Bazen gerekiyor.”

“Geberip gitmen Sophia’yı çok üzer. O yüzden sağlığına dikkat etsen iyi edersin.”

William tekrar kıkırdadı. “Kardeşini koruman iyi, ondan uzak olduğum için zaten yeterince endişeleniyorum.”

Marcus, kardeşi Sophia’nın William’a düşkünlüğünü bildiği için dayı ve yeğenin karşılıklı sevgisini anlaşılabilir buluyordu. Üzerinde yorum yapmaya gerek görmeyerek “Sophia’nın iyi olduğundan eminim,” diye kestirip attı.

“Ben yokken Aylsham’da neler yaptın, Marcus? Seni iyi ağırladılar mı? Emily evi çekip çevirme konusunda pek başarılı değil ama yakında öğreneceğinden eminim. Kadınlar yönetimi ele geçirdiğini anlamaya görsün, anında kurt kesiliyorlar.”

William’ın karısından bahsetmesi Marcus’u dünden beri gelen rahatsız edici hissin yeniden belirmesine neden oldu. Dün sabah göl kenarındaki karşılaşmaları onunla ilgili nahoş düşüncelerine yeni bir nitelik katmıştı. Marcus onun daima ıslakmış gibi görünen hüznünlü el gözlerindeki gücenmeyi aklından çıkartarak, William’ın alaycı ifadesinde gizlenen imayı yakaladı.

Bir şeylerin peşindeydi.

“Cevap vermedin, Marcus. Yoksa seni memnun edemedi mi?”

Memnuniyetin birden farklı anlamı olabilirdi ve Marcus özellikle birine fazlaca takılmıştı. William, karısının genel sadakatsizliğini mi kanıtlamaya çalışıyordu, yoksa özellikle bir kişi hakkında mı ağız aramaya çalışıyordu? Akıllıca olan, konuyu basitçe geçiştirmekti fakat dayısının neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Karınla makul saatler içinde hiç karşılaşmadım, William,” dedi ve neyi ima ettiğini gizlemeden ekledi. “Sen karşılaşmamızı mı isterdin?”

William’ın sırtışı tam ondan beklendiği şekilde sinsi idi. “Kendine has bir cazibesi var. Fark edip fark etmediğini merak etmiştim. Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Karın umrumda değil.” Arzusu bu yöndeydi ve Marcus onunla karşılaşmadığı sürece onu düşünmesi gerekmediğine kendini ikna etmiş sayılırdı. Fakat kadın ne zaman nemli, güzel gözlerini masumca yüzüne dikse ve arkasında hafif bir esinti gibi o tatlı leylak kokusunu bıraksa onu bir yere yapıştırıp tadına bakmak ve sonra da içine girmek istiyordu.

“Çok güzel değil ama ateşli... Benim kuşu hayata döndürebildiğine göre ne tür bir ateşten bahsettiğimi tahmin edebilirsin.”

Marcus, William’ın haftalar önce karısıyla geçirdiği ateşli ve sert seks gecesinden böbürlenerek bahsettiğinde hissettiği rahatsızlığı tekrar yaşadı. O zamana kadar kızın masumiyetinden şüphe duymamıştı, hatta onu boğulmaktan kurtardığında neredeyse çıplak bir halde kollarında tuttuğunda ellerini yakan ateşe rağmen, Marcus bunun kızın doğasından gelen bir içgüdü olduğunu düşünmüştü. Kaldı ki kocasıyla birlikte olması kadar normal bir şey yoktu. Ancak birkaç at bakmak için festivale gittiğinde onu o delikanlının kollarında görmek öfkelenmesine ve durumu biraz azımsadığını düşünmesine sebep olmuştu.

William'ın karısı büyük ihtimalle keşfettiği tutkunun peşinden gitmek istiyordu.

"Emily'nin sana nasıl baktığı gözümden kaçmadı. Onu gölde kurtardığın için kafasını seninle bozmuş sanırım. Açıkçası umrumda değil, ben bana nasıl muamele ettiğine bakıyorum."

Marcus öfkelerini hızla bastırdı. Kızın bakışlarındaki ihtiyacı o da görmüştü. Eğer William'ın karısı olmasaydı en azından istediği öpücünü ona verirdi. Kendi tarzına olan inançsızlığı nerdeyse gülmesine neden olacaktı. Marcus'un bir kadını öpüp de bıraktığı görülümüş şey değildi. O flört etmekten pek hoşlanmazdı ve eğer bir kadını öptüyse bu onu yatağa attığı ya da atmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Öte yandan William'ın ağzından laf almaya çalıştığını ve karısıyla hangi ölçüde ilgilenmediğini çözmeye çalıştığından artık emindi.

İlgisizce "William, karınla aranın iyi olması beni memnun ediyor," dedi. "Artık afyon ruhunu gereğinden fazla kullanmaktan da vazgeç çünkü seni bir daha ayıltmak zorunda kalırsam, uyandığına pişman olursun."

William kahkaha attı. "Sevgili yeğenim o geceyi unut. Dozu yanlış ayarladım hepsi bu. Hem biraz gevşemenin bazı faydaları olduğunu keşfettiğimden beri kontrollü kullanıyorum. Emily'yi tatmin ederken çok işe yarıyor."

Marcus, William'ın iktidarsızlığının ciddiyetini tam olarak bilmediği için bu açıklamayı duygusuzca karşıladı. Biraz abartmak dışında, dayısı yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu.

"Beni daha pervasız yapıyor. Üzerinde baskı hissetmediğim de vazifelerimi yerine getirmek hem daha kolay hem de çok keyifli. Emily o kadar sıkı ki..." Doğal olmayan bir titreme sözünün devamını getirmesini engelledi.

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Eminim karın, hakkındaki düşüncelerin yüzünden kendisiyle gurur duyuyordur, William. Bana soracak olursan ne yaptığınız umrumda değil derdim. Fakat Londra'dan dönmediğin halde beni buraya apar topar çağırıp, iki gündür de işle ilgili önemli bir mesele konuşmak için

bekletmenin akla yatkın bir açıklamasını yapmamamı fazlasıyla umursuyorum.”

“Yollar kötüydü ve biraz geciktim. Annen gibi hemen parlıyorsun.”

“Evet, William. Söylemek istediğin başka bir şey var mı? İşle ya da başka konularla ilgili...” Aslında başka meselelerle ilgilenmediği, sadece kibarlık ettiği sesine yansımıştı.

Öte yandan William, kapris yapma fırsatını asla kaçırmazdı. Kibirli burnunu kıvrarak “Dayın olmasaydım bile unvanı olmayan diğerleri gibi ricamı talimat olarak görmem gerekirdi, Marcus,” dedi. “Tabii sen asla unvan işlerini umursamadın. Bu huyun da annene çekmiş. Çünkü baban, rezilliklerinin unvanlı akrabaları sayesinde hoş görüleceğini düşünen serserinin tekiydi.”

Marcus, babasıyla ilgili yorumu her zamanki gibi duymazdan geldi. “Yaşlandıkça daha kaprisli ve çekilmez bir herife dönüşüyorsunuz saygıdeğer lordum. Ve benim de çok sabırlı bir adam olmadığım ortada.”

William gücenmeksizin kahkaha attı.

“Haklısın, bir erkek kendisinden yirmi yaş küçük bir kadınla evlenmişse yaşlanmış demektir. Hele de Emily gibisiyle... O küçük yosmayı bir gün tatmin edemeyeceğim diye endişeleniyorum.”

Marcus tekrar ona umrunda olmadığını söyleyecekken gerçek düşüncesinin tam aksi olduğunu hatırlayarak sustu. Açıkçası dayısı o kızın meziyetlerinden bahsettikçe içindeki huzursuz edici gerilim artıyordu. Gözünün önüne gelen görüntüler her erkeği baştan çıkartabilirdi, ancak Marcus’u etkilediği kadar rahatsız da ediyordu.

“Ne düşündüğünden hiç bahsetmiyorsun, Marcus? Seninle kadınlar hakkında konuşmamız görülmemiş şey değil.”

Anlaşılıyordu ki William’ın acil mektup çağrısına rağmen Aylsham’a neredeyse iki gün gecikmeli gelmesinin nedeni, karısını Marcus’la basmak istemesiydi. İkisi için zemin hazırlayarak

olası ilişkilerini başlatmayı ve sonra da iş üstündeyken onları yakalamayı arzuluyordu. Sebebinin Tanrı bilirdi. Olasılıklar bir bir gözünün önüne geldikçe Marcus'un yüzünde soğuk bir gülümseme belirmeye başladı.

"Seninle fahişeler hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum, William. Karınla yatakta ne yaptığın benim gibi bir ahlaksızın bile ilgisini çekmiyor."

"Hiç kibar değilsin, Marcus."

"Ve bu beni çok üzüyor."

William kıkırdadı. "Oysa keyifli hikâyelerle doluydum."

Şimdi de karısının cazibesini gözüne sokarak onu daha fazla arzulamasına mı neden olmak istiyordu? Marcus kafasında *daha fazla* ifadesine takılarak Emily'yi halihazırda yeterince arzuladığına ve daha fazlasının başını belaya sokacağına karar verdi.

"Sayemde cazibesini fark etmesi beni biraz düşündürüyor. Şüphesiz başkaları da bunu görecektir, sonra onu cezbetmeye çalışacak. Henüz çok genç ve öğrenmeye açık. Onu tatmin etmek keyifli olduğu kadar da kolay ama onun kadar tutkulu bir kadının kendine bir âşık bulması hiç de şaşırtıcı olmaz."

Marcus'un zihninde *belki de çoktan bulunmuştur* diye bir düşünce belirdi. Dans ettiği adamın tutkusu ve kızın verdiği hevesli karşılık ikisinin daha önce tanıştıklarını düşündürmüştü. Dahası Marcus onu arabaya dayayıp tadına bakmayı düşündüğünde Emily'nin hiç de itiraz etmeye hazırlanıyormuş gibi bir hali yoktu. Biraz şaşkındı ama kesinlikle istekliydi ve bu da Marcus'un aklına başta düşündüğü ve William'ın da ima ettiği varsayımı getiriyordu. Kız keşfettiği tutkunun peşinden gidiyordu.

Marcus meraklı görünmemeye çalışarak "Şüphelendiğin bir şey varmış gibi konuştun," dedi.

William omuz silkti. "Hayır, bu bir şüphe değil. Sadece bir ihtimal..." Ceketinin yakasındaki görünmeyen toza bir fiske vurup bacak bacak üstüne attı. "Onu uzun süre yatağımda tutmayı düşünüyorum. Bana bir varis verdikten sonra belki kendi

haline bırakabilirim. Yine de tadına benden başka birinin bakma düşünçesi canımı sıkıyor.”

Ne ilginçtir ki bu, Marcus’un da canını sıkıyordu.

William’a karısıyla dün sabahki karşılaşmalarından da festivaldeki kaçamak danstan da bahsetmeyi hiç düşünmemişti. İster istemez bir oyunun içine girmiş olabilirdi. Kızı hiç ummadığı anlarda karşısında görmek, ona beklentilerinin Marcus’un bizzat kendisiyle ilgili olduğunu düşündürüyordu. Leydi Cromer’in onu izlediği bir gerçektir... Koridorda, dışarıda, evin içinde... Gözleri devamlı üzerindeydi ve kadınlarla tecrübeleri o hüznü gözlerin gerisindeki arzuyu görmezden gelmesini imkânsız kılıyordu.

William’ın yorum beklemeksizin anlatmaya devam etmesi iyi bir şeydi zira Marcus genel kayıtsızlığından bir hayli uzaktı ve bu haliyle gerçek düşüncelerine dair şüphe çekici tepkiler verebilirdi.

Kız kelimenin tam anlamıyla aranıyordu. Belki tutku, belki heyecan, belki de bilimsel gerçeklikler... Ama kesinlikle aranıyordu. Bu da, potansiyelini dışa vurması halinde William’ın ihtimal diye bahsettiklerinin aslında pek de uzak olmadığına işaret ediyordu.

Tanrı aşkına, hangi aptal samurları umursadığına inanırdı ki? Muhtemelen o kaçak avcılar öfkeli olacak bir şeyler yapmıştı. Marcus onu suya atan heriflerin izini bizzat sürerek icaplarına bakmış ve William’a pek bir iş bırakmamıştı. Ama bela kol geziyordu. Onu dün ve bu sabah eve dönerken görmüştü. Sabahın köründe gizlice evden çıkan bir kadının saklayacak sağlam bir sırrı olması gerektiğini herkes bilirdi. Marcus bu sabah pence-rede baktığı sırada onu telaşla saçlarını düzeltirken görmüştü. Tıpkı kısa süre önce günaha girmiş gibi bir hali vardı. Belki de kasabada dans ettiği herifle buluşuyordu.

“Saçları ipek gibi...” dedi William birden. Sanki anılarının etkisi altına girmişti.

İstemeyerek de olsa *bunu biliyorum* diye geçirdi Marcus içinden.

“Elimde doladığımda su gibi akıp gidiyor. Ta ki benimkini ağzıyla keşfetmeye başlayana kadar. Sonra onu tutmanı için bir sebep kalmıyor çünkü o...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı ve sırtarak “Fazlasıyla istekli,” diye ekledi.

Ah Tanrı aşkına! Marcus cinsel ilişkiye giren iki ya da daha fazla kişiyi dahil olmadan, isteyerek ya da istemeyerek izlediği çokça an hatırlıyordu. Kiminde bir fahişe ara sokakta işini yapıyordu. Bu çoğunlukla rahatsız edici bir görüntüydü. Kiminde ise hayatının bir döneminde takıldığı ucuz meyhanelerde çıplak vücutlarını sergileyen kadınlar müşterilere ayaküstü ya da duvar dibi seksi sunuyordu. Marcus çoğunlukla onların ne yaptığını umursamazdı.

Ancak William’ın küçük karısının tatlı dudaklarıyla yaptığını iddia ettikleri, birçok nedenden damarlarında dolaşan kanın kaynamasına neden oluyordu. Öfke onlardan biriydi... Çarpık bir ahlak anlayışı olmasına rağmen William bile karısının deneyimli bir fahişe gibi davranmasıyla övünmezdi. Marcus onun şimdiye dek üstü örtülü cinsel imalarla erkeklik gücünü vurgulamasını anlaşılır buluyordu. Ancak William’ın karsımın ağzıyla yaptığı muameleyi tüm detaylarıyla, uzatarak ve sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibi hissederek anlatmaya devam etmesi Marcus’un aklına iki şey getiriyordu. William ya görüldüğünden de berbat bir ahlaka sahipti, ya da bir kadının cinsel cazibesine köle olarak karanlık bir büyüye kapılmıştı.

Öfke kadar güçlü bir diğer his de şehvetti. Marcus kendine itiraf ettiğinden de büyük bir şiddetle dayısının karısını yatağa atmak istiyordu. Muhtemelen bunu yapmak isteyen başkaları da vardı.

Soluklarının ne kadar hızlandığını fark edip kendini kontrol etmeye çalıştı.

William hiç işaret vermeden ayağa kalkıp “Geç oldu...” dedi. “Sen de biraz gergin görünüyorsun Marcus. Akşam yemeğinden önce biraz dinlen istersen. Ben de karımı göreyim. Bakalım yokluğumda neler yapmış?”

Marcus'un omzuna dostça dokunduktan sonra ilk buluşmasına giden delikanlı edasıyla ıslık öttürerek kapıya yürüdü ve dışarı çıktı.

Akşam yemeği, Leydi Cromer'in teşrifıyla başladı. Kraliyet mavisi rengindeki elbisesiyle sade ve sevimli görünüyordu. Öğleden sonra hakkında konuşulan kadına hiç benzemediğini düşündü Marcus. Ta ki iri, nemli gözlerini kaldırıp Marcus'a bakana dek...

Bu kızdaki bastırılmış ihtiras, uyanmayı bekleyen volkanlarda olabilirdi ancak. Endişeli olduğu ortadaydı ama aralanmış şarap rengindeki şehvetli dudakları farklı bir mesaj veriyordu. Marcus, kızın başlı başına görmezden gelinmesi imkânsız bir ayartı olduğunu düşünüyordu. Neden öyle düşünmeyecekti ki?

Görmezden gelemediği bir diğer şey de cazibesinin farkında olmayışının ona kattığı tuhaf çekicilikti. William'ın da dediği gibi çarpıcı bir güzelliği yoktu. Ah, hayır, gözleri kesinlikle çarpıcıydı. Toprakla yeşilin zengin tonlarını taşıyan ela gözleri yüzüne hüznünlü bir hava veriyordu. Hüznünü yok etmek için onu güldürmek bir seçenektir ama Marcus zevk vererek olacıkları izlemekten yanaydı. Bir diğer çarpıcı yanı ise dolgun dudaklarıydı. Tıpkı gözleri gibi küçücük yüzüne biraz büyük gelen ağzı, insanın aklını türlü ahlaksızlıklarla dolduracak kadar şehvetliydi. Ve bir de baş döndürücü kokusu vardı. Hafif leylak kokusunu daha fazla hissedebilmek için kim ağzını o zarif boynunda gezdirmek istemezdi ki?

Marcus kızın gözlerinde kocasının söz ettiği meziyetleri ortaya çıkartan bir bakış yakalamak için kabul görmüş kuralları hiçe sayarak onu uzunca süre izleyebilirdi. Ama içinden bir his onun temkinli hareket edeceğini söylüyordu.

Marcus'un kendi yargılarını sorgulamasına gerek yoktu. Öte yandan Leydi Cromer'in ne yaptığına da pek bir önemi yoktu. Gördüğü kadarıyla karı koca arasında yürüyen karşılıklı faydaya dayalı ilişki ikisini memnun ediyordu.

“Emily, Bay Harrington ile sizi resmi olarak tanıştırmamıştım. Marcus, karımın hayatını kurtardı ama medeni bir sohbet etme şansınız hiç olmadı.”

Masanın diğer ucunda oturan Emily Cromer sağ tarafında kalan Marcus’a çekinerek baktı ve “Şeref duydum, beyefendi,” dedi. Oturduğu yerden vermeye çalıştığı reverans her nasılsa kusursuzdu.

Marcus onun kadar uğraşmaya gerek görmeden sadece başını salladı. Etiket kurallarını hiçbir zaman umursamamıştı. Kaldı ki karşısındaki kıızı da çok umursamıyordu. En azından dayısının karısı olması dışında kalan sosyal konumu bakımından.

“Emily uzun zamandır yalnız yemek yemeye alışmıştı. Ben de artık onu ihmal etmemeye karar verdim. Bugün, yani doğum günüm itibarıyla daha sık vakit geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Marcus neredeyse gözlerini devirecekti. Annesinin kardeşi olduğunu bilmeseydi William’ın toprak ve ateşten – özellikle ateşten – yapılma bir varlık olduğunu iddia edebilirdi. Ancak görevlerini ihmal ettiğini düşünen sıradan her eş gibi Emily onunla aynı kayıtsızlığı paylaşmıyordu. Kontrol altına almadan önce yüzünde açıkça bir panik ifadesi belirmişti.

“Doğum günümü kutlamayacak mısın yeni gelinim?” dedi William tatlılıkla.

Marcus’un ilgisiz gözleri kızın üzerindeydi. Paniğinin üstesinden gelişi ve tıpkı bir aristokrat gibi kusursuz resmiyetle kocasına hitabı görülmeye değerdi.

“Yeni yaşıңыз size huzur versin, lordum,” dedi ve biraz daha yumuşakça ekledi. “Düşüncesizliğim için özür dilerim. Ben size bir hediye vermeyi ya da bir kutlama yapmayı isterdim ama...”

“Önemli değil,” dedi William ama Marcus tam aksi olduğunu düşündü. William kesinlikle bu ihmalin karşılığını bekleyecekti ki öyle olacağına dair ilk sinyali verdi.

“İlerleyen saatlerde bana verebileceğin hediyeler üzerinde konuşabiliriz.”

İma, kızın yüzünün önce beyazlamasına sonra da kızarmasına neden oldu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Zavallı. Herhalde bugüne kadar aldığı eğitimler, bu gibi edepsiz bir imaya verilmesi gereken yanıtları içermiyordu.

Sonra tam da ondan beklenildiği gibi, konu dışında kalan yabancının tepkisini görmek için gözlerini Marcus'a çevirdi. Marcus bu anı alaycı bir keyifle bekliyordu. Beklemediği ise, vücudunun verdiği tepkiydi. İnsanı hayal kurmaya teşvik eden dudakları arasından görünen pembe dilinin alt dudağını yaladığını ve sonra küçük dişlerinin de aynı noktaya saplandığını görünce, Marcus'un kalp atışları hızlandı.

Bu kızda tuhaf bir şeyler vardı. Marcus gibi kendini kontrollü addeden birini bile kontrolsüz tepkiler vermeye itiyordu. Gözleri ve dudaklarından fazlası... Açık kahverengi saçlarındaki parılının da ötesinde başka bir şey...

William ani bir kahkaha patlattı. "Keşke piyano çalabilseydin, Marcus. Karımla dans etmeyi çok isterdim."

Marcus, William'a cevap vermeye tenezzül etmeden tabağındaki kuştan bir lokma aldı. Ne koymuşlardı önüne Tanrı aşkına? Oldum olası kanatlı şeyleri yemekten nefret ederdi.

Yemeğin geri kalanı William'ın ayarsız neşesiyle devam etti. Marcus ona katılmaya mecbur olmadığı için rahattı, zira William onu huzursuz etmemesi gerektiğini bilirdi. Kaldı ki derdi karısının ilgisini çekmekti. Sonuç olarak Emily Cromer başkalarını huzursuz ettiğinden daha çok, huzursuz görünüyordu.

Açıkça olmasa da kocası tarafından teşhir edilmenin şokunu üzerinden atamamıştı. Büyük ihtimalle utanmıştı ki onun gibi taşra hanımefendileri için utangaçlığın sıra dışı olduğunu kimse söyleyemezdi.

Marcus'u ilgilendiren, ondan yayılan saf, şehvani bir his bulutuydu. Bilinçli ya da bilinçsiz olmasının bir önemi yoktu. Marcus bunun normal dürtülere sahip her erkeğin dikkatini çektiğine adı gibi emindi. Ve haliyle, içlerinden birinin onu cezbetmemesi için hiçbir neden yoktu.

Emily doğum gününü unuttuğu için William'm ona ne tür bir ceza düşündüğünü öğrenmeyi beklerken gerginlikten kopacak bir haldeydi. Onca tatlılığı iyiye yormaması gerektiğini bilecek kadar William'ı tanıyordu artık.

Akşam yemeğinden sonra izin isteyip odasına çıkmalı iki saat olmasına rağmen William hâlâ ortalarda yoktu. Acaba kocalık haklarını yeniden talep etmeye başlar mıydı? Becerememesi bir yana, yeni bir denemeye girişmesi bile Emily'nin içini bulandırıyor.

Gergin bekleyiş, birkaç dakika sonra William'ın içeri girmesiyle paniğe dönüştü. Emily ucuna iliştigi yataktan kalkıp eteklerini düzeltti.

"Beni beklemen ne kadar güzel," dedi William şımarık bir alaycılıkla.

Emily'nin oyunlarla kaybedecek zamanı yoktu. Bu yüzden lafı dolandırmadı. "Doğum gününü ihmal ettiğim için çok üzgünüm. Araştırmam gerekiyordu. Akıl edemediğim için..."

William elini kaldırarak onu susturdu. Gülümstüyordu ve hiç tekin bir havası yoktu. "Sana önemli olmadığını söylemiştim. Doğum günlerinin hiçbir anlamı yoktur. Buraya sana iyi geceler dilemek için geldim."

Emily şaşırdığını gizleyemedi. "Öyle mi?"

"Bu akşam yemeği beğendim, mөнüyü sen mi hazırladın."

"E-Evet... Beğenmene sevindim, William."

Bir süre bakiştılar. Emily bu yumuşaklığın altından sevimsiz bir şeyler çıkmasını bekliyordu ki William yüzünü buruşturdu ve elini alnına vurdu. "Kitabımı çalışma odamda bıraktım. İyi bir yerde kalmışım."

Emily hiç düşünmeden "İstersen senin için alabilirim," dedi. Ondand kurtulmak için yapamayacağı şey yoktu. Sonra William'ın hiçbir şey kaçırmayan, ciddi bakışlarını fark etti ve hata yaptığını düşünerek düzeltmeye çalıştı. "Ya da birini çağırıp getirmesini isteyebilirim."

William bir süre düşündükten sonra “Aptal bir hizmetçinin kitaplarına elini sürmesini istemiyorum. Kitabın yazarı Yargıç Fielding, büyükbabama bizzat vermişti onu,” dedi ve yapmacık bir mahcubiyetle “Eğer benim için getirebilirsen memnun olurum,” diye ekledi.

Emily bu saçma açıklama karşısında huzursuzlandı. William’ın öne sürdüğü geçerli bir mazeret değildi. Ayrıca bunu tek-lif eden kendisi bile olsa, karısını hizmetçi gibi kullanması çok uygunsuzdu. Yine de çaresizce başını salladı ve gereksiz başka bir laf etmeden dışarı çıktı.

Çalışma odası loştu. William’ın bu ışıktaki kitap okumasının nasıl mümkün olduğuyula ilgili söylenirken gözleriyle kitabın olabileceği yerleri tarıyordu. Neyse ki kırmızı ciltli kitabı çalışma masasında, üzerine birkaç kâğıt atılmış bir vaziyette buldu.

Joseph Andrews... William’ın kuvvetli mizahının nereden geldiği şimdi anlaşılıyordu. Emily şamdanı öne uzatarak kitap-lıktaki diğer kitapları görmeye çalıştı. William’ı bekletmemek için acele etmese her birini gözden geçirir ve bundan büyük bir keyif alırdı.

Tam çıkmak üzereyken tuhaf – nefes alış gibi – bir ses dikkatini çekti. Sonra tanıdık bir his tenini ürpertti ve Emily bir saniye sonra neyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Marcus oda-daydı. Onu görmüyor olmasının bir önemi yoktu, çünkü hisleri yeterince netti. Başını öne uzatarak odanın karanlıkta kalan tek köşesini görmeyi denedi. Elindeki ikili şamdanı bir kol uzağında tutarak mümkün olan en ileri noktayı aydınlatmaya çalışıyordu.

Derken adam karanlığın sınırını geçti. Emily ona ait olduğu yere, karanlığa dönmesini söylememek için kendini zor tutuyordu. Oysa tek kelime edecek hali yoktu. İki sebepten gitmesi gerekiyordu. İlki, William fazla beklemezdi... İkincisi ise karşı-sındaydı işte.

“İyi geceler, Leydi Cromer?” dedi Marcus.

Emily cevap vermedi. Veremedi aslında.

“Bu saatte kitap okuyan bir kadın... Gerçekten entelektüel birisiniz.”

“William’ın kitabı. Burada unutmuş ve benden...”

Marcus’un kaşlarını kaldırması üzerine Emily’nin sesi kesildi. Neden öyle bakıyordu? Şaşırmış olabilirdi ya da ona inanmıyordu... Aman Tanrım, bu şekilde üzerine gelmeye devam ederse Emily bayılıp kalabilirdi.

Aralarında iki adım var ya da yoktu ve bu mesafeden nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordu. Yine de üzerinde sarhoşlara has sersemlikten eser yoktu. Aksine her zaman olduğu gibi ulu bir çam kadar dik ve heybetliydi. Fakat sesi farklıydı... Daha derin ve boğuk... Sözlerinin ne anlama geldiğini anlamak ise neredeyse imkânsızdı.

“Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, insan bazı şeylerden kaçamıyor bazen.”

“Anlayamadım,” dedi Emily telaşla. “Aslında anlamasam daha iyi... İyi geceler dilerim.”

“Gidiyor musunuz?”

Emily kibarca başını salladı. “William beni bekler,” diyordu ki Marcus bir adım daha yaklaşınca sözleri boğazına takıldı.

“Baştan çıkartıcı bir koku...”

Emily “Gitsem iyi olur,” diye geveleyip telaşla arkasını döndü ama Marcus kolunu tutarak gitmesini engelledi. Hemen sonra elindeki şamdanı alıp yanındaki sehpaye bıraktı.

“Gitme!”

Aman Tanrım!

Emily kolunu çekmeyi denedi. Fakat Marcus’un gücü ve *gitme* deyişindeki ihtiyaç, kararlı bir tepki vermesine izin vermedi. Yüz yüzeydiler... Yüzü kısmen karanlıkta kalsa bile Emily onu daha önce hiç böyle duygularını dışa vururken gördüğünü hatırlamıyordu. Yine de o birbiriyle çelişen duyguları tam anlamıyla çözebilmiş değildi. İlkel ve içgüdüsel bir yanı olduğunu biliyordu, aslında bunu yanmaya başlayan teninde bile hissediyordu.

Korku kalbine oturdu ve ona kaçması gerektiğini hatırlattı. Emily kolunu ondan kurtarmak için çabalayıp dururken gözleri

birbirinden ayrılmıyordu. Aralarındaki savaş fiziksel mücadele-
lenin ötesinde bir zihinsel güç gösterisine dönüşmek üzereydi.
Fakat Emily şimdiden yenildiğini kabul edebilirdi çünkü Mar-
cus'un peşinde olduğu şeyi sonlandırmadan onu bırakmayaca-
ğına dair güçlü hisleri vardı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Marcus tekrar.

İyi de neden? Neden huzur vermiyordu?

Emily başını iki yana sallayarak "Lütfen, izin verin," diye
zayıfça diretti. Umutsuzluk titreyen sesine yansımıştı. Eğer
karşısındaki iyi bir adam olsaydı onu bu kadar korkuttuğu için
ayaklarına kapanıp özür diler ve gitmesine izin verirdi. Fakat
Marcus'un iyi bir adam olmadığı, gecenin karanlık olduğu ka-
dar barizdi.

Erkeğin eli birden Emily'nin yanağına uzandı. Avuçları bü-
yük, sert ve sıcaktı.

Kelimeleri ise yumuşacık...

"Günah kadar karşı konulmazsın," dediğinde kim günaha
girmeden durabilirdi ki?

Emily kendini bırakmak üzereyken hızla toparlandı. Günah-
kâr değildi... O düzgün biriydi ve sadık bir köpek kadar evcildi.

Marcus biraz daha yaklaştı ve sıcak dudaklarını kızın şakağı-
na değdirdi. Sonra yavaşça aşağıya, çenesine doğru ağır öpücük-
lerle ilerledi ve boynuna uzanmadan önce onu saçından tutarak
başını arkaya yatırmasını sağladı.

Emily titriyordu. Nefesi, göğsü, elleri... Kalbi patlamak
üzereydi ve tek sebebi korku değildi. Bu heyecanı o yanınday-
ken hissetmeye alışkındı ama böyle bariz bir cinsellikle yüklü
temasin çok daha güçlü etkileri vardı. Öyle ki Emily onu koca-
sına ihanet etmeye iten bir arzunun içine düşmek üzere oldu-
ğunu fark edip ağlamak istedi.

Marcus'un dudakları ve dili boynunda gezinmeye başladı-
ğında Emily'nin başı döndü, düşecek gibi oldu. Tanrı affetsin,
bu his ölümüne neden olacaktı. Fakat Marcus gülerek onu kol-
larına aldı, kapıya yasladı ve bayılarak ya da ölerек yere seril-

mesine izin vermedi. Kapıyla onun arasına sıkışmak Emily'yi donduran buzları kırıp ona yeni bir mücadele gücü verdi. Ne var ki fiziksel hiçbir çabası Marcus'u yolundan döndürmeye yetmiyordu.

“Uslu dur...” dedi Marcus. Oyun mu oynadıklarını sanıyordu? Eğleniyor muydu sahiden?

Emily nefes nefese “Lütfen yapma... William gelebilir, lütfen!” dedi. William’ı aklında tuttuğu sürece Marcus’un cazibesinden korunabilirdi. Ancak Marcus, kulak memesini dişleri arasına alıp hafifçe ısırduğunda inleyen Emily, büyük konuşmanın ne büyük bir aptallık olduğu hatırladı ve ona karşı koymayı bırakması halinde başına gelebilecek felaketleri kafasında kurmaya başladı. Ta ki Marcus’un kulağının içine fısıldadığı sözleri duyana kadar.

“Böyle bir şeye karşı koymak doğanda yok, Leydi Cromer... Sen saf tutkusun.”

O anda ikisine ait mahrem görüntüler dışında kafasındaki her şey silinip gitti. Kendini ona teslim etmek, başını biraz sağa çevirip dudaklarının birleşmesini sağlamak ne kadar kolay olurdu. Kolay fakat hatalı... Yine de öyle cazipti ki, Emily doğasında ölüm olan bir böceğin sonunun geldiğini bile bile dışısına kur yaparken neler hissetmiş olabileceğini anlıyordu.

“Benimle gel,” dedi Marcus inler gibi.

Sözleri, Emily’yi tuzağına düşmek üzere olduğu örümcek ağından yapılma hayallerinden uyandırdı.

Marcus “Yukarı, odama gel,” derken elleri sırtında ve göğüslerinin altında dolaşüyor, ağzı ise boynunda iç gıcıklayıcı mucizelere neden oluyordu.

Emily müthiş bir gayretle onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Kıvrılıp bükülmeleri nihayet sonuç verdiğinde Marcus başını kaldırıp ona baktı. Hâlâ olması gerektiği kadar uzak değildi.

“Gitmeme izin verin. Sarhoşsunuz” dedi Emily.

Marcus güldü. “Hiç ikna edici değil.”

“Evliyim ve... Kocama asla ihanet etmem.”

Sözleri hiç beklenmedik bir şekilde Marcus'u etkiledi. Çok belirgin olmasa da aralarında hissedilir bir uzaklık vardı şimdi. "Asla mı, Leydi Cromer?"

"Asla!"

Marcus işte o zaman tamamen uzaklaştı. Yüzünde ve duruşundaki kibir krallara bile kendini küçük hissettirirdi.

"Böyle büyük bir laf eden birine göre çok dikkatsiz davranıyorsunuz. Dans ettiğiniz çocuk gibi başkaları da var mı?"

Emily elini ağzına bastırdı. Kimse böyle aşağılanmamalıydı. Üstelik tek bir kelimesini bile hak etmiyordu.

"Bunu nasıl söylersiniz? Ben asla..."

Birden konuşmak istemediğini fark etti. Ne söylerse söylesin onun fikrini değiştiremeyecekti çünkü. Başını gururla kaldırıp yıllarca eğitimini aldığı soğuk kibrine büründü. Hiçbir koşulda onun kadar kibirli görünmeyeceği bariz bir gerçek olsa da Marcus'un artık dokunmayacağını hissediyordu. Belki de yanılıyordu. O söz konuşuyken hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Sessiz bakışmaları gerginlik yüklüydü. Emily yeni bir çılgınlığa karşı arkasındaki kapıyı açmış ve aralığa yaklaşmıştı. Marcus'un isterse onu kuş gibi yakalayacağı gerçeğini göz ardı edebilirse güvenli bir pozisyonda sayılırdı. Fakat korktuğu olmadı, Marcus geriledi ve dedi ki "Git..."

Emily araladığı kapıdan çıkarken son bir kez ona baktı. Kız mış mıydı? Peki ama ne hakla? Kalbi onu geriye bırakmanın hüznüyle ağırlaştı ama buna kanmadı Emily. Çıkarken yavaşça kapıyı kapattı.

William'ın kendi odasında olduğunu tahmin ettiği için doğrudan oraya gitti ve kapıyı tıklamadan önce sakinleşmek için kendine zaman tanıdı.

İçeri girdiğinde William'ı küvette, dumanı tüten suyun içinde keyif yaparken görmeyi hiç beklemiyordu. Belki de sonra gelmeliydi. Bunu ciddi ciddi düşünürken William parmağıyla içeri girmesini işaret etti.

"Erken geldin, Emily."

Erken mi? Dalga mı geçiyordu, yoksa küvette uyuyup kaldığı için zamanın aktığını mı fark edememişti? Aslında dalga geçmeyecek kadar ciddi ve biraz da kızgın görünüyordu.

Emily çekinerek içeri adım attı. “İstedğin gibi, kitabı getirdim.”

William yatağının yanındaki komodini göstererek “Şöyle bırak,” dedi.

O tarafa geçmesi için Emily’nin küvetin yanından dolanması gerekecekti. Ödleklik etmeye lüzum yoktu. Gözlerini özellikle kocasının olduğu taraftan kaçırarak kitabı istenilen yere bıraktı. Geri döndüğü sırada William ıslak eliyle koluna yapışarak onu engelledi.

“Bana katılmak ister misin?”

Emily hiç düşünmeden “Hayır,” dedi. Aslında böyle ani bir tepki vermek istememişti. Tedirginlik içinde bir öfke patlaması beklerken, William korktuğunun aksine onu bıraktı ve sırtarak küvetin içine biraz daha gömüldü.

“Çok gerginsin, Emily. Sebebi ben miyim, yoksa Aylsham’ın karanlık odalarında saklanan sürprizler mi?”

Aman Tanrım, biliyordu! Hayır, bilmesine olanak yoktu, sadece blöf yapıyordu. Öyle olmalıydı, çünkü kimse böyle bir şeyi bilip de görmezden gelmezdi.

“Hadi git şimdi! Benim için bir de hizmetçi çağır.”

Emily başını salladı. Hiçbir şeyi sorgulamaması gereken o anlardan biriydi. Fakat kapıya ulaşmadan William yeniden ona seslendi.

“Söyle de küçük elleri olan, sevimli kızlardan biri gelsin. Karımın göstermeyi beceremediği özel bir ilgiye ihtiyacım var.”

Bazen gururun gözden çıkartılabileceği zamanlar olurdu. Emily ikinci kez başını sallayıp dışarı çıkarken *en azından benimle işi bitti* diye düşünüyordu.

Yedinci Bölüm

Ölüm ve Alınması Gereken Bazı Hayati Kararlar...

Emily'yi uyandıran bir çığlıktı. Panikle yataktan fırlayıp deli gibi etrafına bakındı. Doğru düzgün düşünemiyordu çünkü çığlık kesilmeksizin devam ediyordu. Sesin William'ın odasından geldiğini anladığında ilk düşüncesi kocasının hizmetçi kızlardan birini dövüp taciz ettiği ya da daha kötü öldürmeye çalıştığı oldu. Ah, Tanrı korusun başına her türlü belanın gelmesine kendini hazırlamıştı ama masum bir kızın kocasının sapkınlığına maruz kalmasına katlanamazdı. William'la evli olmak, bir yere kadar onun davranışlarının sorumluluğunu kabul etmek demekti. En azından elinden geldikince telafi edebilmeliydi.

Kararlılıkla ara kapıya açtı ve sertçe itti. İlk dikkatini çeken çığlık atmayı kesen kızın, William'ın odasının ana kapısı önünde ağladığıydı. Sonra yatağın üzerine eğilen Marcus'u gördü. Marcus mu? O da çığlığa koşmuş olmalıydı... Emily, onun geniş gövdesinin arkasında kalan manzarayı göremiyordu ama çok kötü bir şey olduğunu görmeden de biliyordu.

Uğursuz bir his bütün vücudunu, düşüncelerini kaplayıp yalpalamasına neden oldu. Emily yatağa yaklaşmadan önce kırı-şe sıkıca tutunup destek aldı ve sonunda yavaşça ilerledi.

Yüzüstü yatan William'ın eli cansızca yataktan sarkıyordu.

İnce örtülerin altında çıplak olmalıydı. Dikkatle Marcus'ın arkasından dolandı ve yatağın dibindeki halının üzerine çöktü. Ölü birine yakından bakmanın ürkütücü olduğu kadar öğretici bir yanı da vardı. İnsan anlıyordu ki, ruh bedenin her şeyiydi. Karanlık da olsa ruha sahip bir bedenin kendine has ışığı oluyordu. Donuk da baksa ruhu olan gözler kendine has bir pırıltı taşıyordu. Oysa William'ın griye dönük yüzünde, susuz bir kuyudan da boş bir ifade vardı. Bebek mavisini gözleri balık gibi bakıyordu. Ağırlaşmıştı ve bedeninden, bir insana ait olmaması gereken bir soğukluk yayılıyordu.

Emily omzuna bir elin dokunduğunu hissedene kadar kocasının ölü yüzüne dakikalarca baktı. Marge'ın teskin eden sözleri kulağının dibinde işe yaramaksızın yankılanırken en çok 'Üzülmeyin lütfen hanımım' sözleri dikkatini çekti. İşin gerçeği bugün değildi.

Emily kendine William için üzüldüğü yalanını söyleyecek değildi. Sadece durumu tuhaf buluyordu... Kilise papazı derdi ki; 'Ölüm, insanın kendi mevcudiyetini sorgulama nedenidir.' Herhalde başkasının ölümünden bahsediyordu. Elbette öyleydi, insan kendi ölümünün üzerine mevcudiyetini sorgulayamazdı. Tanrı aşkına, neden duygusal bir krize girmiş gibi anlamsız şeyler düşünüyordu? Belki de girmişti.

Yavaşça yerden kalktı. Marcus etrafta görünmüyordu. Birilerini çağırmaya gitmiş olmalı diye düşündü Emily. Elbette birinin bunu yapması gerekiyordu. Bütün olanlardan sonra bunu düşüneceğini hiç tahmin etmezdi ama... Tanrı'ya şükür o buradaydı. Yoksa Emily tek başına ne yapması gerektiğini bilemezdi.

Yavaş yavaş mantığını toplamaya başlayınca odadaki koku dikkatini çekti. Masanın üzerindeki küçük afyon ruhu şişesinin kapağı açıktı ve kapağı açık yarım şişe absentin yanında duruyordu. İkisini karıştırıp içmiş olmalıydı ve sonra da...

Ağrıyan şakaklarına parmaklarını bastırıp kendi odasına kaçtı. Beyni uyuşmuş gibiydi. Vücudu içgüdüleriyle hareket ediyordu. Peşinden gelen Marge'ın yardımıyla üzerine rengini bile

fark etmediği bir şeyler giyindi ve tekrar William'ın odasına girdi. Marcus yine yatağın başındaydı ve yüzünde her zamankinden daha karanlık bir ifade vardı. Emily onun üzgün olduğunu düşündü, hatta çok üzgün ve o an Emily ikisi arasındaki ilişkinin bir ortaklıktan fazlası olabileceğine karar verdi.

Marcus isteksizce ondan yana dönerek kısa ve duyusuz bir taziyede bulunduğunda Emily ilk kez ağlayacak gibi oldu fakat gözyaşlarını hemen kontrol altına aldı.

O gün fazlasıyla kasvetli ve bir o kadar da hareketliydi. Önce bir doktor gelip William'ın naaşım inceledi, onu bulan hizmetçiye onlarca soru sordu. Kısa sürede ölüm sebebinin kalbiyle ilgili bir problem olduğuna karar verip taziyelerini sunduktan sonra gitti. Ne afyon ruhundan ne de absentten bahsetmemiştii. Arkasından gelen papazın duası bütün hizmetçileri gözyaşlarına boğdu ama ağlamak Emily'nin aklına gelmiyordu.

Cenaze töreni iki gün sonra gerçekleşti. Emily iki gün boyunca William'ın cansız bedeniyle aynı çatı altında olmanın korkusu ve üzerine çöken huzursuzluk yüzünden hiç gözünü kırpmadı. Gotik heykeller ve karanlık tablolar artık anlatacak gerçek bir hikâyeleri varmış gibi gözüne daha da ürkütücü görünüyorlardı. Sanki başka âlemlerin geçiş noktasıymış gibi görünen koridorlardan arkası kesilmeyen fısıltılar yükselip duruyordu.

Cenaze günü hava yağmurlu olmasına rağmen aile mezarlığı oldukça kalabalıktı. Emily ön saflarda dimdik bir vaziyette çukurun içindeki tabuta bakarken bir kolunu annesi, diğerini de Emma tutuyordu. Ayakta durabilmek için onların desteğine ihtiyacı yoktu ama itiraz etmek aklına gelmiyordu. Sadece, annesi kısa süre içinde terziye bir düzine kadar siyah elbise sipariş etmesi gerektiğini söylediğinde onu henüz üzeri kapatılmamış tabutun kapağına atmayı ve toprakla üstünü örtmeyi istediğini hatırlıyordu.

Birileri hakkında konuşuyordu. Bu her zaman olacaktı tabii... Dul vikontesin tek bir damla gözyaşının akmamasını ayıp-

lıyordu iki kadın. Bir diğeri de haksızlık ettiklerini, Emily'nin perişan göründüğünü söylüyordu. Perişan mı görünüyordu sahiden?

Marcus'u son kez William'ın tabutunun başında gördü. Kederli yüzü öne eğikti ve hiç kıpırdamadan çukurun içine bakıyordu. Mezarlığın içindeki melek heykelleri gibi diye düşündü Emily... Derken gözlerini kaldırıp Emily'ye baktı. Ne düşündüğünü anlamak her zamankinden daha zordu fakat acısı kendini gizleyemiyordu. Ve birkaç saniye sonra da gitti... Emily'ye onu son kez gördüğünü düşündüren o meşum hisle birlikte sisin içinde kayboldu.

Emily ilk kez o gece ağladı. William için değil, yanı başındaki odada yitirilen hayat için... Ve uyuyana kadar yaşları hiç dinmedi.

Sonraki haftayı taziyeleri kabul ederek geçirdi. Bu süre boyunca annesi kusursuz ev sahibeliğiyle hep yanındaydı. Gelenlerle o ilgilendi, bahsettiği gibi Emily için siyah elbiselerden oluşan bir gardırop hazırlanmasını sağladı. Aylsham Malikânesi onun gibi bir ev sahibesi görmemiş olmalıydı.

Önemli diğer detaylarla da William'ın sekreteri ilgileniyordu. Sekreter Bay Duffy vefatın Londra'ya bildirilmesi, yeni vikontun haberdar edilmesi ve vasiyet konularında birçok mektup yazdığını bizzat Emily'ye açıklamış ve onun bu meselelerle ilgili endişe etmemesini söylemişti. Kimsenin yeni dul kalan bir leydiden böyle beklentileri olmazdı zaten, ondan beklenen kocasının yasını layıkıyla tutmasıydı.

Cenazeden on gün sonra yeni vikontun teşrifiyle, Aylsham Malikânesi yeni bir hareketlilik kazandı. Harold Cromer ellili yaşlarının başında, uzun boylu, kırışmaya başlayan saçlarıyla kibar bir beyefendiydi. William'ın ölümü hakkında duyusuzca bilgi aldıktan sonra taziyelerini sunmak için Emily ile yalnız görüştü. Emily'nin ilk düşüncesi onu William'dan daha fazla sevmediğiydi. Bilmiyordu, belki de sebebi artık yeni vikontun o olması ve Emily'nin bu unvanı uğursuz bulmasıydı. Adam ona

son derece kibar davranmasına ve istediği sürece Aylsham'da kalabileceğini söylemesine rağmen Emily onun bu nezaketinin altından hiç de iyi şeyler çıkmayacağını hissediyordu.

Bir sonraki hafta okunan vasiyette dul vikontes olarak kendisine Bath şehrinde bir mülk kaldığını öğrendi. William'ın annesine ait mülk üzerinde yeni vikontun bir hakkı olmadığı için Emily ömrünün sonuna kadar orada yaşayabileceğini, ancak mülkü satamayacağını öğrendi. Açıkçası umrunda değildi çünkü oraya gitmeyi de evi satmayı da düşünmüyordu.

Bundan sonra ne yapması gerektiği bir bilinmezlikti. Anne-si, dul vikontes olarak haklarını korumanın Harold Cromer ile iyi geçinmekten geçtiğini söylemişti. Emily onun kafasının nasıl çalıştığını bildiği için önereceği hiçbir şeye sıcak bakmayacağını hissediyordu fakat yapay da olsa elde ettiği huzuru elinde tutmak için itaatkâr görünmeye karar vermişti.

Yeni vikont, Emily kendini toparlayana kadar Aylsham'da değil de civardaki saygın hanlardan birinde kalıyordu. Bu durum yaklaşık bir hafta boyunca sürdü ama onu haklarından mahrum etmeyi kendine yediremeyen Emily, babasının evine dönmek istediğini haber vermek için nihayet ailesiyle konuşmaya karar verdi.

Mayısın sıcak bir günü, annesinin William'ın desteğiyle yeniden dekore ettirdiği sarı oturma odasında dalgınca çayını içerken, Emma ve Martha Ludlow ikilisi merakla onu izliyordu. Sonunda annesi dayanamayarak "Haberlerin mi var, Emily?" dedi.

Lafı dolandırmanın gereği yoktu. "Evet var. Artık buraya dönme vaktim geldi."

Annesi kursağını dışarı çıkartarak güldü. "Senin yerin Aylsham'dır Emily. Buraya geri dönmek hepimizi küçük düşürür."

Asıl o anda küçük düştüğünü hisseden Emily sakin kalmayı beceremedi. "Artık bir kocam yok anne!" dedi gizleyemediği öfkesiyle. "Orada hangi sıfatla kalmam gerekiyor? Harold Cromer şimdiye kadar kibarlık etmiş olabilir ama yakında haklarını talep etmeye başlayacak."

“İyi işte, bu sayede sen de kendine yeni bir yer edinirsin. Onunla evlenirsen elindeki hiçbir şeyi kaybetmemiş olursun kızım, akıllı ol.”

Demek yeni plan buydu. Kafalarının çalışma prensibi ortadaydı fakat her zaman bir şekilde Emily’yi şoka sokmanın yolunu buluyorlardı.

“Delirdin mi, anne? Nasıl evlenirim onunla?”

Cevap veren odaya o sırada giren Charles Ludlow’dı.

“Bal gibi de evlenirsin. Adam güvenilir biri, diğer alkolik gibi anormal zevkleri de yok. Şanslısın ki seninle evlenmeyi istiyor.”

Emily bu kadar şaşkın olmasa babasına sesini yükseltmeye cesaret edemezdi. “Ne? Benimle evlenmek istediğini size o mu söyledi? Ve sen de kabul ettin. Baba sana inanmıyorum, beni yine birine yamamaya çalışıyorsun!”

İşaret vermeksizin hiddetlenen babası elindeki kırbacı havada şaklattı. Büyük ihtimalle bu, ilk ve son uyarısıydı.

“Bana sesini yükseltme beceriksiz aptal. Dua edelim de karında bir varis taşıyor ol. Hamile kalmayı becerebildin mi?”

Aman Tanrım! Emily anında kızarak başını önüne eğdi. Bilinen sebeplerden dolayı utanmıştı ama William’ın beceriksizliğinin üzerine kalması, utancından daha büyük bir öfke hissetmesine neden oluyordu. Emily gerçeği saklamanın bir yararı olmayacağını bildiği için başı önünde, “Hayır,” dedi.

Cevap babasının hiç hoşuna gitmedi. “Bu durumda onunla evlenmen şart. Bir varis hepimizin hayatını garanti altına alır.”

Tanrı aşkına, torunundan bir mal gibi bahseden bir adama senelerce baba dediğine inanmıyordu. Emily bir çıkış bulmaya mecburdu. Kafası deli gibi çalışıp dururken aklına yasta olduğu ve bu durumda evlenmesinin hiç hoş karşılanmayacağı geldi. Bu fikre deli gibi sarılarak “Kocamı kaybedeli birkaç gün oluyor,” dedi. “Evlilik için uygun durumda değilim. İnsanlar beni ayıplamaya başlarsa, asıl o zaman dedikoduların arkası kesilmez.”

“İnsanlara konuşacakları başka bir yem atarsak hiçbir sorun

kalmaz. Ölen kocandan bebek beklediğinin düşünülmesini sağlarız. Sen de bu arada hamile kalmanın bir yolunu bulursun ve mesele kapanır. Emily, Harold Cromer ile evlenmekten başka bir seçeneğin yok. Unutma ki ben senin iyiliğini düşünüyorum.”

Emily birden patladı. “Benim iyiliğim mi? Sen ne zaman benim iyiliğimi düşün...”

Yüzüne inen şamar sözlerinin devamını getirmesini engelledi. “Bana karşı gelmemen gerektiğini hiç anlamayacaksın, değil mi? Artık kocan öldüğüne göre zorla ya da güzellikle, ne dediysem yapmak zorundasın. Sana bakacak durumda değilim. Emma’nın koca bulması için saçtığım para yıllık masraflarımızı neredeyse ikiye katladı.”

Buna inanamıyordu. Yoktan yere yediği tokada, düşürülmek istendiği duruma... Babası yaşındaki bir adamla evlendirilirken sesini çıkartmamış olabilir ama şimdi dedesi olabilecek bir adamla aşağılık bir sebepten evlenmeyi kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu. Düşüncelerinin mimiklerine yansımaları engelleyememiş olmalıydı ki babası yılan gibi kolunu sıkıp üzerine eğildi.

“Seni ikna etmek zorunda değilim kızım. Yirmi bir yaşına gelene kadar yasal sorumluluğun benim elimde ve ben Harold Cromer ile evleneceğini söylüyorum. Sok bunu boş kafana!”

Emily içinden defalarca *asla* dedi. Kararlılığı az önce babasından duyduğu detayla güç kazanmıştı. Eğer o hatırlatmasaydı Emily yirmi bir yaşıyla kazanacağı yasal haklarının onu mecburi bir evlilikten koruyabileceğini akıl edemezdi. Büyükbabasından miras kalan ve yirmi bir yaşına geldiğinde alabileceği bir miktar parası olduğunu da bu sırada hatırladı. Belki o kadar da çaresiz durumda değildi. Yirmi bir yaşına girmesine beş ay vardı. Bu süre içinde evlilikten kaçmanın bir yolunu bulursa parasına kavuşur ve sonra da başının çaresine bakabilirdi. Babasını ikna etmeye uğraşmanın ne kadar boş bir çaba olduğunu bildiği için yalvarmayı düşünmüyordu. Ne ilginçtir ki bu sefer içinde kor-

ku yoktu. Sanki William'ın ölümiyle birlikte kişiliğini hapseden kafesin anahtarını bulmuştu. Dahası, kendini hiç olmadığı kadar kararlı hissediyordu.

Asla ama asla evlenmeyecekti.

“Charles sen öfkelisin, hayatım. Ben Emily ile konuşup onun meseleyi anlamasını sağlarım. Hadi biraz dinlen, çok çalıştın bugün.”

“Bunca çalışıp didinmeme karşılık kızlarım bana karşı gelmeyi marifet sanıyor.”

Emily, babasını pohpohlayan annesine küçümseyerek baktı. Asla onun gibi olmayacaktı, bir daha asla kendini hor gören bir adama kölelik etmeyecekti... Ve bir daha asla hissetmediği şeylerle ilgili yalan söylemeyecekti.

“Aklımı başına al Emily!” dedi babası çıkmadan önce ona dönerek. “Annenin dediklerine de kulak ver, yoksa canına okurum. Bunu söylemekten bıktım ama sen duymaktan sıkılmadın.”

Babası çıktıktan sonra odada anlamlı bir sessizlik meydana geldi. Emily annesinin hangi noktadan saldıracağını beklerken, kadın kocasından aşağı kalmayan bir öfkeyle “Emily, hiç kafan çalışmayacak mı senin?” diye çıkıştı. Herkesin kafasının çalışmadığını iddia etmesi öyle sinir bozucuydu ki.

“Babanı öfkeliendirme artık. Yapman gereken, sorumluluk almaya devam etmek. Tek başına bir kadın olarak hiçbir şeysin kızım. Sakın hayallere kapılma. Otur şimdi karşıma ve beni dinle.”

Emily elinden başka bir şey gelmeyeceği için denileni yaptı. Annesi yeniden konuşmaya başladığında sesi daha sakindi.

“Bak, kızım... Artık bir dulsun. Evlenmen toplum içindeki yerin bakımından en saygıdeğer seçenek. Harold Cromer'ın bir ayağı da Londra'daymış. Senin için ne kadar iyi olacağını düşünsene. Katılacağın baloları, davetleri hayal et. Onca saygıdeğer kişiyle tanışacaksın, hatta prensle bile tanışman gerekebilir.”

Emma iç geçirdi. Annesinin bahsettikleri Emily'nin değil onun hayaliydi. Gerçi birkaç ay öncesine kadar Emily de bu tür

bir yaşam için eğitildiğine ve öğrendiklerini sergilemek için en iyi imkânların Londra'da olduğuna inanıyordu. Şimdi ise istediği tek şey huzur ve ailesinin küçümsediği hayallerinin peşinden koşmaktı.

"Kocandan kalan şu ev... Yeni vikont onu gözden çıkartmak istemiyor ama onun yerine, evli olduğunuz sürece sana ve tabii ki bize fazlasıyla cömert davranacağını söyledi. Haksız da sayılmaz, o ev üzerinde onun da hakkı var."

Emily'nin midesi kasılmaya başladı. Bu kadar ucuz bir pazarlığın ana malzemesi olmak da ailesinin gözünde hiçbir değerinin olmadığını bilmek de midesini bulandırıyordu.

"Yasın devam ettiği sürece insanlar sana saygıyla davranmaya devam edebilirler ama sonra hakkında konuşmaya başlayacaklar. Hele de geçen ay yaptığın kaçamaktan sonra."

Kaçamak mı? Neden bahsediyordu? Birileri Marcus'u çırılçıplak halde gölden çıkarken gördüğünü öğrenmiş olabilir miydi? Daha da kötüsü, William'ın çalışma odasında olanlar birinin kulağına gitmiş ve şimdi de ortalık Marcus'la ikisinin dedikodularıyla kaynıyordu. Tanrı korusun, o zaman başı büyük bir belada demektir.

"Festivalde edepsizce dans ettiğin delikanlıdan bahsediyorum. Başka şeyler de mi var yoksa?"

"Ne?" Emily derhal Emma'ya baktı. Kardeşi suçunu bilircesine sarı eteğinin fırırlarıyla oynuyordu. Emily onu her zaman korumasına rağmen küçük ispiyoncu çocukluklarından beri hep açığını kollar, sonra da en can alıcı yerden vururdu. Uğradığı haksızlık öyle canını yaktı ki Emily gözünü karartan öfkeyi bastırmakla uğraşmak yerine, hâlâ kardeşine bakarken "Utandırılacak şeyler herkesin gözü önünde yapılmaz anne," dedi ve haine ekledi. "Festivalde halka açık bir pistte dans etmek başka, çalılar arasında erkeklerin üzerine oturmak başka."

Kıpkırmızı kesilen Emma çay tepsisindeki kurabiyelerden birini Emily'ye fırlattı ve seneler önce gittikleri hayvanat bahçesindeki çılgın şempanze gibi çılgınlık atmaya başladı. "Seni pislik, yalancı yılan. Anne iftira atıyor, yemin ede..."

Martha Ludlow, küçük kızının saçını sertçe çekerek başını arkaya bükti ve porselen çaydanlıktaki çayın bir miktarını kızın eline döktü. Artık Emma deli gibi bağırıp ağlıyordu.

“Seninle sonra konuşacağız, Emma. Sana gelince Emily... İtaatsizliğe tahammülüm yok. Şimdi evine git, müstakbel kocan hâlâ ortalarda yokken evin hanımının kim olduğunu çalışanlara hatırlat. Taziye ziyaretleri sırasında hizmetçilerin senden yeterince çekinmedikleri düşüncesine kapıldım.”

Elbette, tek mesele de buydu zaten. Emily annesinin, babasından daha çetin bir rakip olabileceğini iyi bilirdi. Fikrini değiştirmek güneşe artık doğmamasını söylemek gibi bir şeydi. O yüzden boşa kürek çekmek yerine gururla ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi.

Onlara burada yaşamak istediğini söylemek için gelmişti ama görüyordu ki teklifi pek sıcak karşılanmayacaktı.

“Biz seni çağırana kadar bir daha buraya gelme.”

Emily çıkmadan önce annesine döndü. Kırgın görünmek istemezdi ama her zaman gördüğü muameleye rağmen kırılmıştı. Annesi elini tutup “Sen akıllı olan kızsımsın, Emily. Görevin bizi gururlandırmak,” dedi ve ona sarıldı.

Bir anne çocuğuna sarıldığında, o çocuğun yaşının da, annesi tarafından kalbinin defalarca kırılmış olmasının da bir önemi kalmıyordu. Çocuk, içine bir sıcaklığın aktığını hissediyordu. Emily gözlerindeki yaşları dikkatle geri atıp gururla annesine baktı.

“İyi günler anne.”

Martha Ludlow’un yüzü sertleşti. “İyi günler, lütfen davranışlarına dikkat et ve hata yapma.”

Elbette dedi Emily içinden. Bundan sonra asla hata yapmayacaktı.

Helen’in son gönderdiği mektubu tekrar okuyup adresi gözden geçirdi. Yorkshire sınırları içinde saklanmanın düşüncesi içini ürpertse de bir bakıma bunun akıllılık olduğunu düşünüyordu.

Emily bir gün önce ailesiyle yaptığı konuşmadan sonra tek çarenin yirmi birinci doğum gününe kadar saklanmak olduğuna karar vermişti. Hayatının dönüm noktası olacak bu radikal kararı uygulamak için yeterince teşvik ve cesarete sahip olduğunu düşünüyordu.

Önce Helen'a ulaşacaktı. Belki birkaç gün onunla kalır, kendine bir iş bulunca da yanından ayrılırdı. Bunlar planın ikinci aşamasıydı. Evden çıkmak için fazla vakti olmadığını, yeni vi-konttan gelen pusula sayesinde biliyordu. Adam üç gün sonra evine geleceğini ve özel bir mesele hakkında onunla konuşmak istediğini yazmıştı.

Bu durumda planının ilk adımı sahip olduğu taşınabilir her şeyi alıp evden çıkmak ve Thirsk'e gidiş yolculuğunu mümkün olduğunca uzatmaktı. Helen'ın yaşadığı Thirsk, York'un kuzeyinde kalıyordu. Emily doğrudan oraya gitmek yerine, kiraladığı bir arabayla güneye, Londra'ya doğru yönelecek ve bu istikamette kalan hanlarda konaklayarak peşine düşenleri yanıltacaktı. Herkes aptal olduğunu düşündüğüne göre düzgün bir plan yaptığını düşünemezlerdi herhalde. En azından Emily öyle olacağını umuyordu. Planı, birkaç gün kaybetmesine sebep olacaktı fakat önünde sonunda beş aylık bir süreyi ailesine yakalanmadan tamamlaması gerektiğine göre Thirsk'e birkaç gün erken ya da geç varmasının bir önemi yoktu.

Matem elbiseleriyle birlikte günlük diğer elbiselerini de seyahat sandığına koymuştu. William'ın düğün hediyesi olarak verdiği birkaç mücevheri, büyükannesinden yadigâr inci kolyesini ve çalışma odasındaki çekmecedeki duran paranın bir kısmını da yanına alacaktı. Hakkı olmayanı almadığı gibi haklarından da vazgeçmeye niyeti yoktu. Emily hayatın koşullarının ne kadar çetin olabileceğini bildiği için kendini garanti altına alması gerektiğini çok iyi biliyordu. Para ve ziynet onun durumundaki biri için ihtiyaç duyduğu kapıların açılmasını kolaylaştıracaktı. Ancak yolda tek başına seyahat etmenin zorluklarını da düşünerek parasının büyük bir kısmını ve mücevherlerini saklamak

için yolculuk boyunca giyeceği elbiselerin etek uçlarına gizli keseler dikmişti.

Evdekiler onun, babasının evine döneceğini sanıyordu. Bu şartlar altında annesinin ve Emma'nın kilisede olduğu pazar sabahı yola çıkmak en uygunuydu. Böylece sandıklarla eve vardığında annesine bir açıklama yapması gerekmeyecekti. Kiralık araba bulmak için bir gün önceden kasabaya inen Marge, arabanın Emily'nin istediği saatte babasının evinin kapısında olmasını sağlayacaktı. Bu noktada Emily'nin onun sessizliğine güvenmesi gerekiyordu ve birine güvenmeye fazlasıyla ihtiyacı vardı. Yine de ona gerçek niyetinden bahsetmek yerine Londra'ya gittiği yalanını söylemişti.

Yolculuk günü, Emily korktuğunun aksine herhangi bir sorunla karşılaşmadı. Aylsham Vikontluğu'nun arabası, onu babasının evinin önüne bırakıp Emily'nin isteğiyle eşyaları arabadan indirdikten sonra da gitmişti. Sonrası ise hızlı ve heyecan dolu bir maceranın başlangıcı olmuştu.

İçinde olduğu kiralık araba tam dört gün sonra Thirsk'e bağlı Stockton Kasabası'nın tek okulu önünde durduğunda Emily, heyecandan bayılacak gibi hissediyordu. Helen'in artık mektuplarını gönderdiği adreste bulunmadığı korkusu son iki gününü zehir etmişti. Daha da kötüsü ailesinin nereye gittiğini tahmin etmiş olma ihtimaliydi. İçeri girdiğinde babasını karşısında görürse korkudan öleceğini biliyordu.

Arabacı sandıklarını indirirken büyük bir kulübeye benzeyen okulun tahta çitli bahçe kapısından geçip taş binanın ana girişine yöneldi ve etrafına bakındı. Ciddi görümlü gri elbise giymiş orta yaşlı bir kadın ortalıkta koşturan birkaç öğrenciyi azarlıyordu.

Kadın matem elbiseleri içindeki Emily'yi görünce çocuklarla ilgilenmeyi kesip ona doğru yürüdü.

"Hoş geldiniz hanımefendi. Ben Bayan Seaton. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Emily zengin, dul bir bağışçı gibi göründüğünü ve Bayan

Seaton'ın ilgisini bu nedenle çektiğini tahmin ediyordu. Kadına kibarca gülümseyip "Memnun oldum Bayan Seaton, ben Emily Milbank. Bayan Foxton'ı görmek istiyordum," dedi ve tereddütle ekledi. "Hâlâ burada öğretmenlik yapıyor, değil mi?"

Bağışçı olmadığını anladığından beri kadının nazik yaklaşımı yerini meraka bırakmıştı. Nihayet Emily'nin işkencesine son vermeye karar verdiğinde aradan dakikalar geçmiş gibiydi.

"Bayan Foxton hâlâ burada çalışıyor. Haber vereyim de gel-sin. İsminiz ne demiştiniz?"

Emily matem elbisesine yakışmayan bir mutlulukla gülüm-sedi. "Emily Milbank. Ben de sizinle geleyim."

Kadın itiraz etmedi ve nazikçe Emily'ye peşinden gelmesini işaret etti. Önünde durdukları kapıyı açmak üzereyken Emily heyecana kapılarak onu engelledi. Hayatı boyunca muzip bir kız olmamanın acısını bugün bir nebze de olsa çıkartmak istiyordu.

"Bayan Seaton, eğer sakıncası yoksa bundan sonrasını ben halledebilir miyim?"

"Elbette, belli ki bu anı uzun zamandır bekliyorsunuz."

Emily duygularını bastırmaya çalışarak başını salladı ve ke-nara çekilen Bayan Seaton'a teşekkür ettikten sonra kapıyı tık-layıp içeri girdi.

Pencere kenarına yerleştirilmiş küçük bir masanın arka-sında oturan Helen başını kaldırmadan önündeki deftere tüy kalemiyle bir şeyler yazıyordu. Emily onun çocukken ders ça-lışmaktan ve kompozisyon yazmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak gülümsedi. Onun gibi tembel bir öğrencinin öğret-menlik yapması ne kadar da ilginçti.

Ancak Helen'in hâlâ değişmemiş bir özelliği olduğunu göre-biliyordu. Geleni selamlamak için bile başını kaldırmaya gerek görmeyen arkadaşı en az eskisi kadar kabaydı. Emily iş başa düş-tü diye düşünerek "Helen...", diye mırıldandı.

Başını oynatmadan sadece gözlerini kaldıran Helen'in Emily'nin gerçekten karşısında olduğunu anlayana kadar geçir-diği süre boyunca ona boş boş bakması ve anladığında nere-

deyse masanın üzerinden atlayarak onu kollarına alması kapının gerisinde duran Bayan Seaton'ı kahkahalara boğdu. Emily kendisinden yarım baş kadar uzun olan Helen'in ahtapot kolları arasında sıkışan başını kurtaramayacağını anlayınca, arkadaşının beline sarıldı ve gerçekten sevildiğini hissetmenin nasıl bir his olduğunu iyice özümsemişti.

Helen hiç değişmemişti. Yine saçları aynı derece kızıl ve gözleri taze çimler gibi yemyeşildi. Bir öğretmeninin onun kadar muzip görünmemesi gerektiğini düşündü Emily ve sonra böyle düşündüğü için kendini ayıpladı. Herkesin, özellikle de minik öğrencilerin neşeye ihtiyaçları vardı.

Kucaklaşma dakikalar boyunca devam etti. Nihayet Emily'yi kendinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırmaya karar veren Helen, bir yandan onu incelerken bir yandan da heyecanla konuşuyordu. "Ah Emily... hiç değişmemişsin. Gözlerime inanamadım. Senden neredeyse ümidimi kesmiştim. Nereden aklına geldi bana sürpriz yapmak? Neden mektuplarıma cevap vermedin? Sana gerçekten çok kızgınım."

"Mektup mu? Senden aldığım son mektubun üzerinden on ay geçti, Helen. Sana cevap yazmıştım." Emily birden neler olduğunu anladı. Helen'in yazdığı mektuplar annesi istemediği için eline geçmemişti.

"On ay mı? Saçmalama... Bir saniye... Mektuplarımı hiç almadın değil mi? Kusura bakma ama annenden gerçekten nefret ediyorum."

"Seni suçlayamam."

Helen onu üç kişilik, su yeşili rengindeki eski bir koltuğa doğru çekti. "Bana neler yaptığını anlat, Thirsk'de ne işin var? Aman Tanrım!" Emily'nin matem elbisesi ilk kez dikkatini çekiyordu. Sanki elbisenin bulaşıcı bir matem taşıma riski varmış gibi, etek kısmından bir miktar kumaşı iki parmağı arasına sıkıştırarak kaldırdı. "Emily yoksa sizinkilere bir şey mi oldu? Sen yasta mısın?"

"Annem, babam ve Emma iyiler..." Emily devam etmeden önce bıkkın bir iç geçirdi. "Ben kocamı kaybettim."

“Kocanı mı? Yüce Tanrım! Hayatım ne diyeceğimi bilemiyorum... Evlendiğinden haberim yoktu. Anlatmak ister misin?”

“Anlatacak çok bir şey yok. Babam benim için uygun olan evliliği ayarladı ve ben de evlendim. William’ı iki hafta kadar önce toprağa verdik. Onu tanırsın Aylsham Vikontundan bahsediyorum...”

Helen iki parmağını Emily’nin dudaklarının üzerine koydu. “Emily... Karşında hitabet öğretmenin varmış gibi konuşma benimle. Ben seni eleştirmem, unuttun mu senin en iyi arkadaşınım ben.”

Emily kederle gülümseyerek başını öne eğdi. “Eskiden de benimle neden arkadaşlık ettiğini hiç anlamazdım. Sen cıvılcıydın... Bense ödleğ farenin tekiydim. Hâlâ da öyleyim.”

Helen her zaman sorunların bir kucaklamayla ortadan kalktığına inanırdı. Belki de gerçekten öyleydi. Emily kendini yeniden onun kollarında bulduğunda huzurlu ve mutlu hissediyordu.

“Aç mısın? Bugünlük başka dersim yok. Seni evimde ağırlamak isterim, eminim Neal da senden hoşlanacak. Bende kalacaksın değil mi? Kiminle geldin? Sakın kocanın akrabaları deme bana... Hele sizinkilerle geldiğini söylersen öğrencilerimin gözünde zar zor kazandığım saygınlığımı kaybedecek yanlış bir hareket yapabilirim.”

Helen hiç susmadan konuşup bir yanda da Emily’yi çekıştirdiği için okulun ana kapısına kadar gelmişlerdi. Emily ona, işin iç yüzünden bahsetmek için en uygun anın gelmesini beklerken arabacının indirdiği sandık ve bavullar küçük bir dağ gibi önlerinde belirdi.

“Bunlar da ne?” dedi Helen şaşkınlıkla.

“Helen... Beni evinde ağırlamak istediğini söyledin ya... Korkarım teklifini kabul edeceğim. Korkarım diyorum, çünkü önümüzdeki beş ay boyunca saklanmam gerekiyor ve senden başka güvenebileceğim hiç kimsem yok.”

Sophia burnunu çekistirip durdukça Marcus'un kardeşine karşı tahammütlü azalıyordu. William'ın ölüm haberini aldığından beri odasından nadiren çıkıyordu ve hiç işaret vermeksizin ağlamaya başlıyordu. Haftalar önceki cenazeye katılamadığı için hissettiği hayal kırıklığı ve vicdan azabı onu uzun süre daha ağlatmaya devam edecekti.

"Bana haber vermeliydin. Aylsham'a varmam bir gün sürerdi ve ben de son görevimi yerine getirirdim, ağabey."

Marcus kitabından başını kaldırmayınca sesini daha da yükselterek "Cenazeye yetişemeseydim bile toprağı hâlâ ıslakken çiçek bırakabilirdim!" dedi.

"Sophia olan oldu artık. Mezarını başka zaman ziyaret edebilirsin. O kadar yolu tek başına gelmene razı olamazdım. Artık kendine gelmeni istiyorum."

"Gaddarlığın lüzumu yok. Önce alışabilmem için bana biraz zaman tanı. Ayrıca cenazeye tek başıma gelmeyecektim ki. Jenny de yanımda olacaktı."

Marcus kitabından bir sayfa daha çevirdi.

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun, Marcus? O bizim hayattaki tek akrabamızdı, annemin kardeşiydi. Bizim için yaptıklarını unuttun değil mi? Çünkü ondan daha zenginsin ve artık ona ihtiyacın kalmadı."

Marcus kolayca alevlenmek gibi sinir bozucu bir özelliği olan hassas kardeşinin suçlamalarından zerre kadar etkilenmedi. O, şu anda olduğu gibi hislerini içinde yaşamayı tercih ederdi ve duygusuz görüldüğü için de aynı suçlamaları – özellikle kadınlardan – sıklıkla işitirdi.

"Cevap vermeyecek misin? Bazen beni bile gerçekten sevdiğinden emin olamıyorum. Senden beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum elbette ama son zamanlarda o kadar soğuksun ki... Belki sadece tatlı bir söz... Ne bileyim, herhangi bir şey işte. O öldüğünden beri eve bir kere uğradın. Haftalardır işlemlerle ilgileniyorsun. Bildiğin gibi benimle babamdan çok dayım ilgilendi. Senin her zaman uğraşacak önemli şeylerin vardı ve o

bana hem ağabey hem de baba gibi davrandı. Onu en son düğününde gördüğümde hayat doluydu ve şimdi toprağın altında olduğunu bilmek beni mahvediyor. Hislerimi anlatamıyorum çünkü seninle konuşmak mümkün değil. Bu yüzden sürekli ağlamak istiyorum... Jenny beni anladığını söylüyor ama o beni senin gibi anlayamaz. Ve seni de benden iyi kimse anlayamaz, ağabey.”

Sophia hıçkırıklarını bastırmak için kesik kesik soluklar almaya başladı. Konuşmak istiyordu ama ağzını açtığı anda yeniden ağlamaya başlayacağı ortadaydı. Marcus, Sophia’nın şaşırtıcı güzellikteki yüzünde okunan acıyı görmeye katlanamadı ve hastalığının nüksetmesinden korkarak ona “Buraya gel,” diye buyurdu.

İki saniye sonra Sophia, kollarında ağlıyordu. Marcus kitabını kenara koyup kardeşini dizlerine oturttu ve kollarını ona dolayarak daha rahat ağlayabilmesi için ona olanak tanıdı. Onun yanında olmadığı her saniye için vicdanı sızlıyordu. Bu da hâlâ bir vicdana sahip olduğunu hatırlamasına ve William’ın ölümünün verdiği kederi göğsünde hissetmesine neden oldu.

Kusurlarına rağmen William onun geçmişti. Marcus’un sadakati her zaman onun yanında olacaktı. Sophia haklıydı, William birbirlerinden başka sahip oldukları tek kişiydi ve artık ölmüştü. Kardeşi için dünyanın dönüş yönünü bile değiştirmeyi deneyebilecek biri için değiştirilemez bu gerçeği kabullenmek hiç kolay değildi.

Dakikalar sonra Sophia burnunu çekiştirerek “Cenaze kalabalık mıydı?” diye sordu.

Bir vikontun ölümü birçok bakımdan ses getirirdi. Ancak kardeşinin bunu duygusal bir merakla sorduğunu biliyordu. Marcus onun hayal kırıklığını büyütme istemediği için sadece “Evet,” dedi.

“Himm... Bu iyi bir şey... Karısının hiç ağlamadığı doğru mu peki?”

Marcus’un dudağı hafifçe kıvrıldı. Sophia’nın problemlerin

üzerine gitme yöntemi genellikle suçlayacak birilerini bulmaktı. Anlaşılan kulağına gelen dedikodular ışığında genç dulun günah keçisi olmasına karar vermişti. Marcus, William'ın karısını son gördüğü ana dönerek onun yeterince üzgün olduğunu hatırladı. Ama hayır, Emily Cromer ağlamıyordu.

"Ağlamadığını biliyorum, bir şey söylemene gerek yok. Dayımın neden onun gibi bir kızla evlendiğini asla anlayamayacağım. Yeterince güzel bile değildi."

Marcus bunun doğru olmadığını, kızın cazibesini klasik bir güzellikle niteleyerek hata etmemesini söyleyecekken, saçmalamak üzere olduğunu fark edip konuşmaktan vazgeçti. Onunla ilgili kafasını kurcalayan başka meseleler vardı.

"Sence üzölmüş müdür?"

"Açıkçası umrumda değil, Sophia. Seni de ilgilendirmemeli."

"Aslında umrumda değildi ama oda hizmetçim Anna'nın kuzeni Aylsham'da çalışıyor. Biliyorsun Anna onu ziyaret etmekten yeni döndü ve bana bazı şeyler anlattı."

Marcus ilgisizce "Öyle mi?" dedi.

Sophia çenesini abisinin omzuna iyice yerleştirerek "Bu huyundan nefret ediyorum," dedi. "Beni başından savmak istediğin zaman meraksız yanıtlar veriyorsun."

"Seni başımdan atmak istemiyorum, Sophia. Sen benim kardeşim ve az önce söylediğin gibi hayattaki tek yakınımısın."

"Bunu biliyorum... Ne konuştuğumuzu sormadın."

Kimileri hizmetçilerin sağlam bilgi kaynakları olduğunu düşünse de Marcus için işlevleri sadece hizmet etmektir. Açıkçası evindekiler de dahil hiçbir hizmetçinin adını, yaşını ya da hayat dramlarını umursamıyordu. Öte yandan konuşulanların çoğunu tahmin ediyordu çünkü yeni vikontun madenlerle ilgili görüşmek istemesi üzerine geçen hafta başında Aylsham'a gittiğinde enteresan şeyler öğrenmişti.

"İstersen daha sonra konuşabiliriz. Şu anda kafamı toparlayamıyorum." Sophia, Marcus'un dizinde oturmaya devam

ederek gözlerini ovuşturdu. Marcus kardeşinin bu haliyle yirmi yaşında genç bir kadından daha çok, küçük kızlara benzediğini fark edip ona karşı daha dikkatli davranması gerektiğini hatırladı. Hassas duygularını umursadığı tek kadına özel, içinde gizlediği bir şefkatle “Kendini iyi hissettiğinde seni seve seve dinlerim,” dedi. “Hadi şimdi kendine biraz çekidüzen ver ve dışarıya çık. Biraz hava almak rengini yerine getirir.”

“Birazdan Jenny gelecek. Bahçede oyalanınız diye düşünmüştüm.”

“Güzel. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, seni seviyorum, ağabey.”

“Ben de seni.”

“Bunu benden başka kimseye söylemediğini bilmek beni gururlandırıyor tabii. Fakat gözünü biraz açıp etrafındaki güzellikleri görsen ve sevgine layık başka kadınların da olduğunu...”

Sophia’nın çocukluk arkadaşı Jenny, yani Jennifer Colton, tam da o sırada bütün güzelliğiyle oturma odasına belirdi. İnsanı şaşkına döndüren, melek gibi bir şeydi ve Marcus gibi soğukkanlı bir adamı bile her seferinde güzelliğiyle büyüleyebiliyordu. Bu arada Sophia’nın imalı bakışı gözünden kaçmamıştı.

“İyi günler, Marcus... Sophia,” dedi kız titreyen sesiyle.

Onu başıyla selamlayan Marcus, üzerine dikilen hülyalı bakışları görmezden geldi. Jenny’nin aşkı ya da adı her neyse, Marcus’u her gördüğünde yanıp sönen ışıklar gibi kendini belli ediyordu. Kıza, onun gibi biri için harcanmaması gereken değerli hislerini kendine saklaması gerektiğini söylese kız ne tepki verirdi merak ediyordu. Muhakkak perişan olurdu. Sonra Jenny’ye böyle bir şey yapamayacak kadar çok değer verdiğini ve evlenme zamanının gelmesi halinde ilk ve tek adayın o olacağını fark etti.

Sophia, abisinin üzerinden kalkarak arkadaşına koştu ve ona sarıldı. “Dün geleceğini sanıyordum.”

Sarışın melek utangaçça Marcus’a bakıp tekrar arkadaşına döndü. “Dün Marcus’un bağışçı olduğu okula gittim.”

Marcus bir okula bağış yaptığını bilmiyordu.

“Tabii ya, dün okulu ziyaret edecektik ve ben bunu tamamen unuttum.”

“Aslında gitmeden sana uğrayacaktım ama vakit kaybetmek istemediğim için doğrudan gitmeye karar verdim. Seninle orada buluşacağımızı düşünmüştüm.”

Sophia anında karalar bağladı. “Kendimi işimi aksatmış gibi hissediyorum.”

“Böyle düşünme, sen hâlâ yastasın. Herkes senin adına çok üzgündü. Bu arada okulda yeni bir öğretmen çalışmaya başlamış. Bayan Emily Milbank... Çok genç biri ama öğrenciler onu çok seviyormuş.”

Marcus hiç de ilgisini çekmeyen sohbetten kaçmak için uygun anı kollarken uşağı, sekreteri Bay Kingsley’nin geldiğini haber verince kızlardan izin isteyip çalışma odasına geçti.

Kingsley’den bugün yarın bir haber gelmesini bekliyordu. “Hoş geldin Kingsley. Neler buldun?”

Genç fakat işini bilen sekreteri, kapkara kurnaz gözlerini Marcus’a dikip onu selamladı. “Efendim, istediğiniz gibi hanımefendiyi araştırdım. Aylsham Malikânesi’nden ayrıldığı pazar sabahı arabacısından kendisini ailesinin evine bırakmasını istemiş. Bu zaten bir sır değildi. Daha önceden ayarladığı kiralık araba onu Saxton civarında bir hana bırakmış.”

“Yanında kimse var mıymış?”

“Hayır efendim. Bahsettiğiniz kasabada yaptığım küçük araştırma maalesef beni herhangi bir isme yönlendirmedi. Nüfusun büyük çoğunluğu İrlanda kökenliydi ve tarif ettiğiniz özelliklerde birçok delikanlı olduğunu söyleyebilirim. Kimse Leydi Cromer’in dans ettiği delikanlıyı tanııyordu. İşin gerçeği hanımefendiyi de gören olmamıştı. Ayrıca kiralık arabayı kullanan arabacı Leydi Cromer’in cömert ve son derece saygıdeğer bir hanım olduğunun altını özellikle çizdi.”

Marcus’un bundan hiç şüphesi yoktu. Emily Cromer hislerine saldıırılmadığı sürece kusursuz bir hanımefendi gibi davranıyordu.

“Arabacıyla konuşmadan önce, oda hizmetçisinden bilgi aldım. Kiralık arabayı onun ayarladığını düşünüyordum çünkü içeriden aldığım bilgi, Leydi Cromer’ın cenazeden sonra evden hiç çıkmadığıydı. Kızı konuşturmak hiç zor olmadı.”

“Daha önce kimse onunla konuşmayı akıl etmemiş mi?”

Kingsley güldü. “Sadık bir kız ama yeterince cesur değil. Gözünü korkutarak ondan hanımının Londra’ya gitmek üzere yola çıktığını öğrenmeleri zor olmamış. Düşündüğüm gibi de arabayı o ayarlamış. Tüm bildiği buydu.”

Londra... Marcus onun Londra’ya gidecek cesarete sahip olduğundan emin değildi. Kaldı ki aptal biri olmadığı sürece, birilerinin peşine takılacağını bile bile arkasında bu kadar açık izler bırakması normal değildi. Gelgelelim Londra büyük bir şehirdi. Eğer kimliği belli olmayan biriyle oraya gittiye izini kaybettirmesi hiç de zor değildi. Ancak içinden geçen his, o kadar uzağa gitmediğini söylüyordu.

“Handan ayrıldıktan sonra ana yol üzerinde değil de yine Londra istikametinde kalan daha küçük bir handa konaklamış... Ve elbette yine yalnız.”

Demek yalnız seyahat edecek kadar gözü kara ya da çaresizdi. Ya da ikisi birden... Başına bir şey gelmiş olma ihtimali Marcus’un birden öfkelenmesine neden oldu.

“Sonrası daha ilginç. ”

“Yani?”

Kingsley izin isteyerek Marcus’un karşısındaki koltuğa oturdu. “Yol üzerindeki araştırmalarım başlamadan önce Leydi Cromer’ın geçmişini ve çevresini araştırdım. Sizin talimatınıza göre ailesiyle irtibata geçmemem gerektiğinden onları tanıyan birkaç kişiyle konuşarak hanımefendinin yakın olabileceği kişilerin ismine ulaştım. Daha doğrusu tek bir kişi... Sanırım Leydi Cromer pek arkadaş canlısı biri değil.”

Kingsley gevrek gevrek sırtınca Marcus soğukça “Sana yorum yapman için para vermiyorum,” diyerek onu uyardı.

“Haklısınız, özür dilerim... Ulaştığım isim Helen Barbley, şimdiki adıyla Bayan Foxton.”

“Az önce ilginç olan bir şeyden bahsediyordun.”

Kingsley ciddiyetle başını salladı. “Leydi Cromer’in yolculuğunun ikinci gününde handan ayrıldıktan sonra bindiği arabanın sürücüsüne ulaşamadım. Sanırım arabayı kendi ayarlamış. Ama han çalışanlarından biri hanımefendinin arabacıya York’a gitmek istediğini söylerken duymuş.”

Marcus hafifçe gülümsedi. Düşündüğü gibi bu bir aldatmacaydı, Emily herkesin Londra’ya gittiğini düşünmesini istiyordu.

“Bu durum beni biraz düşündürdü çünkü arabacıyla konuşmadan, elimde adres sayılamayacak kadar kısıtlı bir bilgi varken onun nereye gittiğini tahmin etmek hiç de kolay değildi. Sonra Helen Foxton ismini hatırladım ve taşlar yerine oturmaya başladı.”

Marcus merakını bastırarak sakince sordu. “Tam olarak hangi kaniya vardın, Kingsley?”

“Vardığım kanı şu ki, Bay Harrington... Leydi Cromer çocukluk arkadaşı Bayan Foxton’ın yanına gitmeye karar verdi ve ben de onun izin sürerek takibimi bugün, hatta birkaç saat önce neticelendirdim.”

“Birkaç saat önce mi?”

“Evet efendim, aynen öyle. Sonra da doğrudan size geldim... Bayan Foxton, Thirsk’e bağlı Stockton Kasabası’nda öğretmenlik yapıyor ve anladığım kadarıyla Leydi Cromer da yanında işe başlamış.”

Marcus, Kingsley’yi gönderdikten sonra kendi kendine gülmeye başladı. Sürpriz haberi ilk aldığı anda Emily Cromer’in Thirsk’e gelişinin kendisiyle ilgili olabileceğini düşünmüştü ama sonra bunun sadece bir tesadüf olduğunda karar kılarak meraklanmıştı. Şimdi ise merakı iyice artmış durumdaydı.

Geçen hafta başında Harold Cromer ile yaptıkları iş görüşmesi bittikten sonra kendini engelleyemeyerek ona Emily’nin nasıl olduğunu sormuştu. Yeni vikont, eğer bunun onu neden

ilgilendirdiğini sorarsa, Marcus ya dayısının dul karısını merak ettiğini söyleyecek – ki bu hiç tarzı değildi – ya da yumruğu adamın uzun çenesine geçirecekti.

Neyse ki vikont herhangi bir soru sormamıştı. Aksine kadının birkaç mücevherle birlikte sırta kadem bastığını açıklarken Marcus’a bu soruyu sorduğu için minnettar görünüyordu.

Söylediğine göre ailesi de kızlarının nerede olduğunu bilmiyordu ama vikontun düşüncesi onun âşığıyla kaçtığı yönündeydi. Bunu açıkça ifade etmemişti elbette, ancak dikkatle seçtiği sözleri fikirleri hakkında yeterince bilgi veriyordu.

O sırada Marcus’un aklına William’la ölmeden önceki gün yaptıkları konuşma gelmişti. William karısı hakkındaki endişelerinden bahsederken gülümsüyordu ama Marcus dayısının bir şeylerin peşinde olduğunun farkındaydı. Yine de kadının birisiyle kaçmış olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Bu nedenle Kingsley’e araştırmasına İrlandalı dansçı çocuğu da dahil etmesini istemişti.

Şu bir gerçek ki Marcus, William’ın karısını neden araştırma gereği duyduğu sorusuna net bir yanıt veremiyordu. Bu daha çok keyfi bir tutumdur, yani Emily Cromer’la artık hiçbir bağı olmasa da onun neyin peşinde olduğunu bilmek istiyordu. Bir de aklından çıkartmadığı o gece vardı ki Marcus üç kadeh viskinin, doğal bir arzuyu günahkâr bir tutkuya dönüştürdüğüne bizzat şahit olmuştu.

Onun bu topraklarda olduğunu öğrendiğine göre belki de artık Marcus’un kendi tutumunu sorgulamasına gerek kalmazdı. Dahası kadın, bağışçısı olduğu okulda öğretmenlik yapmaya başlayarak kendi kaderini mühürlemişti. Marcus’un emrinde çalışan kişilerin sorumluluğunu almadığı görülmüş şey değildi. Ahlâki olmadığını bildiği halde bu düşünce dudaklarının keyifle kıvrılmasına neden oldu.

Emily Cromer’in onca yolu teperek burnunun ucuna kadar gelmesinin nedenlerini en ince ayrıntısına kadar öğrenme arzusu, Marcus için keyifli bir oyun halini almak üzereydi. Korktu-

ğu için mi kaçmıştı, yoksa özgür kalma hayaliyle bir macera mı arıyordu? Eğer macera arıyorsa yakında bulacağı kesindi, zira o hüzünlü gözlerin ve şehvetli ağzın davetine kapılacak biri mutlaka bulunurdu.

Marcus bir süre önce, yakın zaman içinde onu ziyaret etmesi gerektiğine karar vermişti. Saklanmak için gösterdiği onca çaba düşünüldüğünde Bayan Cromer'ın onu karşısında görmekten mutluluk duymayacağını tahmin ediyordu. Ancak bir yanı bu karşılaşmanın *matemli leydiyi* heyecanlandıracağını söylüyordu. Marcus kadınların nefesini kesmeyi severdi fakat ne hissettikleri, ilgisini çeken bir konu değildi. Ancak Emily Cromer'ı tahrik etmenin büyüleyici sonuçlarını izlemek, karşılaştıkları ilk andan beri ilgisini çekiyordu. O halde kendisine yapmak zorunda olmadığı açıklamalarla vakit kaybetmek yerine, harekete geçmeliydi.

Sekizinci Bölüm

Dünya Çok Küçük...

Emily kendisini daha önce hiç böyle işe yarar hissetmemişti. Az önce derslikten çıkan öğrencilerine müfredat dışı da olsa insan vücudu hakkında verdiği temel bilgilerin, onları ne kadar heyecanlandırıldığını gözlemlediğinde kendi heyecanı da tavan yapmıştı. Dersi mutluluk çığlıkları atmadan bitirebilmesi kesin bir mucizeydi. Yapacak çok işi vardı. Öncelikle kullanılan ders kitaplarını gözden geçirmesi gerekiyordu. Bazı bilgiler güncelliğini yitirmişti, hatta bazıları o kadar anlamsızdı ki ölümsüz bir ortaçağ rahibi tarafından yazılıp uygulamaya koyulmuş gibi batıl saçmalıklarla doluydu. .

Helen onu, yapmak istedikleri değişiklikler konusunda uyarmıştı. Bazı şeyleri değiştirme kararlılığının, gelenekler karşısında yeterince güçlü duramayacağını söylerken üzgündü ama Emily onun ümitli göründüğünü de düşünüyordu.

Rahatsız arkalıklı tahta sandalyesine iyice kurulurken kendini hem yeterince kararlı hem de güçlü hissediyordu.

“Az önce çocukları insan iskeletinin ne kadar çirkin olduğundan bahsederlerken duydum. Ancak ilk defa çirkin buldukları şey karşısında böyle heyecanlılardı. Akıllarını nelerle doldurduğunu bilmem ama senden hoşlanıyorlar.”

Emily dersliğe giren Helen’a gülümsedi. “Ben de onları seviyorum. Hepsi birbirinden zeki.”

“Kesinlikle değil. İçlerinden birkaç tanesi alabalık kadar bile akıllı değil.”

Emily kıkırdadı. Öğretmenliğe başladığı bir haftadan beri sıklıkla güllüyordu. “Sadece üzerlerine biraz düşmek gerekiyor. Öğrencilerin hakkında böyle şeyler söylememelisin.”

“Daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum. Olmayınca olmu-yor sahiden.”

“Eğer matematik öğretmeni açığınız varsa ben bazı derslere girebilirim.”

Helen Emily’nin çalışma arzusunu anlıyor ve ona hak veri-yordu. “Bayan Seaton ile konuşurum. Eminim onun da işine gelir. Senden hoşlanıyor biliyorsun ama seninle ilgili endişeleri var. Dün bana matemli birine göre fazla neşeli görüldüğünü söyleyince ona kocanın arkasından ağlamamanı vasiyet eden yüce gönüllü bir adam olduğu yalanını söyledim.”

Emily içini çekti. “İnandı mı peki?”

“Bilmem, en azından soru sormayı kesti.”

William’ı düşünmek Emily’nin hayatındaki riskleri hatırla-masına neden oldu. Babası yakında Londra’ya gitmediğini an-layıp buraya geldiğini tahmin edebilirdi. Emily’nin önündeki dört buçuk aylık süreyi güven içinde geçirebilmesi için kalacak yeni bir yer bulması gerekecekti. Dün Helen’a bu düşüncesin-den bahsetmişti ama üzerine fazla konuşma fırsatı bulamamış-lardı.

“Yeterince param var, Helen. Senin evinde kalmaktan çok hoşlansam da kendime ait bir yer bulmam gerekiyor. Okula ya-kın olmasına gerek yok, hatta olmamasını tercih ederim. Böyle-ce beni bulmaları zorlaşır.”

Helen, onun babasını tanıdığı için endişeliydi. “Yalnız kal-manı istemiyorum. Eğer baban buraya gelmeyi akıl ederse seni zaten bulmuş demektir. Neal ve ben yanında olduğumuz süre-ce seni koruruz ama yalnızken aklımız sende kalır.”

“O zaman dua edelim de benden ümidi kessinler.”

“Kusura bakma ama senden ümidi kesip tüm kartlarını Emma üzerine oynayacaklarına inanıyor musun?”

Gerginliğine rağmen Helen'in sözleri Emily'yi güldürdü. "Emma'nın akıllı bir karış havada olabilir ama ailemin benden istediklerini yerine getirmekte her zaman benden daha isteklidir. Çünkü onun arzuladığı hayatla annemin bize biçtiği hayat zaten aynı."

"Belki öyledir ama Emma aptalın teki."

Ona kızgın da olsa, Emily kardeşinin aptal olduğunu düşünülmesini istemezdi. "O sadece yönlendirmeye fazla müsait."

"Aynı senin gibi. Kukla gibi senden ne istenirse onu yaptın, Emily. Kurallar, kurallar... Eğer ağzını açıp kendi düşüncelerin olduğunu söyleyebilseydin belki üstüne bu kadar gelmezlerdi. Sen her koşulda kusursuz bir hanımefendiydin zaten. Bence ailenin yapmaya çalıştığı şey, seni istedikleri gibi yönetebilecekleri bir köleye çevirmektir. Başardılar da..."

Haklı olabilirdi ama Emily artık geriye bakıp hayıflanmak istemiyordu. "Artık kendime çekidüzen vermeye karar verdim. Bu yüzden de kaçtım, Helen. Geriye dönmek istemiyorum."

Helen eğilip ona sarıldı. "Üzülmeni istemiyorum. Birazdan Neal gelecek. Dün sana birlikte sandala bineceğimizden bahsetmiştim hatırlarsan. Sen de bize katıl. Bugün başka dersin var mı?"

"Sana bağlı. Bayan Seaton ile konuşacaktın."

"Konuşacağım." Masanın kenarına oturdu. "Okulun tek başışçısının ne kadar cömert olduğu ortada. Eminim fazladan ders karşılığında sana daha fazla para vermeyi sorun etmez."

"Para istemiyorum. Gönüllü öğretmenlik yapmak istediğimi söyledim sana." Aslında bu doğru değildi, Emily büyükannesinden kalan paranın çok küçük bir miktar olduğunu hatırlıyordu. Şu anda elindekiler de, kaçması gerekirse diye bir nevi hayat garantisiydi.

Helen, Emily'nin kafasına bir fiske attı. "Aptal olma, fazla para her zaman işe yarar. Ben Bayan Seaton'a söylerim. Gerek olacağını sanmam ama o da belki durumu Bay Harrington'a açar. İşlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak bilmiyorum. Yine de

sana yardım etmek Bay Harrington'ın bir nevi borcu diye dü-
şünüyorum.”

Emily, Helen'in neden bahsettiğini dinlememişti çün-
kü yaygın bir isim olmasına rağmen Harrington ismini duyar
duymaz hissettiği ürperti zihnini de meşgul etmeye başlamıştı.
Geride bıraktığı günler içinde onu aklından çıkartmış sayılırdı
ama geceleri Marcus'un hatıraları onu sarıyordu. Dudaklarının
bıraktığı his hâlâ boynunda gibiydi. İki gece önce rüyasında o
eşsiz gözlerin rengindeki bir okyanusta kulaç attığını görmüş
ve nefes nefese uyanmıştı. Ama en enteresan rüyası dün gece
öpüşüklerini gördüğü rüyaydı. Uyandığında yine nefes nefe-
seydi ve sımsıcak vücudu onunla yakınlaştığında verdiği tepki-
leri veriyordu.

“Dinliyor musun?”

“Hı?”

“Bay Harrington ile tanışmış olmalısın diyordum. Nedense
adamin senin ilgi alanına gireceğini düşünüyorum, inceleme-
ye değer bazı anatomik özellikleri var.” Helen'in tuhaf sırtışına
Emily yine bir anlam veremedi. “Onu bir kere kasabada gör-
düm, ürkütücü biri ama kalbimi hızlandırdığını inkâr edemem.
Etkileyici bir adam. Sen hakkında ne düşünüyorsun? Ah, kar-
deşi okula sık sık gelir. Ufak tefek, hastalıklı bir kız. Gerçi çok
güzel... Düşününe geldi, değil mi?”

Emily Helen'in nefes almaksızın arka arkaya sıraladığı keli-
meleri anlamlı bir şekilde birleştiremiyordu. Kaldı ki anladıkları-
ndan da mantıklı çıkarımlar yapamıyordu.

“Belki de onunla karşılaşmaman daha iyi olur.” Helen avu-
cuyla alnına şak diye vurdu. “Aman Tanrım, bunu nasıl düşü-
nemedim. Sence burada olduğunu öğrenirse tepkisi ne olur?
Daha önce sormak aklıma gelmedi. Burada olduğunu bilmiyor
değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun, Helen?”

Helen ona tuhaf tuhaf baktı. Emily'nin her şeyden habersiz
masum fakat kuşkulu bakışları, açıkça bir gerçeğe işaret ediyor-
du. “Sakın bana bilmediğini söyleme.”

Kaynar bir sıvı, kafasının tepesinden aşağıya ağır ağır akıyor-muş hissine kapılan Emily'nin solukları hızlandı, elleri titremeye başladı. Helen'in bilmediğinden endişe ettiği şey, sanki işaret vermeksizin zihninde bir anlam kazanıyordu. Yine de gidebildiği yere kadar inkâr edecekti. Korkuyla "Neyi bilmiyorum?" diye sordu.

"Ah, Emily. Diyorum ki... Şu anda ölmüş kocanın yeğeninin topraklarındasın. Yani Marcus Harrington'ın... Bunu bilmiyordun, değil mi?"

Okuduğu onlarca kitap, edindiği sayısız bilgi, yaşadıkları gezegenin ne kadar büyük olduğunu ve kararlı bir gezginin adım atmadık yer bırakmadan her yeri gezmesinin neredeyse bir ömür süreceğini öğretmişti ona. Ancak Emily şimdi biliyordu ki... Dünya aslında çok küçük bir yerdi.

Emily panikle yerinden fırlayıp kafası kopmuş tavuk gibi sınıfı turlamaya başladı. Kusursuz soğukkanlılığı tarih olmuştu. Bir yandan *ne yapacağım ben, bu nasıl bir tesadüf* diye inlerken bir yandan da elleriyle yüzünü sıvazlıyordu. Arkasında koşturarak onunla beraber daireler çizen Helen teskin edici sözler sıralıyordu ama Emily onu duyacak gibi değildi.

Hayatı boyunca yaşadığı bir sürü çarpıcı ve dramatik olaya rağmen şimdiye dek hiç böyle aşırı bir tepki vermemişti. *Marcus'un dünyamı değiştirdiğine bir delalet daha* diye düşündü ve nihayet dönüp durmayı keserek sandalyeye çöktü. "Demek William'in yeğeniymiş..."

Helen cevap vermedi.

"Anlamalıydım. İki arasında ortaklıktan fazlası olduğunu herkes görebilirdi."

Helen ona *ne saçmıyorsun sen* der gibi baktı. "Hayatım bu bir sır değildi zaten. Ben daha evlenmeden önce biliyordum."

Emily aptallığına kızarak kaşlarını çatı. Pençe pençe kızarmaya başlayan yüzünde incinmiş bir ifade vardı.

"En iyisi buradan ayrılmam."

"Babana haber vereceğinden mi korkuyorsun? Yeni vikont

ile evliliğine sıcak baktığını sanmam, neticede onun bağılılığı merhum kocanaydı. Fazla tepki verdiğini düşündün mü hiç, Emily?”

Emily sakince başını iki yana salladı. “Neler olabileceğini bilmiyorum, Helen. Mesele bu.” Aceleyle yerinden kalkıp masanın üzerindeki kitaplarını toplamaya başladı. “Hazırlansam iyi olur.”

“Gitmene izin veremem!” dedi Helen ağlamaklı bir sesle. Emily kendini ona borçlu hissederek yapacak bir açıklama düşünürken, kapı tarafından gelen kalın ve insanı kemiklerine kadar titreten o etkileyici ses aklını başından aldı.

“Ev sahipliğimiz sizi yeterince memnun edemedi mi, Leydi Cromer?”

Emily elindeki kitapların masaya düşerken çıkardığı ses üzerine irkildi. Fakat hemen sonra kendini toparlayarak ihtiyatlı bir sesle “Bay Harrington,” diyebildi.

“Bay Harrington, bizi ziyaret etmeniz ne güzel.” Helen’in kibarlığı Marcus’un ilgisini bir süreliğine üzerine çekti ve bu sayede Emily’nin düşünmek için birkaç saniyesi oldu. Kabul etmeliydi ki kaçması hem olanaksız hem de çocukçaydı.

Uzun zamandan sonra onu görmek, bazı bedensel tepkilerini kontrol edemediğini hatırlamasına neden oluyordu. Dudakları çöl kadar kuruyken, ağzı sürekli yutkunma gereksinimi duyacak kadar ıslaktı. Kalbine söz geçirmeyi düşünmüyordu çünkü okuduğu bütün kaynaklarda, insan vücudundaki en başına buyruk parçanın kalbi olduğunu öğrenmişti. Emily merak ediyordu... Eğer bir kalp ömrünü tamamlayana kadar belli bir atış sayısına sahipse Emily’nin ölmeden önce ne kadar vakti kalmıştı?

Marcus yine kendine has kusursuzluğuyla karşısındaydı. Kaçamak birkaç saniyelik bakış, hakkında kusursuzluk kanısına varmasına sağlayacak birkaç fikir vermişti ona. Kaldı ki o bir hanımefendiydi, erkeklerin giyim modasından da anlaması gerekiyordu. Taba rengi binici ceketinin içindeki gömlek kar be-

yazdı. Haki renkli süet pantolonu ve uzun siyah çizmeleri uzun ve güçlü bacaklarını öyle güzel sarmıştı ki, Emily ne kadar denerse denesin gözlerini ondan alamıyordu. Üstelik onu siyahlar dışında başka renk giyerken ilk kez görüyordu.

Helen'in sohbet çabası kontrolünü kazanmasına yardımcı olmalıydı ama Emily sakinleşeceğine daha fazla endişe duymaya başlıyordu. Dikkatini Marcus'un görüntüsüne verdiği için hata kendisindeydi.

"Sizinle yalnız konuşmak istiyorum, Leydi Cromer."

Ne kadar da buyurgan ve kendinden emindi.

Emily gözlerini dikip ona baktı. Şu anda düşünmesi gereken en son meselelerden biri, onun gözünde hâlâ Leydi Cromer olarak görünmenin kalbini kırdığıydı.

Anaç bir hindi gibi yavaş yavaş kabarmaya başlayan Helen "Eğer sakıncası yoksa ben de yanınızda kalmak istiyorum," dedi.

Emily duyguları arasında meydana gelen keskin geçişlere kontrolsüz fiziksel tepkiler vermekten endişe ediyordu. Ne var ki az önce Helen'in araya girerek onu korumaya çalışması Emily'nin kendisiyle ilgili endişelerini bir kenara atmasına neden oldu ve kararlılığından cesaret aldı. Korkaklık ederek Marcus'u kızdırabilir ve Helen'in pozisyonunu zora sokabilirdi. Bu yüzden Helen'ı aradan çekmeli ve Marcus'un tüm oklarını kendi gövdesiyle karşılamalıydı.

"Helen, bizi yalnız bırakabilir misin lütfen? Az sonra yanına gelirim."

Helen'in şüpheli gözleri, ikisi arasında gidip geliyordu. Kararlı bir Helen, Stonehenge kayaları gibi yerinden kıpırdamazdı. Emily onu ikna etmek için başka ne söyleyebileceğini düşünürken arkadaşı hafifçe başını salladı ve dışarı çıktı.

Yalnız kaldıklarında oluşan sessizlik sinir bozucuydu. Emily konuya girerek – tabii ortada o gece dışında ikisini ilgilendiren bir konu varsa – kontrolü kısmen ele alabileceğini düşündü ve "Bay Harrington...", dedi. Ne yazık ki aklında mantıklı konuşma kabiliyetine dair hiçbir iz yoktu.

Marcus onun yerine “Statünüzde çarpıcı bir değişiklik yapmaya karar verdiğinizi görüyorum, Leydi Cromer,” diyerek Emily’nin rolünü üstlendi.

Sözlerinde bir küçümseme olduğunu düşünseydi, Emily kendini hararetle savunmaya hazırdı ama Marcus sadece görünen gerçeği ifade etmişti. Emily bir vikontesken, artık bir köy öğretmeniydi ve bu, çoğu pencereden bakıldığına muazzam bir statü kaybıydı.

Bunu bilerek “Burada olmaktan memnunum,” diye kısaca açıkladı.

Marcus’un tepeden bakışları dikkatle yüzünde geziniyordu. Sanki sırlarını çözmeye ya da aleyhine kullanacağı bir işaret görmeye çalışıyordu. Fakat bir yandan da yüzündeki ifade aslında her şeyin farkında olduğunu, Emily’ye kendini ondan saklayarak sadece vakit kaybettiğini düşündürüyordu. Böylesine ruhsuz görünürken Emily’nin ruhunu okuyor gibiydi.

“Öğretmenliğin faziletlerini sıralayacağınızı düşünmüştüm.”

“Aklımdan sıkça geçiriyorum ama öğrenmek istediğinizin bu olmadığını düşündüm.”

Marcus’un dudağı sol yanağına doğru hafifçe kıvrıldı ama buna bir gülümseme demek hata olurdu. “Birilerinden kaçtığınız düşünülürse burada bulunmaktaki memnuniyetiniz de yeterince açıklayıcı bir yanıt olmadı.”

Emily başını önüne eğdi. Ne düşünmüştü ki? Elbette saklandığını o da biliyordu. Yolun sonuna geldiğini düşünen bir kurban olarak daha fazla panik hissetmesi gerekirdi ama Emily’nin hislerine tuhaf bir dinginlik hâkimdi.

“Birkaç saat içinde topraklarınızı terk edeceğim. Artık akraba olmadığımıza göre benimle alakalı düşünmenizi gerektiren hiçbir mesele yok.”

“William ölmeden önce de sizinle ilgili düşünmemi gerektiren bir mesele yoktu. En azından sizin düşündüğünüz şekilde.”

Emily’nin yanakları utançtan ısınmaya başladı. Marcus’un

onu önemseydiğini düşünerek yine hata ediyordu. William'ın tokadını engelledikten sonraki umursamaz sözleri hâlâ kulaklarındayken, ondan insani bir yakınlık beklememesi gerektiğine karar vermişti oysa. Fakat sonra, onun 'sizin düşündüğünüz şekilde' derken farklı bir şey ima etmiş olabileceğini düşündü.

Öne eğdiği yüzünü ona kaldırdığında Marcus'un alaycı gülüşünün büyüdüğünü ve güzel gözlerinin dudaklarına takılmadan önce yüzündeki tüm detaylarla birlikte mütevazı elbisesinin göğüs kısmında dolaştığını gördü.

Emily evli olarak geçirdiği birkaç aya rağmen erkekler hakkında hiçbir şey bilmemeye devam ediyordu. Bir erkeğin erkeksi bakışlarını ayırt edemez, ya da arzuyu çoğunlukla hissedemezdi. Daha önce arzulanıldığını düşünmeye cesaret edemiyordu bile... O geceyi saymıyordu çünkü Marcus'u öyle davranmaya iten içki ve Emily'ye karşı beslediği bir çeşit öfke ya da inançsızlıktı. Belki de onun William'a olan sadakatini sınamaya çalışıyordu.

Kimse onu bir kadın olarak görmemişti. William ise sadece işkence etmenin peşindeydi. Kaldı ki dul bir bakire olmak yeterince arzulanmadığına dair iyi bir işaretti.

Gelgelelim Marcus'un bakışları yakıcıydı. Emily açıklayamıyordu ama, Marcus dudaklarına bakmaya devam ettikçe yanakları daha fazla ısınıyor ve vücudunu ona yaslamayı istiyordu. Bu hissi daha önce de defalarca hissetmemiş miydi?

Emily namlunun ucundaki av gibi onu izlemeye devam ederken diliyle dudaklarını ıslattığının farkında değildi. Ancak erkeğin genzinden gelen tuhaf, tehdit dolu sesi işittiğinde, dikkatini, onun gözleri dışında kalan daha geniş bir alana yöneltti.

Aralarında gittikçe büyüyen sessizlik Marcus'un dikkatini tahtadaki çizime vermesiyle birlikte ortadan kalktı. "Bu sizin çiziminiz mi?" dedi adam pek de ilgili görünmeden.

Emily minyatür iskelet çizimine temkinli bir bakış attı. Müfredat dışı verdiği bilgilerin çocukların genel kültürüne katkısı olmasını istemişti. Ancak Marcus'un bunu suç olarak görme-

yeceğinden emin değildi. İnsan vücudu en büyük tabulardan biriydi zira.

Emily kendinden emin görünmeye çalışarak “Ben çizdim,” dedi. “Niyetim çocukların kendilerini ta-tanımlarını... sağla-maktı ama...” Sesinin titremeye başladığını fark edince sustu. Ya da susma nedeni Marcus’un gittikçe yaklaşıyor olmasıydı.

O yaklaştıkça arkasındaki masaya doğru gerileyen Emily, avuç içlerini masanın kenarlarına bastırıp sırtını iyice gerdi. William’ın çalışma odasındaki gibi yine ona dokunmaya kalkar mıydı? Tanrı korusun, bu sefer kaçabileceğinden emin bile değildi. Marcus’un uzanan elini bu sefer bir tokat tehdidi olarak görmüyordu ama yine de bariz bir tehdit olduğundan şüphesi yoktu. Derken Marcus elini Emily’nin gerisindeki kâğıt yığını-na uzattı ve içlerinden birini çekip aldı.

“Enteresan uğraşlarınız var, Leydi Cromer.”

Elinde tuttuğu kâğıtta, tüm detaylarıyla kas sistemini gösteren bir omuz çizimi vardı. Emily kızarak diğer kâğıtlar içinde, bir erkeği bütünüyle gösteren bir çizim olup olmadığını düşündü ve kısa sürede olmadığına karar verdi. Elbette yoktu... Neyse ki yoktu...

Ciddiyetle “Öğrencilere daha temel şeylerden bahsediyorum,” dedi ve daha yumuşak bir şekilde açıklamaya devam etti. “Bunlar şahsi çizimlerim ve kendi merakım.”

Ah, Tanrı aşkına! Bu tür merakları olan bir kız hakkında insanlar hiç de iyi şeyler düşünmezdi.

İşin gerçeği, Emily masum sayılırdı. Çünkü hepsini Leonardo da Vinci’nin çizimlerinden kopyalayarak resmetmişti. Babasının kütüphanesinde bulduğu anatomi kitabında çok daha detaylı ve müstehcen olanlar da vardı. Ancak Emily analitik bir gözlemlerle bile erkek vücudunun tamamını inceleyecek kadar kendine güvenmemiş, sadece birkaç tanesine şöyle bir baktıktan sonra başka sayfalara geçmişti.

Marcus birkaç çizime daha bakarken, Emily hafifçe kenara kaydı.

“Hepsi de erkek vücudu üzerine,” dedi Marcus ve başka bir resme geçerken “İlginç!” diyerek fikrini belirtti. Her yeni çizime geçtiğinde yüzündeki müşkülpesent ifade giderek artıyordu.

Utançtan renkten renge giren Emily, Marcus’un haklı olduğunu düşündü. Özellikle erkek vücudunu incelemeyi seviyordu ve bunu ancak şimdi fark ettiği için ayrıca utanıyordu. Bir şekilde elindeki çizimleri almalı ve sonra da bir daha asla ulaşamayacağı bir yere tıkmalıydı.

“Bir Leonardo da Vinci hayranı olarak, Vitruvius Adamı hakkındaki görüşlerini merak ediyorum. O da öğrencilerinize genel kültür aşılarken faydalanmayı düşündüğünüz bir kaynak mı, yoksa sadece kişisel zevklerinize mi hitap ediyor?”

Aman Tanrım!

Emily iç içe geçmiş çember ve kare içinde doğduğu günkü gibi çıplak bir vaziyette resmedilen adam figürünü utanç verici, fakat aynı zamanda çok ilginç bulduğunu hatırlıyordu. Ancak onun hakkında konuşmayacaktı. İyiden iyiye kızarak “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye bir yalan attı.

Marcus yan gözle ona baktı. “Sahiden mi?”

Emily “İnanın anlamadım,” diye ısrar etmesine rağmen onu inandıramadığının bal gibi farkındaydı.

“Neden kaçıyorsunuz, Leydi Cromer?”

Kendini zora sokan konunun aniden değişmesi, o anki şartlar altında Emily için memnuniyet verici olmaktan uzaktı. Haliyle daha fazla gerildi ve aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Kaçmıyorum... Sadece hayatıma yeni bir yön veriyorum.”

“Sizce her şeyi geride bırakmak bu kadar kolay mı?”

Emily sözlerin altındaki tehdidi sezmekte gecikmedi. “Siz beni ele vermeden buradan gideceğim. Bir daha beni görmeyeceksiniz.”

Marcus’un yüzünde belli belirsiz, çarpık bir gülümseme belirdi. Gülümsemenin insana katması beklenen sıcaklık ve sempatinin, onun ifadesindeki soğukluğu yok etmemesi Emily’ye ürkütücü geliyordu. Ayrıca merak uyandırıcı... İnsan ona ba-

karken aklına gelen bir sürü *neden* sorusuna yanıt aramakla kolayca yorulabilirdi. Emily yine düşünmemesi gereken şeyler üzerine kafa yorarak, verebilecek zekice cevaplar bulmak için kullanacağı zamanı heba ettiğini fark etti ve dikkatini mürekkep bulanmış ellerine verdi. Yine kendini çaresiz hissediyordu.

“Zamanı gelince elbette gideceksiniz,” dedi Marcus düz bir sesle. “Ama önce sizinle gelecek planlarınız hakkında konuşmak istiyorum.”

Üstü kapalı başka bir tehdit daha. Belki de onunla uzlaşmanın hiçbir yolu yoktu. Emily kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek doğrudan “Aileme burada olduğumu haber verecek misiniz?” diye sordu. Korkak olduğunu bilmeyen kalmamıştı ne de olsa.

“Aslında sizi burada biraz daha ağırlamayı düşünüyordum. William da bunu isterdi.”

“Dayınıza sadık mıydınız?” Emily sorduğu soruya kendi kadar Marcus’un da şaşırdığını fark etti. Daha doğrusu hissetti, zira Marcus’un soğuk görünmenin dışında bir şey hissediyormuş gibi bir hali yoktu.

“Sadakatten ne anladığınıza göre değişir.” Verdiği cevabın altında onlarca farklı anlam yatıyor olabilirdi. Emily onun William’ı hayal kırıklığına uğratan ya da aralarını açan bir şey yapmış olabileceğini düşünerek meraklandı. Ancak küçük keşfinin tadını sürmeye fırsat bulamadan gelen soruyla tüyleri diken diken oldu.

“Peki siz ona sadık mıydınız?”

O geceki yasak dokunuşlarıyla Emily’nin William’a olan sadakatini sınadıktan sonra ne hakla bu soruyu sorabilirdi? Üstelik kendi sadakati sorgulanmaya bu kadar açıkken.

“Bu çok küstahça bir soru, Bay Harrington!” dedi Emily sesi titreyerek. “Bir hanımefendiye asla böyle bir şey söyleyemezsiniz.” Ne yaparsa yapsın geçmişte kendine dayatılan hayatın ahlak kalıplarıyla yaşamaya devam edecekti. Hiç sorun değil diye

düşündü. Ne idüğü belirsiz bir adam tarafından ahlakının sorgulanmasına izin veremezdi.

“Centilmenliği işte bu yüzden sıkıcı buluyorum. Siz bana sadakatten bahsetmeseydiniz küstahlık etmek aklıma gelmezdi.”

Marcus başından ayağına kadar küstahtı. İşte bu yüzden de yaptığı açıklamanın ne kadar alaycı görüldüğünü çok iyi biliyordu.

“Size toplumsal ahlaktan bahsedecek değilim. İkimizi kıyaslamak uygun bir örnek değildi.”

“Sadakat çoğu zaman ahlakla ilgilidir, Leydi Cromer... ve hiçbir zaman ahlakımla övündüğümü söyleyemem.”

Bu, dayısına ihanetini itiraf etmenin bir yolu muydu? O geceden mi bahsediyordu, yoksa başka bir şey mi vardı? Emily o kadar çok merak ediyordu ki ağzından çıkan soruya engel olamadı.

“Dayınıza karşı işlediğiniz günah neydi, Bay Harrington? Ona nasıl ihanet ettiniz?”

Marcus tek adım atmadığı halde aralarındaki boşluk onun varlığıyla ağırlaşmış, bir bakıma Emily’yi içine sıkıştıran bir kapana dönmüştü. Geceye dönmek üzere olan gökyüzünün rengindeki gözlerinde, açık bir meydan okuma ve yine hiçbir zaman ışığı sönmeyen o ikaz vardı.

Derken, fırtına bulutlarının aniden yok olması gibi onu saran karanlık dağıldı ve geride puslu ama sakın bir hava kaldı. İlk defa bir tehdidin ortadan kalkması Emily’yi hayal kırıklığı içinde bırakmıştı. Sonunda ne olursa olsun, Marcus’un önemli bir şey söyleyeceğini düşünmüştü çünkü.

“Leydi Cromer, beni anlamaya uğraşmakla vakit kaybetmenizi öneririm. Öğrenecekleriniz sizi şoka sokabilir.”

Buna ne şüphe diye düşündü Emily. Sonra başını iki yana sallayıp kafasını karıştırmaya başlayan düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Onunla bu denli yakın olmak, doğru düzgün düşünmesini engelliyordu. Emily masanın üzerindeki kitaplarına

ulaşmak için elini hızla arkaya attı ama dikkatsiz hareketi çizimlerinin içinde bulunduğu defterin düşmesine ve kâğıtların yere saçılmasına neden oldu.

Emily uçuşan kâğıtların süzölerek yere düşmesini izlerken şansına lanet ediyordu. Masa etrafındaki muhtelif bölgelere dağılan çizimlerin yerlerini gözüyle tespit edip Marcus'a utangaç bir bakış attı. Az önceki gergin konuşmanın üzerine, onu kendi sakarlığı yüzünden zahmete sokmak, istemediğı bir şeydi. Ama bir erkeğin centilmenlik yapma fırsatını elinden almak da başka türden bir kabalıktı. Marcus'un eğilip kâğıtları toplamasını beklerken yüzüne dikilen ilgisiz bakışlardan, aslında onun buna hiç niyeti olmadığını anladığında, yeni bir utanç dalgasıyla kıpkırmızı kesildi.

Tartışmasız kızması gereken tek kişi kendisiydi. Yas elbisesinin eteklerini bacaklarının arasına sıkıştırıp dikkatle çömeldi ve kâğıtları toplamaya başladı. Parmak uçlarında yarım tur dönüp arkasında kalanlarla ilgilenirken Marcus'un gözlerini başının tepesinde hissediyordu.

Nihayet yerdeki işini bitirip kalkmaya karar verdiğinde, Marcus'la yaptıkları sinir bozucu sohbetin de sonlandığını düşünüyordu. Şimdi doğrudan Helen'in evine gidecek ve eşyalarını toplayıp yola çıkacaktı. Nereye gideceğine yola çıktıktan sonra karar verebilirdi.

Hayatının kolay olmayacağı belliydi ama bu kadar hızlı düşüşe geçmeyi beklemiyordu. Fark ediyordu ki moralini bozan bu belirsizlikler içinde, önündeki dört buçuk ay hiç de kolay geçmeyecekti.

Bu can sıkıcı düşünceyi aklından çıkartmasına yarayabilirmiş gibi Emily, aniden yerden fırlayıp doğrulmaya çalışınca eteğine basarak öne doğru tökezledi. Çok kısa bir süre içinde masaya devrilmesi gerekiyordu, fakat bunun yerine kendini Marcus'un taş gibi gövdesine yaslanırken buldu.

Tarifi mümkün olmayan bir andı. Emily kelimenin tam anlamıyla nefessiz kalmıştı. Çılgıı boğazına takıldığında bir daha soluk alamayacağından emindi. Fakat en temel yaşam reflek-

sinden mahrum kalmaktan daha beteri, Marcus'un müthiş sıcaklığına sokulmak için duyduğu arzu ve bunun çok doğru gelmesiydi.

Marcus'un parmakları karnının üzerinde yelpaze gibi açılmıştı. Emily'nin belini kolayca kaplayacak kadar büyük ve normal bir insana ait olmayacak kadar sıcaktı elleri. Emily yavaşça geriye doğru yaslandığını hissetti. Bunu yapan kendisi de olabildi, çünkü onunla daha çok temas etmeyi arzulayan vücudu tamamen içgüdülerine göre hareket ediyordu. Ancak onu karnından bastırarak iyice kendine yapıştıran, bizzat Marcus'un elleriydi.

Emily inler gibi bir nefes alıp kendini tamamen Marcus'un sıcaklığına bırakarak gözlerini yumdu. O tanıdık hissi nefes gibi içine çekti. Adamın nefesi elbisesinin yüksek yakasından içeri süzülüp boynuna temas ediyordu. Emily canı pahasına tuttuğunu fark etmediği masa kenarını daha sıkı kavrayıp titrek başka bir nefes aldı ve bu, Marcus'un soluklarının hızlanmasına neden oldu.

Başparmağı kızın göğsünün altında, son derece tehlikeli bir noktada yavaşça hareket ediyordu. Emily, kısa korsesinin üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Derken Marcus'un parmağı, tehdidini boşa çıkartmayarak yavaşça yukarı tırmandı ve göğsüne dokundu.

Sonrası asla tahmin edilemezdi. Emily artık tamamen ona yaslanmış durumdaydı, sımsıcaktı ve titriyordu. Kendini normal kabul ettiği her şeyin dışında görüyor, buna rağmen hiç yabancılık çekmiyordu. Temel içgüdülerini harekete geçiren, bu son derece ilkel isteğin etkisiyle kalbi patlayacak gibi çarpıyordu.

Sonra kulağının dibindeki fısıltıyı işitti. "Emily..." dedi Marcus... İlk defa... Emily ona cevap vermeliydi ve bunu yaparken gözlerini görmeye ihtiyacı vardı. Tek yolun bu olduğunu bile-rek hafifçe kıpırdandı, ellerini masadan uzaklaştırıp boynunu arkaya doğru çevirdi.

Eğer Helen'in bağırıldığını duymasaydı...

Anan Tanrını!

Helen bu kez “Emily dikkat et!” diye neredeyse çığlık attığında, Emily panikle kapıya döndü ama Marcus, koluyla onu sarıp gövdesini önünde siper edince Helen’ı korkutan şeyin ne olduğunu göremedi. Ta ki babası hayvan gibi kükreyene kadar...

“Emily!”

Emily birden serbest kaldı ama hâlâ Marcus’un arkasında kaldığı için bir şey göremiyordu. İşin gerçeği bulunduğu yerden memnundu.

“Bu ne utanmazlık! Çık oradan ve yanıma gel!”

Emily bu şekilde saklanmanın faydasızlığının farkındaydı. Çaresiz Marcus’un arkasından çıktığında ikinci bir şokla karşı karşıya kaldı. Yeni vikont Harold Cromer da oradaydı ve bariz bir düşmanlıkla ikisini süzüyordu.

“Kızınızın ne haltlar karıştırdığı ortada, Bay Ludlow.”

Sesi kibirli ve görüldüğünden de düşmancaydı. Emily babasının utanarak söyleyecek bir şeyler aradığını görünce olduğu yerde küçülüp yok olmayı diledi. Biliyordu ki bunun sonu felaketti.

“Bir açıklaması olduğuna eminim, lordum. Kızım aptallık edip bizden uzaklaştı ama düşündüğünüz şeyi yapmadı... O öyle bir kız değil.”

Babası Emily’ye bakarken onun tam da öyle bir kız olduğunu düşündüğünü saklamıyordu, o başka.

“Bay Harrington beni ziyaretinde kızınızın nerede olduğunu sormuştu. O zaman şüphelenmiştim ama gerçeği gözlerimle görmek çok küçük düşürücü. Dayısının karısıyla aşk yaşayan bir akraba... Şu duruma bakın.”

Emily maruz kaldığı haksızlığa dayanamayarak “Hayır!” diye öne atıldı. “Baba ben asla öyle bir şey yapmadım.” O zamana kadar sessizliğini koruyan Marcus, Emily’yi kolundan tutarak onun babasının ve vikontun karşısına dikilmesini engelledi.

Ne yapıyordu bu adam? Ona dokunarak suçlamaları kabul ettiğinin farkında değil miydi?

“Bay Ludlow, Lord Cromer... İsterseniz okul dışında başka bir yere gidelim de suçlamalarınıza orada devam edin.”

Tabii ya, herkes bu rezaleti konuşacaktı. Emily öğretmenlik kariyerinin bittiğini ilk defa o an anladı ve umutsuzlukla gözleri doldu.

“Benim için de sohbet bitmişti zaten,” dedi Vikont. “Bay Ludlow anlaşmamızı bozuyorum, detayları döndüğümüzde konuşacağız. Ayrıca kızınızın benden çaldığı iki mücevherin de anlaşma hediyeleriyle birlikte bana iade edilmesini istiyorum.”

Charles Ludlow önce beyazladı, sonra da kıpkırmızı kesildi. Konuşamayacak kadar öfkelenmişti. Emily, onun evlilik şartıyla aldığı hediyelerden vazgeçmeyi, kızının itibarından daha değerli bulduğunu duygusuzca kabullenmek zorunda kaldı. Babasına sahip olmayacağı erdemler yükleyip, ileride aptallığı için pişmanlık duymak istemiyordu.

Öte yandan vikontun çıkarıcılığı ve onu hırsızlıkla itham etmesi karşısında hem öfkelenmiş hem de utanmıştı. Gururla çenesini yükselterek “Ben sizden bir şey çalmadım,” dedi. “Al-dığım iki kolye de evlilik hediyesiydi. Bir de büyükannemin inci kolyesini yanımda götürdüm. Aylsham ailesine ait tek bir ziynete elimi sürmedim.”

Onu duymazdan gelen vikont, Marcus’a döndü. “Bu meselenin ortaklığımızı etkilemesine gerek görmüyorum. İş her şeyden önce gelir. Ama sizi zevklerinizden dolayı eleştirmek bir erkek olarak görevim. Artık konuşacak bir şey kalmamış gibi görünüyor. İyi günler Bay Harrington.”

Adam, Charles Ludlow’a gizlemeyi gereksiz gördüğü bir küçümsemeyle baktıktan sonra da dışarı çıktı. Emily işte o zaman vikontun boşalan yerini kısa boylu, tombul bir kadının aldığını ve arkasında da bir öğretmen kalabalığının biriktiğini fark etti. Her şey daha da kötüye gidiyordu.

“Kızımı düşürdüğünüz duruma bakın. Derhal bunu telafi edeceksiniz.”

“Baba!” diye inledi Emily. Bu mevzu üzerine yapılacak her

tartışma düştüğü durumu daha da telafisiz bir hale getirecekti. *En iyisi kaçıp kurtul buradan Emily* dedi içindeki baskın ses.

Babası “Kapa çeneni, Emily!” diye kükrediğinde, içindeki sesler de dahil Emily kesin bir sessizliğe büründü. “Hayatını ve itibarını kurtarıyorum, en azından köşede dur ve bekle.”

Sonra kızının hakkını koruyan bir babanın gururuyla Marcus’un karşısına dikildi. “Hazırlıklar tamamlanana kadar civardaki bir handa kalacağız. Düğünün sizin topraklarınızdaki bir kilisede yapılması daha uygun. En geç iki gün içinde kızımla evlenmelisiniz ki, bu sayede hem dedikodular fazla yayılmamış olur hem de ailemin düğüne yetişebilmesi için yeterince vaktimiz kalır.”

Charles Ludlow evlilikle ilgili isteklerini sıralamaya devam ederken küçük dersliğin ortasında daireler çiziyordu. Emily onun adına mı yoksa kendi adına mı daha fazla utandığını bilemiyordu. Bildiği tek şey, yine pazarlık konusu olduğu ve fena halde köşeye sıkıştıyordu.

Babası bu denli heyecanla anlatırken Marcus neden böyle sakindi? Sonuçta kafeslenmeye çalışılan hayatı için onun da planları olmalıydı. Küçük bir kaza ve arkasından gelen yanlış anlaşılma yüzünden vazgeçeceği şeylerin bir önemi yok muydu?

Sahiden kaza ya da bir yanlış anlaşılma mıydı yaşananlar? Emily öyle olmadığına emindi. Marcus’un dokunuşu, kulağına ismini fısıldayışı ve sıcak nefesini o denli yakından hissedışı, dışarıdan bakan birine nasıl bir portre sunduklarına dair Emily’ye fikir veriyordu. Kapan öyle dardı ki kaçışı imkânsız gibi bir şeydi?

Babasının utanç verici taleplerini dinlemeyi kestiğinden beri durumuyla uzaktan yakından ilgisiz, tuhaf bir dinginliğe kavuşmuştu. Ne var ki onu yeni bir paniğe sürükleyen Marcus’un kulak çınlatan tek sözüydü.

“Hayır,” demişti Marcus. Son derece kendinden emin ve sakince. Sonra lütfeder gibi açıklamaya başladı. “Kızınızla evlen-

mek için hiçbir sebep göremiyorum. Ortada zedelenmiş bir itibar olmadığını, akli başında ve çıkarı olmayan herkes görebilir.”

Emily’nin nefesi boğazına takıldı, gözlerinde tehlikeli bir yanma meydana geldi. Yüzünde imkânsız bir kızarıklık vardı ve elleri titriyordu. Tanımadığı onca insanın dikkatli bakışları yaşadığı aşağılanmaya yeni nitelikler katıyordu.

“Onu kucaklıyordunuz. Başka bir kanıtı gerek yok.”

“Kendimi sorumlu tutmadığım hiçbir yükün altına girmem Bay Ludlow. Bu yüzden boşa nefes tüketerek kendinizi yoruyorsunuz.”

Emily uyuşmaya başladığı için, öğretmen kalabalığından gelen uğultunun dışındaki sesleri ayırt edemedi. Yük demişti Marcus... Onu bir yük olarak görüyordu. Babası karşılığında bağırarak bir şeyler söyledi ama Marcus her zamanki gibi sakin-di. Önünde dağ gibi, ağırlığınca dikiliyordu.

Sonra tanımadığı bir kadın öne çıktı. Emily onu daha önce görmüştü ama kim olduğunu çıkartamıyordu.

“Bay Ludlow’a okula kadar eşlik ederken hiçbirimiz bu manzarayla karşılaşmayı beklemiyorduk, Bay Harrington. Hepimiz biliyoruz ki saygın bir leydinin böyle teşhir edilmesi ve vurdumduymaz tavırlarınızla küçük düşürülmesi çok uygun-suz bir hareket.”

Marcus’un gülüşü Emily’nin kulağında tok bir müzik ale-tinden çıkan ses gibi etki bıraktı.

“Sizi tanıyor muyum hanımefendi?”

Gri saçlı, tombul kadın içerleyerek elini göğsüne bastırdı. “Ben Margaret Drayton... Kasabanın yirmi yıllık rahibi Ric-hard Drayton’ın eşi ve bu okulun gönüllü öğretmenlerinden biriyim. Buradaki herkes eşim kadar bana da saygı gösterir, Bay Harrington. Sözlerime kulak verseniz iyi olur.”

Marcus “Bayan Drayton, saygın ve değerli görüşlerinizi pay-laştığınız için teşekkür ederim ama...” dedi ve cebinden çıkar-dığı saati kontrol ettikten sonra sinir bozucu bir kendini beğen-mişlikle ekledi. “On beş dakika sonra bir görüşmem var, artık gitmem gerekiyor.”

Emily kulaklarına inanamıyordu. Rahibin karısının söylevi-
ni dinlemek için kenara çekilen babası da ondan farklı değildi.
Şüphesiz ki kimse Marcus'un zalim vurdumduymazlığını ya da
onun bu yaşananları komik bulmasını beklemiyordu. Derken
Charles Ludlow patladı ve tehditler savurmaya başladı. Emily
içlerinden "Kızımın namusunu kirlettin!" cümlesini seçtiğin-
de acıyla inledi ve çıkardığı ses Marcus'un bir anlık dikkatini
üzerine çekti. İşte o sırada Emily onun görüldüğü kadar sakin
olmadığını anladı.

Ümit, Emily'nin içinde filizlenen bir tomurcuk gibiydi...
Hissettiği ferahlık, belki de her şeyin düşündüğü kadar kötü
sonuçlanmayacağına bir işarettti. Marcus sadece blöf yapıyor-
du, onu yüzüstü bırakmayacaktı... Bir yolunu bulacaktı. Emily
bundan adı gibi emindi. Neden ümit ettiğini ya da onunla ev-
lenmeye neden bu kadar sıcak baktığını düşünmesine gerek
yoktu. Hayatta her şeyin mantıklı bir sebebi vardı çünkü.

Sonra o kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Babanızın yaptıkları ailenize yeterince zarar verdi. Bu ley-
diyi küçük düşürürseniz sadece ona değil, babanızın senelerce
yaptığı gibi, sevgili kardeşinize de büyük kötülük edersiniz."

Marcus'tan yayılan gerilim Emily'nin kendisiyle ilgili endi-
şelerinin önüne geçen bir etki yarattı. Kadın neden bahsediyor
olabilirdi? Aslında diğer herkes konuyu biliyor gibi görünüyor-
du. Emily yan gözle Marcus'a bakmaya cesaret ettiğinde onun
öfkesini kontrol edişine saniye saniye şahit oldu ve sonunda
Marcus o kendinden son derece emin haline bürünerek soğuk-
ça güldü.

"Bu ucuz piyesin bir an önce sonlanmasını istiyorum. Dü-
şünceme göre, ortada evliliğimizi gerektirecek bir durum yok
ve haliyle bu anlamsız sohbete devam etmek için de bir sebep
görmüyorum, Bay Ludlow."

Öyle kendinden emin ve erişilmezdi ki son sözü söylemiş
olsa dahi herkes bunu olduğu gibi, kolayca kabullenebilirdi.
Emily babasının kasırga gibi esen öfkesinin bile Marcus'un

donduran rüzgârının karşısında hafif bir meltem kadar zararsız kaldığını düşündü. Tanık olduğu o anlar, özgürlüğünün son dakikaları olsa da, Emily olan biteni gözlemlemekten kendini alamıyordu.

Sonra babası Emily'yi başka şartlar altında olsa katıla katıla güldürecek bir savunma yapmaya karar verdi.

“Her şeyi kızımın ayarladığını mı ima ediyorsunuz? Emily o tür şeylerden anlamaz, o düzgün bir kız.”

Marcus'un Emily'ye kısacık bakışında türlü imalar gizliydi. Ama hiçbirisi gurur verici şeyler değil diye düşündü Emily. “Hiç şüphesiz,” dedi adam umursamazca. “İşte bu yüzden de kızınıza güvenmenizi öneririm. Müsaadenizle...”

Çıkıp gidişi öyle ani fakat öyle sıradandı ki kimsenin onu engellemeye zaman ya da mazeret bulabilmesi mümkün olmadı. Sadece ondan kalan boşluğa, sonra da acımayla Emily'ye baktılar...

Tek kelimeyle *talihsiz* bir andı.

Dokuzuncu Bölüm

Hayati Bir Karar...

Marcus kolay kolay huzursuzluğa kapılmazdı. Genellikle işini garantiye aldıktan sonra geride kafasını karıştıran hiçbir sorunun kalmadığından emin olurdu. Onun tarzı buydu... Ancak ilk defa bu gece bir yerlerde yanlış yaptığına dair sinir bozucu bir huzursuzlukla boğuşuyordu.

Okulda olanlar bir hataydı. Herkes gibi Marcus da işlerin nasıl yürüdüğünü, toplumun saygın leydilere verdiği değerin hassas dengelerini ve en ufak bir hatanın sevimsiz sonuçlarına katlanılması gerektiğini iyi bilirdi. Hâlâ kurallara uymak ya da birilerine hesap vermek zorunda değildi, onu rahatsız eden daha çok kendi iç hesaplarıydı. Bugüne dek dikkatli davranarak adının skandallara karışmasını engellemiş olduğu halde, belki de en masum sayıldığı meselede kafeslenmeye çalışılması Marcus'un canını fena halde sıkıyordu.

Masummuş...

Marcus, William'ın eski karısına sarılırken aklında masum sayılabilecek hiçbir düşünce yoktu. Kadını masaya doğru bastırıp pek de kibar olmayan bir şekilde ona sahip olmak istemenin masum sayılmayacağı konusunda herhalde herkes onunla hemfikir olurdu.

Öğleden sonra olanlar için Marcus büyük ölçüde kendini

suçluyordu. Emily Cromer'a dokunduğunda kendini kaybetmek, onun gibi kontrollü geçinen biri için büyük bir zaafı. Fakat daha öncesinde nasıl baştan çıkartıldığını unutamıyordu.

William'a sadık olup olmadığını sorduğunda sesi titriyordu. Marcus, Emily'nin endişesini keyif verici bulduğunu hatırlıyordu. Ancak kontrolünü kaybetmesine sebep olan şey, ikinci sorusuydu.

Dayınıza karşı işlediğiniz günah neydi demişti Emily...

Sanki bilmiyordu... O gece yaşananların tüm suçunu içkiye atacak kadar kendini bilmez değildi. Emily de bunun farkındaydı ve soruyu sorma amacı onu kışkırtmaktı.

O anda onu masanın üzerine yatırıp dudaklarını tatsa ve ona sahip olurken *işte günahım buydu* dese hislerini gayet güzel ifade etmiş olurdu. William'a karşı işlediği tek günah, onun karısını arzulamaktı. Ve Emily Cromer bunu bilerek gözlerine cüretle bakarken dakikalar sonra yaşanacaklara bilerek ya da bilmeyerek çanak tutmuş sayılırdı.

Yine de Emily'nin babasının yaptığı basit hesaba alet olacak değildi. Emily Cromer'ın itibarını düşünecek bir adam olsaydı daha en başında onu kendi haline bırakır, okula onu görmeye gitmezdi. Sahiden de öyle miydi?

Bütün bu olanlar içinde Marcus'u en fazla düşündüren rahibin karısının uyarısıydı. Kadının son derece doğru bir noktaya değindiğini kontrolünü kaybetme sınırına geldiğinde fark etmişti. Sakin kalabildiği için şanslıydı. Marcus, babasının hayattayken çıkardığı rezaletlerin ailesine verdiği zararı tüm aile fertleri kadar iyi biliyordu. Ancak en çok etkilenen, babasının yaptıkları yüzünden sıradan hayalleri ulaşılmaz bir masala dönen Sophia olmuştu.

Sophia tüm o rezaletler olmadan önce de yeterince hassastı. Ne var ki sosyeteye tanıtıldığı ilk baloda yaşadığı rezalet, hassasiyetinin derinleşmesine ve aylar boyunca iyileşmeyen bir hastalığa yakalanmasına neden olmuştu. Durumu şimdi bile azalmayan bir risk teşkil ediyordu. Sophia yeniden hastalanırsa, zayıflığı bu sefer kırılmasına neden olurdu.

Marcus'un hayattaki en değerli varlığı oydu. Onu memnun etmek için feda etmeyeceği ya da ortadan kaldıramayacağı hiçbir şey, hatta hiç kimse yoktu. Zarar görmesine katlanamayacağı tek insanın kendi dikkatsizliği yüzünden incindiğini görmektense dünyayı tutuşturacak kadar büyük bir yangın çıkartabilirdi. İşte bu yüzden Emily Cromer'la arasında geçenler için ne tür bir bedel ödemesi gerektiğini iyi hesap etmeliydi.

Marcus, Sophia için özgürlüğünden vazgeçmesi gerekiyorsa bunu yapardı. Kaldı ki onun durumundaki bir erkeğin evlenmesi şaşırtıcı değildi.

Asabi bir şekilde güldü. Az önce bu oyuna gelmeyeceğinde kararlıyken birden onunla evlenmek gözüne hiç de korkunç bir şeymiş gibi gelmemeye başlamıştı. Emily Cromer'la evli olmanın keyifli taraflarını aklından çıkartamadığını kendinden saklayamazdı, değil mi? Her erkek gibi arzularına hitap eden kadınlara karşı sağlıklı eğilimleri vardı. Hem kabul etmek istemese de ona saygı da duyuyordu. Kararlılığı ve kaçmak için gösterdiği çaba aslında hayatına düzgün bir yol çizmek istediğini açıkça ortaya koyuyordu.

İçinden, tüm bunların pek de önemli detaylar olmadığını geçirdi. Önemli olan Sophia'yı yeni bir rezalete bulaştırmadan meseleyi kapatmaktı.

Babasının izinden gidip ahlaksız bir zampara gibi davranırsa, kardeşi büyük zarar görürdü. Marcus böyle bir durumda elbette onu üzenlerin acı çekmesini de sağlardı ama iş o noktaya gelmeden önce bazı şeyleri iyice gözden geçirmeli ve doğru olan kararı vermeliydi. Tabii hâlâ vermediyse...

Gözlerini yumup, ay ışığının vurduğu karanlık odanın görüntülerinden kurtuldu. Uzun zamandır aklı böyle karışmamıştı. William'ın ölümünün hissettirdiği keder yavaş yavaş dağıldığında, en ince ayrıntısına kadar hesap ederek kurduğu düzenine geri dönmeyi planlamıştı. İyi gittiği de söylenebilirdi ama o kadını araştırması için bir adam tutarak ilk hatayı yapmıştı. Sonra yanına gitmiş ve...

Emily Cromer'da yanlış olan bir şeyler vardı. Belki onun bile bilmediği, insanda huzur bırakmayan bir nitelik. Marcus'u hata yapmaya iten de tam olarak çözemediği ve aslında hiçbir önemi olmayan bu gizemdi.

Marcus'un gizemlere ayıracak vakti yoktu. Özellikle de konu kardeşi ise... Hiçbir koşulda Sophia yeniden sınanmayı hak etmiyordu. Özellikle Marcus'un kendi kuyusunu kazdığı bu meselede... İçine sindiremediği şey, kendini aptal durumuna koymaktı. Marcus yönetmeyi severdi, fakat bu öğleden sonra olanlar, çaresiz ki ipleri birilerinin eline verecekti.

Önündeki terazinin dengede durması beklenemezdi. Marcus Sophia'nın yeni dedikodular ve suçlamalarla incinmesinden, istemediği bir evlilik yapmayı tercih ederdi. O halde kararını vermiş miydi? Dürüst olmak gerekirse öğleden sonra olanları düşünmeye başladığında kesin bir kayıtsızlık içindeydi ama şimdi...

Lanet olsun, düşünmek zorunda olduğu tek kişi kardeşiye neden Emily Cromer'a karşı sorumluluk alıyormuş hissine kapılıyordu? Ve neden kafasının içinde onu boğulmaktan kurtarıldığında verdiği söz yankılanıp duruyordu?

Bana bir şey olmasına izin verme demişti Emily...

Görünüşe göre az önce aldığı kararla yapmak üzere olduğu şey de tam olarak buydu. Tıpkı yüreğinden geçirdiği gibi...

Ve bu, kesinlikle rahatsız ediciydi...

Kolay kolay ağlayamamanın acısı Emily'den şimdi çıkıyordu. Ağlamanın insanı rahatlatan ve gerilimini azaltan etkisine en çok ihtiyaç duyduğu anda vücudu sanki kendini kilitlemişti.

Helen'in endişesi gerilimini daha da artırıyordu. Bütün gece yanında kalarak sohbet etmeye ve Emily'nin ağzından cevaplar almaya çalışmıştı. Emily dün okulda olanlardan sonra babasının fiziksel saldırısından, Helen'in kocası Neal sayesinde kurtulmuştu. Sonrasında arkadaşının evine gidişi hayal gibiydi, Emily

detayları pek hatırlamıyordu. Kesin olan şey, bu kısa süreli çözüm asıl meseleye fayda sağlamak şöyle dursun, işleri daha da zora sokacaktı çünkü babası bunun acısını çıkartmadan rahat etmezdi.

Emily tekrar ağlamak istedi ama hissettiği endişe, istediği boşalmaya izin vermedi. Kulaklarında hâlâ babasının tehditleri çınlayıp duruyordu. Yakınlarda bir handa kaldığını ve tekrar kaçmaya kalkarsa canına okuyacağını söylediğini onlarca kişiyle birlikte duymuştu.

“Emily, hayatım artık konuşmalıyız. Bak, biliyorum kötü şeyler oldu ama birlikte çözebiliriz.”

Emily camlaşmış gözlerini Helen’in endişeli güzel yüzüne çevirdi. “Bunu çözemeyiz, Helen. Artık bitti... Başıma tahmin edemeyeceğim kadar kötü şeyler gelecek ve bilirsin ki kötü şeyler konusunda benim kadar tecrübeli birisi için bu bilinmezlik hiç de iyi değil.”

“Babanın sana zarar vermesine asla izin vermem. Seni yirmi bir yaşına kadar saklanabileceğin bir yere kaçırabiliriz. Neal bir yolunu bulacaktır, güven bize.”

Birilerine güvenmeye ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun başına gelecekleri tek başına sırtlaması gerekiyordu. Babası Helen ve Neal ile uğraşmaya karar verirse acımasız yöntemler deneyebilirdi. Hem yirmi bir yaşına gelse bile özgür kalamayacağından artık emindi.

“Bakışlarından hiç hoşlanmıyorum, Emily. Bir şey söyle!”

Emily kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece bekleyelim, Helen.”

“Dün hiçbir şey söylemedin. Bay Harrington ile aranda olanlar ne? O şekilde yakalanışınızın evlenmenizi gerektirecek bir yakınlaşma olmadığından eminim. Ama ne yazık ki kimse bunu umursamayacaktır. Seni üzmeye çalışmıyorum, ben sadece...”

Emily işaret parmağını kaldırarak onu susturdu. “Helen... Kaçmam büyük hataydı. Bugüne kadar itaat ederek mutsuz fa-

kat güvenli bir hayat sürdüm. Sonra bunun bana yetmediğini fark ettim ve kendime yeni bir hayat kurmaya karar verdim... Helen herkes hak ettiğı şeyi yaşar. Bu da benim hak ettiğim hayat.”

Helen kolay kolay pes etmezdi. “Saçmalama Emily. Bu dünyada açlık ve soğuktan ölen çocuklar olduğu sürece kimse beni herkesin hak ettiğı hayatı yaşadığına ikna edemez. Eğer tekrar kaçıktan korkuyorsan başka bir çözüm buluruz. Sana söz veriyorum kimse seni yeniden evlenmeye ya da köle hayatı yaşamaya zorlamayacak.”

“İşler başka türlü yürümez, Helen. Adım, huzurlu bir hayat hayallerimi suya düşürecek bir rezalete karıştı. Kocam ya da akrabam olmayan bir adamla uygunsuz durumda yakalandım ve o adam benimle evlenmeyeceğini herkesin önünde söyledi. Kaldı ki en başta kaçarak adımı çoktan lekelemiş bile olabilirim. Bu durumda yeniden evlenemeyeceğim ortada. Eminim babam bunun acısını çıkartmak için bir şeyler düşünmüştür.”

“Marcus Harrington’la aranda ne var?”

Emily bu ani soru karşısında kızardı ve başını öne eğdi. Ne cevap vereceğini bilmiyordu, çünkü Marcus ile aralarında düristçe ifade edebileceğı ne tür bir ilişki olduğunu kendine de açıklayamıyordu.

“Anlat bana, Emily. Eğer yanlış anlamıyorsam dün o züppe seni ortada bıraktığı için hayal kırıklığına uğradın ve bu basit bir yüzüstü bırakılma utancından daha fazlasıydı. Sen onunla bir şeyler mi yaşadın? Kocana rağmen... Yasak bazı şeyler...”

Kapıldığı dehşet yüzünden Emily bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra ayağa kalkıp sözlerinin onu ne kadar öfkelen-dirdiğini anlasın diye Helen’a tepeden bakınayı denedi ama birilerinden hesap soracak ruh halinde olmadığı için gözlerini kaçırdı. Kaldı ki öfkeli değil, iş üstünde yakalanmış bir hırsız gibi paniklemişti. Odada bir tur atıp tekrar Helen’ın karşısına dikildi fakat hâlâ aklında kendini savunabileceğı mantıklı tek bir kelime yoktu.

Lanet olsun ki, işin bu noktaya varacağını biliyordu. Helen'a William'la evliliğinin içyüzünü anlatmamıştı. Ona söylediklerinden Helen'ın vardıgı tek sonuç, William'ın bir pislik olduğuydu ama gerekçeleri hakkında kesin bir fikri yoktu. Öğrenmeyi istemişti fakat Emily ona anlatmak istemediğini söylediğinde üstelememişti. Şimdi haklı olarak birtakım sonuçlara varıyordu. Emily asla dayak yediğinden ona bahsedemezdi.

En sonunda oturdu ve işe yaramasını umarak sakince "William'a her zaman sadıktım," dedi, ama ümit ettiğı gibi Helen peşini bırakmadı.

"Öyle bile olsa Bay Harrington'ın evliliğı reddetmesi seni üzdü. Tamam, sebepleri üzerinde durmayacağım. Belki de çözüm ikinizi evlendirmektir."

"Senin de söylediğın gibi reddedildim."

Şefkatle gülümsedi. "İsteyip istemediğini söyle bana."

İstemek... Söz konusu Marcus ise Emily istemenin, arzu duymanın vazgeçemediğı tek gerçek olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ve o an onu rahatlığa götüreceğk ilk damla yanağından süzöldü.

Reddedilmesine rağmen Emily onunla evlenmeyi istiyor muydu sahiden? Başına gelecekleri umursamadan onu yüzüstü bırakan bir adama güvenmek aptallık değıl miydi? Üstelik ikisi de masum değildi. Emily kendi arzusundan emin olduğk kadar Marcus'un da benzer şeyler hissettiğini artık biliyordu. İçgüdüler ve hisler böyle bariz izler bıraktığında tecrübe basit bir teferruattı sadece.

Marcus'un kayıtsızlığı gerçek değildi. Emily buna inanmaya öyle ihtiyaç duyuyordu ki son bakıştıkları an, adamın gözlerinde gördüğü çalkantılı hislerin bastırmaya çalıştığı duyguları olduğunu düşünmek istiyordu. Fakat ne kadar ümit ederse etsin Marcus tarafından reddedildiğı sonucu değışmiyordu.

"Ağlama Emily, söz veriyorum bir yolunu bulacağız."

Emily şaşırarak "Ağlıyor muyum?" dedi ve parmak uçlarıyla yanaklarındaki ıslaklığı yokladı.

“Hem de baharda deliren nehirler gibi.”

Bu benzetme Emily’yi güldürse de gözyaşları akmaya devam ediyordu.

“Emily, bana Marcus Harrington’la evlenmek isteyip istemediğini söyle. Tek sözün her şeyi değiştirir.”

Çaresizliği ve gururu arasında kaldığında Emily her zaman gururuna sarılırdı. Bu durumda, hayatı zindana dönecek dahi olsa, küçük düşmesine neden olan adamı bir daha görmek istememesi gerekirdi. İşte o an gururu kadar güçlü başka bir şey devreye giriyordu... Hisleri... Emily, Marcus Harrington’ın hayatından çıkıp gitmesinden ve onu küçük rezaletiyle yaşamaya mahkûm etmesinden korkuyordu. Daha kötüsü, onu bir daha görememenin düşüncesi içinde devasa bir boşluğun açılmasına neden oluyordu. Madem bu ikisinin hatasıydı, madem birbirlerine dokunmayı aynı şekilde istemişlerdi... O halde bedel ödeyen tek kişi neden Emily oluyordu?

Burnunu çekip elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı ve Helen’a kederle baktı. Umutsuz bir haldeydi.

“Ne işe yarar ki?”

“Önemli olan istemen... Onu istiyor musun?”

Emily başını öne eğerek “Evet,” diye fısıldadı. Yanakları alev alev yanıyordu.

“Güzel... Ben onunla konuşur ve evlenmeniz gerektiğini anlamasını sağlarım. Belki de baban bir şeyler düşünmüştür.”

“Marcus’un babama boyun eğceğini sanmam.”

Helen tek kaşını kaldırdı. “Marcus mu? Bana anlatmadığın bir şeyler olduğunu biliyordum.”

“Ondan bahsetmek istemiyorum.”

“Peki... O halde bugün onunla konuşmaya gideceğim.”

Kapının yumruklanmasıyla ikisi aynı anda sıçradı.

“Babam mı dersin?” Emily bir saniyede odanın kapıdan en uzak noktasında kendine güvenli bir yer bulmuştu.

Kapı sesine gelen Helen’ın kocası Neal, kızlara geride durmalarını işaret etti ve yeniden yumruklanmadan önce kapıyı açtı. Gelen endişe ettikleri gibi Charles Ludlow’dı.

Adam, Neal'ı omzundan itip içeriye doğru başını uzatarak "Emily!" diye kükredi.

"E-Efendim baba..."

"Kızımı göreceğim, çekil kenara."

Neal kapıda dikilmekte kararlıydı. Emily, babası kadar heybetli görünen öğretmenin kendisini koruyacağına güvense de babasının öfkesini ondan uzak tutmakta kararlıydı. Sonrasında olabilecekler Emily'yi gerçekten endişelendiriyordu.

"Bay Foxton, babamın içeri gelmesinde bir sakınca yok."

Yanındaki Helen emin olup olmadığına dair bir şeyler söylediğinde Emily onu teskin etmekle uğraşmayıp kendinden uzaklaştırdı ve ağır ağır kapıya ilerledi.

"Sonsuza kadar birilerinin seni korumasını bekleyemezsin, Emily. Önünde sonunda benimle yüzleşeceksin."

"Biliyorum baba."

İtaatkâr tavrı Charles Ludlow'u biraz sakinleştirmişti. Adam geriye doğru bakarak "Şanslısın ki misafirimiz var," dedi.

Neal kenara çekilince babası içeri girdi ve birkaç saniye sonra kapıda Marcus belirdi.

Emily'nin ilk düşüncesi babasının onu buraya gelmeye ikna etmek için bir hileye başvurduğuydu. Marcus'un farklı koşullarda ziyaretine gelmeyeceğinden neredeyse emindi. Lanet olsun, Emily perişan görünüyor olmalıydı. Ama gururu elbisesini ya da saçını düzeltmesine izin vermezdi.

Üç erkeği aynı anda konuk eden Helen'in mütevazı evi bu haliyle ancak bir tabut kadar ferahtı. Gözlerini Marcus'tan ayıramayan Emily, ondan yayılan gerginliğini kendi içinde hissedebiliyordu. Neden buradaydı? Çoğu zaman diğer düşüncelerine baskın gelemeyen iyimser yanı bile bu ziyaretin daha fazla küçük düşmekle neticelenmeyeceğini söyleyemiyordu. Kaldı ki zavallılığın dibine vurmuş durumdaydı.

Neal önemli bir konuşmanın eşiğinde durduklarını hissederek beylere oturmaları için koltukları işaret etti. Emily, Marcus'u odadaki en büyük koltuğa oturtmak için Helen'ı omzuyla

iten babasına öfkeyle baktı. Onun birine yaltaklık ettiğine ilk defa şahit oluyordu.

Babası sanki bakışlarını sezmiş gibi Emily'yi ters ters süzerek oturmasını işaret etti. "Konu seninle ilgili. Otur şuraya."

Emily o kadarını anlamıştı zaten. Babasının gösterdiği yere değil de özellikle kendi seçtiği koltuğa oturup dikkatini babası ve Marcus'a vermeye çalıştı. Fark ediyordu da şu an ikisine de aynı derecede öfkeliydi ve düşüncelerini gizlemekle geçirdiği yıllar ne yazık ki bugün ona pek yardımcı olmuyordu.

Marcus beyaz gömleği dışında yine siyahlar içindeydi. Cilalı siyah çizmelerinden bile daha çok parlayan siyah saçlarını yüzüne kusursuz bir açıklık verecek şekilde arkaya taramıştı. Çenesi köşeli fakat küt değil, en doğru açığı bulmuş bir üçgen kadar sivriydi. İnsanda parmaklarıyla keşfetme arzusu uyandıran yüz hatları ne kadar da dikkat çekiciydi. Burnu daha önce hasar görmüş olmalıydı ama bu hafif eğrilik bile başkasında bir kusur gibi görünecekken onun karanlık havasını güçlendiren bir aksesuar gibiydi.

Farklı nedenlerle de olsa odadaki herkesin dikkati onun üzerindeydi fakat o bütünüyle ilgisizdi. Sahip olduğu cazibeyi kusursuzca taşıyıp, gördüğü ilgiye kayıtsız kalabilmesi bir bakıma ürkütücüydü. Çünkü istisnasız her insan kaçamak ya da zaaf olabilecek zevkler söz konusuysen insanı tepkiler verirdi. Beğenilmek, takdir edilmek kimin hoşuna gitmezdi ki? Oysa Marcus birileri ayaklarının dibinde eriyip kalsa bile birikintiye bakmadan üzerinden geçebilecek kadar duygusuz ve kendini beğenmiş biriydi.

O halde neden buradaydı?

İçeri girdiğindeki gerginliğinin yerini alan kayıtsızlık burada bulunma nedeniyle örtüşmüyordu. Kararı ne olursa olsun neticede birilerinin hayatını derinden etkileyeceği açıktı.

Derken gözleri Emily'ninkilere takıldı ve ondan başka kimseye açıklama yapma gereği yokmuş gibi "Sizinle evlenmeye karar verdim, Bayan Cromer," dedi.

Emily duygularının da fiziksel kabiliyetlerinin de donduğunu hissetti. Sessizce Marcus'a bakmaya devam ederken başını sallayarak onu onayladığından haberi dahi yoktu. Babasının memnuniyet gösterisi ve yüzünün hizasındaki ellerini çırpın Helen'in ayıplanması gereken mutluluğu kulağında uğuldayan öylesine sesler ve gözünün önünden geçen bulanık şekillerdi.

Yalnız Marcus ayağa kalktığında Emily de onunla birlikte kalktı. Sanki sahibinin adımlarına yönelen büyümlü bir kuklaydı. Birbirine kenetlediği karnının üzerindeki elleri ve itaat etmeye yatkın mizacını ele veren genel duruşuyla Emily tam bir aptaldı. Aptaldı çünkü Marcus onunla evleneceğini söylediğinde hissizleştiğini sanırken aslında mutluluktan nutku tutulmuştu.

"Uzun uzadıya bir hazırlık yapmaya gerek yok," diyerek büyümlü bozan Marcus oldu. "Dini tören Stockton Kilisesi'nde yapılacaktır. Düğün yemeği olmayacaktır."

Charles Ludlow karşı çıktı. "Kırlı bir kadınla evlenmiyorsunuz. Kızım saygın bir dul ve doğru düzgün bir düğünü hak ediyor."

Marcus omuz silkti. "Ne düşündüğünüz beni pek ilgilendirmiyor, Bay Ludlow. Her şeyin istediğim şekilde olması benim tek şartım. Yoksa düğünü unutabilirsiniz."

"Siz tek bir şarttan bahsetmiyorsunuz. Buna ipleri ele almak denir."

"İpler zaten elimde."

Charles Ludlow çetin koşullara ayak uydurmasını iyi bilirdi. Pes ederek başını salladı ve yine iğrenç bir pazarlık malzemesi olmayı sindirmeye çalışan Emily'ye sanki tüm suç ondaymış gibi öfkeyle baktı.

Aslında kaçıp kendine yeni bir hayat kuracağını hayal edecek kadar aptal olduğu için tüm suç ondaydı.

Charles Ludlow "Üç gün hazırlıklar için yeterli," diyerek uzlaşma önerisinde bulundu. "Eşim Bayan Ludlow yarın burada olacaktır. Biz üzerimize düşen her şeyle ilgileneceğiz. Yeter ki siz de sorumluluklarınızı unutmayın."

Marcus'un dudaklarına Emily'nin o çok iyi bildiği soğuk ve sahte gülümseme yerleşti. "Sorumluluk nedir, Bay Ludlow? Kızınızı hiç bitineyen bir evlilik yarışına sokmak mı? Biri biter bitmez yenisi için kolları sıvamak mı? Elbette hangi şartlar altında yapıldığının bir önemi yok, tamamen çıkarlarınıza hizmet etmesi yeterli... Biliyor musunuz Bay Ludlow, buna sorumluluk almak değil, açığözlülük etmek denir."

Her ne kadar suçlamalar babasına yöneltile de Emily Marcus'un sözlerinden kendine düşen payı aldı ve içindeki her giritiye kadar yayılan soğukluğa rağmen yüzü biraz daha ısındı. Babasının öfkelenmesini bekliyordu ama o daha çok, rahatsız olmuş ya da huzuru kaçmış gibi görünüyordu.

Charles Ludlow boğazını saran şık beyaz kravatını çekiştirerek "Ben sadece kızımın iyiliğini düşünüyorum," dedi. Alnında beliren birkaç ter damlası gerçekten sıkıntıda olduğunun başka kanıtıydı.

"Hiç şüphesiz, Bay Ludlow. Yarın bütün gün işlerim olacağı için buraya uğramayacağım. Sekreterim yasal işlemleri halledecek, ayrıca gerekli masraflar için size bir zarf verecek. Dini törenin cuma günü öğlen gerçekleşmesini istiyorum ki siz de bu süre içinde isterseniz gelinlik ve diğer detaylarla ilgilenirsiniz."

Emily soğuk pazarlığın babasını memnun ettiğini görerek öfkelen-di. Aslında Marcus duygusuzca şartlarını ve durumunu açıklamaya başladığından beri öfke, içinde ateş gibi yanıyordu. Helen'in teskin etmek için olsa gerek elini sıkıldığını hissetti. O da Emily'nin rahatsızlığını fark etmişti. Elbette, fark edecekti... Duyguları olan kimsenin gözden kaçırmayacağı kadar perişan görüldüğüne emindi. Tanrım... Babasının masraflar için ihtiyaç duyacakları parayı yüksek tutma telaşı ne kadar da utanç vericiydi.

"Bu kadar hızlı bir alışveriş bize pahalıya patlayacaktır. Diğer kızım ve eşimin de bazı ihtiyaçları var. Malum, kimse böyle hızlı bir düğün bekleliyordu. Bir de..."

"Bütün masraflar tarafımdan karşılanacak, Bay Ludlow.

Endişeniz olmasın.” Marcus’un insani olmayan sakinliği Emily’nin, babası adına hissettiği utancı gölgeleyip tanıdık ürpertinin geri gelmesine neden oldu. William’in sağlıksız ilgisinden sonra Marcus’un soğuk kayıtsızlığında huzur araması ancak aptallık olurdu. Hayır, Emily kesinlikle onunla evlenmek istemiyordu.

Memnuniyetten aklını kaçırmış gibi hareket eden babası konuşmaya devam ediyordu. Emily tırnakları avuç içlerinde iz bırakana kadar yumruklarını sıkı ve aptalca bir çıkış yapmasına neden olabilecek tüm duygularını geçiştirmek için sakin solumalar almaya çalıştı. Kontrol onun işiydi, senelerce duygularını bastırmak artık neredeyse bir alışkanlık halini almıştı.

Ne var ki Marcus’un küçümseyen sessizliğini yanlış yorumlayan babasının mücevherlerle ilgili iması bardağı taşıran son damla oldu ve gözünü kıpkırmızı bir sis kaplayan Emily bir adım öne çıkıp iki adamı karşısına aldı.

“Ben evlenmek istemiyorum.” Kelimeler ağzından fısıltıyla çıkmış da olsa odadaki herkesin kulağında güçlü bir yankı bıraktı.

Emily ve cesaret... Herhalde hiç kimse ondan böyle bir çıkış beklemiyordu. Meydana gelen sessizliği bozan duvardaki saatin düzenli tıkırtısı, saat başı olduğunu hatırlatan bir çan sesine döndüğünde, şaşkınlığını atan Charles Ludlow beklenildiği gibi tükürüklerini yayararak bağırmaya başladı.

“Ne saçmalıyorsun sen? Otur bir köşeye ve biz konuşmamızı bitirene kadar da çenenin kapalı tut.” Emily’yi kolundan tutup bahsettiği kuytu köşelerden birine sürükleyecekken kız kolunu çekerek ondan kurtuldu ve aralarına kendini güvende hissetmesini sağlayacak bir koldan daha uzun mesafe koydu.

“Hayır, baba. Bay Harrington ile evlenmemize gerek yok. Senin de bildiğin gibi o gün derslikte hiçbir şey olmadı. Düşmek üzereydim ve beyefendi de bana yardım ediyordu. Kimseyi istemediği bir şeye zorlayamazsın... Ve ben bu evliliği istemiyorum.”

Eğer hiddet, fiziksel bir infilaka sebep olabilseydi, Emily babasının barut gibi patlaması gerektiğini düşündü ve yaşanabileceklerin endişesiyle kendini az önceki çıkışını sorgularken buldu. Savaşa gidermiş gibi dikleştirdiği omuzları ve gururla yükselttiği çenesi büyük ihtimalle cesaretiyle ilgili yanlış bir intiba oluşturunuyordu. Gerçek Emily, içine çöreklenen korkudan bayılmak üzereydi. Buna rağmen yerinden kıpırdamayacak kadar da inatçıydı.

“Sen, Emily...” dedi babası yerinden kıpırdamadan. “Sabrımı zorluyorsun.” Kendini tutmak için gösterdiği abartılı çaba, bu iş istemediği gibi biterse Emily’ye canına okuyacağını söylemenin etkili bir yoluydu. Fakat Emily geri dönemezdi... Sebebi sözün ağzından çıkması değil, Marcus’un bu çıkışına hiç itiraz etmeyişi idi. Belli ki o da evlilikten kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

Göreceklelerinden korkarak Marcus’a baktı ama onun dikkatini babasına verdiğini fark etti. Sanki yapacağı ilk yanlış harekete müdahale etmek için bekliyordu. Fakat ilgisi o kadar gizliydi ki, Emily iyi bir gözlemci olmasaydı bunu kolay kolay fark edemezdi.

Neden diye düşündü Emily... Marcus, William’ın tokadını sırf vakit kaybetmemek için engellemişti. Emily’nin incinmesini umursayacak bir adam değildi. Görünen o ki yine umursamıyordu, amacı olsa olsa Emily’nin evlenmemekteki kararlılığını korumasını sağlamaktı. Kendinden iki kat daha iri bir adamdan dayak yemek ufak tefek bir kız için yeterli güçte bir caydırıcılıktı ne de olsa.

Emily, babasının yılan tıslamasına benzeyen sesini duyunca sıçradı. Bu sesi en son duyduğunda yediği dayağın etkisinden günlerce kurtulamamıştı. Sebebinin hatırlamıyordu bile.

“Ailemizi daha fazla küçük düşürmesen iyi olur,” dedi babası. Sonra iki parmağının hareketiyle ona gitmesini buyurdu ve sesli olarak buyruğunu yineledi. “Git gözüm görmesin seni!”

Emily, Helen’in söylendiğini ve kocasının onu teskin etmeye

çalıştığını işitti. İyi kalpli, cesur Helen oldum olası korumacıydı zaten. Fakat vücudunu yavaş yavaş kaplamaya başlayan titremeyi kontrol etmeye çalışan Emily, ona minnetini gösterecek kadar sakin değildi.

O kadar öfkeliydi ki...

Aile mi demişti babası? Hangi aile? Ludlow ailesinin hâlâ bir saygınlığı varsa sebebi sadece Emily olabilirdi. Babası bu aileye verdiği onca zarardan sonra hangi vicdanla ailesini küçük düşürdüğünü söyleyebilir ve daha da kötüsü buna inanabilirdi? Hangi hakla bir köpeği kışkışlar gibi onu göndermeye kalkışır-
dı. Üstelik Marcus'un yanında...

Sadece çığlık atarak kurtulacakmış hissinin veren boğazındaki yumruk anbean büyüyordu. Uğuldayan kulaklarıyla babasının Marcus'a "Sakın gözünüz korkmasın. Aslında onu zapt etmek çok da zor değil ve emin olun itaat etmeyi öğretmek benim işim," diye böbürlendiğini işitti. "Size karşı hırçınlık etmeye kalkarsa..."

Hakaretin gerisi Emily'nin kulaklarındaki uğultuya kurban gitti ve Emily kendini kaybederek babasının yüzüne "Sahiden kolay mı baba?" diye tısladı. "Ailesinden kalan serveti eşi olmayan bir kadının ayaklarına serip tüketen ve o kadının oyuncağı olan bir adamın sadece karısı ve kızlarını terbiye ettiğini düşünüp bununla böbürlenmesi sence de çok zavalıca değil mi?"

Yüzüne inmek üzere kalkan yumruktan sakınmak için Emily'nin tek bir saniyesi bile yoktu. Çaresizce gözlerini yumup o tanıdık acıyı hissetmeyi beklerken Marcus'un tüyler ürperten kısık sesiyle kendine geldi.

"Sakın!" dedi Marcus genizden gelen hırıltıyla karışık. Kolunu geriye doğru büktüğü Charles Ludlow'un üzerine çökmüştü. Emily çektiği acı yüzünden inleyen babasına şok içinde, ufak bir vicdan kırıntısı hissederek baktı ama bir erkeğin diğeri üzerindeki güç gösterisini bölüp bölmemekte kararsızdı. İşin aslı, her şeyden olduğu gibi aralarına girmekten de korkuyordu.

Marcus aniden, endişeli bir kararsızlıkla ne yapacağını bile-

meyen Emily'yi kendi arkasına çekerek gövdesini ona siper etti ve yine insani olmayan o sesle "Artık karar verildi," dedi. "O benim ve bana ait olana benden başkası elini süremez."

Zarar gören bir eklem ya da kemikten gelebilecek belki de en ürkütücü ses, Charles Ludlow'un bağrışından önce sessiz odada yankılanarak herkesi dehşete düşürdü.

Nefesi boğazına takılan Emily donakalmıştı. Helen'in küçük çığlığı, babasının "Kolumu kırdın!" haykırışları arasında küçük bir hayvanın iniltisi gibi zayıf fakat o anki havaya uygundu.

"Kırık yok, sadece ufak bir eklem zedelenmesi. Fakat bu, kolunuzu kırmadan önceki ilk ve son uyarımdı Bay Ludlow."

"Sen nereden biliyorsun, acıyı çeken benim. Seni buna pişman edeceğim..."

"Nasıl, kızınızla evliliğimize onay vermeyerek mi? Size tavsiyem bu küçük dersi aklınızın bir köşesine yazmanız Bay Ludlow."

Charles Ludlow inledi. "Pislik, kolumu kırdın!"

"Kırmadığımı söyledim ama ısrarcıysanız arzunuzu yerine getirebilirim."

Marcus'un tehdidini yerine getireceğinden korkan babasının zarar gören kolunu diğeriyle destekleyerek verdiği muhtaç görüntüden uzaklaşmaya çalışan Emily, gözlerini kapayıp arkasındaki masaya tutundu. Baş dönüyor ve babası inledikçe midesi bulanıyordu. Ve hemen acımasız bir iç ses *işte bu senin hatan* dedi. Hayır... Her şey için kendini suçladığı sürece başkalarını affetmek her zaman çok kolaydı. Oysa babası affedilmeyi hak etmiyordu.

Kararlılığı fiziksel sıkıntılarının kısmen ortadan kalkmasına neden oldu. Öte yandan Marcus '*o benim*' derken ne kadar korkunç görünürse görünsün, Emily dehşete kapılacağı yerde, ilk defa tattığı aidiyetle tuhaf bir huzura kavuştuğunu fark ediyordu. Tanrı korusun, bu onu kötü biri yapar mıydı?

Belki de...

"Üç gün sonraki dini törene kadar Leydi Cromer'in burada

kalmamı istiyorum. Yeni bir olay çıkartmanızı engellemek için onu evimde ağırlamam gerekiyorsa bunu da yapabilirim. Size güvenebilir miyim, Bay Ludlow?”

Charles Ludlow bir süre düşünüp sonunda başını salladı.

Olan biteni soğukkanlılıkla izleyen Neal, pazarlığın sona erdiğini tahmin ederek “Düğüne kadar Leydi Cromer benim korumam altındadır. Eğer başka bir şey yoksa hanımları biraz huzur bulmaları için kendi hallerine bırakmanızı istiyorum,” dedi.

Marcus hiç itiraz etmeden kapıya yürüdü. Neal, gitmeye ikna edene kadar Charles Ludlow’un tepesinde dikilmeye kararlı görünüyordu. Nihayet o da gitmekten başka çaresi olmadığını anlayınca Marcus’tan önce evden çıkan kişi oldu.

Emily ilk defa o zaman rahat bir nefes aldığını hissetti. Ama ciddi sorunları devam ediyordu. Marcus’un neden hâlâ gitmediğini anlamak için kapı tarafına baktığında adamın dikkatle kendisini izlediğini görmeyi beklediği söylenemezdi. Üstelik Emily’yi her zaman meraklandıran gizem perdesi olmadan, açık bir ilgi ve daha önce hiç görmediği hafif gülümsemesiyle birlikte izlerken... Bu tebessümü sıcak ya da samimi olarak adlandırmak komik bir hata olurdu, muhtemelen adamın sempatikliğinin sınırları bu kadardı. Ama inkâr edilemez bir biçimde eski soğuk gülüşlerinden çok daha sahiciydi. Hatta aralarında geçen derslikteki ya da çalışma odasındaki gibi sıcak yakınlaşmaları bir kenara bırakırsa, bu hafif tebessüm birçok açıdan devrim sayılırdı.

Emily nereye varacağını bilmediği bu bakışmanın daha fazla uzamasından endişe ederek “İyi günler Bay Harrington,” dedi. Kabalık ettiği kimin umurundaydı?

Marcus’un ilgisini kaybediği ani ve biraz ümit kırıcıydı. Bu yüzden “Beni yolcu eder misiniz, Leydi Cromer?” demesi Emily’yi şaşırttı. Onu bekletmeyi göze alamayarak Marcus’un yanına gittiğinde endişelerini başarılı bir şekilde saklamış sayılırdı.

Marcus tamamen yakınlaştıklarında hafifçe üzerine eğilerek

sadece onun duyacağı şekilde “Benimle evlenmek istemiyor musunuz?” dedi.

Böyle doğrudan bir soruya açıkça cevap verecek cesareti olmadığı için Emily gözlerini kaçırarak başını hayır anlamında salladı. Sadece babasına karşı çıkarken sarf ettiği sözlerinin arkasında durmaya çalışıyordu. Aralarındaki sessizlik sinir bozucu bir hal alana dek, Emily yere bakmaya devam etti ve nihayet başını kaldırdığında Marcus’un soğuk alaycılığıyla burun buruna geldi. Kanı damarlarında akan sıradan her insanı irkiltip, huzurunu kaçırarak bir ifadesi vardı.

Sonunda Marcus veda mahiyetinde başını salladı ve sessizce çıkmadan önce Emily’nin kafasını üç gün boyunca kurcalayacak sözleri söyledi.

“Bazen istemediğinize inandığınız şeyler, aslında kendinize söylediğiniz yalanlardır, Leydi Cromer. Gerçekleştğinde elde edeceğiniz tatmin, size gerçek doğanız hakkında çok değerli bilgiler verebilir... ve ben, bunu görmeyi fazlasıyla arzuluyorum.”

Onuncu Bölüm

Yeni Bir Düğün...

Emily gelinliğinin eteklerini düzelten Helen'in telaşına kapılmak üzereydi. Aslında işler şimdiye kadar yolunda gittiği için şanslılardı. En yakındaki mağazadan aldıkları gelinlik niyetiyle kullanacakları bej renkli elbisenin, Emily'nin üzerine oturması hiç kolay olmamıştı. Helen daha güzel ve beyaz renkte başka bir elbise seçtiğinde Emily ona hâlâ yasta olduğunu ve bej rengini bile giymekten utandığını söyleyince Helen çok öfkelenmişti. Elbette bu bir aksilik sayılmazdı. Aksilik, annesi ve kardeşinin kapris yumağında boğulmaktan kurtulamayacağını düşündüğü anlarda yaşadıklarıydı.

Annesi, Emily'yi babasını düşürdüğü durum için saatlerce azarlamış ve Emma da ona arka çıkmıştı. Hiç susmayacaklarını düşündüğünde araya giren Helen evindeyken kimsenin Emily'ye hakaret edemeyeceğini söyleyerek ikisini uyarmasaydı muhtemelen konuşmaya devam edeceklerdi.

Diğer sorun yeni elbise alabilecekleri mağazadan memnun kalmamalarıydı ki Emily onlara yeni kıyafet almalarına gerek olmadığını, dolaplarında onlarcasının bulunduğunu söylememek için kendini zor tutmuştu.

Tanrı biliyor ya, hiçbir şey kolay değildi. Önce kendini bu fikre hazırlaması gerekmişti ki hâlâ hazır olduğu söylenemezdi.

Marcus'un kafa karıştırıcı son sözlerini ne amaçla sarf ettiğinden emin olmamakla birlikte kelimelerin altındaki ima sürekli huzurunu kaçıyordu. Arzulamak derken ne tür bir arzudan bahsetmişti? Gerçekten istemediğini düşündüğü şey onunla evlenmekse, evlenmekten alacağı tatmin ne olabilirdi? Emily saf değildi ama kafasının almadığı şeyler vardı.

Yarın gece, Marcus, William'ın beceremediğini talep ettiğinde ne hissedeceğiyle ilgili az çok bilgisi vardı. Annesinin anlattıkları kulağından çıkmıyordu. Namuslu kadınların beklediği türden bir acı Tanrı'nın lütfu demişti annesi. Zevk sadece onaylanmayan kadınların beklediği günahkâr bir beklentiydi. O halde Marcus kendi alacağı tatminden bahsediyor olmalıydı.

Lanet olsun, keşke Helen ile konuşabilseydi ama ona William ile ilişkisinin iç yüzünü anlatmadığı için konuyu açmaya çekiniyordu. Ama bazen bu kadar telaşın, düşünmesini engellemesi bakımından iyi bir şey olduğunu da düşünüyordu. Böylece Marcus'a verdiği fiziksel tepkilerin, ikisi bir araya geldiklerinde neyle sonuçlanacağından endişelenmeye fırsat bulamıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun ama beyaz elbiseyle çok daha iyi görünebilirdin. Siyah sana yakışmıyor."

"Siyahın yakıştığı zarif kadınlardan olmadığımı biliyorum, Helen. Bu elbise benim için yeterli."

"Kast ettiğim bu değildi, biliyorsun. Saten kuşağını biraz daha içe alsam mı? Belin akıl almayacak kadar ince."

Emily hiç yeri olmadığı halde dayanamayıp gültümsedi. "Bundan bir sorunmuş gibi bahsediyorsun."

"Elbiseyi daraltmak zorunda olan ben olduğuma göre, evet büyük bir sorun."

Bir saat kadar sonra Emily'nin gelinliği kusursuz bir terziyle üzerine uydurulmuştu. Helen onu aynanın karşısına iteklediğinde Emily istemeden de olsa gelinlik içinde iyi görüldüğünü düşündü.

Emily'ye göre elbisenin en güzel yeri üstüne yapay inci çiçekleri işlenmiş krem rengi tülден robalı yakasıydı. Mayısın son

günlerini sürdükleri şu sıralarda York'ta hava yeterince ısınmamış olsa da elbisenin bileğe kadar inen kolları da aynı tülden dikilmiş ve bilekler minik fırfırlarla süslenmişti.

Helen'in göğsünün altındaki kalın saten kuşağı biraz daha içine alması iyi olmuştu. Bu sayede Emily'ye ilk başta çok bolmuş gibi görünen etek kısmı daha sakın bir şekilde aşağı dökülüp ayak bileklerine doğru su gibi akıyordu.

Saçlarını her zamanki gibi sıkı topuzlarından biriyle toplamıştı ve Helen'in daha modern bir saç tuvaleti ısrarlarını, hâlâ yas tutan bir dul olduğunu ona hatırlatarak engellemişti. Boyuna taktığı büyükannesinden kalan inci kolye ise tek aksesuarıydı.

Kilise, kasaba meydanında, bir önceki düğünündekine benzeyen kahverengi taş bir binaydı. Hiç yıkılmamış gibi görünen tek çan kulesiyle York'taki herhangi bir kiliseden farkı yoktu.

Emily kiliseye Marcus ile birlikte gideceklerini sanma hatasına düşmemişti. Kısa süren evlilik hazırlığı boyunca ve daha önceki tavırları göze alındığında Marcus'un son ana kadar ortalarda görünmeyeceğini zaten tahmin ediyordu. Fakat yine de kapıda boş bir arabanın beklemesi, kalbinde küçük bir sızıya sebep olmuştu. Onun dışında gayet sakın ve soğukkanlıydı.

Tören başlayıp da Emily babasının kolunda mihraba yürürken kısa süre önceki soğukkanlılığının yerini ne kadar denerse denesin üstesinden gelemediği bir panik hali almıştı. İleriye bakarsa işlerin daha kötüye gideceğini bildiği için gözlerini yürürken taş koridorda tıkırdayan saten ayakkabılarının uçlarından ayırmıyordu.

Ancak kaçınılmaz son diye bir şey vardı. Emily mihraba varıp, Marcus'a teslim vakti geldiğinde önce babasına baktı. Charles Ludlow'un sert bakışları, güneşi gökkuşağı renkleriyle içeri sızdıran vitray camlı pencereye sabitlenmişti. Kızını damada teslim ederken duygularıyla boğuşan sevecen bir babadan çok bu işin bir an önce bitmesi için sabırsızlanan herhangi biri gibiydi.

Emily ierlemeden – ki babasının kızgın olmasına hak ver-
mese de onu anlıyordu – teslim anını tamamlayacak cesareti
topladı ve mihrabın önüne çıkan tek basamağı adımı attı. Hâlâ
Marcus ile yzleşmemiştı.

Din adamı törene katılan az sayıdaki konuğı kimin düğü-
nnde olduklarını bir kez daha hatırlattıktan sonra evliliğın
erdemleriyle ilgili kısa bir konuşma yaptı. Bu konuşmayı daha
nce de dinleyen Emily duygusal bir fırtınanın içine girmek
zere olduğunu fark edip sakin soluklar almaya çalıştı.

Rahip “Ellerinizi birleştirin çocuklarını,” diyene kadar
Emily, Marcus’u görmekten gelmeye hazırdı. Ama bu rica ya da
emir, her neyse... Hayatımı birleştireceğı adamla birlikteliğının
mührü gibi bir şeydi. Emily bu anı ona bakmadan tamamlamak
istemediğini fark edip yüzünü Marcus’a doğıru kaldırdı ve nasıl
olduğunu anlamadan elleri bir araya geldi.

Çok sıcaktı ve... Aman Tanrım! O her zamanki gibiydi fa-
kat bir o kadar da farklıydı. Yüzünde ne bir gülümseme ne de
yumuşaklık olarak isimlendirilebilecek hiçbir iz yoktu. Yine de
Emily, Marcus’un gözlerindeki, tenini ısıtan ilgi parıltısını gr-
mezden gelemiyordu. Rahip yemini tekrarlamasını sylediğın-
de Emily, sesi titreyerek kendinden istenileni yerine getirmeye
alıştı. Becermiş olabilirdi ama olmayabilirdi de... İşin gereğı
ne söylediğini ya da sözlerin ne anlama geldiğini idrak edeme-
yecek kadar Marcus’un gözlerine takılıp kalmıştı.

Sıra Marcus’a geldiğinde zamanın akışı değıştı. İkiisi dışında
kalan her şeyin donduğı hissini verecek şekilde diğerk herkes
bulanık bir perdenin arkasında kalmış gibiydi. Saçmalık diye
düşündü Emily ama mantığıyla alay eden olağanüstü karmaşık
hisleri asıl saçmalığın bu anı sıradan olarak nitelemek olduğunu
syliyordu. Etrafında gelişenler güzel olduğı kadar, endişe ve
karnında kasılmalara sebep olan müthiş bir heyecan veriyordu.
Sanki kelimeler Marcus’un dudaklarından dkldkce ılık bir
bal gibi Emily’nin içine akarak birikiyordu.

Yeminler tamamlandı da, rahip “Gelini pebilirsin,” dedi-

ğinde Emily'nin gözleri büyüdü, Marcus'a sorarcasına bakmaya başladı. Ancak Marcus'un ona kelimelerle bir yanıt vermek gibi bir niyeti yoktu.

Kolunu kızın beline sarıp onu kendine yaklaştırdı ve tek eliyle başını arkadan kavradı. Ne kadar kaba ve uygunsuz bir tavır diye düşündü Emily... Bir kilisede hem de... Marcus başını biraz daha eğmeden önce karanlık gözlerini Emily'nin dudaklarına dikti ve onun anlamadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra ağzını kızın dudaklarına bastırdı.

Emily ne düşünürse düşünsün asla kendini bu ana hazırlamamıştı. İlk öpüşme üzerine fikir yürüttüğünü hatırlıyordu ama şimdi tecrübesiz varsayımlar, içinde bulunduğu anı tarif etmekte o kadar zayıf kalıyordu ki.

İlk temas yıldırımın toprağa değişşi gibi kavurdu dudaklarını ve Emily'nin boğazından inlemekle sızlanmak arasında bir ses yükseldi. Marcus'un sıcak ağzı sahipleniciydi. Emily'yi romantik hikâyelerdeki gibi pembe bulutların üzerine çıkartmak yerine ayaklarını sıkıca yere bastıran bir sahiciliği ve gücü vardı. Sanki ona hükmetmeye çalışıyordu. Fakat bir o kadar tatlıydı... Tatlı olduğunu düşünürken hayal ediyor da olabilirdi. Öyle yoldan çıkartıcı bir histi ki, Emily şaşkınlıktan veremediği tepkilerin içinde büyüyen karşılığını dışarı vurmak istiyor, ancak yapabilecekleri yüzünden kendinden korkuyordu.

Kıptırsız dudakları hafifçe hareket etmeye başladı, yine de yeterince cesur değildi. Marcus farkı anında hissederek başını kavradığı elini biraz daha sıkıştırıp Emily'yi teşvik etmeye karar verdi. Ağzı, dudaklarını içine alıp ezen, yeniden şekillendiren bir maharet ve aşinalıkla hareket ediyordu. Ve bu, içi müzikal bir mutlulukla dolan Emily'nin çekingen karşılığına bir nebze daha cesaret katması için yeterliydi.

Marcus onu biraz daha kendine çekerek vücutlarını birbirine iyice bastırduğında Emily bir kez daha inledi ve erkeğin göğsüne dayadığı elleri yukarı doğru uzanmaya başladı. Ne düşünüyor-du? Ona sarılacak mıydı? Evet... Bunu istiyordu ve Tanırım!..

ona sarılmak, ona karışmak ve daha fazlası olmak istiyordu. Dönüşmek üzere olduğu varlıktan hoşlanmıştı... Çünkü o cesur, cüretkâr ve özgürdü.

Marcus'un dudakları birden yumuşadı ve temaslarını kesmeden önce imzasını atarmış gibi dilini Emily'nin alt dudağına değdirdi. Sanki az önceki öpüşmelerinin etkisini atlatması kolaymış gibi, bu son temasla birlikte Emily eriyip gidebilirdi.

Şaşkın gözleri ancak kollarına tutunarak ayakta durabildiği erkeğin yüzünü araştırıyordu. Marcus ise ciddi olduğundan daha fazla, şaşırmış görünüyordu. Emily düşünmeye korkarak onun da bu öpücükten hoşlandığına ihtimal verdi ve büyük bir zafer kazanmış gibi hissetmekten kendini alamadı. Gerçek anlamda bir öpüşmenin böyle güzel ve çarpıcı bir şey olduğundan haberi yoktu. Peki bu kadar güzelse neden sadece saniyeler sürmüştü?

Etrafındaki hareketlilik dikkatini çekmeseydi Emily saatlerce bir öpücük üzerine düşünüp işin sihrini çözmeye çalışırdı. Ancak törenin bittiğini anlamasını sağlayan taş yapıda yankılanan sesler kulağında giderek büyüdü ve Emily utanarak toparlanması gerektiğini hatırladı.

Birkaç dakika içinde etrafı insan çemberiyle çevrili bir halde tebrikleri kabul ediyordu. Gelenlerin bir kısmı okuldan tanıdık-tı ama diğerlerini daha önce hiç görmemişti. Herkes ikisi adına ne kadar memnun olduklarından bahsediyor ve Emily bunu son derece komik buluyordu. Yine de ne şartlar altında evlendikleri düşünülünce insanların incelikli olmayan düşüncelerini kendilerine saklaması iyi bir şeydi.

Tebrikleri almaya devam ederken göz ucuyla Marcus'un biri sarışın, diğeri de esmer iki kadının yanında olduğunu gördü. Kim olduklarının önemi yoktu, önemli olan evliliklerinin ilk dakikalarında Marcus'u elinden aldıklarıydı. Kısırılık gülleri gibi göğsüne oturduğunda Emily ilk kez tadını aldığı bu berbat hissin kalbini nasıl kırdığını ve içini ona ait olmayacak kadar vahşi hislerle doldurduğunu fark ederek şaşırdı. *Sana ait olan*

sadece senindir diyen sesi ne daha önce duymuş, ne de orada olduğunu farkına varmıştı.

Son derece çarpıcı ve bir o kadar huzursuz edici his, Marcus kadınlardan esmer olana sarılıp, yetmezmiş gibi saçlarını öptüğünde kaynar bir öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Aman Tanrım! Küt tırnaklarıyla avuç içlerine kanlı hilaller çizdiğini umursamadan yumruklarını sıkarken mantıklı düşünemediğini göremeyecek kadar kendini kaybetmişti.

Bu yüzden Helen kulağına fısıldadığı sözleri duyduğunda sıçradı. “Kocanın kardeşinin canı sıkılmış gibi... Neden korktun?”

Emily hızla toparlandı. “Korkmadım, boş bulundum sadece. Az önce kardeşi mi dedin sen?”

“Hı hı, Sophia Harrington... Kardeşi olduğunu bilmiyordun değil mi? Seni onları öyle ilgiyle izlerken görünce aklına yanlış şeyler getirmemen için açıklama gereği duydum.”

Emily utanarak “Öyle bir şey yapmıyordum,” dedi ama Helen’i inandırmayı beceremedi.

“Daha sonra sana onlar hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Artık eve gitme vakti geldi. Bildiğin gibi büyük bir düğün yemeği yapılmayacak ama akşam yemeğine ailen de katılacak.”

“Sen de gelecek misin?”

Helen şefkatle kolunu okşadı. “Elbette geleceğim. Harrington’ların o koca şatosuna girme fırsatını asla kaçırmam. Ah, kocan da geliyor. Merak etme, biz de Neal ile arkadaki arabada olacağız.”

Emily, Marcus’un geldiği yöne bakmadan çıkışa doğru döndü. O olmadan kiliseden ayrılmayacaktı elbette ama hevesle onu beklediğinin düşünülmesini istemiyordu. Ancak, yalnızca Marcus yaklaştığında titreşmeye başlayan hassas telleri kendi besteledikleri şarkıyı çalmaya başlamışlardı bile. Emily nefesini kontrol ederek başını hafifçe arkaya çevirdi ve Marcus’un siyah ceketinin içine giydiği gümüş şeritli gri yeleğinin düğmeleriyle burun buruna geldi. Onun kadar heybetli bir adamın yüzüne

bakmak için başını biraz daha kaldırması gerektiğini unutmamalıydı.

“Eve gitmek için hazır mısınız?” dedi Marcus rahat bir tavırla.

Onun gibi rahat görünmeyi isteyen fakat beceremeyen Emily “Evet,” diye geveledi ve birlikte dışarıda ikisini bekleyen arabaya yürüdüler.

Daha önce bindiğinden daha büyük olan, içi abanoz ağacıyla döşenmiş son derece lüks araba Emily’nin Marcus’a şüpheyle bakmasına neden oldu. Onun zengin olduğunu tahmin ediyordu fakat ilk defa zenginliğinin boyutları hakkında kafa yoruyordu.

Uzun ve sessiz bir süre boyunca Emily ikisi hakkında düşünme fırsatı buldu. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün ikisini bir aile tablosu içinde görmeyi başaramıyordu. Bunun sebebi iletişim eksikliği olmalıydı ki Emily kendi üzerine düşeni yapması gerektiğini düşünerek “Akşam yemeğinde ailemi misafir edeceğinizi duydum,” dedi.

“Memnun olmadın mı?”

Emily telaşa başını iki yana salladı. “Onu kastetmedim. Sadece...”

Marcus’un yüzüne nefes kesici, kafa karıştırıcı ve nihayetinde akılları baştan alıcı çarpık bir gülüş yerleştiğinde Emily sıradaki kelimelerini unutup susmak zorunda kaldı. Fakat Marcus - bakış açısına göre kibarlık ya da kabalık ederek - onun yerine cümlesini tamamladı. “Sadece sohbet etmeye çalışıyorsun... Onları davet ettim çünkü ailen fazla ısrarcı ve olması gerekenin yarısı kadar bile alıngan değil. Beni mecbur bıraktılar.”

Bu kadar açık olmasına gerek yoktu. Emily içerlediğini gizlemek için pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Marcus’un hassas kalpler için doğru adam olmadığını unutturması gerekirdi. Bu yanılgıya düşme nedeni büyük ihtimalle kilisedeki öpüşmeleri idi. Oysa Emily bir erkeğin toplum içinde ve yalnızken takındığı tavırların birbiriyle örtüşmediğini bilecek kadar çok şey yaşamıştı.

Yolculuğun devamı bir noktadan sonra Emily'ye huzur veren bir sessizlik içinde geçti. Büyük demir bir kapıdan geçtiklerini görene kadar Emily dalgınca dışarıyı izliyordu ama o andan itibaren gözünü dört açarak yeni evi Kinglypark hakkında fikir sahibi olmaya karar verdi ve kıvrımlı yol boyunca gözünü etrafındaki ağaç kalabalığından ayırmadı. Bazı ağaçları daha önce hiç görmemişti ve bu, tanımadığı kuş türleriyle karşılaşabilme ihtimali olduğunu düşündürüyordu. İçinden *harika* diye geçirdi. Şimdiden kendini hafıflemiş hisseden Emily gamsızlık edebilmesini sağlayan bir ilgi alanı olduğu için mutluydu.

Emily'nin Marcus'un ev arazisindeki zenginlik karşısında yaşadığı şaşkınlık büyük avluya geldiğinde yerini şoka bıraktı. Helen şato derken abartmamıştı. Mavi-gri blok taşlarla inşa edilmiş büyük yapının tam altı kulesi ve sayısız kubbe biçimli penceresi vardı. Avluyu ortadan bölen onlarca basamaklı mermer merdiven ana kapıya uzanıp mermer çitlerle birleşerek binanın ön cephesiyle avlu arasına bir sınır örüyordu. Emily atların tıkırdayan ayak seslerinin susmasıyla birlikte durduklarını fark edip yerinde kıpırdandı ve görüş alanı dışında kalan yerleri de incelemek için az önce açtığı pencereden dışarıya başını uzattı.

Evi incelemeye kapıldığı için avlunun ortasındaki yuvarlak, devasa havuz dikkatinden kaçmıştı. Havuzun içinde mitolojik iki varlığın savaşını temsil eden heykelin boyutu düşünüldüğünde Emily dikkatsizliğine kızmadan edemedi. Kesinlikle hiçbir detayı kaçırmamalı ve ilk fırsatta malikânenin tüm sınırlarını incelemeliydi.

Kurnaz tüccarlar gibi ellerini ovuşturmak üzereyken arabada yalnız olmadığını hatırlatan kıpırtı üzerine Emily utanarak koltuğuna yaslandı.

Marcus bariz bir ilgiyle onu inceliyordu. Emily herhangi bir şey söyleme ihtiyacı hissederek "Eviniz çok güzel," dedi ve ekledi. "Görgüsüzlük etmek istememiştim."

Marcus cevap vermeden önce kapıyı açan arabacı, portatif

merdiveni arabaya dayadı. Önce inen Marcus'tu. Ayağı yere basar basmaz da elini Emily'ye uzatıp dışarı çıkmasına yardımcı oldu fakat indikten sonra elini bırakmadı. Aman Tanrım! Öpüşmelerinden sonra ilk kez birbirlerine dokunuyorlardı ve bu temasın diğeriyle kıyaslandığında ne kadar masum kaldığının hiçbir önemi yoktu. Görünüşe göre Emily için ona yeniden dokunabilmenin sarsıcı etkisi bir süreliğine unuttuğu uyarılmayı geri getirmişti. Belki de artık aralarındaki potansiyel ortaya çıktığı için tek bir temasla bile, kıvılcım sıçrayan barut kadar sakın kalabiliyordu.

Aman Tanrım, sadece elleri birleşti diye kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlar, hisleri oradan oraya zıplayan yarım akıllı bir oğlak yavrusu gibi çıldırırsa bir adım daha ileri gittiklerinde olacakları düşünmeye korkuyordu.

Merdivenlere geldiklerinde Emily'nin eli çoktan serbest kalmıştı. Aynı anda hem hayal kırıklığı hem de memnuniyet hissedebildiği için Emily endişeliydi. Biliyordu ki bu sadece bir nezaket gösterisiydi. Emily evlendikleri gün William'ın insanlارın yanındayken elini sıklıkla tuttuğunu, ancak yalnız kaldıkları ilk anda canına okuduğunu nasıl unutabilirdi ki?

Birkaç adım önünden yürüyen kocasının - ki kocası olduğuna hâlâ inanamıyordu - kapıdaki orta yaşlı uşağı bir şeyler söyledikten sonra Emily'yi başıyla selamlayıp evin içinde kaybolması, heyecanın yerini daha sakın hislerin almasına neden oldu. Fazla sorgulamasına gerek yoktu, erkeklerin düğün gününde bile yapacak önemli işleri olurdu.

Bir saat kadar sonra artık ona ait olan odaya yerleşen Emily, odanın bir hanımın zevkine göre elden geçirildiğini memnuniyetle fark etti. Her şey bordo ve altın renklerin ağırlığında fazla kasvetli görünmesine rağmen eşyalar kusursuz bir zevkle seçilmiş görünüyordu.

Emily akşam yemeğine gelinliğiyle inmeyi düşünüyordu. William'ın yasını tutmanın uygunsuzluğuna rağmen bir yıl geçmeden renkli giysilerine dönmek vicdanen rahatsız ediciydi.

Ayrıca sandıklardaki kıyafetleri arasından birini seçmek ve hazırlanmasını beklemek de işine gelmiyordu. Bu nedenle gelinlik en iyi seçenektir.

Yemeğe bir saat kala, aynanın karşısında nasıl görüldüğünü kontrol ederken tıklanan kapının ardından Helen başını içeri uzattı. Arkasından içeri girmeye çalışan genç hizmetçi, mahcubiyetle onu engelleyemediğini açıklamaya çalışırken, Emily kıza başıyla işaret ederek çıkmasını buyurdu ve Helen'ı içeri aldı.

"Kıza pislik gibi davrandın, Emily. Çocukken de böyle bunun havadaydı."

Sahiden öyle mi yapmıştı? Kendini savunmadan "Farkında değildim," dedi.

"En kötüsü de bu zaten. Seni çözene kadar sevgime mi yoksa nefretime mi layık olduğunu anlayamamıştım."

Emily gülerek ona pencere kenarındaki uzun koltuğa oturmasını işaret etti.

"Burası gerçekten saray gibi."

"Fark ettim. İyi ki geldin Helen. Annemin evlilik öncesi sohbetlerinden birini kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Helen ikisi adına da yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma ama ailene tahammül etmek hiç kolay değil." Birden duraksadı ve merakla gözlerini kıstı. "Sence annen hâlâ seni huzursuz edebilecek önerilerde bulunabilir mi?"

"Anlamadım."

"Diyorum ki... Artık bekâr, genç bir kız değilsin. Annenin sana ilk geceyle ilgili daha önce anlattığı şeyleri dinlemen için bir neden yok. Tabii Martha Ludlow korkunç hikâyelerinin üzerinden geçmek isteyebilir."

Emily "Korkunç hikâyeler anlattığını nereden biliyorsun?" derken merakını gizleyemedi.

"Anneler her zaman böyledir. Benimki ilk birliktelik hakkınca da öyle endişe verici şeyler anlatmıştı ki, Neal'ın beni rahatlatması tam bir gün sürmüştü." Anılarına kapılıp gülümseyen Helen tekrar konuşmaya başladığında yüzünde tatlı bir pembe-

lik vardı. “Geçirdiğimiz harika geceyi hatırlıyorum da sonunda sabrettiği ve beni düşündüğü için ona bir kez daha âşık olmuştum.”

Ah... Emily bu sohbetin varacağı noktayı görerek ortaya atacak yeni bir konu düşündü fakat sonra belki de hayatında en çok güvenilebileceği kişiyle yapacağı hayati bir konuşmanın her şeyi daha iyiye götüreceği fikri aklına yatar gibi oldu. Belki de ona bakire olduğunu söylemeli ve günlerce süren gerilimin yaşattığı ruhsal yükün bir kısmını üzerinden atmalıydı.

“Bana anlatmadığın ne var Emily?” dedi aniden Helen.

Hislerini o kadar çok belli ediyor muydu sahiden? İlk düşüncesi inkâr etmek ve konuyu kapatacak herhangi bir şey söylemekti. Emily asla yeterince cesur biri olamamıştı. Ancak genelde fazla yüzünü göstermeyen cesareti bugün galip gelerek dudaklarındaki mührün kırılmasına sebep oldu.

Gözlerini kaçırarak “Helen...” diye mırıldandı. “Biz William’la... hiç... Bunu söylemek çok zor...”

“Söyle tatlım. Seni eleştirecek ya da tenkit edecek değilim. Biz önce arkadaş, sonra da birbirinin halinden anlaması gereken iki kadınız.”

Emily’nin kadın olmak hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de “Biliyorum,” dedi.

“O halde.”

Emily aniden “Biz William’la o işi... hiç yapmadık,” diyerek içinde gittikçe büyüyen sıkıntıyı tek ve kısacık bir cümleyle dile getirdi.

“Hangi iş?”

“O iş işte, anlasana!”

Helen’in şaşkınlığı başka şartlar altında olsalar kahkahalarla gülmesine neden olabilirdi. Emily’nin kolay kolay kahkaha atmadığı düşünüldüğünde gerçekten görülmeye değer bir andı.

“Sen ciddi misin?”

“Evet... Onun bir sorunu vardı. Yani... William o işi yapmayı başaramıyordu.”

Emily anlayış, acıma ve biraz da gültümseyişle yüzü tarifsiz şekillere giren Helen'ın normale dönmesini sabırla bekledi. "Özür dilerim, bunu hiç beklemiyordum. Peki sen hiç yapmadın mı? O işi..."

"Helen az önce söylediğim gibi... Yapmadım. Doğduğum gündükü kadar bakireyim."

Helen, Emily'nin iki elini birden tutarak üzerine eğildi. Bilge ve güvenilir havası, yola gelmek için hevesli birini kendi safına çekebilirdi. İfadesi gibi sesi de güven vericiydi. "Bana her şeyi anlat ve bu sefer atladığın hiçbir şey olmasın. Sonra ne yapacağımıza bakarız."

Emily hikâyesine başlamadan önce derin bir nefes aldı ve kısa süren evliliğini, tüm yüz kızartıcı hatıralarını azaltabilmeyi umarak Helen'a içini dökmeye koyuldu.

"Çok üzgünüm, Emily," dedi Helen dakikalar sonra. Gözlerinde biriken öfke yaşlarını silerek uzun uzun soluklar aldı, tam sakinleşmiş gibi görünürken tekrar öfkeye kapılıp söylenmeye başladı. "Öyle birinin daha fazla yaşamaması iyi olmuş. Umarım cezasını çekiyordur."

Evet, bunu geride bıraktığı dakikalar içinde defalarca duymuştu. İtirafı her ikisi için de sarsıcıydı. Helen gibi, evlilik tecrübesi kendisine âşık bir adamla tattığı huzur ve tutku üzerine olan birinin, Emily'nin yaşadıklarını kolayca sindirmesi düşünülemezdi. Kaldı ki Emily de bunu beklemiyordu. O, sadece bu geceyle ilgili aklındaki endişeler ve soru işaretlerden kurtulmak istiyordu.

"William'la ilk gecemiz düşünüldüğünde bu gece beni endişelendiriyor, Helen. Bakire olduğumu senden başka bilen yok. Küçük düşürücü bu sohbeti seninle bile zor yapıyorken Marcus'a nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Yerinden kalkıp odanın merkezindeki halının üstünde ağır ağır daireler çizen Helen aniden durdu. "Elbette söylemelisin. Bu senin kendini iyi hissetmen için gerekli, hayatım."

"Biliyorum vicdanen..."

“Viddandan bahsetmiyorum, Emily. Balıkların üremesi hakkında her şeyi biliyorken kendinden bihaber olman çok sinir bozucu. İlk ilişki biraz nazik olmayı gerektirir. Eğer kocan bakire olduğunu bilmezse canını yakabilir ve onun cüssesinde bir adamın senin gibi ufacık bir kıza...” Helen devamını getiremeyip ellerini yüzüne kapadı.

“Aman tanrım, bunu nasıl anlatabilirim ki?”

Onun neden bahsettiğini gayet iyi anlayan Emily de tam o sırada yüzünü kaplayan parmaklarının arasından “Lütfen devam etme!” diye sızlandı.

Sonra ikisi aynı anda gülmeye başladılar.

“Ama bilmen gerekiyor. O iş pek kolay değil... Bay Harrington’ın seni arzuladığı ortada. Tecrübeli bir adamsa - ki öyle olduğuna eminim - daha dikkatli davranacaktır ama korkarım ki her koşulda biraz canın yanabilir.”

Az önceki tespit Emily’nin ellerinin arkasına sakladığı yüzünü ortaya çıkarmasına neden oldu. “Beni arzuladığını da nereden çıkardın?”

Helen’in iç çekişi sabırsızdı. “Bunu kilisedeki herkes biliyor, Emily. Kimse bir din adamının burnunun ucunda o şekilde öpüşmez.”

Emily’nin ağzından son derece uysal bir “Ah!” nidası döküldü.

“Evet, ah... Seni istiyor ve bu hem iyi hem de kötü bir şey. Bana öyle bakma, gözlerin o şekilde açmadan da yeterince büyüken zaten... Bak, kötü derken söylemek istediğim sabırsızlanarak nazik davranmayı unutabileceğiydi. Öte yandan seni arzulaması, sonunda alacağı hediye düşünerek daha kibar davranacağı ve bütün hünerlerini üzerinde göstereceği anlamına da gelebilir. Çünkü sen memnun olursan o da memnun olacaktır.”

“Anlıyorum.”

Aralarına uzun bir sessizlik girdi. İkisinin de yüzü alev alev yanıyordu ve birbirlerine bakamayacak kadar utanmışlardı.

“Emily... En başından beri yaşamak zorunda kaldıkların da

dahil her şeyi senin için kolaylaştırmak isterdim. Kötü bir öğretmenim. Özellikle de bu gibi konularda. Bilirsin ben her zaman erkek gibiydim, âşık olmam ve Neal'ın bana hissettirdiği bütün kadınca şeyden müthiş zevk alıyorum olmam bir mucize. Ama seninle ilgili emin olduğum bir şey var, tatlım. Sen Marcus Harrington'da umudu görüyorsun ve içimden bir his, onun hiçbir konuda seni yüzüstü bırakmayacağını söylüyor.”

Emily'nin gözleri işaret vermeksizin doldu. Eğer kapı çalınıp hizmetçisi içeri girmeseydi ağlamaya başlayacağından emindi.

“Efendim, akşam yemeği yarım saate kadar hazır olacak. Öncesinde saçlarınızı yapmamı ister misiniz?”

Helen, Emily'yi kısa boylu tombul hizmetçiye kibar davranmaya teşvik etmek için olsa gerek başını salladı. Hayatı boyunca hiç kimseye kaba tek bir hareketi bile olmayan birini ikaz etmek için ne kadar gereksiz bir tutum olsa da, Emily arkadaşına güven verecek şekilde başını oynattı ve kıza “Çok memnun olurum,” dedi.

Yarım saat sonra aşağı inerken aklında hâlâ cevaplanmamış sorular ve endişeler vardı. Buna rağmen Helen'in; onun Marcus'a yüklediği anlamla ilgili sözleri kafasındaki farklı nitelikteki sorulara yanıt veriyordu. Belki de diye düşündü Emily... Belki de gerçekten Marcus onun umuduydu.

Akşam yemeğinden sonra herkes odasına çekildiğinde Emily umut etmekle ilgili hızlı karar verdiği kesinlikle ikna olmuştu. Marcus yemekte öyle soğuk ve kibirliydi ki Emily'ye de ailesine de zor katlanıyor gibiydi. Onları küçümsediğini bilmek, buna gözleriyle şahit olmakla aynı şey değildi.

Emily odasına çekilmeden önce annesinin, yeni kocasının eskisini aratacağını söylerken ne kadar kendinden emin ve hoşnut görüldüğünü hatırlayarak öfkeye kapıldı ve ailesini hemen o anda kapı dışarı etme arzusu duydu.

Keşke Helen onu rahatlatmak için yanında olabilseydi.

Onunla konuştuğunda içini rahatlatan şeyler o gittiğinde gözüne büyük meselelermiş gibi geliyordu. Kaldı ki öyleydi de...

Heyecanı ölümüne neden olacaktı. William'la evliliklerinin ilk gecesinde hissettiği korku bu geceki beklentilerinden kaynaklanan korkuyla aynı değildi. Bilinmezlik her ikisinde de vardı ama Emily şu anda kocasını memnun edememe endişesinin ne demek olduğunu daha iyi anlıyordu. Üstelik Marcus'a olan kızgınlığının da sakinleşmesine yardımcı olduğu söylenemezdi.

Yaptığı sıcak banyo rahatlatacağı yerde, Marcus'un her an içeri gireceği korkusuyla kâbusa dönmüştü. Kısmen giyinik olsa dahi onunla bu halde yüzleşme düşüncesi hâlâ korkmasına neden oluyordu. Geceliği bir önceki gibi beyaz ama önündeki karmaşık şeritlerin arasından görünen göğüs dekoltesiyle biraz daha cüretkârdı. Dümdüz bir şekilde sırtına ve göğüslerine dökülen saçları, yüzden fazla kez fırçalandığı için pırl pırlırdı. Kısacası kocasının beklentilerini karşılayacak ve onu memnun edecek kadar elden geçmiş sayılırdı.

Emily aynadaki yansımaya dikkatle bakarak yüzündeki kusurları daha yakından incelemeye başladı. Senelerce kullanmaya mecbur kaldığı kremler, çillerin bir kusur olduğunun kanıtıydı. Fakat Emily onlarla yaşamayı öğrenmişti. Ela gözleri gecenin beklentisiyle daha iri ve yüzü pespembeydi ama bu pembelik ona güzellik katmaktan öte köylü kızların sıradanlığını vermişti. Bu gece sahip oldukları için Tanrı'ya şükretmek Emily'nin içinden gelmiyordu çünkü ilk defa bu kadar gösterişsiz olduğu için mutsuzdu.

Güzel bir kız olsaydım Marcus bana daha kibar davranırmıydı diye zavallica bir soru belirdi zihninde. Muhakkak daha sıcak davranırdı... Fakat sonra, onun odasından çıkan nefes kesen sarışına güzelliğinin hatırına bile olsa hiç de kibar davranmadığını hatırlayıp, Marcus'un nezaket kriterlerini asla anlayamayacağını kabul etti.

Helen kilisedeki öpüşmede arzuyu gördüğünü söylemişti. Oysa Emily, Marcus'un o sarışını öperken ne kadar tutkulu ol-

duğunu ve asıl arzusunun ikisi arasında cereyan ettiğini yemek sırasında düşüncelerle boğuşurken fark etmişti. Kilisedeki öpücük sadece dudaklarının birbirine dokunduğu, Emily'nin aklını başından alsa da Marcus için basit bir temastan öteye gidemeyecek bir ritüel olmalıydı. Ne yazık ki Emily bu gece kadınlık görevini, kocasını istediği gibi baştan çıkartamayacağını bilmenin zavallılığı ile yerine getirecekti.

İnce sabahlığına sıkıca sarınıp odanın ortasına doğru ilerledi. Odada ana kapı haricinde başka kapı olmadığı için gözleri sürekli oraya kayıyordu. Marcus'un odası yakınlarda mıydı acaba? Emily saatin gece yarısına gelmek üzere olduğunu görüp ziyaret vaktinin yaklaştığını fark ettikçe kafasındaki sorular ve korkular artıyordu.

Artık ayakta dikilip beklemenin yorucu ve komik olduğunu fark edip şifonyerin önündeki pufa oturan Emily saç fırçasını eline aldığı sırada odanın kapısı yavaşça açıldı ve Marcus kendine has havasını da taşıyarak içeri girdi. Üzerinde akşam yemeğinde giydiği lacivert pantolon, beyaz gömlek ve akıl sır ermeyen çekiciliği vardı.

Emily yutkunarak, Marcus'un adımları ikisini biraz daha yaklaştıran kadar bekledi. En nihayetinde Marcus odanın ortasında bir yerde durup başını hafifçe yana kırdı. Emily yere düşerken çıkardığı tok sestten, elindeki fırçanın kayıp gittiğini anlayabildi ama gözlerini Marcus'tan başka bir yere çeviremiyordu.

Marcus ise aldığı tek ve derinden nefesi verirken kirpiklerinin altından kızı süzüyordu. Kalın ama kısık sesiyle "Bu oda fazla sıcak," dediğinde Emily titremeye başladı.

"Üşüyor musun, Emily?"

Aman Tanrım, onun ağzından adını ikinci kez duyuyordu ve bu basit, son derece gerekli ayrıntının hiç beklenmedik fiziksel etkileri vardı. Emily kalbindeki çarpıntıyı değil, öpüşürken de hissettiği karnındaki kasılmayı düşünüyordu o sırada.

Marcus onu ne hale getirdiğinden habersizmiş gibi köşedeki sehpanın üzerinde duran içi atıştırmalık yiyeceklerle dolu ta-

bak ve bir şişe şarap bulunan tepsiyi işaret ederek “Otur ve ye,” dedi. “Aşağıda tabaklarına dokunmadın.”

Evet, yemediği doğrudu fakat onun bunu fark etmiş olması inanılmazdı. Marcus ona bir kere bile bakmış mıydı sanki? Emily boğuştuğu duygular yüzünden gözlerinin dolduğunu hissedip bakışlarını ondan kaçırdı.

“Bir şeyler ye, Emily.”

“Aç değilim.”

“Eminim ki açsın. Otur ve ye.”

Emily bu çarpışmayı kazanamayacağını bildiği için masaya doğru yürüdü ve irice bir çileği ağzına attı. Hissettiği gerginlik açlığını bastırıyordu. Fakat küçük bir dilim ekmek ve peyniri de yiyip kadehteki şaraptan ağzı dolusu bir yudum aldı. Yan gözle Marcus’un hâlâ olduğu yerde durduğunu görebiliyordu.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.”

“Şimdi yanıma gel.”

Talimatlarla arasının iyi olması, kendinden istenileni sorgulamadan yerine getirmesini kolaylaştırıyordu. Emily yavaşça Marcus’a doğru ilerledi. Çıplak ayakları halının kısa tüylerine gömülüyor ve tamamen hassaslaşan duyuları sayesinde Emily çıkan sesi bile duyabiliyordu. Bu biraz ürkütücüydü. Eğer şu anda böyle hassassa birbirlerine dokunduklarında neler hissedeceğini kestiremiyordu zira.

Karşılıklı durdukları an, sadece ikisini ağırlayan bu oda, loneliness, sıcaklık ve az sonra yaşanacakların ağırlığı Emily’nin bariz olanı tam anlamıyla idrak edişine sahne oldu. Artık onun karısıydı ve ölüm ikisini ayırmadığı sürece Marcus’a aitti... Ve Marcus da ona... Sadece ona.

“Kafandan ne geçirdiğini merak ediyorum.”

Emily telaşla başını iki yana salladı. “Sadece bu anı düşünüyordum. Yani...” Sözlerinin devamı gelmedi.

Marcus’un dudaklarında tehlikeli güzellikte bir gülümseme belirdi. “Öyle olmasını tercih ederim, Emily. Şu an sadece bunu

düşünmelisin.” Parmaklarının tersiyle kızın saçlarını boynunun arkasına atıp sabahlığını omuzlarından aşırđı ve yere düşmesini sağladı.

Bu kadar hızlı olması iyi bir şey miydi? Kayıp giden ipeğin ayağının dibindeki birikintisine bakarken, Emily sıradaki parçanın üzerinde biraz daha kalması için dua ediyordu. Ne yazık ki - ya da neyse ki - duası kabul olmadı. Her şey normal bir evliliğin ilk gecesinde olması gerektiği gibi ilerliyordu.

Geceliğinin ince satenden göğüs şeritleri, Marcus’un becerikli parmakları sayesinde çözüldükçe her seferinde daha fazla şerit aşağıya sarkıyordu. Emily gittikçe meydana çıkan tenini kaplayan kızarıklığın ilginç yolculuğunu izlemeye öyle kapılmıştı ki başını kaldırıp Marcus’un gözlerine bakması biraz zaman aldı.

Marcus, geceliğin göbek kısmına kadar uzanan şeritleri açarken gözlerini Emily’nin yüzünden ayırmıyordu ve tepeden baktığı için kapalıymış gibi görünen gözlerindeki ifadeyi yakalamak mümkün değildi. Sadece dudaklarında o çarpık gülüşün izleri vardı. Kendi deli gibi heyecanlıyken onun bu kadar sakin kalabilmesi karşısında utançla perçinlenen heyecanının giderek büyüdüğünü hisseden Emily tekrar başını önüne eğdi.

Acaba çıplak vücudu için ne düşünecekti. Emily ufak tefekti. Göğüsleri onun kadar küçük biri için ancak olması gerektiği kadar dolgundu. En azından küçük olmadıkları ve diri göründükleri için şanslıydı. Hatları belirgin olmasına rağmen kalçası yüzyıllardır kadınlığı ve doğurganlığı simgeleyen yuvarlaklık ya da genişlikte değildi. Bir erkek kadından ne beklerdi ki? Emily en azından Marcus’un onu zayıf bulmaması için dua edebilirdi.

Öyle heyecanlı ve öyle gergindi ki vücudu zaman zaman anormal şiddette titriyor, karnından başlayarak parmak uçlarına kadar bütün vücudu karıncalanıyordu.

Sonunda çapraz saten kuşağın tamamı açıldığında Marcus işaret parmaklarıyla her iki askıyı tutup yavaşça aşağıya bıraktı ve ipek kumaş hiç sorun çıkartmadan yerdeki sabahlığın üzeri-

ne yığıldı. Emily'nin dudakları arasından süzülen uflama Marcus'un iç çekişine karışırken odada sıcak rüzgârlar esiyordu.

Şu anda sadece bir kadın ve bir erkektiler.

Marcus birkaç adım uzaklaşıp avını pusuya düşüren vahşi bir hayvan gibi Emily'nin etrafında dönerek, çıplak vücudunu fütursuzca incelemeye başladı. Emily ise o durumdayken asla onunla göz göze gelmesi gerektiğini bildiği halde Marcus'un adımlarını takip edebilmek için başını hareket ettiriyordu. Marcus artık ne yeterince sakin ne de ilgisizdi. Öyle tutkulu bakıyordu ki Emily maruz kaldığı sıcaklık yüzünden her an eriyip gidebilirdi. Çıplaklığını gizleme dürtüsünü bastırarak kendini ona teslim etmenin kadınlık görevi olduğunu ve az sonra olacıklara rağmen masumiyetinin onu asla bırakmayacağını düşünmek saflık olurdu.

Masum olan biri kendisine böyle bakan bir adamdan köşe bucak kaçardı. Oysa Marcus'un gözlerinin gerisindeki tutku büyüdükçe, Emily korkuyla karışık bir şehvet ve kelimelerle anlatılmaz bir istekle doluyordu.

Marcus etrafında dönmeyi kesip bir adım gerisinde durduğunda Emily kaskatı kesildi. Onu arkasında hissetmek fakat görememek kör bir çaresizlik demekti. Yani daha da beter ve bir o kadar baştan çıkartıcı... Ondan yayılan sıcaklık çıplak sırtını ısıtırken tüm vücudu yavaş yavaş aynı ateşten nasibini alıyordu. Marcus aralarındaki mesafeyi kapatmaya karar verip vücutları neredeyse birbirine değecek kadar ona yakınlaştığında, Emily'nin imkânsız derecede hızlanan solukları başının dönmesine neden oldu ve Marcus destek olmak için arkasındaydı.

Ona dokunuyor, kolunun üzerinden ipeksi bir yumuşaklıkla geçirdiği elini Emily'nin göğüslerinin arasındaki vadiye sürüyordu. Parmaklarının dışıyla hassas tenini okşarken öyle nazikti ki bugüne dek onun karanlık soğukluğuyla boğuşan Emily duyguları da okşanmış gibi hissediyor ve bu, hiç beklenmedik şekilde kalbini ısıtarak ağlamak istemesine neden oluyordu.

Derken Marcus'un parmakları, sağ göğsünün altına uzanıp

yukarı doğru bir daire çizmeye başladı ve sonunda Emily'nin göğsünü büyük avucuyla kaplayıp hafifçe sıktı. Emily'nin ne ağzından kaçan iniltiye, ne de vücudunu teslimiyetle ona bastırıldığını fark etmesini engelleyen kendini kaybedişine bir çaresi vardı.

Kulağının dibindeki kısık gülüş Marcus'un kendi kontrolünü içgüdülerine bırakmadığını söylüyordu. Yavaşça dudaklarını Emily'nin boynuna dokundururken de kız aynı gülüşü teninde hissedebiliyordu.

Marcus'un sıcak dudakları, kızın ince boynunun zarif hattı boyunca ateşten bir iz bırakarak kulağına ulaştığında, Emily kulak memesindeki dişlerin verdiği ani hazla bir kez daha inledi ve bu ses Marcus'un vahşi tepkisiyle karşılık buldu. Marcus, Emily'nin az önce okşadığı göğsünü sertçe sıkarken baş parmağı, sertleşen göğüs ucuyla oynuyordu. Nefesi en az Emily'ninki kadar sığıdı.

"Çok güzel..," derken iltifat etmiyor sanki kendi kendine konuşuyordu.

Marcus parmaklarıyla Emily'nin göğsüne yaptığı şeye devam ederken diğer eli göğüs kafesinden aşağıya, oradan da göbek deliğine doğru ağır ağır inmeye başladı. Dokunduğu her nokta bir akımına kapılıyor ve geçtiği yerlerdeki ince tüyler ürperiyordu. Birden, Emily onun neyin peşinde olduğunu dahi anlamadan erkeğin parmakları kendisinin bile elini değdirmeye cesaret edemediği kadınlığına ulaşmış ona dokundu.

Emily bıçak keskinliğindeki bu zevke hazırlıklı değildi. Aslında buna zevk denilebileceğinden bile emin değildi. Çok anyıdı ve acıyla hazzı aynı anda hissettiriyordu. Emily çaresizce bir bacağına diğerinkinin üzerine atmak isteyince Marcus onu engelledi. "Uslu dur, hoşuna gidecek," derken kısık sesi kulağa müzik gibi geliyordu.

Buna rağmen Emily kıpırdamaya devam etti. Tek bir sözle yola gelemeyeceği kadar sıra dışı hisler içindeydi ve zevk diğerlerine korkunç bir güçle baskın gelmek üzereydi. Emily onu

bağlayan baskıyı, annesinin düzgün kadınların ilk gecelerinde zevk, beklememeleriyle ilgili sözlerini hatırladığı için bu zevke karşı koymak istiyordu.

Marcus'un bunu bilmesine imkân yoktu ama anlıyormuş gibi artık daha yumuşak ama hâlâ çok baştan çıkartıcıydı. Boyununu emerek, göğüs ucunu ve kadınlığındaki duyarlı noktayı okşayarak Emily'nin aklını başından alıyordu.

“Gevşe biraz.”

Kimse birine gevşemesi için emir veremezdi, bu çok gülünçtü. Gelgelelim Marcus bunu yapıyor ve bir şekilde işe yaramasını sağlıyordu.

Ona uymaktan başka çaresi olmayan Emily cevaben bir kedi gibi mırıldandı. Çıkardığı ses utanç verici ve kabul edilemezdi. Aslında Marcus'un kollarına kendini bırakışı ve ona verdiği dokunma izni utanmakla ilgili hassasiyetlerini büyük ölçüde ortadan kaldırmalıydı.

Görünen o ki kaldırmıştı da, çünkü Marcus'un parmakları günahkâr dokunuşlarını keserek tekrar göğüslerine doğru çıkarken Emily yoksun kaldığı zevke duyduğu ihtiyaçla başını hafifçe Marcus'a çevirdi. Onu öpmek istiyordu fakat bunu itiraf etmekten de hislerinin anlaşılmasından da ödö kopuyordu.

Marcus yavaşça onu kendine çevirdi. Yine kirpiklerinin arasından ve yine gizemini koruyarak bakıyordu. Acaba ne düşünüyordu? Hayır... Emily bu konuda meraklı davranmaması gerektiğini hissederek başını eğmeyi istedi ancak Marcus izin vermedi.

Avuçlarıyla kızın yüzünü kaldırıp her bir detayını aklına kazımak ister gibi onu izlerken son derece şeytani görünüyor. Sanki bir günah daveti ve bir zevk vaadiydi... Öyle ki, kutsal değerlerle yetişmiş de olsa Emily ona kapılıp gidebilir ve bundan pişman olmazdı.

Tanrı korusun, böyle düşünmesi doğru değildi. Ama... Marcus başparmaklarından biriyle dolgun alt dudağını ovuşturup, diğer parmağıyla pembeleşen yanağına dokunurken Emily bütün kutsal değerleri gözden çıkartabileceğini hissediyordu.

“Benden korkuyor musun, Emily?” İğneli ses tonu ve meşum bakışı tam da öyle olmasını umduğunu ima ediyordu.

Emily yalan söylemektense cevap vermemeyi tercih etti. Fakat Marcus ne düşündüğünü ve daha fazlasını biliyormuş gibi gülerек Emily’nin dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

Emily şaşkınlığını yaşamaya fırsat bulmadan Marcus’un elleri Emily’nin beline doğru kavislenen sırtını geçip kalçalarına kaydı, onu kendine iyice bastırdı. Aman Tanrım! Bunu sorma nedeni daha fazla korku vererek gücünü kanıtlamak istemesi miydi, yoksa Emily’nin zayıflığını mı vurgulamaya çalışıyordu? Belki de her ikisi birden.

“Yüzünü bana çevir, Emily.” Başka bir emir daha...

Emily başını eğmekten vazgeçip istenileni yaptı. Marcus çenesinin altından tutarak yüzünü yaklaştırdığında nemli dudakları aralandı ve fark etmeden öpmek için ne kadar istekli olduğunu ortaya koydu. Birbiriyle çarpışan duygularını bastırabilmeyi bir türlü beceremiyordu.

Biliyordu ki kilisedeki öpüşme bu loş odanın mahremiyetinde yaşanabileceklerin basit bir provası olabilirdi sadece. Bunu düşünerek dudaklarını yaladı ve dişlerini alt dudağına geçirdi.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadenin yerini vahşi bir sertlik alan Marcus, yavaşça başını eğdi ama öpmek yerine dudaklarını kızın boynuna bastırıp ısınan tenini diliyle okşadı. Emily onun kendini son anda kontrol ettiğine yemin edebilirdi. Eli, Emily’nin ağır saçlarını sırtının arkasına dökerken, ipek yumağın içinden tarak misali geçen parmakları kıvrıldı ve böylece kızın başını kavrayıp boynunu istediği şekilde yana kırmasını sağlayacak bir kontrol sağladı.

İplerin kendi elinde olmasından hoşlanıyordu.

Tam da bu düşünceyi destekler gibi Emily tamamen ona esir olmuş durumdaydı. Marcus’un aheste öpüşleri boynunda omuzlarında ve kulağında kalıcı olmayan izler bırakıyordu. Tadına bakmaktan keyif alıyor olmalıydı çünkü Emily’nin boynunu emerken parmakları kasılıyor, boğazından kısık ve erkeksi

memnuniyet sesleri geliyordu. Dudakları hafif ama tutuşu kesinlikle sertti ve Emily bütün bu süre boyunca kendini ona yaslananın güvenine mi yoksa aynı sebeple hissettiği tehdide mi odaklanacağını bilmiyordu. Hiç önemi yok dedi içindeki cesur bir ses, o sadece Marcus'un dudaklarını arzuluyordu.

Marcus erkeksi kalçasını daha sıkı ittiğinde Emily karnına değen belirgin sertliğin ne olduğunu anlayarak aynı anda hem huzursuzluk hem de tuhaf bir uyarılmaya inledi. İşte Emily'nin onu tutan utanç iplerinden kurtulma anı, Marcus'un yumuşaklığını tamamen kaybettiği sırada söylediği sözlerdi.

“Seni başka hiç kimsenin yapamadığı şekillerde doyuma ulaştıracağım ve Emily... Sadece bunu düşüneceksin.”

Aman Tanrım!

Dudakları aniden ve kabaca birleştiğinde Emily hem sözlerin hem de dokunuşun hissettirdikleri yüzünden ilk öpüşmelerinde olduğu gibi yıldırım çarpmışa döndü. Fakat bu sefer izleyici kalabalığının olmayışı Marcus'un gölge gibi üzerine çöken arzusuyla daha yoğun bir haz almasına neden oluyordu. Emily düşmemek ya da daha fazla yakınlaşmak için ellerini Marcus'un gömleğinin yakasına geçirip parmak uçlarına yükseldi. Marcus'un tecrübeli öpüşüne beceriksizce ve çekinerek karşılık vermeye başladı.

Canı hem yanıyor, hem de daha fazlasını arzuluyordu. Marcus'un sıkı kolları arasında, sert dudakları hassas etini ezip, dişleri sıcak bir acı bıraktıkça Emily gittikçe özgürleşiyordu.

Marcus'un dili dudaklarının arasından ağzının içine kaydığında Emily inanamayarak bir kez daha inledi. Fakat aralarındaki çoğu şey içgüdüsel oldu. Emily kendi dilinin ona verdiği karşılığı ve Marcus'un alt dudağını ısırarak istemesine neden olan dürtüyü başka türlü açıklayamazdı. Vahşi, geri dönülmez ve sıradan bir anda kabul edemeyeceği utanmazca hisler içinde lav gibi kaynıyordu.

Marcus'un elleri vücudunun her yerindeydi. Göğsünü sıkıp parmağıyla ucunu ovalarken diğeri kalçalarını okşuyor, uyluğundan tuttuğu bacağı kendininkine doluyordu.

Sonunda ayrıldıklarında, sebebi nefes almaya ihtiyaç duymalarıydı. Solukları birbirinin aralık dudaklarının içine dolarken kesinlikle ikisi de sarsılmış görünüyordu.

Hayatının en sıra dışı ve en müthiş tecrübesini yaşamamanın sarsıntısıyla, Emily deli gibi dönen başını Marcus'un omzuna gömüp kendine gelmeyi dener. Onun sınırsız teninden yayılan erkeksi kokuyu içine çekti. Öyle baştan çıkartıcı bir kokuydu ki bu, insan yüzünü kokunun kaynağına gömüp diliyle tatığında da aynı hissi verip vermeyeceğini öğrenmek istiyordu.

Ne var ki Marcus onu yatağa doğru geriletmeye başlayınca Emily telaşa kapılarak etrafını görmeye çalıştı. Kısacık bir süre sonra sırtüstü yatakta yatıyordu. Marcus'un tüm heybetiyle ayakta durup onu izlemesinden daha büyük bir haksızlık olamazdı. Buna rağmen Emily, kendi çıplakken onun bütünüyle giyinik oluşundan utanmazca bir keyif aldığını kendinden saklayamıyordu.

Marcus'un ifadesi gizemliydi. Ve bir o kadar da baştan çıkartıcıydı. Öyle ki, Emily vereceği tepkilerden utanarak bacaklarını birbirine bastırıp göğüslerini koluyla kapatmaya bir nevi mecbur kaldı.

"Bu oyuna başlarsan ben kazanırım, Emily. Rahatla ve kendini bana göster."

Emily başını iki yana salladı. "Yapamam..."

"Eminim yapabilirsin." Sesinde belirgin bir sertlik ve gizli imalar vardı.

Emily dirsekleri üzerine doğrularak "Ne?" diye sızlandı.

"Böylesi daha iyi."

Çıplaklığını tekrar Marcus'un gözleri önüne serdiğini fark ettiğinde Emily yeniden saklanma cesaretini kendinde bulamadı. Marcus hayranlığını gizlemeye gerek bile duymuyorken, erdemli davranarak boş bir çabaya girmesine gerek yoktu.

Marcus gömleğini bir kerede üzerinden çıkartıp attığında Emily'nin boğazından hıçkırır gibi bir inleme yükseldi. Onu daha önce birkaç kez gördüğünden daha çıplak değildi ama bu sefer olacakların beklentisi, karşısındaki manzaraya aklının ala-

madığı büyüleyici bir çekicilik katıyordu. Belki de ilk defa hislerini perdelmeden ve ona sahip olmanın hakkıyla baktığı için böyle cüretkârdı Emily.

Öyle güzeldi ki... Bir erkeği – özellikle onun gibi güçlü bir erkeği – güzel olarak nitelemenin yanlış birçok tarafı olabilirdi ama Emily sahip olduğu cazibeyi anlatabilecek yeterince etkili bir ifade bulamıyordu.

“Eğer öyle bakmaya devam edersen ilk gecemiz çok uzamadan sona erecek.”

Emily aldığı son nefesi hızla dışarı bıraktı ve “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Dileme.”

Ağır ağır pantolonundan da kurtulurken gözlerini bir an olsun Emily’nin yüzünden ayırmıyordu. Emily ise bu gerginliğe daha fazla dayanamayarak gözlerini sımsıkı yumdu. Ta ki yatak Marcus’un ağırlığıyla çökene kadar...

Artık ikisi de çıplaktı ve evliliklerini kutsamalarını engelleyen tek şey zamandı. O halde Emily’nin ona bakire olduğunu söylemek için vakti kalmamıştı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Üzerine doğru eğilen Marcus’un yüzüne baktı ama dudakları tekrar birleştiğinde kelimeler çoktan yolunu kaybetmişti.

Öpüşmeleri sertti, aceleciydi ve fazlasıyla ateşliydi. Vücutları birbirine dokunmadan Marcus tamamen üzerini örtecek şekilde onu kaplayarak hapsedmişti. Çok sıcaktı... Öpüşmeleri giderek hararetlenirken tutku daha da artıyordu. Emily, dudaklarının arasından kayan dili bu sefer daha hızlı kabulleniyor, ona aynı coşkuyla karşılık veriyordu.

Marcus kontrolü elinde tutarak yatağa dayalı elini vücutlarının arasına sokup kızın göğsünü kavradı. İnleyerek kollarını ona dolayan Emily, erkeğin omuzlarındaki ve sırtındaki gergin kasları hissedebiliyor, onu daha fazla arzuluyordu. Teni pürüzsüz ve çok sıcaktı. Ona dokunmak, öpmek ve nihayetinde tadını almak tarifsiz, arkası kesilmeyen bir haz dalgası yaratarak öpüşlerindeki şiddetli derinliği artırıyordu.

İyice vahşileşen öpüşmeyi sonlandıran Marcus oldu. Nefes nefeseydi ve yüzünde anlaşılmaz bir gülümseme vardı. Yan taraflarında kalan şömine ateşinin ışık oyunları yüzünde ürkütücü şekiller meydana getiriyordu, ya da bu tamamen kendi ifadesiydi.

“Böyle olacağını biliyordum,” derken sesi tıpkı yüzündeki ifade gibi gizemliydi. Sanki aklından geçirdiği şeyi onaylamıyor gibiydi.

Emily sözlerin ne anlama geldiği hakkında fikir yürütemeden, Marcus onun alt dudağını dişleri arasına alıp ağır ağır emmeye başladı. Emily kendini tadımlık bir lezzet gibi hissetmekten haz duyacağını asla tahmin edemezdi. Sanki Marcus’un üzerinde denediği her şeyi kabullenmek için var olmuştu. *Saçmalık* diye düşündü ve kendine gelmeyi istedi, fakat Marcus izin vermedi. Marcus dudaklarını yeniden birleştirmek yerine boynuna ve oradan da omuzlarında yumuşak öpücükler bırakarak gittikçe aşağıya ilerledi. Emily artık düşünemiyordu. Marcus avuçlarına aldığı iki göğsünü yukarı kaldırarak göğüs uçlarından birini emmeye başladığında ise Emily kendini tamamen kaybetmiş sayılırdı.

Emily zevkin çığlık attırabileceğini asla tahmin edemezdi. Marcus göğüs uçlarını çekerek, emerek ve ısırarak tadarken iniltilerini engelleyemiyor, kıvrılıp kasılan vücudunun kontrolünü sağlayamıyordu. Kıpırmızı bir şehvet bulutunun içindeydi ve aldığı nefeste bile zevk zerreciklerinin tadı vardı.

Marcus dudaklarıyla büyüleyici baştan çıkartma oyunlarına devam ederken Emily bacaklarının birleştiği yerde önce onun parmaklarının dokunuşunu, sonra da o parmaklardan birinin içine girerkenki basıncını hissetti. Ağzı konuşamayacağı kadar kuru olmasaydı bile ani şehvet dalgasıyla kasılan boyun kasları konuşmasına izin vermezdi.

“Çok ıslak ve çok yumuşak,” diye fısıldadı Marcus. Sesi daha önce hiç bu kadar hırıltılı ve insani olmaktan uzak değildi. Emily bacaklarını kapatmaya çalışınca Marcus tek seferde onları sonuna kadar ayırdı ve içine bir parmağını daha soktu.

Emily'nin içinde huzursuz edici, fakat beklentiye sokan bir his birikiyordu giderek. Derinden iniltileri, Marcus'un içinde gidip gelen parmaklarının ritmi arttıkça sıklaşıp şiddetleniyordu. Çektiği ıstırapla dolu zevk yetmezmiş gibi, Marcus sertleşen göğüs uçlarını sırasıyla yalayıp emmeye kaldığı yerden devam ettiğinde karnının ortasında çöreklenen basınca direnemeyen Emily çılgık attı ve yumuşak yatağa iyice gömüldü. Yaptıkları öyle iyi hissettiriyordu ki sanki utanç bariyerleri yıkılmıştı.

Başını kaldırıp tepkilerini izleyen Marcus ise alenen gülüyor ve giderek daha da sertleşiyordu. Değişen bir şeyler vardı, Emily vücudundaki farklılığın ve fiziksel tepkilerinin gücü karşısında savunmasızdı.

Marcus tekrar dudaklarına uzanıp onu ilkel bir iştahla öpmeye başladı. Parmaklarının ritmi hızını azaltırken Marcus'un boğazından bir inilti yükseldi ve alnını kızınkine yasladı.

"Seni hemen şimdi almamı ister misin?"

Emily kasılarak geri çekilmeye çalıştı. Önce ona söylemesi gerekiyordu ama parmaklarını yavaşça geri çeken Marcus sertliğini nemli kadınlığının girişine bastırınca sesi boğazına takılıp kaldı, vücudunu şiddetli bir titreme aldı.

"Sakin ol," dedi Marcus öpülmekten kabaran dudaklarını okşayarak. "Hoşuna gidecek."

Aniden yüklenmesiyle içine bir bıçak sokulmuş gibi hissedenden Emily çılgık attı. Hiç işaret vermeksizin ortaya çıkan acı gözyaşları yanaklarından ağır ağır akıyor ve Emily kendini geri çekmek için çabalıyordu. İçinde bulunduğu durumda doğru olan tek şey, annesinin dediği gibi düzgün bir kadın olarak payına düşen acıyı almış olmasıydı. Fakat tutkuyu tadıp zevki hissettikten sonra payına düşenin acı olması ıstırap veriyordu.

Yaşadığı şok yüzünden kendi içine döndüğü için Emily Marcus'un artık hareket etmediğini biraz geç fark etti. Sımsıkı kapattığı gözlerini aralayıp Marcus'un sorgulayan gözlerine baktı ve titreyen dudaklarını ısırdı. Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Kızacak mıydı? Daha önce söylemediği için onu suçlayacak mıydı?

Korktuğunun aksine Marcus “Gececek,” diye fısıldadı ve ıslak yanağını hafifçe okşadı. “Bana güven, Emily.”

Sebebini hiçbir zaman anlayamayacaktı ama Emily ona güveniyordu. “Özür dilerim,” dedi kendini mecbur hissederek.

“Şişşt... kıpırdama, daha kötüsü olmayacak.”

Emily tekrar başını salladı.

“O kadar ıslaksın ki beni kolayca içine alabildin. Şimdi senin için zevki geri getireceğim.”

Emily’nin dudaklarında titrekleme bir gülümseme belirdi. Birden cüreti artmıştı. “Bu iyi olur.”

Marcus kirpiklerinin altından ona bakarken ciddiydi. Sanki o da Emily gibi acı çekiyor ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Tanrı aşkına, elmacık kemiklerinin üzerine gölgesi düşen kirpikleri ne kadar uzun ve kemik yapısı nasıl da kusursuzdu.

Marcus yavaşça kıpırdanmaya başladı. Emily ona söz verdiği için hissettiği huzursuzluğa rağmen hiç tepki vermemekte kararlıydı. Bir süre sonra Marcus ağır bir ritimle içinde gidip geliyordu. Artık o kadar da kötü değildi. Emily, içinde sürtünmenin sebep olduğu bir ısının yükseldiğini ve çok yeni tanıştığı zevkin geri gelmeye başladığını hissetti. Marcus çok büyüktü ve içini kabul edebileceğinden de daha fazla dolduruyordu. Buna rağmen hiçbir şey olması gerektiğinden az değildi.

Her şey bir yana, Marcus ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bazen tamamen içinden çıkıyor, sonra kasıkları birbirine değene kadar sertçe kendini içeri itiyordu. Tutturduğu ritmin şahane etkisi kendini göstermeye başladığında Emily yükselen iniltilerini tutmayı bırakıp, yokuş aşağı düşen bir misket gibi kendini bıraktı.

Kollarının üzerine yükselen Marcus, karanlık gözlerini bir saniyelik bile ondan ayırmadan, giderek daha hızlı ve daha sert hareket ettikçe, Emily her salınımında yatak başına doğru yükseliyordu. Şehvet artık sadece şehvet değildi. Zevk o ana kadar hissettiklerinden çok daha öteye geçmişti.

Marcus’un ilkel ritmi neredeyse vahşi denecek bir hal almak üzereydi. Emily bu istila arttıkça tek eliyle Marcus’un kaslı ko-

luna yapışıp diğeriyle yatak başındaki demirlerden birini tutuyordu. Başını arkasındaki yastıkların arasına gömerken boynu geriliyor, körük gibi inip kalkan göğsü delice çarpan kalbine dar geliyordu.

Değişen bir şeyler olduğunun farkındaydı. Düşecekmiş yükselirken güven bulmak için Marcus'un gözlerine baktı, "Marcus" diye inledi. Sonra inleyişi onun adını sayıklamaya döndü ve Marcus eğilip bir çırpıda dudaklarına yapıştı. Ellerinden biri vücutlarının birleştiği yere uzanıp Emily'nin en duyarlı noktasını tatlı tatlı okşarken kızın inleyişleri kesik çığlıklara dönüştü.

Marcus'un teşvik eden sözleri daha önce kimsenin duymadığı bir müzik gibiydi. "Benim için boşal, Emily," diyordu. "Seni tutuyorum."

"Bırakma beni, tamam mı?"

"Bırakmayacağım. Şimdi bacaklarını belime dola."

Emily söylenileni hemen yaptı ve sanki olabilmesi mümkünmüş gibi Marcus daha derinlerine girdi. Bu sırada parmaklarının oyununu sürdürerek Emily'yi şimdiye kadarkinden daha da güçlü tepkiler vermeye teşvik ediyordu.

Ve ansızın bir şeyler olmaya başladı. Zevk, erişebildiği son noktaya dokunup kendi özünden aldığı bir parçayı Emily'nin içindeki en hassas yere bırakıyor ve zerreler halinde her bir yana dağılıyordu... Ve nihayet bulanık zihninde ateşlenen bir havai fişegîn görüntüsü belirdi ve sonunda onu kesin zirveye taşıyan patlama gerçekleşti.

Emily bütün vücudunu sarsan arkası kesilmeyen haz dalgaları içinde titremeye devam ederken Marcus'un erkeksi iniltileri de giderek yükseliyordu. Sonunda Marcus da doyuma ulaşp kaskatı kesildi ve vücutları birbirine tamamen kenetlendi. Çok özel bir andı. Emily, Marcus'un karnındaki kasılmaları kendi vücudunda duyabiliyor, onun zevkini kendininmiş gibi hissediyordu. Bu yakınlık öyle mutluluk vericiydi ki Emily, kollarıyla onu sımsıkı saran Marcus'un terden nemlenmiş omzuna ıslak bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Marcus

dirseklerinin üzerinde yükselip Emily'nin mutluluk pembesiyle renklenen yüzünü süzdü. Yine ciddiydi fakat az önce paylaştıkları mahremiyet Emily'nin bu ciddiyeti fazla büyütmesine izin vermiyordu.

“Dudakların kıpkırmızı.”

Emily bunu duymayı hiç beklemiyordu. Başını sallayıp onu sessizce onaylamaktan başka bir şey gelmedi elinden. Ve bir de dudaklarını diliyle ıslatmaktan...

Marcus'un gözlerinin karardığı bu loşlukta bile belli oluyordu. Yeni bir öpüşme beklentisine girmesine neden olan içgüdüleriyle Emily'nin dudakları aralandı, zaten hızlı olan solukları daha da hızlandı. Tanrı aşkına, içinde yeniden sertleşip büyümeye başlayan şeyi hissedebiliyordu.

Marcus ansızın üzerinden kalkıp yana yuvarlandı. Bir saniye sonra ayaklarını yere basıp sırtı Emily'ye dönük vaziyette öylece oturdu.

Emily bu ani harekete şaşırmasına rağmen gözleri onun bir anatomi harikası olan sırtına takıldı, fakat hemen kendine geleerek yüzünü görmeye çalıştı. Onu öfkelendirenin ne olduğunu merak ediyordu. Bakire olduğunu söylemediği için öfkelenmesi bir seçenektir ve eğer öyleyse Emily hayatın adaletsizliğine lanet etmek istiyordu. Kimse fiziksel masumiyetin bir suç olduğunu iddia edemezdi.

Nihayet Marcus ayağa kalktı, boynunu iki yana esnetip ensesini ovdu. Çıplaklığından rahatsız olmayacak kadar kendinden emindi ve Emily öyle olduğu için şanslı mıydı yoksa değil miydi, açıkçası bilmiyordu. Tanrı korusun, bu adam günahın ta kendisiydi.

Günah demişken... Emily çıplak olduğunu da aynı anda hatırlayıp berbat bir halde dağılan yataktan aşağı sarkan örtünün ucunu hızla üzerine örttü. Marcus dönmeden önce tam vaktinde hareket edebilmişti.

Marcus hiç acele etmeden ve Emily ile yüzleşmeden yatağın biraz ilerisindeki pantolonuna uzandı. Sanki bir şey için kendine vakit kazanıyordu. Sakinleşmeye mi çalışıyordu acaba? Ya

da öfkesini bastırmaya... Emily pantolonu giymeden önce onu bütünüyle karşısında görme şansına eriştiğinde gözlerine inanamadı. Marcus'un erkekliği bütünüyle uyarılmış durumdaydı ve Emily'ye onu içine alarak büyük bir iş başardığını düşündürecek kadar büyüktü.

Neyse ki hiçbir zaman şoka girip gözlerini olmadık şeylere diken biri olmamıştı. Başını kibarca diğer tarafa çevirip giymesi için ona vakit tanırken, deli gibi çarpan kalbini sakinleştirecek bir çaresi yoktu.

Birkaç saniye sonra Emily üzerine düşen karaltıdan Marcus'un yatağa yaklaştığını anladı ve ona bakma cesaretini buldu. Üzerinde sadece pantolonu varken – ya da yokken – yeterince cazibeliydi. Eğilip ellerini Emily'nin iki yanına koymasaydı da onu heyecandan öldürme potansiyeline sahipti zaten.

Sanki Emily'nin aklından geçenleri biliyormuş gibi Marcus'un yüzünde o çarpık, tehlikeli gülümseme belirdi. Sanki her şey bu haliyle çok sıradanmış gibi parmaklarının dışıyla Emily'nin pembeleşen elmacık kemiğini hafifçe okşayıp dalgın bir seyirle çenesine indi. Gözleri kızın dudaklarında takılıp kalmıştı ve Emily onun hızlanan soluklarını ayırt edebiliyordu. Yaklaşan öpüşmenin izleri, fırtına öncesindeki yüklü havanın ağırlığı gibiydi, onu ürperen teninde hissedebiliyordu.

Beklenti cesareti körükledi, Emily davetle dudaklarını aradı. Fakat beklediği öpücük gelmedi. Gözlerini Emily'nin dudaklarından ayıran Marcus yine kirpiklerinin altından ve yine öldüren cazibesıyla Emily'nin gözlerine baktı. Başparmağı kızın dudaklarının arasından girerek nemli iç kısmını okşadı, ıslaklığı dudaklarına yaydı ve “Bu gecelik dinlenebilirsin, Emily,” dedi.

Ne?

Emily kafasını toparlayıp onun ne söylediğini idrak edebildiğinde Marcus çotkan odayı terk etmişti bile.

On Birinci Bölüm

Huzursuz Başlangıçlar...

Marcus kahvaltı öncesi yaptığı sabah gezisinde hem atının hem de kendi sınırlarını fazlasıyla zorlamıştı. Zinde hissetmek istediğinde kendini yormak her zaman işe yarardı.

Kahvaltıdan önce yarım saati olduğunu görerek çalışma odasına geçmeye karar verdi. Mecburi yeni ortaklığın son durumuyla ilgili üzerinden geçmesi gereken bazı detaylar vardı ve Marcus bazı sebepler yüzünden gecikmek istemiyordu. Fakat sandalyesine oturduğunda kafasının hesaplarda yazanları göremeyecek kadar dün gece olanlarla takıldığını fark ederek arkasına yaslandı.

Dul karısı bakire çıkmıştı. Bunu fark ettiği ilk ana geri döndüğü her seferinde hemen hemen aynı şaşkınlığı hissediyordu. Kızın çekingenliğinin altında yatan sebebin fiziksel masumiyetinden çok, ona karşı hissettiği korku olduğunu düşünmüştü.

Marcus onun üzerinde baskı kurmayı seviyordu. Ona korku hissettirmek en büyük keyfi değildi elbet, ancak sıralamada iyi bir yere sahip olabilirdi. Çünkü Emily'nin bugüne kadar bunu hak ettiğine dair kesin yargıları olmuştu. Açık konuşmak gerekirse o yargılardan hâlâ kurtulmuş değildi. Emily'nin her ölüm-lüyü sıra dışı tepkiler vermeye zorlayan bazı nitelikleri vardı.

Aklını kaçırmış gibi davranan William buna bariz bir örnek-

ti. William hiçbir zaman dürtüst oynayan bir adam olmamıştı ama uzun zamandır hareketlerinde belirgin bir düzelme vardı. İşle daha çok ilgilenerek, unvanına ve topraklarına karşı sorumluluk sahibi davranarak Londra'da da saygınlığını büyük ölçüde geri kazanmıştı. Oysa yoldan çıkma eğilimlerinin tekrar ortaya çıkması evliliğiyle birlikte olmuştu. Marcus onun kendini yeniden uyuşturmaya başlamasının suçunu bütünüyle genç karısına atacak kadar kör değildi. Ancak çoğu zaman fitili ateşleyecek küçük bir kıvılcım yeterli gelirdi. Zaten William'ın kontrolünü kaybetmeye doğal bir yatkınlığı vardı ve bu her zaman başına işler açmıştı.

Kendini karısına kanıtlamak istemesi sıra dışı değildi. Zira erkekler böyleydi. Her konuda zayıflıklarını kabullenseler bile, söz erkekliklerine geldiğinde kanıtlamak zorunda oldukları şeyin imkânsızlığını umursamazlardı. William, Emily'nin soğuk cazibesinden ne kadar tahrik olduğunu Marcus'a anlatırken kesinlikle gerçek hislerinden bahsediyordu.

William, Emily'nin yatak becerilerinden bahsederek sıra dışı olmayan entrikalarından birini daha çevirmişti. Marcus'un aklına bu yalanla ilgili iki sebep geliyordu. Ya karısını üstü kapalı biçimde kötüleyerek onu Marcus'un gözünde değersizleştirmek istemişti. Düşününce başarılı bir taktik olduğu söylenebilirdi. Marcus, Emily'nin sadakatsizliğinden neredeyse şüphe duymamıştı.

Ya da cinsel cazibesini Marcus'un gözüne sokarak onu takıntı haline getirmesini istemişti. Böylece aralarındaki ilişki potansiyelini ortaya çıkartacaktı. İkisini bir araya getirmek için gösterdiği son çabanın, onları suçüstü yakalamak için tezgâhlanmış bir oyun olduğuna Marcus daha ilk anda karar verdiğini hatırlıyordu.

Ancak William'ın düştüğü çok büyük bir yanılgı vardı. Ne kadar cazip olursa olsun, Marcus asla dayısının karısına elini sürmezdi.

Şimdi böyle söylemek kolaydı tabii. Mevcut durumu hatır-

ladığında Marcus az önceki düşüncesine gülmek istedi. Dün gece dayısının eski karısını yatağa atmış ve iliklerine kadar boşaldığı düşünülürse bundan büyük zevk almıştı. Evlilik sadece maske ya da bir kulptu. Sonuç itibarıyla William'ın en büyük endişesi gerçekleşmişti, yani Emily artık Marcus'un kadınıydı.

Bu düşünce içinin erkeksi bir memnuniyetle dolmasına neden oldu. Kolay kolay sızlamayan vicdanı, Emily bu kadar tatlı olduğu sürece de sızlayacak değildi.

Dün gece birçok bakımdan inanılmazdı. İçine girene kadar onun bakire olduğunu anlamama sebebi, kendini yaptığı işe son derece kaptırmış olmasıydı. Eğer o kadar tahrik olmasaydı parmaklarıyla onu hazırladığı sırada ne kadar sıkı olduğunu fark eder ve şüphelenebilirdi... Oysa fark edebildiği tek şey onun ne kadar ıslandığı ve o yumuşaklığa kendini gömmek için Marcus'un ne denli sabırsızlandığıydı.

Kızın vücudu harikaydı. Onu boğulmaktan kurtardığında ıslak çamaşırının sardığı güzellik hakkında ufak tefek fikirleri olmuştu tabii ama dokunmak ve çıplaklığını hissetmek çok farklıydı. Avuçlarını ancak dolduran güzel göğüslerinin yumuşaklığı ve tadı aklını bir anlığına başından almıştı. Onun kadar ufak tefek birinin böyle bir hazineyi saklaması etkileyiciydi. Onu arzulayarak geçirdiği günler boyunca dürtülerini harekete geçiren, kızın tavırlarındaki aşılmayı talep eden mesafe ya da hüznü gözlerindeki gizem ve şehveti çağrıştıran dudaklarıydı. Oldukça ilginç bir birleşim olduğunu kabul etmeliydi.

Marcus güçlü bir iç geçirip koltuğuna iyice yaslandı. Şimdi Emily'nin tutucu giysilerinin altında sakladığı kıvrımlı ince vücudu ve içine girdiğinde verdiği ateşli tepkiler hakkında hatırlayacağı tatlı anıları vardı. Bu gece hatırladıklarının eksiksiz olup olmadığını görmek için onu yeniden ziyaret etmesi gerekecekti. Sonra üst üste iki gecenin ona zarar verebileceğini hatırlayıp kaşlarını çatı.

Neyse ki artık o bana ait düşüncesi belirdi zihninde ve bu sahiplenici tespit yüzünden belli belirsiz bir huzursuzluk hissetti.

Dün gece onu sıkıca kollarında tuttuğu sırada dudaklarına bakarak saniyeler önceki şiddetli doyuma rağmen ve hâlâ içindeyken yeniden tahrik olması da benzer bir huzursuzluğa neden olmuştu. Beklenmedik ve fazlasıyla güçlüydü. Emily'nin yeni bir birleşmeyi kaldırabileceğinden emin olsaydı geceyi uzatmak hoşuna giderdi.

Durumun tuhaflığına bakarak güldü. Dul ve bakire karısının hassasiyetini umursamak çok incelikli bir tutumdu ve incelik Marcus'un göbek adı sayılmazdı.

Ne kadar düşünürse düşünsün, Marcus ondan hoşlanıp hoşlanmadığından bir türlü emin olamıyordu. Ona karşı ihtiyatlı olması gerektiğini söyleyen bir his, masumiyeti ortaya çıktığı halde fısıldamaya devam ediyordu. Bu, sezgileri onun kadar güçlü biri için göz ardı edilmemesi gereken bir ikazdı. Ya da önyargılı piç kurusunun tekiydi.

Kadınlar söz konusuysen Marcus'un genel tavrını belirleyen kesin çizgiler vardı. Onlarla yatar, onları farklı şekillerde memnun eder ve iyi vakit geçirirdi. Bu noktadan bakıldığında Emily'nin aralarındaki evlilik bağından elde edeceği tek fayda saygınlık olabilirdi.

Saygınlık mı? Harrington adı skandallara karıştığından beri kimsenin onlardan saygınlık beklemediği bir sır değildi. Kaldı ki Marcus'un da bunu umursadığı söylenemezdi. Gereksiz şeylere kafa yormama huyunu her zaman işe yarar buluyordu. Üzerinde düşünmenin lüzumu bile yoktu, Marcus sadece kardeşi Sophia için güçlü fedakârlıklarda bulunabilirdi. Evlilik de onlardan biriydi.

Kardeşini düşünmek gülümsemesine neden oldu. Çünkü huysuzluğunu atlatmış olduğunu umuyordu ki, Sophia kapıyı tıklatmakla vakit kaybetmeden çalışma odasına girince umutları boşa çıkmış oldu.

“Dönmene sevindim.”

Marcus “Her zaman dönerim, Sophia,” dedi alaycı bir sakinlikle.

Sophia sinirle çenesini kaldırdı. “Beninle alay etme.”

“Alay etmiyordum. Bakıyorum da hâlâ öfkelisin.”

Sophia masanın diğer ucundaki sandalyeye oturup birkaç saniyelik somurtmanın ardından “Hayal kırıklığı içindeyim,” dedi. “İkisi farklı şeyler. Beni ilk defa hayal kırıklığına uğrattın.”

“Hayal kırıklığı yüzünden aç kalıp hastalanmamı istemiyorum. Bir daha akşam yemeğine inmememe kararı alırsan seni zorla aşağı indiririm ve ne kadar utanacağını umursamam.”

Sophia’nın yüzünde Harrington ailesine has kibirli bir gülümseme belirdi. “Demek yemeğe inmediğimi fark ettin. Keşke ilerleyen saatlerde nasıl olduğumu görmek için yanıma uğraysaydın. Tabii böyle bir şey yapamazdın çünkü kocalık vazifelerin, benim kendimi kötü hissetmemden çok daha önemliydi. Onunla neden evlendiğini tahmin ediyorum fakat buna inanamıyorum. Onda ne buluyorsun, aklım almıyor.”

Marcus kadınları bağlayan saçma sapan kurallar konusunda takıntılı biri değildi, ancak kardeşinin Emily’yi yatağa atmak için evlendiğini ima etmekteki rahatlığına kızmaktan kendini alamadı.

“Ne dediğine dikkat etmezsen hak ettiğin cezayı alırsın.” Sesi sert, kaşları çatıktı.

Kulaklarına inanamayan Sophia ne kadar zor gelse de öfkesini bastırdı ve ellerini yalvarır gibi abisine uzattı.

“Onunla niye evlendin ki?”

Evlilik haberini aldığı ilk andan beri Sophia fikrini değiştirmesi için duygusal şantaj ve şirretlik de dahil birçok yöntem denemişti. Marcus’un onun iyiliğini düşünerek hareket ettiğine inanmak istemiyordu. Böyle büyük bir karar vererek Marcus’un aşırı tepki gösterdiğini düşünüyordu.

Marcus yine aynı şeyleri dinlemek istemediği için sakın ama ikaz ettiğini gizlemeden “Sophia!” dedi. “Boş konuşmayı sevmiğimi biliyorsun. Artık olan oldu. Sana düşen evlendiğim fikrine alışmaya çalışman ve Emily’nin canını sıkacak boşboğazlıkta bulunmaman.”

Sophia son yorum üzerine gözlerini kıstı. “Ona bir şey söylemeyi düşünmüyorum çünkü onunla konuşmak gibi bir niyetim yok. Ben hiçbir zaman evlenmene karşı değildim. Hatta bunu en çok isteyen bendim. Ben sadece o kadınla evlenmene karşıydım. O bir dul... Daha da kötüsü o dayımın karısıydı. Kimse onun uğursuz olmadığına inandıramaz beni. Dayımın cenazesinden sonra senin peşinden buraya kadar geldi. Bunu planladı, göremiyor musun? Ailesine ne demeli? Berbat insanlar...”

Marcus yeniden tartışmayı reddederek ayağa kalktı.

“Ailesi bugün ayrılıyor. Artık için rahat mı?”

Sophia ayağa fırladı. “Hayır! İlla evlenmen gerekiyorsa Jenny ile evlenmeliydin. O hem güzel, hem de saygın... Üstelik sana karşı hisleri var.”

Marcus meleksi Jennifer’ın saatlerce izlenebilecek güzelliğini takdir ediyordu. Evet, eğer evlenmesi gerekirse gelinin o olacağını düşündüğünü de hatırlıyordu ancak olan olmuştu ve biraz düşününce hiç de fena olmamıştı.

“Sen de pişmansın, bunu gözlerinde görüyorum.”

Sophia’nın gözlerinde hiçbir şey görmediğinden emindi. Marcus tam bir poker adamıydı. “Sophia belki de kendine yeni uğraşlar bulmalısın. Sıkıldığın ortada.”

Kardeşi ayağını yere vurdu. “Dün akşam koridorda *karının* annesi ve kardeşini konuşurken duydum. Senden ve parandan bahsediyorlardı. Her şey o kadar açık ki nasıl bu kadar kör olabildiğini anlamıyorum.”

“Davranışlarımın açıklamasını yapmak zorunda olmadığım halde sana bu evliliğin sebeplerinden bahsettim, Sophia. Yeni-den aynı şeyleri yaşamamı, üstelik de bunun benim yüzümden olmasını istemiyorum.”

“Umrunda değil. Sen babam değilsin, lütfen benim inandığım kadar sen de buna inan. Bak, ben burayı seviyorum, Londra’ya gitmek artık beni ilgilendiriniyor. Prensle tanışmak kimin umrunda? Sen ve Jenny yanımda olduğunuz sürece her şeye

sahip sayılırım... Onunla evlenmemeliydin. O kadın ne yeterince güzel ne de saygın... Jenyy ile kıyaslanmaz bile. Hem bu evde bir daha saygın olmayan hiçbir hadise yaşanmayacağına söz vermiştin ama o kadını ve ailesini buraya sokarak sözünden döndün.”

Marcus tam Emily’nin saygınlığını sorgulamanın ona düşmediğini söyleyecekken kardeşi ansızın ağlamaya başladı. Sophia küçüklüğünden beri ürkütücü bir hızla ağlama yeteneğine sahip olmuştu. Bir saniye önce öfkeden köpürüyorken hemen sonra gözyaşları sel olup akmaya başladılar ve kimse bu manzara karşısında yeterince uzun bir süre soğukkanlılığını koruyamazdı. Marcus işaret vermeksizin başlayan aynı ağlama krizinin korkutucu duygusal krizlerden birine sebep olmasından endişelenerek kızı kollarına aldı. Onu sakinleştirmek istediğinde bu hep işe yarardı.

“Benim yüzümden... Kendini onunla evlenmeye mecbur hissetmeden nefret ediyorum.” Ağladığı ve yüzünü Marcus’un göğsüne gömdüğü için sesi boğuktu ama sözleri kolayca anlaşılıyordu.

Marcus ona biraz daha sarılarak “Senin yüzünden değildi,” dedi. “Dikkatsiz davranan bendim.”

“Hayır, seni tuzağa düşürdüler... Derslikte olanlar belli ki bir düzendi. Gerçek hayatta böyle tesadüfler olmaz.”

Marcus, Emily’nin evlilik konusunda ona bir oyun oynadığını hiç düşünmemişti ve düşünmemeye devam ediyordu. Ancak Sophia’yı buna ikna etmekle uğraşmayacaktı. Kızın onaylanmaya ihtiyacı vardı ve Marcus da ona bunu vermek istiyordu.

Marcus içine iğne gibi batan yapay bir huzurla çenesini kardeşinin başına yasladığı sırada yarı aralık kapının arkasında öylece duran Emily’yi fark etti. Yüzünde öyle kırgın bir ifade vardı ki, Marcus, Sophia’yı bırakıp ona açıklama yapma arzusuna yenilmek üzereydi. Sonra, gizlice kapı dinleyenlerin duyduklarından memnun kalmamaları yüzünden sadece kendilerini suçlamaları gerektiğini hatırladı ve hâlâ ağlayan kardeşine daha sıkı sarılarak incinmiş karısını görmezden geldi.

Emily çatalıyla didiklediği ringa balığını isteksizce ağzına götürdü. Kahvaltı tam bir işkenceydi ve bitecek gibi değildi. Dün geceden sonra Marcus'la nasıl yüzleşeceğini düşünerek endişelenirken, kulak misafiri olduğu konuşma kızsal endişelerini ve utancını bastırmıştı.

Ailesi ne kadar da keyifli görünüyordu. Sophia Harrington'ın aşağıladığı Emma, hakkında düşünülenlerden habersizce kahvaltısını ediyor, yemek odasının zenginliğinden gözlerini alamıyordu. Ona kızmak çoğu zaman çok kolaydı, ancak o sırada Emily, içinin kardeşine karşı büyük bir şefkat ve koruma arzusuyla dolduğunu hissetti. Emma hiçbir zaman çok zeki ya da zarif bir kız olmamıştı. Birilerinin kulağına gitmesi halinde ailesine utanç verecek birtakım hatalar yaptığı da doğruduydu. Buna rağmen kimsenin onun saygınlığını eleştirmeye hakkı yoktu.

Emily, Marcus'un kardeşine tarafsızca bakmaya çalıştı. Güzelliklerinden emin, soğuk ve kibirliydi. Onu anlamak ve bu evlilikle ilgili düşüncelerinde kabul edilebilir bir şeyler görmek istiyordu. Kimse hayatının iki gün içinde değişmesini kolayca sindiremezdi. Saldırgan korumacılığının nedeni büyük ihtimalle abisine olan düşkünlüğüydü. Emily anında pes ederek dişlerini sıktı. Tanrı biliyor ya tarafsızlık da bir yere kadardı. Her şey bir yana, Emily'yi en çok öfkeliendiren, kibirli Sophia'nın Marcus'u başka bir kadınla evlendirmeyi aklına koymasındı.

Ya da hayır... Emily'yi bundan daha çok öfkeliendiren şey, varlığıyla bu gösterişli evin saygınlığına zarar verdiğinin düşünülmesiydi. Bu dünyada sorgulanmaması gereken bazı şeyler vardı, Emily'nin kusursuz hanımefendiliği de onlardan biriydi.

Gururlu yanı, bu hakaretin altında kalırsa daha fazlasına da katlanacağını söylüyordu. Marcus sessiz kalarak kardeşine hak verdiğini gösterdiğine göre, Emily gerekli hallerde kendini savunmak zorunda kalacağını anlayabilmişti.

Hayat neden böyle olmak zorundaydı ki? Emily uykuya dalarken içini dolduran umuda öyle güvenmişti ki, Marcus'la ev-

liliğinin kâbustan uyanışı ya da tatlı bir rüyaya dalışı olduğuna inanmak istemişti. Saçmaladığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Kabul etmeliydi ki dün gece yaşananlar pek de tatlı değildi. Daha çok ateşli ve sıcaktı... Emily aniden hararet bastığını hissederek tamamen bilingsizce Marcus'a baktı.

Marcus da onu izliyordu. İfadesi ihtiyatlıydı ama gözlerinde dün gecedен izler taşıyan pırıltı hayal ürünü olamazdı. Yüzünü kaplamaya başlayan sıcaklık yanaklarının aldığı renk hakkında Emily'ye fikir veriyordu. Tanrı korusun! Birilerinin aralarındaki gerilimi fark etmesinden korkarak masadakileri birer birer gözden geçirdi, fakat sonra Marcus'la aralarında gizli bir iletişim geliştirmenin utancı ağır bastı. Emily tekrar tabağına yöneldiğinde yüzündeki yanma güneşle aşık atardı.

Kahvaltı bittikten sonra ailesi malikânedен ayrıldı. Eşyaları daha önceden hazırlandığı için çıkışları çok hızlıydı. Babasının öfkesi ve mecburen ona uyum sağlayan annesinin huzursuzluğu yüzünden veda son derece duygusuzdu. Emily, Emma'nın serçemsi coşkusunun yerinde olmasından mutluluk duyarak ona sıkıca sarıldı ve onu özleyeceğini söyledi. Kibirli Sophia'mın aşığılamalarından bihaber Emma, bu sıcak vedalaşmanın arkasında ne araması gerektiğini bilmediğinden şüpheye düşmüştü ama sorgulama yeteneğı olmadığı için Emily'nin sarılışına karşılık verdi.

Araba gözden kaybolana kadar gözünü yoldan ayırmayan Emily, içeri girmek istemeyerek evin ön cephesine simetrik bir motif oluşturacak şekilde dikilmiş ağaçların olduğu tarafa yürüdü ve başını ağaçlardan birinin gövdesine yasladı.

Yalnızlık hissi balon gibi içinde büyüyordu. *İstenmediğim ve istemediğim başka bir dünya daha* diye kederle düşünerek gözlerini bir süre yumdu. Yeniden açtığında Marcus'un biraz ileride durduğunu ve doğrudan gözlerine baktığını fark etti. Açıkçası nezaket icabı vedalaşmadan sonra onun içeri girdiğini düşünmüştü. Bir süre ikisi de hiç kıpırdamadan öylece bekledi. Zaman da Emily'nin hareketleri gibi ağırlaşmış olmalıydı.

Kahvaltı başlamadan önce birbirlerini kibarca selamlamak ve günaydın demek dışında ikisi hiç konuşmamıştı. Emily görevlerini hatırlayarak "Ailemi ağırladığınız için teşekkür ederim," dedi. Aklına üşüşen gecenin hatıraları, sanki Marcus'un varlığını fiziksel bir temasa dönüştürmüştü. Emily onu kızarmaya başlayan teninde hissediyordu.

"Önemli değil."

Elbette önemli değildi. Ellerini birbirine kavuşturup söyleyecek bir şey düşünürken Marcus içini titreten sesiyle "Emily," deyince şaşırarak ona baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Berbat hissediyordu ama bunu itiraf etmesi düşünülemezdi. İtaatkâr bir eşten beklenildiği gibi başını kaldırıp "Sorduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Çok iyiyim. Eğer sizin için sakıncası yoksa bugün evi tanımak ve çalışanlarla konuşmak istiyorum. Kısa süre içinde genel düzene alışacağıma eminim." William'la evliliğinde ihmal ettiği sorumluluklarını unutmamalıydı.

Marcus'un ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. "İstediyini yapabilirsin. Artık evin hanımı sensin."

Emily teşekkür mahiyetinde başını salladı.

"Ama benim, *kendini nasıl hissediyorsun* derken öğrenmek istediğim dün gecedен sonra fiziksel durumunun nasıl olduğunu."

Emily iyiden iyiye yüzünü kaplayan sıcaklıkla yanmaya başladı. Kızarmak, günlük rutinlerinden biri halini aldığı için bunu görmezden gelebildi. Öte yandan bir kadının erkeğine karşı yerine getirmesi gereken sorumlulukları annesinin oya gibi içine işlemesinin faydalarını yavaş yavaş görmeye başlıyordu. Kadınlık görevi utangaçlığın çok daha ötesindeydi. Cesaretini topladı. "Ben..." dedi ama sesi çatallı çıktığı için devam etmeden önce boğazını temizleyip tekrar denedi. "Gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Marcus'un gülümseme benzeri dudak hareketi onu rahatlatacağı yerde daha da huzursuz ediyordu. Gözlerini ondan kaçırmamak için gösterdiği olağanüstü çabanın bir işe yaramasını ummaktan başka çaresi yoktu.

“Hassasiyetin var mı?”

Emily başını iki yana sallayıp “Anlamadım...,” dedi. Sahiden de anlamamıştı.

Marcus bir adım üzerine geldi. “Dün gece bakire olduğunu düşünmeden seni zorladım, Emily. Canının yanıp yanmadığını merak ediyorum.”

“Aman Tanrım!” Emily tam da o anda hassasiyetini hatırlatan sızıyla bacaklarını birbirine bastırdı. Evet, hassastı ama bu his Marcus’un yaptıklarını hatırlatması bakımından rahatsızlık yerine hoş bir his veriyordu.

“Bu, saklamaman gereken bir mesele. Önümüzdeki birkaç gün içinde sana nasıl davranmam gerektiğini bilmem için bana doğruyu söylemen gerekiyor.” Son derece dikkatli görünüyordu. Yine de onu insancıl olarak nitelemek hata olurdu.

Emily iyimser bir insan olsaydı Marcus’un bu sözleri onu umursadığı için söylediğini düşünürdü. Sonra, dün gece onu aniden bırakıp gitmesinin asıl nedeni hakkında hızlı bir aydınlanma yaşadı. Marcus hassasiyet denen şeyin bir bakirenin fazla zorlanmaması gerektiğine dair işaret olduğunu düşünüyor ve Emily’nin canının yanmasını istemiyordu. Aman Tanrım, ne incelikli bir tutum!

Emily yalan söylemenin – ya da durumu gizlemenin – bir işe yaramayacağına karar vererek “Biraz,” diye fısıldadı. Alevi üstünde bir mum gibi yanıyordu ve yine bir mum gibi dimdikti.

Marcus onu baştan ayağa süzmeye başladı. Mütevazı kesimli krem rengi elbisesini incelerken hafif bir alayla bükülen dudakları zalimliğini başka her şeyden daha iyi vurguluyordu. Bu adam kesinlikle bir centilmen değildi. Marcus kibirli, gaddar ve ancak dumanı tüten bir cehennem varlığı kadar insaniydi.

Yavaşça elini uzatıp, parmaklarının dışıyla kızın sımsıcak yanağını ateş gibi yakarak okşadı ve gizemli bir fısıltıyla “Şanslısın,” dedikten sonra uzaklaştı.

Emily’nin onun etkisinden çıkışı pek kolay olmadı. Toparlanır toparlanmaz kararlılıkla eve yürüdü ama sonra üç katlı

malikânenin tavan yüksekliğine kadar uzanan geniş antrenin ortasında ne yapacağını bilmeden kalakaldı.

Onun yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, Marcus yeni bir at gezisi için ahıra doğru yürüdü. Bütünüyle Emily'yle dolu olan zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Kısa sürede atını hazırlatıp rüzgârlı güne dalarak hızını kesmeden dörtmala ilerledi. Fark ediyordu da, ona yaklaşmak sınırlarını ihlal eden bir taciz gibiydi. Bir nevi Marcus'a kendini tehdit altında hissettiriyordu.

Bu histen kurtulmak için daha da hızlandı. Kaslarını zorlayarak kafasındaki yükü boşaltmak sıkça başvurduğu bir rahatlama yöntemi idi ve çoğu zaman işe yarardı. Fakat atını ne kadar zorlarsa zorlasın Emily'yi o ağaca yaslanmış vaziyette gördüğü anı aklından çıkartamıyordu.

Karısını bu kadar etkileyici kılan şeyin ne olduğunu anlatması gerekseydi, Marcus işte tam da o an gördüklerini tarif ederdi. Hüznü, biraz üzgün ve doğrudan gözlerine bakabildiği için biraz meydan okur gibi... Başını yasladığı ağaç gövdesini ince parmaklarıyla kavramıştı. Savunmasız... Daha doğrusu kendini savunmaya almış bir hali vardı.

Mutsuzluğunun sebebi Sophia ile konuşmalarına kulak misafiri olmasıydı büyük ihtimalle. Belki de işe yaramaz ailesini uğurladığı için böyle kederliydi. Sebebi ne olursa olsun, onu üzgün görmek Marcus'u huzursuz ediyordu.

Tıpkı o an olduğu gibi çelişkili bir düşünce, daha doğrusu bir istek belirdi zihninde. Yanına gitmek, dokunmak ve teselli etmekle ilgili... Düşüncelerinin seyrettiği yönü fark edince haline gülmek istedi. Kabul etmeliydi ki ona bakmak kaliteli bir tiyarto oyununu hayran kalarak izlemek gibiydi, insan tepkilerini kontrol edemiyordu. Gözlerindeki zengin tonların değişimini, geceleri elayken gün ışığı vurduğunda sarıya çalan bir yeşile dönüşünü, büyüyen gözbebeklerini ve hafifçe aralık dolgun dudaklarını tarif eden sözlerin etkileyici bir dramadan kesit olmadığını kim iddia edebilirdi ki?

Marcus bu sefer gülmekten kendini alamadı. Ve anında bundan rahatsızlık duydu. Bu denli yumuşak bir ruh haline bürünüşünün mizahi yönünü görebilmesi biraz tuhaftı. Zaten şu anda rüzgârla yarışıyor olmasının nedeni de bu tuhaflik değil miydi?

Belki de yeterince hızlı değildir diye düşünerek atını son kez mahmuzladı ve gözlerinin önündeki görüntüleri de huzursuz edici düşünceleri de rüzgârın güçlü esintisi sayesinde geride bıraktı.

Günün büyük kısmını evi gezerek değerlendirdikten sonra Emily'nin öğleden sonraki planı arka bahçede resim çizmektir. Türüne göre görkemli sayılabilecek bir huş ağacına yuva yapan kızılgerdan kuşunun davranışlarını not edip, eğer dar kovuğundan çıkmaya niyetlenirse de resmini çizmeyi düşünüyordu.

Verimli olduğunu düşündüğü bir saat boyunca kuşun yuvası için giriştiği mücadeleyi keyifle izleyerek birkaç not almıştı ama utangaç kuş resmedilmeye niyetli değildi. Emily kömür kalemlerini küçük deri çantasındaki kılıflara koyarken pes etmiş sayılırdı. Başka bir tür var mı diye etrafına bakındığı sırada evin içinden gelen kıkırtılar dikkatini çekti.

Birkaç saniye sonra Sophia, yanında meleklerle şarkı söylecek güzellikte sarışın bir kızla arka bahçede belirdi. Emily'nin orada olmasını beklemedikleri açıktı. Sophia hoşnutsuzluğunu gizlemeden yanına geldi ve onu başıyla selamladı. Buna mecbur kaldığı için hayattan nefret ediyormuş görünüyordu.

Ne yapacaklarını bilmeden biraz daha ayakta dikildikten sonra Sophia isteksizce Emily'nin karşısına geçti.

“İyi günler, Emily. Sana çocukluk arkadaşım Jennifer Colton'ı tanıtırayım.”

Onun kim olduğunu anlayan Emily, kızın selamını zorlukla fark etti. Neyse ki son anda durumu kurtaracak bir selam vermeyi başarabilmişti. Sophia haklıydı... Jennifer Colton gibi biri dururken Marcus onunla evlenerek büyük bir hata etmişti.

“Memnun oldum,” dedi kız ama aksini düşündüğü mavi gözlerinden açıkça okunuyordu. Emily ansızın onu tokatlama isteğiyle doldu. Aslında ikisini tokatlamak ve gitmelerini söylemek istiyordu. Tanrı korusun... Ne kadar öfkelenirse öfkelen-sin her zaman sakın kalabilmesini sağlayan kontrolü neredeydi?

“Seni rahatsız etmeyelim. Keyfine bak lütfen, biz ön bahçeye çıkarız.”

Emily başını iki yana salladı. Kontrolü ele alması gerekiyordu. “Oraya güneş vuruyor. Rahat edemezsiniz. Lütfen keyfinize bakın.”

Sophia’nın gözleri kısıldı. Bu haliyle Marcus’a o kadar çok benziyordu ki Emily bu mucizeye şaşırmadan edemedi.

“Elbette keyfimize bakacağız. Jenny ve ben burada yaşadığımız seneler boyunca nelerden keyif alacağımızı çok iyi öğrendik.”

Emily bu çocukça tırat ve öfke karşısında nasıl bir tavır sergilemesi gerektiğini kısa bir süreliğine düşünüp sonunda alttan almaya karar verdi ve soğukça “Nasıl isterseniz,” dedikten sonra tekrar kızılgerdanın olduğu ağacı gören banka oturdu.

Diğer ikisi de karşılıklı koltukların bulunduğu açıklikta kendilerine bir yer buldular. Emily servis edilen çay ve kurabiyeden sadece çayı aldı ve fincanı ağzına götürürken artık geri gelmeyecek huzuruna tekrar kavuşabilmeyi diledi.

Sophia Harrington’ın arkadaşıyla dostluğu, nazik yanını ortaya seriyordu. Emily sohbetlerine kulak misafiri olmamaya çalıştıkça kızın kıkırtıları kulağından içeri süzülüp beynine işkence ediyordu. Aptal biri değildi, sıradan sohbeti esnasında yaptığı ilginç değerlendirmeler ve çıkarımlar sayesinde Emily bunu anlamıştı. Sadece şımarıktı ve Emily’den hoşlanmadığı için anlamsız bir neşeyle onun keyfini kaçıracağını sanıyordu. Bu da onu aptal olmasa bile sersem konumuna sokuyordu.

Diğer kız, Jennifer Colton ise açıkça keyifsizdi. Emily hissettirmeden ona baktığı her seferinde ya kızın dalgınlığına ya da üzüntüsüne şahit oluyordu. Kasnakta gerilmiş kumaşa iğne-

yi geçirirken, sanki aklı çok uzaklardaydı. Anlaşılan Sophia'nın amacı onu neşelendirmektir. Aslında ona hak vermemek mümkün değildi. Kız öyle güzel ve meleksiydi ki insan onu üzen neden neyse ortadan kaldırmak için kendini bir şeyler yapmaya mecbur hissediyordu.

Evlendiği günden itibaren yası bırakması gerektiğini düşünen Emily, üzerindeki krem rengi elbisenin, Jennifer'ın giydiği kendinden beyaz çiçeklerle süslü sarı elbisesinin yanında ne kadar çığ kaldığını görerek huzursuzlandı. Tanrı vergisi sıradan görünüşünü o kızla bir kıyaslamaya sokabilecek dünya üzerinde bir elbise bulunmadığından olsa gerek Emily ondan daha şık görünse de ne yazık ki kendini eksik hissediyordu. Kızın başak rengindeki saçları çok sıkı olmayan bir topuzla toplanmış, kıvrıkcık buklelerden bir kısmı ensesinden ve alnından güzelce sarksın diye serbest bırakılmıştı. Emily istemeden kendi dümdüz saç tutamlarından birini o şekilde serbest bırakması halinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen derbeder bir zavallıya dönerdi.

“Siz Marcus’la nasıl tanıştınız?”

Emily irkildi. O melekse güzellik anlaşılan kendince kurnaz bazı fikirleri saklıyordu.

“Bildığınız gibi ilk eşim Marcus’un dayısı. Onunla bizi ziyaretleri esnasında birkaç kez karşılaşmıştım.” Sesi sakindi ama içinde birikmeye başlayan öfke her zaman öyle kalmayacağına işaret ediyordu.

Sophia “Sevgili dayım..,” derken istavroz çıkardı. Ona düşkünlüğü hızla dolan gözlerindeki samimi hüztünden belli oluyordu. Sonra birden gözlerini Emily’ye çevirdi. “Dayımı özlüyor musun, Emily?”

“Öldüğü için üzgünüm ama bu soruya cevap vermem uygun kaçmaz. Artık başka biriyle evliyim.”

Sophia başını yan tarafa çevirip çayından bir yudum aldı. Sanki Emily’ye bakmaya katlanamıyordu. İkinci yudumdan sonra “Bence asıl uygunsuz olan da bu!” dediğinde Emily fin-

canını tabağa bırakıp defterini aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. Her ikisinin de sohbetin bittiğini anlamasını istiyordu. Eğer konuşmaya başlarsa pişman olacağı şeyler söyleyebilirdi ve Emily yeni bir krizi kaldıramayacak kadar yorgun hissediyordu.

Yarım saat kadar sonra Marcus ansızın bahçede belirdi. Sabah son görüştüklerinde, kusursuz dikim binici kıyafetiyle saygın bir beyefendi. İçeri adım atan adamın ise Çingenelerle bir gece geçirmiş gibi derbeder bir hali vardı. Emily onu gördüğünde nasıl davranması gerektiğini prova etmediği için ne yapacağını bilmeden, elindeki defteri sıkı sıkı tutarak yaklaşmasını bekledi. Ancak Marcus onun yanına gelmek yerine kardeşinin başına bir öpücük kondurmak için o tarafa yöneldi.

“Gelmene sevindim. Biz de Jenny ile yastık yüzü işliyorduk. Ben her zamanki gibi beceremedim ama şuna bir baksana...”

Sophia, Jennifer’ın elinden kasnağı kapıp abisinin burnuna uzattı. Marcus’u etkilememesi gereken bu hamle Emily’nin düşündüğünün aksine onu gülümsetti.

Marcus “Harika görünüyor, Jenny,” derken gayet samimi görünüyordu.

Demek ona Jenny diyecek kadar samimilerdi.

Jennifer bu iltifat karşısında öyle tatlı utandı ki güzelliği fiziksel olmaktan uzak, neredeyse ruhsal bir hale büründü. Tanrı aşkına, bu kız açıkça Marcus’a âşıktı. Ve görünen o ki Marcus da bunun farkındaydı.

Emily’nin midesi kasıldı, başı dönmeye başladı. Kalbinin kırıldığını gizlemek için sakın kalmakla bir mazeret bulup çekip gitmek arasında bir tercih yapması gerekiyordu ve o ilkinin seçti. Bir eli yanındaki eskiz defterinin üzerindeydi. Marcus görmek isterse diye uzanabileceği bir yerde tutmak istiyordu resimlerini. Fakat hemen sonra bu aptalca düşünceden uzaklaştı. Gururu neredeydi?

Marcus ona dönmeden hemen önce, Emily eskiz defterini geniş eteğinin altına saklamanın bir yolunu buldu.

“Nasılsın, Emily?”

Emily cevap veremeden Marcus eğilip onu yanağından öptü. Görev icabı, ufak bir dokundurmada başka bir şey değildi ama Emily'nin bütün tüyleri güzelce ürpermişti.

"Teşekkür ederim. Güzel bir gündü," derken hislerini gizleyebildiğini umuyordu.

Marcus yanına oturup bacak bacak üstüne attı. Emily'nin yan gözle görebildiği kadarıyla dikkati kardeşinin üzerindeydi. Profilden bakıldığında bile gözden kaçmayan sevecenliği, Sophia'ya ne kadar değer verdiğini kanıtlıyordu. Emily kıskançlığını ve içini zehirlemeye başlayan diğer habis hisleri yok etmek için taze havayı içine çekti. Ona neler olduğunu anlamıyordu. Hayır, aslında anlıyordu. Kocasının beyaz gömleğinin açık yakasından görünen esmer teninin ve saatlerce rüzgâra karşı at sürmüş gibi dağılan saçlarının güzelliği geceki ilişkiyi aklına getiriyordu. Mesele Emily'nin onu fena halde özlemesiydi.

"Bana söz verdiğin geziyi hatırlıyor musun? Jenny ve beni pikniğe götürecektin."

Emily birkaç kez yumruklarını sıkıp açtı. Başka şartlar altında olsa Marcus'un yeni yüzünü keşfetmekten keyif alırdı. Şu an dışlandığı ve kocasını başka bir kadına yakıştıran şımarık bir kızın imalarına katlanmak zorunda kaldığı için öfkeliydi.

Marcus "Unutmadım, ufaklık. Zamanı geldiğinde sözümü tutacağım," dedi ve kolunu bankın arkasına atarak Emily'ye döndü. "Piknik yapmaktan hoşlanır mısın, Emily?"

Emily çocukken yaptığı piknikleri düşündü. Sürekli annesinin gözetiminde ve hiç bitmeyen bir denetim altında yetişkinlerin yanından ayrılmayan, süslü şapkasının burnunun üzerine yaptığı gölgeye sığınıp güneşten sakınan, fırırlı eldiveniyle eteğine serdiği örtüyü abartılı bir kibarlıkla düzelten küçük hanımın ne hissettiğini hatırlamıyordu. O anda hiçbir zaman çocuk gibi hissetmediğini fark edip şaşkınlığa düştü. Haturaları piknik yapmaya dair hiçbir ipucu vermiyordu, fakat bunu itiraf etmeyi kendine yediremediği için "Elbette hoşlanırım," diye yalan söyledi.

“O halde yakın zaman için bir plan yapın. Sophia sana organizasyon konusunda yardım eder. Değil mi Sophia?”

Böyle basit bir uzlaşma gerektiren meselede bile hoşnutsuzluğunu gizleme inceliği gösteremeyen küçük cadı Sophia, Marcus’a ters ters baktı. Emily tam buna gerek olmadığını söyleyecekken kız “Tabii, bana güvenebilirsin,” dedi.

Kör olmadığı için Marcus da kardeşinin sevimsiz tavrını görmüş olmalıydı. Emily ondan Sophia’yı azarlamasını beklemeyecek kadar gerçekçi ve kısacık süre içinde onun kardeşini her şeyin üstünde tutarak sevdiğini anlayacak kadar da akli başındaydı.

Marcus ansızın başını çevirip ona baktığında Emily birilerinin hayatta en değer verdiği kişi olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Bu bakımdan Marcus’un bariz ilgisinin ironik bir yanı vardı. Elbette kimsenin dünyadaki en sevdiği kişi değildi ama... *Neyse ne* dedi içinden ve bir daha kendini o kızla ya da bir başkasıyla kıyaslamayacağına yemin ederek gülümsemeye çalıştı. Hanımefendiliğini vurgulayan, saygın toplantılarında takdir toplayacak hoş gülümsemeler onun işiydi.

“Emily’ye buraya alışma süresince destek olmanı istiyorum, Sophia.” Marcus’un gözleri hâlâ Emily’nin üzerindeydi. Sesi ricada bulunmak için gereken yumuşaklığın izini bile taşııyordu.

Sophia dişlerinin arasından “Peki,” dedi.

“Pikniğin ne kadar büyük olmasını istediğinize kendiniz karar verin. Ve tabii istediğiniz herkesi davet edebilirsiniz.”

Emily üzerine düşeni yerine getirmek için “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Marcus’un bir piknik organizasyonu hakkında konuşması inanılmazdı. Sıradan bir aile pikniğinden bahsederken gizemli görünmenin bir yolunu bulabilmesi de öyle... Ne zaman o şekilde kirpiklerinin arasından baksa Emily onun ne düşündüğüne dair hiçbir fikir yürütemiyordu.

Aniden esen rüzgâr Marcus’un kokusunu burnuna taşıdığına, Emily pes edip gözlerini ondan kaçırmak üzereydi. Fakat

o andan itibaren taş olup kalmış gibiydi. Erkekler ve kadınları birbirinden ayıran onlarca yaratılış mucizesi içinde koku önemli bir yere sahipti. Marcus'un kendine has erkeksi kokusunun ise insanın içgüdülerine tuhaf bir etkisi vardı. Öyleydi çünkü Emily hafif ter ve rüzgâr gibi kokan erkeğin boyun çukuruna burnunu sokmak ve diğer aromaları da hissedebilmek için di- liyle onu tatmayı istiyordu.

Aman Tanrım!

Marcus aklından geçenleri biliyordu. Hafif gülüşü Emily üzerindeki gücünden haberdar olmanın kendinden eminliğini taşıyordu. Ve gözlerindeki bilgelik Emily'yi ruhuna kadar soyup onu hiçbir sır bırakmamakla tehdit ediyordu.

Bir süredir devam eden sessizlik Jennifer'ın iç çekişiyle bölündüğünde, Emily'yi de kocasına bağlayan büyü bozuldu. Meleksi sarışın perişan görünüyordu. Emily, Marcus'la evli olması dışında onu üzen başka bir sorun olup olmadığını düşünürken Marcus ayağa kalktı. Sıkılmış gibiydi. Zaten hemen sonra da hanımlara iyi günler dileyip Emily'ye farklı derecelerde düşmanlık besleyen iki kızla onu baş başa bıraktı.

Marcus o gece yanına gelmedi. Emily onun gelmeyeceğini bildiği halde kendini terk edilmiş hissederek endişeleriyle tekrar yüzleşmek zorunda kaldı. Sonraki birkaç gün sakin ve Emily'nin yeni evini tanıması açısından oldukça verimli geçti. Kinglypark çok büyük ve fazlasıyla meşgul edici bir yerdi. Tek sorun Marcus'u görememektir.

Evliliklerinin dördüncü akşam yemeğinde misafirleri Jennifer Colton'dı. Emily ona karşı önyargıları olduğunu ve Marcus ile aralarında bir yakınlaşma ihtimalinin bulunmadığını kendine tekrar ede ede bu fikre ısınmış sayılırdı. Isınmasaydı ne olacaktı ki? Marcus ile yeterince yakındılar zaten. Kocasına ona ismini kısaltarak Jenny dedikçe ve kırılğanlığına hassasiyet gösterdikçe Emily daha önce tanışma şansı yakalamadığı saldırgan içgüdülerini yatıştırmak için çabalıyordu. Her zamanki sakin, kontrollü kızın yerini giderek almaya başlayan şirret kadının yapabileceklerinden korkuyordu.

Yemekten sonra oturma odasında bir şeyler içmek evin kurallarından biri gibiydi. Marcus bu akşam için bir kadeh şarap içmeye vaktinin olduğunu, sonra çalışması gerektiğini söyleyince Sophia ve Jennifer çocuklar gibi üzüldü. Emily ise hislerini saklamakta bu kadar başarılı olduğu için ilk kez pişmanlık duyuyordu. Marcus kocasıydı ve ilişkilerinin gidişatını öğrenmek istiyordu. Kesin olarak anladığı bir şey vardı ki, soğuk davranışları Marcus'un kibrini kırmayacak ya da onu tatlı itiraflarda bulunmaya teşvik etmeyecekti. Belki sadece dürüst olması yeterliydi... Böylece Marcus ona bakarken gözlerinden gizem yerine biraz sıcaklık okunurdu.

Sophia belirsiz tarihteki piknikten bahsetmeye başladığında, Emily düşünmeyi bırakıp dikkatini ona verdi. Piknik sembolikti. Evin hanımı olarak kendini kanıtlayabilmesi için pikniğin üstesinden başarıyla gelmesi şarttı.

“Çok büyük bir şey olmasını istiyorum,” dedi Sophia bileğinden kırdığı elini zarifçe oynatarak. “Biz Jenny ile mektupları yazmaya başladık bile. Konuk listesini yarın sana veririm, Marcus. Davet etmek istediğin birileri varsa bana söylemen yeterli.”

Emily kendini araya girmeye mecbur hissederek “Benim neden haberim yok?” dedi. Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Sophia istifini bozmadı. “Yok mu sahiden?”

“Olmadığını biliyorsun, Sophia. Konuk listesini öncelikle benimle paylaşırsan fikrimi söyleyebilirim.” Emily kendini bir oyuncağı paylaşamayan iki çocuktan daha akli başında olanı gibi hissediyordu. Neyse ki kuyruğu dik tutmak için gösterdiği çabanın hakkını verdiğinden şüphesi yoktu.

“Çoğu kişiyi tanıımıyorsun bile. Bu yüzden Jenny ve bana güvenmek zorundasın. Hem bizimle birlikte olmak istemeyen sendin. Lütfen seni dışlıyormuşuz gibi davranma.”

Ne çocukça bir tutum... Emily kibarca gülümsedi ve “Kendimi dışlanmış hissetmem mümkün değil, Sophia,” dedi. “Bildiğin gibi ben bu evin hanımıyım.”

Jennifer içini çekti ve hemen arkasından hayal kırıklığı ve

ayıplama anlamına gelebilecek minik bir ses çıkardı. Bu sırada gözlerinin Marcus'un üzerinde olduğuna Emily kalıbını baskınladı. Onu görmezden gelinenin en iyisi olduğuna karar verip Sophia'ya bakmayı sürdürdü. Ancak gözleri bir saniyeliliğine Marcus'a ilişkin Emily onun bu çıkıştan memnun kalmadığını düşünerek zavallica bir hayal kırıklığı hissetti.

"Bazı haklar ise doğuştan gelir," dedi Sophia kibirle. Ne kadar da abisine benziyordu.

"Bunu sorgulamadığımı tahmin edersin."

"Sorgulamamalısn da zaten, Emily."

Emily gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. "Ağabeyinle paylaşıp paylaşmaman senin bileceğin iş ama listeyi yarın bana verirsen memnun olurum. Çoğu kişiyi tanımadığımı söylerken haklıydın. Belki de isimlerin üzerinden geçerken sen de bana yardımcı olmak istersin."

Cevap Jennifer'dan geldi. "Sophia herkes adına bir şeyler yapmaya çalışır. Sizin bu kadar rahatsız olacağınızı düşünmediğine eminim." Marcus'a çekingen bir gülücük gönderdi. "Yine de kendi payıma düşen özrü kabul edin lütfen."

Kimden özür dilemişti şimdi?

Emily birkaç kez gözlerini kırptırdı ve söyleyecek bir şey bulamadan öylece kıza baktı. Belki de ona, sergilediği türden bir masumiyetin palto gibi giyilip çıkartılabilecek bir şey olmadığını anlatmalıydı. Ya öylesindir ya da değildir, der ve anlamasını umardı.

Sophia ansızın "Özür dilenecek bir şey yapmadık, Jenny," dedi. "Ve kibir büyük bir günahdır."

Her nasılsa Sophia'nın fevriliği Emily'nin gözüne daha zarsız görünüyordu. Yine de kendini şımarık iki çocuğun bezdirmeye karar verdiği zavallı bir bakıcı gibi hissediyordu. Bu tuhaf hissin üzerine yapışıp kalabileceğini düşünürken yan gözle Marcus'un kadehini yanındaki sehpaıa bıraktığını ve sonra ayağı kalktığını fark etti.

"Piknik sizin gösteriniz," dedi Marcus sıkılmış gibi. "İste-

diğiniz herkesi çağırabileceğinizi söylemiştim, Sophia. Liste konusunda fikrimi almana gerek yok.” Emily’ye döndüğünde kaşları çatıktı. “Birbirinizle iyi geçinmenizi öneririm. Evimde huzur ve uzlaşma istiyorum. Yeterince anlaşılır mıyım?”

Kimsenin üzerine alınıp cevap vermeyişi bütün yükü Emily’nin omuzlarına yüklemişti. Emily birden kendini aptal gibi hissetti. Sadece bu an için değil, kendini güçlü bir düzene ait vazgeçilmez bir parça gibi hissetmeye başladığı ve sahip olmadığı bazı niteliklere sahipmiş gibi davrandığı için... Hanımefendi olmadığı bundan daha iyi ifade edilmezdi. Fakat Marcus bir konuda haklı olduğunu kabul etmeliydi. Sağma sapan olduğu apaçık görünen bir piknik konusunda çocuklar gibi atışıyorlardı.

Ağlamamak için dişlerini sıktı ve fincanını eline aldı. Marcus izin isteyip gittikten sonra soğumaya yüz tutan çayını sessizce yudumlamaya başladı. Kızların filsildaşmaları ve ara ara yüzüne isabet eden dik bakışlar huzurunu kaçırmamın diye onları görmezden gelmeye razıydı. Fakat birden Sophia’nın düşmanlığı ve Jennifer’m maksatlı masumiyetiyle uğraşamayacak kadar yorgun hissettiğini fark edip izin isteyerek dışarı çıktı.

Niyeti odasına gitmekti ama gecenin güzelliği onu dışarıya yönlendirdi. Artık daha iyi hissediyordu. Yıldızlar o kadar parlaktı ki Emily’nin hayal kırıklıklarını alıp kendi ışıklarıyla yok etmiş bile olabilirlerdi.

Yıldızları küçüklüğünden beri merak ederdi ama babasının kütüphanesinde onlara dair bir kaynak bulunmadığı için hep hayalleri ve tahminleriyle fikir yürütürdü.

Kinglypark’a geldiğinden beri gecelerin burada hem çok karanlık hem de yıldızlar yüzünden çok ışıltılı olduğunu fark etmişti. Bu gece ise yıldızlar her zamankinden daha parlaktı. Emily seneler önce babasının odasındaki çekmecedен aşırıldığı eski dürbünü ve genellikle böcekleri izlemek için kullandığı mercekleri sakladığı çantasını almak için odasına gitti. Dışarıda giymek ve altına sermek için birer pelerin seçtikten sonra tekrar dışarı çıktı.

Ağaçların arasında, evin yan cephesine bakan küçük bir açıklık vardı. Evin tek penceresinden vuran sarımsı ışıkla hafifçe aydınlanan düzlüğe pelerinlerden birini serip üzerine oturdu ve diğer ışık kaynağı olan yıldızları görebilmek için başını iyice geriye attı.

Evet, kesinlikle güzel bir geceydi.

Gece yaratıkları etrafında fır dönüyordu. Bir puhu kuşunun ötüşünü ve çok uzaklarda bir çakalın uluduğunu işittiğinde Emily gülümsedi. Kinglypark'ı görür görmez neden sevdiğinin tüm yanıtları gecede gizliydi sanki. Rüzgârla hışırdayan ağaçlarının kokusunu içine çekmek gülüşüne istemsiz bir içtenlik kattı ve Emily ucundan yakaladığı güzelliği avuçlayabilmek için babasından aşırıldığı dürbünü karanlık gökyüzüne çevirip, göz kırpan yıldızları daha yakından inceledi. Kesinlikle iyi bir teleskopa ihtiyacı vardı.

Gecenin kendine has huzurunu bölen o his olmasaydı saatlerini yıldızlara bakarak geçirebilirdi. Ensesindeki ürperti, haftalar önceki bir başka geceyi getirdi aklına. İzlendiğine dair o tuhaf duyguyu belkemiğinde bile hissedebiliyordu.

Dürbünü pelerinin üzerine bırakıp başını pencerelerin olduğu tarafa çevirdi. Yine karanlık ve kendi kuruntularıyla karşılaşmayı bekliyordu ama iki kat yukarıdaki balkondaki uzun silueti görünce içini çekti.

Marcus onu izliyordu. Dudaklarının arasındaki puroyu yakmak için kullandığı kibrit bir anlığına yüzünü aydınlattığında fark etmişti Emily bunu... Ansızın içini kaplayan huzursuz heyecan kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu ve kendisinin bile anlamadığı bir sebeple eşyalarını toplayıp içeri girdi.

Oda hizmetçisini çağırmakla vakit kaybetmeden geceliğini giydi, sıkı topuzunu bozup saçlarını defalarca fırçaladı. Aklını meşgul etmeye ihtiyacı vardı. Huzursuzdu ve bir türlü düzene sokamadığı nefesi uzun bir koşuyu henüz bırakmış gibi sık ve sığdı. Vücudu beklenti içindeydi, yanaklarında asla sönmeyen bir ateş yanıyordu.

Fırçayı aynanın önüne bırakıp soğuk ellerini yanaklarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Kapı yavaşça açıldığı anda bile o tarafa bakmayı geçirmedi aklından. Çünkü gelenin o olduğunu biliyordu.

Marcus boynunu okşamasaydı ve - Tanrı aşkına -omzuna o sıcak öpücüğü bırakmasaydı da bilirdi bunu... Kokusunu duyması ve birbirlerine yaklaştıklarında teninde titreşen uyarıyı hissetmesi yeterliydi.

Ve sanki her şey yeterince fazla değilmiş gibi sesler girdi işin içine. “Vakit geldi Emily...” dedi Marcus o derin, iç titreten sesiyle.

Emily başını yana kırdı ve çıplak boynunu aynada tehlikeli gülümseyişini gördüğü Marcus’un dudaklarına teslim etti.

On İkinci Bölüm

Serseri Bir Kurşun...

Hakkında ne hissedeceğini bilemediği evliliğinin ikinci haftasında Emily, Helen'ı görmek için kasabaya gitti. Ders programına göre Helen'ın özellikle evde olduğu saatleri tercih etmişti. Evlenmesiyle neticelenen o olaydan sonra kendini okuldaki herhangi biriyle karşılaşmaya hazır hissetmiyordu.

Helen onu mutlulukla karşıladı ve hiç vakit kaybetmeden sorguya aldı. O kadar çok soru sordu ki Emily iyi bir evliliğin neye benzemesi gerektiğini anlayacak bilgiğe erişebilirse, bunu ona ödeteceğini aklının bir köşesine yazdı. Şu bir gerçek ki, her şeyden anlayan ve insanüstü sezgi yeteneği olan bir arkadaşına sahip olmak iyi bir şeydi. Söz, bir şekilde Sophia'ya geldiğinde Helen bir sorun olduğunu hemen anladı.

“Seni üzen ne, Emily?”

Emily kolayca yola geldi. “Üzgün değilim. Yani sadece üzgün değilim demek istedim.” Tek nefeste devam edecekken duraksadı. Onunla her şeyi paylaşmaya bu denli hevesli olduğunu fark etmek çok tuhaftı. Çocukken bile çok ketumdu ama şimdi küçük sırları da dahil içindeki her duyguyu ona döküp rahatlamak istiyordu. “Marcus’un kardeşi... Dayısından sonra abisiyle evlenmemden pek hoşnut değil. Uğursuz ve fırsat düşkünü olduğumu düşünüyor. Ama beni asıl rahatsız eden başka bir mesele var.”

Helen çok şey bilen gözlerle baktı ona ve tek bir isim söyledi. “Jennifer Colton.”

“Sen de mi biliyorsun?” Büyük bir planı bozmuş gibi hissedilen Emily kaybetme korkusuyla doldu. Hayatın misillemelerle dolu olduğunu iyi bilirdi.

“Bilinen bir şey yok aslında. Uzun zaman boyunca insanların dilinde kocan ve o kız hakkında bazı söylentiler dolaştı. Ama hiçbir zaman birinci ağızdan doğrulanmadı ya da adı konmadı. Açıkçası ben en yakın arkadaşıyla abisini birbirine yakıştıran şımarık bir kızın yaydığı boş laflar olduğunu düşündüm hep. Şu anda adamın seninle evli oluşu da fikrimi doğruluyor.”

Son ekleme, Emily’nin ensesindeki tehdit hissinden kurtulmasını sağlamadı. “Hangi şartlarda evlendiğimizi biliyorsun. O beni istemedi.”

“Saçma!” diye çıkıştı Helen. “Seni istemeseydi o gün bu evde yapılan konuşma gerçekleşmezdi.” Emily’nin sessiz kalması üzerine biraz yumuşayarak “Seni boş şeylere inandırmaya çalışmıyorum,” dedi. “Kocan hakkında çok fazla şey bilmediğin ortada. Aslında kimsenin bir şey bildiği yok ama geçmişte bazı şeyler olmuş.”

“Ne gibi şeyler?”

Helen çaylarını tazeleyip Emily’yi tekrar karşısına aldı.

“Babaları hakkında berbat söylentiler dolaşıyor. Adam tam bir pislikmiş. Karısını o kadar çok aldatmış, öyle büyük rezaletler çıkarmış ki kadın üzüntüyü atlatamayıp hastalanmış ve neticede ölümü de bu hastalıktan olmuş.”

Emily’nin ilk düşüncesi annesini kaybeden Marcus’un çekmiş olabileceği acıydı. Fakat Helen hızla anlatmaya devam ettiği için, kendini düşüncelerinden soyutlayıp tüm dikkatini ona verdi.

“Bildiğin gibi anneleri bir vikontun kızı. Bu yüzden kocasının ailesine verdiği zararlar Londra’da da ses getirmiş. Söylendiğine göre adam öldükten sonra bile dedikodular devam etmiş. Son çıkan olay öyle büyümüş ki o sıralarda Londra’da

olan Sophia rezaletin ortasında kalmış. Bildiğim kadarıyla uzun bir süre yataktan çıkamayacak kadar hastalanmış. Herkes sonunun annesine benzeyeceğini düşünüyormuş senin anlayacağını. Neyse ki kız geçen sene dışarı çıkabilecek kadar toparlanmış. O günden beri de herkes ona bayılıyor ve el üstünde tutuluyor. Şımarıklığının nedeni de bu.”

“Rahibin karısı o gün derslikte bu olaydan bahsediyordu, değil mi? Sophia’nın benzer bir acıyı çekmemesi için onu uyarma nedeni buydu.”

Helen üzüntüyle başını salladı. “Her şeyi buna bağlayamayız. O seninle evlenmek istiyordu. Sebebinin açıklayamam ama Bay Harrington’ın hiçbir koşulda istemediği bir şeyi yapacağını düşünüyorum. Kardeşi sayesinde biraz daha kolay ikna oldu, hepsi bu.”

Emily, Helen’in Marcus’la ilgili yorumunu kulak arkası etti. Sophia’nın nelere katlanmış olabileceğini tam olarak hissedebilmesi mümkün değildi ancak genç bir kızın Londra gibi bir yerde ailesinin adının karıştığı bir rezaletle başa çıkamamasını anlıyordu. Emily ona koşulsuzca acıdığını hissetti. Genç kızlığa yeni adım atan biri için, o dönemlerde yaşadığı hayal kırıklıklarının dünyasını karartan sonuçlar doğurduğunu, annesinin gülererek anlattığı skandal hikâyelerinden biliyordu. Belki de meşhur sabrını Sophia’ya da göstermeliydi.

“Peki ya Marcus?” dedi Emily onun kardeşi için ne yaptığını merak ederek.

“Sen de onun kardeşine ne kadar düşkün olduğunu anlamışsındır. Kim kardeşini sevmez ki? Sadece onunkinin biraz takıntılı olduğunu söyleyebilirim. Bilirsin ki dedikoduları dinlemeyi pek sevmem. Harrington ailesi hakkında anlatılan iç karartıcı hikâyelere çok fazla kulak kabartmadığım için sana anlatabileceğim pek bir şey yok. Belki ona kendin sormalısın.”

Emily elini sallayarak itiraz etti. “Bunu yapamam. O bana bir şey anlatmak zorunda değil.”

“Delirdin mi sen? Elbette anlatmak zorunda. Siz evlisiniz.

Yemek masası ve yatak dışında da bir şeyler paylaşmanız hiç de şaşırtıcı olmaz.”

Yatak lafını duymasıyla birlikte Emily’nin tükürüğü boğazına kaçtı. Sonrasında başlayan uzun öksürük krizi bir hayli şiddetliydi. Onun sakinleşmesini beklerken tuhaf tuhaf gülen Helen “Bunun arkasından ilginç şeyler çıkacak,” dedi ve çayından keyifli bir yudum aldı.

“Sophia dışında kafanı meşgul eden başka konular olduğu ortada. Bu aşırı tepkiyi memnuniyetine mi yoksa kötü bir geceye mi borçlu olduğunu sormaya çekiniyorum.”

“Kesinlikle çekinmiyorsun.”

“Haklısın... Tamam, öyle bakma. Detayları soracak değilim. Bunlar özel meseleler. Ben sadece o kadar korktuğuna değil değmediğini ve daha önce hiç... şey yapmadığını öğrendiğinde kocanın ne tepki verdiğini merak ediyorum.”

Emily ne kadar uğraşırsa uğraşsın o yollardan geçmiş birinin rahatlığına eremeyeceğini bilecek kadar kendini tanıyordu. Üstelik bu üstünden şöyle bir geçilecek konu da değildi. Hafif bir dokundurma kolayca arkası kesilmeyen itiraf yağmuruna dönüşebilir, Emily bir anda kendini Helen’in omzunda ağlayıp ona hissettiği müthiş şeylerden bahsederken bulabilirdi. Zira Emily bu konuda ne kadar ketumsa çözülmeye de o kadar yakın hissediyordu kendini.

Nereden başlayacağını ya da nasıl zaman kazanacağını düşünürken boşalan fincanını hayranlık uyandıran bir bilek hareketiyle sehpanın üzerine bıraktı ve tam o sırada kapı, kurtarıcısı-nın geldiğini haber vermek için tıkırdadı.

Neal bütün gün okulda olacağı için ikisi de kimseyi beklemiyordu. Helen gelenin Emily’nin orada olduğunu bilen meraklı komşulardan biri olduğuna dair fikir yürüterek kapıyı açarken, Emily’nin aklında ancak hayal olabilecek bir düşünce vardı ve kapı aralığından görünen manzara, hayal kurmadığının birincil kanıtıydı. Marcus gelmişti.

“Bayan Foxton...”

“Ah, Bay Harrington. İçeri girmez misiniz?”

“Başka zaman... Emily içeride mi?”

“Evet burada. Bekleyin de haber vereyim. Emily...”

Emily ayağa kalkıp eteğinin kırıksıklıklarını düzeltti ve omuzları dik, gururlu duruşuna kavuştu. İçinde Marcus’a karşı açıklayamadığı bir kırgınlık vardı ama bunu ne ona söyleyebiliyor ne de kendi hislerini anlamak için düşünmeye cesaret edebiliyordu.

Marcus Emily’yi kibarca selamladı. “Eğer Bayan Foxton’ı ziyaretini tamamladıysan seni eve ben götüreceğim.”

Emily nedenini sormaya gerek görmedi. Zaten arabacıya söylediği dönüş saati yaklaşmıştı. Helen’in hazırda tuttuğu pekerinini ve şapkasını alıp arkadaşını öptükten sonra dışarı çıktı.

Düğün töreninden sonra onları eve götüren araba, kapının biraz ilerisinde bekliyordu. Emily görkemli iki siyah atın çektiği, atlar gibi parıldayan siyah arabaya yardım alarak bindi ve pencere kenarına oturdu. Sessiz geçeceğini düşündüğü yolculuk süresince kendini dışarıdaki manzarayı izleyerek oyalamayı düşünüyordu.

Marcus’un karşısına geçişi ve arabanın hareket edişi esnasında sessiz ve tepkisizdi. Emily neden böyle davrandığını bilmiyordu. Neden gülümsemeyi daha çok seven biri olmadığını ya da sıcak bir bakışla, Marcus’u sıradan bir sohbetin içine çekecek cesarete sahip olmadığını gerçekten merak ediyordu. Belki de onu, odasına gece ziyaretlerinde bulunan ateşli âşık gibi değil de gerçekten kocası gibi görmesini sağlayacak anılara ihtiyacı vardı.

“Günün nasıl geçti, Emily?”

Bu soruyu duymaktan ne kadar da sıkılmıştı. “Teşekkür ederim, Helen’la sohbet etmek iyi geldi.”

“Evde seni huzursuz eden bir şeyler mi var?”

“Elbette hayır... Eski bir dostla konuşmayı kim sevmez ki? Siz burada olduğumu nereden öğrendiniz?”

Marcus cevap vermeye niyeti yokmuş gibi dikkatle ona baktı ve Emily huzursuzluktan kıpırdanmaya başlayınca “Sophia

söyledi,” dedi. “Kasabaya indiği arabayla onu eve gönderdim ve seni almak için buraya geldim.”

Emily geri dönüş yolunda da Sophia ile birlikte olmayacağı için memnundu ama Marcus’un daha iyi bir alternatif olduğundan da emin değildi. Geride kalan günler boyunca olduğu gibi ondan – geceleri hariç - neredeyse hiç haber almamakla, bu küçük kabinde onunla birlikte tıklıp kalmak arasında bir seçeneği olmasını isterdi.

“Seninle konuşma fırsatımız olmadı, Emily. Açıklığa kavuşması gereken şeyler var.”

Emily hiç düşünmeden, “Kurallar mı?” deyince Marcus güldü. Yine o soğuk, adını koyamadığı gülümsemelerden biriydi.

“Sana kurallar koyacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bu benim düşüncem değil, erkekler eşlerine kurallar koymayı sever. Bu, üzerinde durmayı ihmal ettiğimiz bir konuydu ve siz konuşmak istediğinizi söyleyince ben de bundan bahsedeceğimizi düşündüm.” Ne saçmalıyordu Tanrı aşkına?

“Demek kurallar...” Marcus tekrar güldü ve ne ilginçtir ki artık keyifli görünüyordu. “Tamamen yanlış anlaşıldığımı görüyorum. Yine de bir ara kurallar hakkında konuşuruz. Aslında ben daha ilginç bir şeyden bahsetmek istiyordum. Sen bana dul ve bakire oluşunun sebeplerini açıklarsın, ben de bunu benden gizlediğin için nasıl davranmam gerektiğine karar veririm.”

Emily’nin solukları hızlandı, kaçınılmaz olarak yüzü kızardı ama gözlerini Marcus’tan bir saniyeliğine bile kaçırmadı. Demek vakti gelmişti. Adamın bir cevap beklediği açıktı. Makul görünmeye çalışarak “Açıklamaya fırsatım olmadı,” dedi. “Evlilik kararımız çok hızlıydı... Sonraki iki gün ikimiz için de çok hareketliydi ve...” Devam etmeden önce iki derin soluk aldı. Arabadaki hava yeterince zengin ve doyurucu değildi. “Kiliseden sonra neredeyse hiç karşılaşmadık... şeye kadar...”

“Sana bana neden açıklama yapmadığımı sormadım, Emily? Yalnız kaldığımız her seferinde ikimizin de aklında konuşarak vakit kaybetmek yoktu. William’m sana neden dokunmadığımı merak ediyorum.”

Emily'yi kaplayan sıcaklık giderek yakıcı bir hal almaya başlıyordu. Marcus onun William'ın erkeklik kusuru hakkında konuşamayacak kadar toy olduğunu görmüyor muydu? Belki de niyeti işkence etmekte.

"Eminin daha utanç verici anların olmuştur, Emily."

Emily alınganlık yapmamaya ve artık bir kadın olduğunu hatırlamaya çalışarak geveledi. "William'ın bir... sorunu vardı ve... bu yüzden bana dokunamıyordu... Başka türlü nasıl açıklayabilirim bil..."

Marcus duygusuzca sözünü kesti. "William iktidarsızdı."

"Bildığınız halde neden açıklamamı istediniz?"

"Senden duymak istedim."

Emily başını sallayarak "Anlıyorum," dedi.

Aslında anladığı falan yoktu. Acaba Marcus'un dikkatli gözleri gizlemeye çalıştığı ve kendini tuttukça içinde büyüttüğü öfkeyi görebiliyor muydu? Görse iyi olurdu. Emily'ye göre bastırılmış hislerin en büyük tehlikesi birikimdi. Eğer boşalma yavaş yavaş gerçekleşmiyorsa fiziksel kanunlara göre bu birikimin sonunda patlama kaçınılmazdı.

"Evliliğiniz süresince William'ın kafasını karıştırdığını düşünüyorum."

Emily'nin gözleri büyüdü. "Neden böyle düşündüğünüzü anlamadım. William beni umursamazdı bile."

Marcus kaşlarını kaldırdı. "Kendini bu kadar küçümsediğine inanmalı mıyım?"

Sözlerinde ve ifadesinde alaycılığın gerisinde kalan şüphe Emily'yi gücendirdi. Onu neden bu kadar rahatsız ettiğini ve gözlerindeki güven eksikliğinin nedenini bilmek isterdi.

"Bu size kalmış. Hakkımdaki inançlarınızı değiştirmeye gücümün yetmeyeceğini, karşılaştığımız ilk andan beri biliyorum."

"Demek hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Lütfen beni aydınlat."

Açıkça oyun oynuyordu. Emily bu noktada ne söylemesi ge-

rektiğinden emini değildi. Çünkü az önce ortaya attığı cümleyi dayandırabileceği hisleri dışında bir gerekçesi yoktu. Umutsuzca konunun kapanmasını dileyerek “Bazı fikirlerim var, elbette,” dedi.

“Bana bazı peşin yargıların varmış gibi göründü.”

“Aynı dertten mustaribiz o halde.” Emily sözler ağzından çıkar çıkmaz elini ağzına bastırdı.

Neyse ki onu kızdıracak kadar ileri gitmemişti. Marcus kol-tuğa yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve “Belki biraz çaba görmek istiyordumdur, Emily,” dedi.

Onunla kelime oyunları oynamak, aynı kafese tıklandığın aç bir aslana elindeki son ve küçükçük et parçasını verdikten sonra yem olmayı beklemekten daha güvenli değildi. Fakat Emily itaat etmeyi de artık aptal olduğunun düşünülmesini de istemiyordu. Gözlerini Marcus’un gözlerine dikip cesaretlenmesi de bu yüzdendi.

“Peki siz... Çaba gösterecek misiniz?”

Yüzünde huzursuz eden bir gülümseme belirdi. “Bana itaat edeceğine yemin ettiğin andan itibaren seni memnun etmek benim görevim.”

Görev... Emily az kalsın çocuk gibi somurtacaktı. Görev icabı yapılmış hiçbir şey gönüllü olmanın yerini tutamazdı.

“Kurallara gerek olduğunu düşünmüyorum.” Konunun aniden değişmesi üzerine Emily rahat bir nefes aldı. “Uyum sağlama zor olmayacak. Evin hanımefendisi olarak herkesten daha çok söz hakkın var ama kurulu düzenin olduğu gibi devam ettirilmesi benim için önemli. Sophia sana yardım edecek.”

“Teşekkür ederim ama kendim öğrenmeyi tercih ederim.”

Marcus tek kaşını kaldırdı. “Kardeşim seni huzursuz etmeye devam ediyor mu?”

Emily neredeyse gülecekti. Birkaç gündür onunla pek karşılaşmadıkları için Emily’nin bu soruya objektif bir cevap vermesi mümkün değildi. Sophia bugün arabada kibar fakat soğuktu. Bununla birlikte ağzından hakaret olabilecek tek kelime çıkma-

mıştı. Emily, Helen'dan öğrendiklerinden sonra ona daha kibar davranmaya karar verdiğini hatırlayarak politik bir yanıt verdi.

"Sophia ile iyi geçineceğimize eminim. Bana alışmaya çalışıyor."

"Yakında buna mecbur olduğunu anlayacak."

Emily'nin ağzı açık kaldı. Sözlerinden daha çok söyleme biçiminde kalbine taklalar attıran bir taraf vardı. ve gözleri... Tanrı korusun, ruhuna bakarken kendinden hiçbir işaret vermeyen derin okyanusların rengindeki gözleri, çok daha uzun hikâyeler anlatıyordu.

Beyhude bir çabaya girerek aralarındaki havayı yoğunlaştıran bakışmanın neyle sonuçlanacağını anlamaya çalışan Emily, kendini aniden Marcus'un kucığından bulunca çılgılık attı ve dengeyi bulana kadar debelenip durdu. En sonunda erkeğin omuzlarına tutunarak kendine edindiği yer, düşmanın daha güvenli olduğunu düşündüren bariz unsurlara sahipti.

"Seni ihmal ettiğim için mi öfkелisin?" dedi Marcus ona çok yakışan kibirli bir keyifle. "Geceleri hatamı telafi ettiğimi düşünmek istiyorum."

Emily bu açıklık karşısında bayılacak gibi oldu. "Öfkeli değilim... Ben... hiçbir sorun yok."

Marcus'un şeytani ifadesinden Emily'nin yalanını yutmadığı açıkça okunuyordu. "Seni düşünüyordum. Benim için fazla küçük ve narinsin. İlk gece olduğu gibi son seferinde de kendimi kontrol edemedim ve biraz..." Emily'nin pembeleşmeye başlayan yüzünü, baştan çıkartan dudaklarında hafif bir tebessümle inceledi. "Kendini yeniden hazır hissetmen için zamana ihtiyacın vardı."

İki gece önceki sevişmelerinin ne kadar ateşli ve şiddetli olduğunu hatırlamak Emily'nin içini sadece Marcus'un telafi edebileceği bir özlemle doldurdu. Neyse ki dünyanın son gününü yaşıyor bile olsa sakın kalabilmek gibi son derece faydalı bir uzmanlığı vardı. "Sorun değil... Ben anlayabiliyorum."

"Öyle mi?"

Dudakları birbirine değmek üzereydi ve sesi... Ah Tanrım, sesi öyle derinden ve öyle gizemliydi ki çılgın bir heyecana kapılan Emily'nin dudakları aralandı, kalbi deli gibi çırpınmaya başladı. Bakışları Marcus'un gözleriyle dudakları arasında hareket ediyordu ve bu sayede Emily öpücüğün geleceği anı saniyeler öncesinden biliyordu.

Marcus parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu ve dudaklarını onunkine bastırdı. Öpüşü ağır fakat ihtiraslıydı. Emily'nin çekingenliği kaybolana kadar onu dudaklarıyla tahrik etti ve kalçalarına doğru tatlı bir kavis yapan omurga çizgisi boyunca onu okşadı.

Tadı leziz, dolgun dudaklarının ağzında bıraktığı his müthişti. Aklını başından alan leylak kokusu öpüşmeyle yoğunlaşmıştı sanki. Emily tomurcuk bir çiçeğin açılması gibi yavaşça dudaklarını araladığında, Marcus dilini içeri soktu ve onun diline dokundu. Hissettiği şehvetle kıyaslandığında hareketleri kibar ve asla güvenilmemesi gereken bir sakinlikteydi. Marcus kendini şu anda onun içine gömmeyi öyle çok istiyordu ki, bu ihtiraslı fakat istediğini vermeyen öpüşmeyi kontrolünü kaybetmeden sonlandırabileceğinden emin değildi.

Emily'nin dili küçük ve cesur dokunuşlarıyla karşılık vermeye başladığı an Marcus'un elleri kasıldı, elbisesinin kumaşını parmaklarının arasında buruşup kızı iyice kendisine bastırdı. Kontrolle ilgili düşünceleri yok olup gitmek üzereydi, onu tam da şu anda istiyordu. Tanrı aşkına, çok tatlıydı. Marcus dudaklarını sertçe ağzına aldığında Emily'nin genzinden tuhaf, nuhtaç ve Marcus'u ürperten bir inilti döküldü. Zarif karısı kendini bağlı hissettiği ipleri kopartmaya çalışıyordu ve sonunda özgür kalabilmek için bacaklarının pozisyonunu değiştirdi. Şimdi tam anlamıyla Marcus'un kucağında oturuyordu.

Marcus yetinmeyip kızın bir bacağına diğer tarafa aşırarak onun üstüne binmesini sağladı. Artık yüz yüzdeler. Öpüşme

giderek hararetlenen ve ikisini de ateş gibi yakan bir hal almaya başlamışken sonunun nereye varacağını bilecek kadar çok ilişki yaşamıştı Marcus. Onun da bunu anlayabilmesi için Emily'yi kollarının arasında iyice sıkarak hafifçe geriye doğru eğdi ve kalçasını aşağı bastırıp sertliğini hissetmesini sağladı.

Ancak Emily, Marcus'un arzusunu hissettiği an öpüşmeyi kesti. Dağılmış, şaşkın ve çok tatlıydı. Minik, sivri çenesi, belirgin elmacık kemikleri ve hüznü iri gözleriyle kapana kısılmış bir orman perisine benziyordu. Zengin bir ormanın bütün renklerine sahip gözleri bu yaratılışı doğruluyordu sanki. Eksik olan tek şey sivri kulakları diye düşündü Marcus ve beklenmedik bir şekilde gülmek istedi.

Eğer masumiyetine gölge düşüren ve narin yüzünde kadife bir gül gibi göze batan kırmızı dudakları olmasaydı, Marcus onu rahat bırakmayı düşünebilirdi. Fakat öpülmekten kabarmış ıslak ağzı ona dokunmaması gereken zamanlarda bile hayallerini süslemişken, Marcus kucağına düştüğü bu sıcak anda onu asla bırakamazdı.

Kızın yanağını tek avucuyla kaplayıp başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. Nefesleri birbirine karışıyorken Marcus dudaklarını ona değdirdi ve "Hemen burada," dedi.

Emily birkaç santim geri çekildi. Nefesi sığ ve boynunda atan nabızı çok hızlıydı. Doğru anlamış olabilir miydi?

"Seni şimdi istiyorum," diye devam etti Marcus.

Aman Tanrım! "Bu-burada... yapamam. Lütfen Marcus..." Emily dehşetten nefes alamıyordu.

Marcus parmaklarını kızın dudaklarının nemli iç kısmında ve dişlerinin keskin yüzünde gezdirdi. "Bence yapabiliriz. Rahatla ve kendini bana bırak."

Ah, evet... Kimse kucağında bu pozisyonunda oturan bir kız için daha naif beklentiler içine giremezdi. Emily gözlerini hafifçe kapadı ve dudaklarındaki tüy gibi dokunuşları hissedene kadar da açmadı. Yeniden öpüşmeye başladıklarında ise gözleri sımsıkı kapalı ve kendi içgüdülerine sahip dudakları erkeğin

dilini içeri davet etmek için aralıktı. Kabullenmişti, çünkü ona karşı koyamamak gibi küçük bir sorunu vardı. Sadece ona...

Marcus'un elleri bütünü vücudunda geziniyordu. Eteğinin kenarından içeri uzandığında, Emily huzursuzca kıpırdandı ama o engel dinlemeden ayak bileğinden baldırına kadar bacağı-
nı okşayarak kendi bildiğini okumaya devam etti. Ve Emily an-
sızın bükülen dizinin, koltuğun kenarına dayandığını fark etti. Diğeri de aynı pozisyonu alınca Emily'nin üst gövdesi tamamen Marcus'un göğsüne yapıştı. Emily heyecandan boğulacakmış gibi hissediyordu, solukları yetersiz ve tatsızdı.

Marcus "Biraz daha zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu birden. Gülümseyişi dudaklarının üstünde kıskırtıcı bir his bırakıyordu. Emily sessizliğini koruyarak titrek bir nefes aldı ve bu içgüdücü Marcus'un yeni ve fazlasıyla hararetli öpüşüyle karşılık buldu.

Emily, Marcus'un sıcak ellerinin bacaklarından yukarıya doğru uzanışını bir hayalin içindeymiş gibi hissediyordu. İç çamaşırının aralığından uzanan parmaklar, kendi kavrulan teninin yanında hafifçe serin ve ürperticiydi. Sonunda Marcus o fazlasıyla duyarlı noktaya dokunduğunda Emily utanç verici bir iniltinin ağzından kaçmasını engelleyemedi.

Parmaklardan bir tanesi yavaşça içine girince Emily başını Marcus'un boyun çukuruna gömüp ona tutundu. Şu anda bunun olduğuna inanamıyordu.

Marcus "Buna bayıldığını biliyorum," dedi. Kendinden ne kadar da emindi.

Emily, Marcus'un kalbinin çarpışını dudaklarını değdirdiği boynunda hissedebiliyordu. Marcus görüldüğü kadar sakın ve kontrollü değildi. Bu tespit Emily'nin küçük bir cesaret aleviyle ısınmasını sağladı ve ona daha yakın olabilmek için kendini Marcus'a doğru itti.

"Biraz daha aç kendini bana," dedi Marcus nefes gibi bir sesle. Az sonra diğer parmağı da içindeydi.

Emily dizlerinin üzerine doğru bir miktar yükselip bacakları-

nı araladı ve tekrar oturdu. Böylece parmakları daha derinlerinde hissedebiliyordu. Marcus bir küfür savurup pantolonunun önüne uzandığında bile aralarındaki teması kesmedi. Aksine biraz daha hızlanarak gidip gelmeye devam etti ve bu zevk saldırısına direnemeyip, kendini yokuş aşağı yuvarlanıyormuş gibi hisseden Emily, dayanamayıp inleyerek onun adını sayıkladı.

Kısacık bir an sonra Marcus birleşmek için hazırды. Önce Emily'yi biraz kaldırdı ve duruşunu ayarladıktan sonra onu sertçe aşağı bastırdı. Emily'nin çığlığı Marcus'un boyun çukurunda boğulup iç sızlatan bir iniltiye dönüştü.

Marcus kulağa acı çekiyormuş gibi gelen bir sesle "Çok dar-sın, Emily... Canını yakıyor muyum?" dedi.

Bu sefer canı fazla yanmamıştı ama tuhaf doluluk hissine alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Biraz soluklandıktan sonra yüzünü Marcus'un gözlerine bakacak kadar kaldırdı ve başını salladı. "Hayır... iyiyim..." Yüzyıllardır ilk kez konuşuyormuş gibi sesi kısık ve çatallıydı.

Vücudunun birleşmeye uyum sağlaması için ikisi de kıpırdamadı. Bu süre boyunca gözlerinin birbirinden ayrılmayışı ve aralarında oluşan sessiz anlayışta sarsıcı bir içtenlik vardı. Emily ansızın ona bağlandığını ve ondan koparsa bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını hissetti. Kaybetme korkusu daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Çaresizce elindeki ana tutunup, ona sahip olduğunu hissedebilmek için hafifçe kıpırdandı. Çekingen hamlesi Marcus'un soluklarının daha da hızlanması-na neden oldu.

"Evet, işte böyle..." dedi Marcus soluk gibi bir fısıltıyla.

Emily gözlerini kapatıp başını arkaya doğru kırdı ama Marcus başının arkasından tutup onu engelledi.

"Bana bak, Emily." Kalçasını aniden kaldırıp kasıklarının sertçe birleşmesini sağlayınca Emily bir kez daha utanç verici şekilde inledi.

"Kontrolü sen al."

"Yapamam."

Marcus sözlerle ikna etmek yerine aynı hareketi yeniden yaptı ve Emily birden kendini tutturduğu ritmin içinde buldu. İlk başlarda hafif ve temkinliydi ama belinden tutan Marcus'un yönlendirmesiyle giderek hızlanıyordu.

"Daha sert, Emily... Daha fazlasını alabilirsin."

Emily nefes nefese söylenileni yaptı ve onu tamamen içine alınca boynunu arkaya gerip yüksek sesle inledi. Bu müthiş bir histi. Özgür ve hiç olmadığı kadar cesurdu... Haz, bir deniz olmuş, o da içinde yüzüyordu. Marcus'un çıkardığı zevk dolu erkeksi sesler aklını kaçırmasına sebep olabiliirdi ve bu iyi mi yoksa kötü mü biliyordu.

Derken Marcus elbisesinin önünü açmaya başladı. Sırasıyla korseden ve içlikten kurtulup göğüslerini ortaya çıkardı. Emily utanmaz yanını ortaya çıkartan bu samimiyetten öyle büyük bir haz duyuyordu ki, kendini tüm çıplaklığıyla ona sunmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Marcus avuçlarına aldığı göğüsleri yoğurup uçlarıyla oynamaya başladığında Emily arabanın tavanındaki bir çıkıntıya tutunup daha hızlı inip kalkmaya başladı. Biraz sonra Marcus ağzının derinliklerine aldığı göğüs uçlarını sırasıyla emiyordu.

Zevk yine o yoğun ve akışkan halini almıştı. Emily sarsılıyor, kıvranıyor ve ikisini zirveye taşıyacak o ilkel ritmin gücünü artırıyordu. Birden her şey görünmez, bulanık bir hal almaya başladı. Emily titreyerek, kasılarak doyuma ulaşırken Marcus son bir kez sertçe içine girdi ve sonunda gevşeyip kollarıyla onu sardı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini söylemek uzmanlık işiydi. Emily arabanın yolda kayarken çıkardığı ritmik sesin farkına vararak gözlerini kocaman açtı.

"Gelmek üzereyiz," dedi Marcus, sanki her şey çok normalmiş gibi sıradan bir sesle. Emily başını gömüdüğü yerden çıkartamayacak kadar utanmıştı. Az önce olanlar neyin nesiydi? Tanrı affetsin... Günaha girmişti.

Marcus yüz yüze gelmeleri için kızın başını hafifçe uzaklaştırıp ona hiçbir zaman gizemini çözemeyeceğini düşündüğü o

eşsiz kirpik arası bakışlarını dikti. Tanrı korusun, Emily yeni bir günah işlemek için ne kadar hevesli olduğunu anlayarak şoka girdi. Bir şeyler söylemeyi umarak ağzını birkaç kez açıp kapadı ama kuruyan dudaklarının arasından kelimeler yerine nefesi döküldü.

Marcus onun içine düştüğü zor durumu fark etmişse bile bununla ilgilenmedi. Sırasıyla korsesini ve içliğini bağladıktan sonra hiç çaba harcamadan elbisesini eski haline getirdi. Emily hâlâ kendini kaybetmenin sınırlarında gezinirken, Marcus kursuzca kontrollüydü. İkisinden birinin tam olarak kendini kaybetmemiş olması iyiydi aslında. Öyleydi, çünkü gizlemek ne kadar güç olursa olsun karmaşık duyguların vereceği mesaj, arabadan göğüsleri çıplak bir vaziyette inerek vereceğinden daha net olamazdı.

Toparlanmaya başladığından itibaren her şey yavaşça normale dönüyordu. Aldıkları soluklar, etraflarını saran gerçeklik... Fakat Marcus birleşen vücutlarını ayırmak için hareket edince, paylaştıkları içten hissin şokuyla afallayan Emily'nin dudakları arasından titrek bir inilti kaçtı. Marcus'un bunu umursamayacağını düşünmüştü ama o da etkilenmiş görünüyordu. Belki sadece birkaç saniyelğine... Sonra o da giysilerini düzeltmeye koyuldu ve aralarındaki etkileşimi kopardı.

Araba durduğunda Emily kapı tarafına doğru kayıp çıkışını kolaylaştıracak en pratik pozisyonu almış sayılırdı. Vücudundaki her kası gevşeten şiddetli doyuma rağmen son derece gergin ve huzursuz bir andı. Emily bacak bacak üstüne atmış bir vaziyette gözlerini üzerine diken Marcus'un yoğun varlığını görmezden gelmek için her an açılmasını beklediği kapıdan tarafa bakıyor ve arabaya sinen sevişmelerinin kokusunu içine çekmeye çalışıyordu.

Arabacının gölgesi kapının önüne geldiğinde Emily derin bir nefes alıp saçlarını düzeltti. Bir an önce kendini dışarı atmak istiyordu. Ne var ki Marcus onu ikinci kez kucağına almak için o anı seçti ve Emily'nin solumak üzere olduğu havayı içine çe-

kerek onu uzun uzun öptü. Kapı açıldığında hâlâ öpüşüyorlardı ve açık konuşmak gerekirse Emily, arabacı tarafından izleniyor olmaktan hiçbir rahatsızlık duymuyordu.

Dudaklarını ayıran Marcus oldu. Kızın yüzünü hafifçe okşuyor ve gözlerini az önce yaşananlar yüzünden kızarıp kabaran dudaklarından ayırmıyordu. Sonunda bütün bu olanlar çok fazla gelmiş gibi derin bir nefes aldı ve Emily'yi kucağından indirmeden önce fisıldadı.

“Keyifli bir yolculuktu.”

Güneşli temmuzun ilk haftası Kinglypark civarındaki bir göletin etrafına dağılan mutlu piknik kalabalığını renkli çiçeklere benzetmek yanlış olmazdı. York'un önde gelen isimleri ve birçok soylunun teşrifıyla, piknik beklenilenden daha aristokratik bir hal almıştı. Emily bunun bir gereklilik olduğunu bildiği halde ömrü boyunca içine sokulmaya çalışıldığı bu çevre yerine, kendini daha rahat edeceği insanlarla birlikte olmayı tercih ederdi.

Sonra kafasında, *‘birlikteyken rahat edebildiğin kaç kişi var Emily’* sorusu belirdi ve cevabın *‘yalnızca Helen’* olduğunu fark edip yaslandığı ağacın dibinden kalabalığı sessizce izlemenin ironisiyle kendi kendine söylendi. Kesinlikle bir zavallılık abidesiydi.

Ortaya çıktığında oluşan küçük çaplı karmaşaya bakılırsa herkes onun gelmesini bekliyordu. Huzursuzluğunu gizlemek için insanlara gülümsedi. Kimse düğüne katılamadığından tebrik kuyruğu bir hayli uzundu. Emily iyi dileklerini kabul etti ve şaşırtıcı bir şekilde bundan keyif almaya başladığını hissetti.

Diğer konuklarla Sophia ilgileniyordu. Emily istemeden onun, işini bilen bir hanımefendi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Görünüşe göre şirret küçük kardeş yeri geldiğinde örnek davranışlar da sergileyebiliyordu. Emily onu bir kalça hareketiyle yere serip, konuklara *buranın hanımefendisi benim* dese insanlar ne tepki verirdi acaba?

Kapıldığı vahşi hayaller dikkatini dağıtmıyaydı, Sophia üzerine gelirken takındığı yüz ifadesine dikkat edebilirdi. Aman Tanrım! Ruh halindeki ani değişimler ve kontrol problemleri giderek daha endişe verici bir hal alıyordu.

Sophia soğuk soğuk “Ağabeyimi gördün mü? Pikniğe katılacağını sanıyordum,” dedi.

Marcus ve piknik... Emily onu diğerleriyle birlikte kırım ortasında mutlu bir tablonun içinde hayal edemiyordu. Sophia’nın da bunu bilmesi gerekirdi. Elbette sadece tahmin yürütüyordu, Marcus ona katılıp katılmayacağıyla ilgili bir şey söylememiştir. Nasıl söyleyecekti ki? Günler önce yeni ortağıyla görüşmek için Aylsham’a gitmişti. Dün geç saatlerde geldiğini ise hizmetçiler sayesinde öğrenmişti.

“Bana bir şey söylemedi,” dedi sakince. “Aslında senin bir şeyler bildiğini düşünmüştüm.”

Sophia başını salladı. “Ne yazık ki sormak aklıma gelmedi. Nezaketen de olsa kendini göstermesi gerekirdi. Belki beyle-rin atış talimine yetişir. Bunu düşündüğüm iyi oldu, Londra’da hanımların da bu tarz bahçe toplantılarında atış yaptıklarını biliyor musun? Ben de denemek istiyorum,” duraksadı ve sanat eseri sayılabilecek güzellikteki yüzünde şeytani bir masumiyet belirdi. “Umarım hemen ortaya çıkar. Bazı eski dostlar sırf onu görmek için onca yoldan geldiler.”

Emily altından can sıkıcı bir şey çıkacağını bilerek “Kimmiş onlar,” dedi. Cevap vermeye lüzum görmeyen Sophia’nın gözünü diktiği, çoğunluğunu hanımların oluşturduğu bir grubun içindeki sarı saçlı kadını nerede gördüğüne dair en ufak bir tereddüt bile yaşamadı. O zaman kadının üzerinde pembe bir gecelik vardı ve atmosfer, güzelliğinin hakkını veremeyecek kadar karanlıktı. Şimdi ise kıskançlık krizine girme sebebi sayılacak bir sürü mükemmel gerekçeyi listeleyecek netlikte görüyordu onu Emily.

Gözlerine inanamayarak Sophia’ya baktı tekrar.

“Onu tanıyor musun, Emily?” dedi Sophia pişkin pişkin.

“William’la düğünümünden hatırlıyorum. Sen tanıyor musun peki?”

Sophia’nın yüzü asıldı ama omuz silkip ilgisizmiş gibi davrandı. Dayısından ne zaman bahsedilse aynı tepkiyi veriyordu. Bir keresinde Jennifer’a piknik için acele edip etmediklerini sormuş, sonra da hayatın devam ettiğine ikna olmuştu.

“Ne saçma bir soru! Ben çağırdığıma göre elbette tanıyorum. Dul Wilberfoss Kontesi... Yanındaki de nişanlısı Selby Vi-kontu. Ne hoş bir beyefendi, değil mi? Yorkshire’ın önde gelen tüm isimlerine ve Londra’daki birkaç önemli şahsiyete davetiyeye gönderdim. Bazılarının burnu büyüklük ettiği düşünülürse bence buraya gelmekle çok ince davrandılar.”

Emily davetiyelerin hazırlandığı süreçte soylu kesimin Harrington ailesine karşı ihtiyatlı davrandığını öğrenmişti. Sebebi geçmişteki skandallar olabilirdi, ya da Sophia’nın da dediği gibi burnu büyüklük ediyorlardı. Açıkçası şu durumda bunun pek bir önemi yoktu. Emily gözlerini dul kontesten alamıyordu. Kadın koluna girdiği adamı açıkça sahiplenmişti ve bu haliyle Emily’ye, işaretlediği bölgesini savunan gelincikleri hatırlatıyordu. Neyse ki bu iyi bir şeydi.

Az önce Sophia ikisinin nişanlı olduklarını söylemişti. O halde kontesin Marcus’la aralarındaki hesabı kapattığını düşünerek hata etmemiş olurdu. Fakat kadının, Marcus onu odasından gönderdiği sırada ne kadar ısrarcı davrandığını hatırlamak, içini kemiren kurdu tekrar harekete geçirdi.

“Wilberfoss Kontesi seni endişelendiriyor mu yoksa? Haklısın, çok güzel bir kadın.”

Emily ilgisizce “Hayır. Jennifer çok daha güzel,” dedi ve der demez de pişman oldu. Sophia’nın oyununa geliyordu.

“Jenny herkesten güzel olduğu için onu konu dışında tutuyorum. Fakat onun kadar alımlı değil. Kontesin erkekleri zavallı kuklalara çevirdiğini duymuştum. Âşıkları...”

Emily kızın sözünü kesmek için vakitlice davrandı. “Bunu duymazdan geleceğim, Sophia.”

“Lütfen duy, kulaklarımı iyi aç ki sadece az önce söylediklerimi değil, senin için ne hissettiğimi de öğren. Sana güvenmiyorum, Emily. Ne yaparsan yap, ne kadar kusursuz bir hanımefendi gibi görünürsen görün, dayımın seninle evliyken mutsuz bir adam olarak öldüğünü asla unutmayacağım.”

Emily ne söylerse söylesin Sophia’nın sabit fikirlerini de, temelinde yatan duygusal problemleri de ortadan kaldıramayacaktı. Meselenin bir tartışmaya dönmesini istemediği için “Sophia şu an bunun ne yeri ne de zamanı,” diyerek geçiştirmeye çalıştı.

Sophia omzunu silkerek “Haklısın, değil,” dedi. “Emily sen Wilberfoss Kontesi’nin gerçekte kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Senin küçük kalp meselelerinden uzak durduğunu sanırdım ama söz konusu ağabeyim olduğunda merakına yenilmişsin. Dayımla evliyken de onunla ilgili hayallerin var mıydı? Kadınların Marcus için olmadık şeyler yaptıklarını duymuştum. Ona ulaşamayacak kadar sıradan olanların ise hayaller kurarak kendilerini hasta ettikleri bir sır değil.”

Emily’nin tepesi bir anda attı. “Şu ana kadar şımarıklıklarına katlanmış olmam seni hakkımda yanıltmasın, Sophia. Bir daha haddini aşarsan aynı dilden konuşmaya başlarız.”

Sophia tekrar omuz silkti. Kızın Marcus’un kardeşi olması dışındaki tek iyi yanı kartlarını açık oynamasıydı. Arkadan iş çevirmekle ya ilgilenmiyor ya da bunu beceremiyordu. Emily birden geniş kollu bir meşe ağacının yanında dikilerek, hayalet görmüş gibi Marcus’un eski metresine bakakalan Jennifer’ı fark etti. Sophia’nın düşüncesizliği hislerini gizleme uzmanı haline gelen Emily’den çok, onu üzmüştü.

Kızın haline acıyarak “Bencilliğin gözlerini kör etmesin, Sophia,” diye söylendi.

“Bencil biri değilim. Öyle olsaydım sen yokmuşsun gibi davranırdım.”

“Bunu hâlâ yapabilirsin, inan bana alınmam. Beni aptal durumuna düşürme teşebbüsünden önce zavallı arkadaşını ne hale sokacağımı hesaba katmalıydın. Jennifer hassas bir kız.”

“Ne?”

Başıyla Jennifer’ın işaret etti. “Dünyası başına yıkılmış gibi göründüğüne göre dul kontesin kim olduğunu o da biliyor.”

Sophia “Lanet olsun,” deyip Jennifer’ın olduğu tarafa koş-turdu. Bu kız kimsenin uzun süre hanımefendi kalmasına izin vermezdi.

Yalnızlık hissi Emily’yi onca insanın arasında yakaladı. Helen’in gelip gelmediğini görmek için üzerlerine beyaz örtüler serilip birbiri arkasına sıralanan portatif masaların etrafındaki konukları ve açık alandaki diğerlerini kontrol etti ama ona hiçbir yerde rastlamadı.

Belki de bu piknik işi iyi bir fikir değildi. Sanki herkes önce William’ı hatırlatarak suçluluk duymasını istiyordu. Duruma bakılırsa, kibar başsağlığı dileklerinin hemen arkasından gelen tebriklerin ne kadar uygunsuz görüldüğünü anlayabilmesi için, Sophia tarafından taciz edilmesi gerekiyordu.

Bir süre önce kabul ettiği gibi, Marcus’un varlığı Emily için sezgisel bir olaydı. Onu hissederek fark etmek, gözlerinden daha güvenilir ve kesinlikle ürpertici netlikte bir uyarıydı. Aslında konukların hemen hepsi gibi Emily’nin de onun yaklaştığını anlama sebeplerinden biri toprak yolu çiğneyen nalların çıkardığı boğuk sestti.

Dörtnala koşan atının üzerindeki Marcus piknik alanının dışında, göletin diğer kıyısından Kinglypark’a doğru ilerliyordu. Eve mi gidiyordu? Belki de... Tanrı aşkına, atı öyle güzel yönetiyordu ki!.. Çoğu kişi bu kadar hızlı koşan bir atın üzerinde hoplarken komik görünürdü. Fakat o rüzgâr gibi aniden yön değiştirirken bile, hızına rağmen atıyla bütünlüğü bozulmadan ilerleyebiliyordu.

Emily onun piknik alanına yön değiştirdikten sonra hızını kademeli olarak kesişini gözlerini ayırmadan izledi ve ilk defa bir şeyi fark etti. Hisleri ne olursa olsun, Marcus ona aitti... Onun erkeği ve kocasıydı. Bu farkındalık içini muazzam bir sı-caklık ve güçle doldururken daha önce hiç tatmadığı başka bir duygu eşlik etti hislerine. Aidiet... Bağlılık...

Sonra birden diğer hislerin hücumuna uğradı. Arabada yaşadıklarından sonra onu ilk kez görecekti. Aman Tanrım! Heyecandan boğulmak üzere olduğuna göre kendini bu ana hazırlamak için sahip olduğu onca zamanı telkinlerle boşa geçirmişti. Marcus'la göz göze gelmeyi bekleyerek doğrudan ona bakmaya devam etti fakat o Emily'yi fark etmeden atını başka bir tarafa yöneltti.

Hayal kırıklığına uğrayan Emily, onun nereye gittiğini görebilmek için öne birkaç adım attı fakat arkadan yaklaşan her kimse onu gafil avladı.

“Bir pikniğin bu kadar keyifli olacağını hiç tahmin etmedim.”

Emily, Selby Vikontu'nu arkasında görmeyi hiç beklemiyordu. O buradaysa nişanlısı da yakınlarda olmalıdır şeklinde basit bir mantık kurdu. Adama cevap vermeden önceki birkaç saniyelik göz taraması neticesinde, Wilberfoss Kontesi'nden hiçbir ize rastlamadı ve bu anlamsız bir huzursuzluğu ensesinde hissetmesine neden oldu.

“Kendimi tanıtmadım, lütfen özrümü kabul edin. Ben...”

Emily asıl kabalığı yapan taraf olarak adamın sözünü kibarca böldü. “Selby Vikontu Fitzwilliam Crowle... Davetten memnun olmanıza çok sevindim, lordum.”

Adam, Emily'nin eldivenli elini dudaklarına götürüp nazikçe öptü. Kenarlarında gülümseme kırışıklıkları bulunan ve insanı neredeyse kısıp gözle bakmaya zorlayacak kadar parlayan yeşil gözlerinde Emily'nin daha önce hiç kimsede görmediği gibi özgüven vardı. “Sizi yalnızken yakalayabilmem iyi oldu. Evliliğinizi kutlamak için sıraya girmiştik ama o kadar hanımın arasında kendimi kurt sürüsünün çevrelediği bir ceylan gibi hissettim.”

Emily adamın ceylan benzetmesine gülmeden edemedi ve “Sizi çembere alma hatasına düştükleri gibi kolayca da pes etmişlerdir,” deyiverdi.

Doğadaki en küçük olmasa da en zarif yaratıklardan birini

kendine yakıştıran adamın omuz genişliği, Emily'nin bacak boyundan daha fazlaydı ve illa kıyaslama yapması gerekiyorsa da şansını yavru havyan kategorisinden yana kullanmasını komik kılan erkeksi bir sürü özelliği vardı. Koyu sarı, dağınık saçları hariç diye düşündü. Saçları açık alanda koşturan çocuklarındaki kadar karışık ve kendi halindeydi. Emily onca süre boyunca aldığı hanımefendilik eğitiminin bu muzip gülüşlü, kibar beyefendiye yeterince zeki bir karşılık vermesini sağlayamayacağı için üzgündü. Şimdiden pembeleşmeye başlamıştı bile.

“Kurtların kadınlardan daha merhametli olduğunu söylemeye çalışıyorsanız size sonuna kadar hak veriyorum. Kadınları her zaman... Aman Tanrım, uzun zamandan beri kızaran birini görmemiştım. Ne kadar keyif verici olduğunu unutmuşum. Sanırım Almack davetiyelerini çöpe atmadan önce bir kere daha düşünmeliyim.”

Emily konuyu değiştirecek bir şeyler ararken istemeden biraz daha kızardı ve çaresizce aklına ilk geleni söyledi. “Kocamı tanıyor musunuz?”

Söyler söylemez de gözleri büyüdü. Ne biçim soruydu bu böyle? Adam daveti kabul ettiğine göre, Emily ikisinin tanıştığını varsaymalıydı zaten. Marcus'la tanıyor olduklarından şüphe duyduğunu açık ederek, onun buraya gelme nedenini nişanlısının Marcus'la eski ilişkisine dayandığını ima etmişti. İstememişti ama sorunun kaynağı bilinçaltıydı ve Emily içgüdüleri gibi bilinçaltını da kontrol edemiyordu.

Neyse ki vikont ya Emily gibi incelikli düşünmüyordu ya da art niyetsiz imayı anlamamıştı.

“Bazı iş bağlantılarımız olmuştu. Ama bir süredir yüz yüze görüşme şansı yakalamadık. Davetiye gelince kibarlığınızdan etkilendiğim gibi bunu bir fırsat olarak da gördüm. Lütfen, rahat olun Bayan Harrington. Hiçbir zaman hassas biri olmadım. Ayrıca aramızda sırf saygın hanımların yanında sözü edilmemesi gerektiği için açıklayamayacağım bazı konular var diye kendinizi suçlu hissetmenizi istemem. Özellikle ben bu kadar açık görüşlüyken...”

Açık görüşlülükten kastı nişanlısının Marcus'un eski metresi olmasından rahatsızlık duymamasıysa Emily'nin ondan hoşlanma sebeplerini gözden geçirmesi gerekecekti. Evet, eski kafalıydı ve halinden memnundu.

"Sizi şoka soktum sanırım."

Emily başını salladı. "Hayır, sadece konunun buraya gelmesine şaşırdım."

Lord Crowle, bundan çok daha çetrefilli meselelerin üstesinden gelmiş birinin güveni ve umursamazlığıyla gülümsedi. Çapkın bir serseriye benziyordu. "Kabalığımı bağışlayın lütfen."

"Ah, lütfen... Aslında ortada bir yanlışlık yok."

Emily onun 'Aslında var' dediğinden emindi ama öyle alçak sesle konuşmuştu ki, aksini iddia etmek isterse kolayca haklı çikabilirdi.

Sessizliğin verdiği huzursuzluk, vikontun dikkatli bakışları da eklenince Emily'yi giderek daha çok rahatsız ediyordu. Tanrı'ya şükür beylerin atış yaptıklarının habercisi ilk silah o sırada patladı ve Emily gözleri parlayarak sesin geldiği tarafa döndü.

"Siz de atış yapacak mısınız, Lord Crowle?" derken sesindeki gerginliği bastıramamıştı. Lord Crowle bir adım daha yaklaşmış Emily'nin tam arkasında, kabul gören kuralları çiğneme çizgisinde durdu ve "Burada keyfim gayet yerinde," diye fısıldadı.

Bu ne demekti şimdi? Emily açıkça bunu sormaya niyetlenmişti ki Marcus'un yeniden ortaya çıkması, sırtına batan iğneler kadar net hissettiği koca cüsseyi unutmamasını sağladı. Marcus başını eğmiş Wilberfoss Kontesi'nin söylediği her neyse onu dinliyordu. Kıskançlığa kapılmak aptallık etmek olurdu ama o kadının Marcus'a yeniden yaklaşması Emily'nin onları en son gördüğünde paylaştıkları yakınlığı aklına getirerek göğsüne bir ateş topunun oturmasına neden oluyordu. Saçmalık diye düşündü. Kıskançlık hakkıydı. Kadın ona dokunuyordu. Bem-beyaz elini Marcus'un koluna koymuş ve Marcus da sanki çok olağan bir şeymiş gibi ona izin vermişti.

Hava hareketlendi, yaz rüzgârı ağaçları, çimleri ve hanımla-

rının eteklerini havalandırarak tatlı bir karmaşa yarattı. Sonra birden, rüzgârın avının kokusunu taşıdığını hisseden bir kurt gibi Marcus başını kaldırdı ve hiç çaba harcamadan Emily'nin yerini tespit edip gözlerinin içine baktı. O an Emily'nin zihninde çocukken dinlediği av hikâyelerindeki, karın içinde av olmayı bekleyen yalnız bir geyiğin, o kurt ile çok şey ifade eden son bakışması belirdi. Öfkeli miydi? İyi de neden? Şu durumda öfkeli olması gereken tek kişi Emily'ydi. İşte burada gururu devreye girdi, Emily tekrar atış talimi yapan gruba verdi ilgisini.

Kocasının üzerindeki muazzam etkisini bir kez daha kabul etmek zorunda kaldı. Marcus'u hissettiği andan itibaren, vikontun varlığı rahatsız edici olmaktan uzak ve zararsızdı.

İnsanların atış taliminin yapıldığı alana doğru akın halinde olmaları, umursamaz görünme çabasını destekliyordu. Emily, vikontun yanına doğru hareketlenmesine izin verecek şekilde hafifçe yana kayıp adama gülümsedi.

Vikont sevecen bir gülümsemeyle ona karşılık vererek "Bana eşlik eder misiniz, madam?" dedi.

Sırasıyla atış yapanları izlerken patlayan silahlar dışında sessizlik sürüyordu. Sıradaki atış, sessizlik içinde müthiş bir gürültüye sebep olduğunda hanımlardan birkaçı çığlık attı. Fakat çıkardığı gürültü kadar hedefi tutturmada ses getirmeyince birkaç alaycı kahkaha duyuldu.

Emily aradaki boşluğu Marcus'u görmek için bir fırsat olarak görebilirdi. Ancak bunu yaparken kendini saklamak istiyordu. Lord Crowle'in çıkıntı yapan göğsünü kendine siper edip, başını doğru açıyla bir miktar öne eğmek iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu. İşte bu yüzden havada ansızın patlayan bir silah sesinin ardından kendini sırtüstü yerde bulduğunda ilk düşüncesi açığı yanlış ayarladığıydı. Asıl gerçek ise çok yakınlarda birinin vurulduğuydu.

Marcus kırıbağı öyle çok sıkıyordu ki çatırdayan sapı avuç içi-

ne batmasaydı fark etmeyecekti bile. Miranda'nın duman yutmuş sesiyle anlattığı saçmalığın tek kelimesini dinlemiş değildi. Piç kuruşu Crowle'ın kişisel alanına girdiğini fark ettiğinden beri kulakları uğulduyordu. Adam Emily'ye fazlasıyla yakındı ve yerinin rastgele seçilmiş bir nokta olmadığı ortadaydı. Crowle onu izliyordu. Emily bakmadığı zamanlarda yan gözle, hissettirmeden ona bakıyor ve zaman zaman da gülüyordu. Aklından ne geçtiğini bilmek için koca kafasının içine girmeye gerek yoktu.

Marcus vücudundaki öfke belirtilerini ciddiye alan ve sakinleşmekle vakit kaybeden biri değildi. O genellikle kendini doğal sürece bırakır, yıkımın sonuçlarıyla da sonra ilgilenirdi. Ya da hiç ilgilenmezdi.

Emily'nin Crowle'ın neyin peşinde olduğunu anlamama ihtimaline karşın tüm kasları hazır bir halde ileri atılmayı bekliyordu. Yayıdığı tehdidin ve yanından gelip geçenlerin tuhaf bakışlarının farkında değildi. Bu, onun gibi tek gözü açık uyuyan biri için fazlasıyla sıra dışıydı.

Lanet olsun, saklanıyor muydu o?

Emily o kadar küçüktü ki, hantal herifin arkasında bir yerlerde durduğunu bilmeseydi orada olduğunu anlamasına imkân yoktu. Görünüşte durumlarında kusurlu sayılabilecek bir yakınlık olmaması Marcus'un işini zorlaştırıyordu. Oysa tek bir yanlış harekete ihtiyacı vardı.

Patlayan silahların sesi kanında kaynayan vahşetin kusursuz tamamlayıcısıydı. Önsezileri uyarıya geçtiğinde Marcus bir an bunun nedeninin, Crowle'ın Emily'ye doğru ölümüne dayak yemesini gerektiren bir hamle yapmaya niyetlenmesi olduğunu düşündü. Saniyeden de kısa bir süre sonra asıl tehdidin birkaç metre öteden geldiğini fark etti, ancak o hareket edemedi. Crowle, Emily'nin üzerine kapaklanarak ikisini birden yere düşürdü.

Marcus soğukkanlı bir adamdı. En sağlam askeri bile küçük kızlar gibi ağlatacak bir trajediyi gözünü kırpmadan izleyebi-

lirdi. Damarlarında akan her neyse, kırmızı olduğundan emin olmak için bazen bıçağını kullanmak istediğini inkâr edemezdi.

Fakat o an, kendiyle ilgili bildiğini düşündüğü her şey yerinden oynamıştı. Vücudu zihniyle bağını kopartmış, akli tuhaf gerçekliğe uyum sağlamaya çalışıyordu. Gözünün önündeki son görüntü Emily'nin yere düşerken havalanan eteklerinin fırlarıydı ve bu, Marcus'a acıyı çağırıyordu.

Belki çılgınlık, belki zihnindeki ani uyanış donup kalan manzarayı yeniden harekete geçirdiğinde, Marcus savaşın ilk akımını başlatan komutan gibi Emily'nin adını haykırdı ve hızla ileriye atıldı.

Koza gibi bir kalabalık Emily'nin etrafını sarmıştı. Marcus eliyle ve dirsekleriyle gereksiz kalabalığı yardı ve küçük açıklığa vardığında onu yüzüstü yere kapaklanan Crowle'ın yanında yatarken gördü. Emily neredeyse göğsünün tamamını kaplayan bir kan lekesiyle hiç kıpırdamadan yatıyordu. O kadar küçük, kırılgan ve zarıftı ki gerçekten kırıldığını görmeye katlanamıyordu insan.

Marcus zorlukla bir adım daha atıp başını hafifçe omzuna doğru kırdı. Gözleri, bir türlü dağılmak bilmeyen kalın bir tabaka sisin arkasından yarı kör gibi bakıyordu. Ne elinden kayan kırbacı ayağının dibine düşürdüğünü, ne de dudakları arasından kaçan iniltiyi fark edebildi. Boğazında korkunç bir düğüm vardı. Kırılmaz duruşunu koruyan sadece bir kabuk olmalıydı çünkü boşalan dizlerinin üzerine çökmesi an meselesiydi.

Gözünün önündeki berbat manzara ne kadar inandırıcı ve gerçeğe yakın olursa olsun, inkâr etmek ilk ve en temel savunmalardan biriydi. Aksi halde kabullenmek gerekirdi ve bazı şeyleri kabullenmenin doğru zamanı asla gelmezdi. Marcus için bile...

Ortada bir yanlışlık olduğunun ilk belirtisi Emily'ye ait olmayan acı bir iniltiydi. Telaşlı koşturmacanın sesleri arasından bile ayırt edilebilecek sızı dolu bir iniltiydi bu. Ve derken Emily de kıpırdamaya başladı. Etrafını saran kalabalık üzerinde gezi-

nen gözlerinde, şaşkınlık ve dehşet okunuyordu. Marcus'ın ona bir zarar gelmediğine ikna olmak için hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı ama bu gerçekliği kabul etmek için de ayrıca zaman gerekiyordu. Neyse ki ikinci uyanışı Emily'nin doğrulmaya çalışmasıyla yaşadı ve hemen yere çöküp karısının yüzünü elleri arasına aldı.

“İyi misin, Emily?” derken onca zaman tuttuğu soluğunu da dışarı bıraktı.

Emily henüz kendine gelememişti. Dalgın dalgın başını sallayıp nemli gözleriyle etrafı araştırıyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi soru dolu gözlerle Marcus'a baktı ve “Lord Crowle...,” diye fısıldadı. İkinci kez ismi tekrarladığında sesi çığlığa döndü.

Marcus o zaman yerdeki Crowle'ın hâlâ kıpırdamadığını fark etti. Emily elini itip yan tarafa kaymasaydı, Marcus, Crowle için kılım kıpırdatmaya niyetlenir miydi bilmiyordu. Muhtemelen hayır.

Emily adamı yan çevirmeye çalışırken “Lord Crowle vuruldu,” diye açıkladı. Sesi serinkanlı ve kontrollüydü.

Marcus ona yardım etmesi gerektiğini düşünerek adamı sırtüstü çevirdi ve mavi ceketinin sol tarafının kana bulandığını gördü. Adam şans eseri hayattaydı. Hızla kontrolü eline aldı ve kaybettiği zamanı telafi etmek için hazırda bekleyen güvenilir adamlarına gerekli talimatları verdi. Doktora haber vermek için uşaklardan biri hızla ayrıldı. Diğer ikisi Marcus'un göz talimatıyla ateş edeni bulmak için harekete geçti.

Emily'nin sakinleşip evde dinlenmesi için arabalardan birinin hazırlatılmasını söyleyecekken, minik karısının Crowle'ın ceketini çıkartmaya çalıştığını gördü.

“Bırak onu Emily, doktor birazdan gelecek. Eve gitmeni istiyorum.”

Emily ters ters baktı. “Adam kan kaybediyor görmüyor musun? Yardım et de ceketini çıkartalım.”

“Emily sarsıldım, bu şekilde ayakta durmanı istemiyorum.”

Sesindeki otorite Emily'yi pek de etkilemedi. Bir şekilde kendi otoritesini kurmuştu. Önce Marcus'un ellerine sonra da gözlerine baktı. Bir şeyi sorguluyordu. Marcus sebebini anladığında kendine lanet okudu. Çünkü elleri titriyordu. Bin kere lanet olsun, daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti.

"Marcus camdan yapılmadım ben. Konuşarak zaman kaybediyoruz. Doktor gelene kadar çok daha fazla kan kaybedebilir. Adamın ölmesini istemeyiz değil mi?" Ölümden bahsedildiğini duyan bir kadın çığlık attı. Sabırsızlanan Emily, Crowle'ın ceketinin bir kolunu çıkartıp diğerine geçince, Marcus mecbur kalarak ona yardım etti. Ciddiydi ve bütün dikkati adamın üzerindeydi.

Emily iş bilen elleriyle yaraya ulaşmasına imkân sağlayacak kadar Lord Crowle'ı soyduktan sonra, Marcus'a "Eğer yapabilirsem kanamayı durdurmaya çalışacağım," dedi. "Bana öyle bakma, Marcus... İnan bana ne yaptığımı biliyorum."

Marcus dişlerini sıkıp başını salladı. Emily, Crowle'ın yan dönmesini sağlayıp yarayı yakından incelemek için üzerine eğildi. "Yara koltukaltından bir karış aşağıda ve neyse ki kurşunun bir de çıkışı var. Bu iyi bir şey, ancak kanamayı durdurmak gerekiyor."

Yarayı iki parmağıyla birbirine bastırıp ellerini kullanarak ilkel bir tampon yaptıktan sonra etrafına bakınmaya başladı. Onca kanın içine elini daldırmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bana temiz bez parçaları lazım. Henüz kullanılmamış masa örtüleri işimi görür."

Kimse tepki vermemesi üzerine Marcus "Derhal!" diye bağırdı ve yaraya baskı uygulamak için kendi ellerini kullandı.

Bu sırada yanlarında bir kadın bayıldı. Şok ve kargaşanın içinde birileri ölümden bahsediyordu. Daha önce onlarca kez yaralanmaya şahit olan Marcus, bu yaranın Crowle'ı öldürmeyeceğine emindi. Adam erişkin bir boğadan da cüsseliydi. Eğer şimdiye kadar kaybettiği kanla kalırsa, birkaç gün boyunca kan şurubu içmesi yeterli gelirdi. Onu etkileyen Emily'nin soğuk-

kanlılığıydı. İnsana güven veren güçlü bir yanı vardı ve Marcus onunla gurur duyduğunu hissetti.

“Marcus, tampon yapılacak bezleri düzgünce katlayıp bana vermeni istiyorum.”

Sophia “Ben yaparım,” diye öne atıldı ve iki örtüyü katlayıp Emily’ye verdi. Emily uzaklaşmadan önce ona “İnsanları sakın-leştirmen ve eve dönüşünü organize etmen gerekiyor,” dedi.

“Haklısın, hemen hallediyorum.” Sophia çok geçmeden ortadan kayboldu.

Durumun kontrol altında olduğunu anladığından beri Marcus’un aklı, silahı kimin ateşlemiş olabileceğiyle meşguldü. Vurulma açısını görmüştü, kurşunun biraz ötedeki koruluğun önündeki yüksek çalılardan geldiğinden hiç şüphesi yoktu. Ayıldığında Crowle ile konuşup bir düşmanı olup olmadığını öğrenecekti ama içinde, sebebini düşünmeye korktuğu kötü bir his büyüyordu.

Emily’nin durumunu görmek için eğildiğinde burun buruna kaldığı manzarayla donakaldı. Tampon niyetine kullandıkları bezi yaraya bastıran Emily’nin eli adamın meme ucundaydı. Yaraya baskı uygularken başparmağı küçük çıkıntıya takılıp duruyordu. Bir erkeğin hassasiyetinden en iyi başka bir erkek anlardı. Marcus, Crowle’in kıpırdayan gözkapaklarına ve dudaklarındaki seğirmeye bakarak, onun korkulduğu kadar ölüme yakın olmadığını çıkarttı ve adamı kabaca dürtmek istedi.

“Marcus!” Tenkit ve uyarıyla söylenmesine rağmen Marcus, Emily’nin ağzından adını her duyduğunda olduğu gibi yine gülümsemek istedi. Zamanı ve yeri olmaması kötüydü çünkü arkasından daha sıcak şeylerin gelmesi gerekirdi. Onu kucağına alıp, arabada olduğu gibi tadına bakar ve sonra...

Şimdilik fantezilerinde kalması gereken planları yüzünden derin bir iç geçirdi ve Emily’nin Crowle’a daha fazla dokunmasını engellemek için tampon işini devraldı.

Fakat Emily rahat durmaya niyetli değildi. Piç kuruşu Crowle’ın üzerine iyice eğilerek ne yaptığını sanıyordu bu kadın?

Niyeti nefes kontrolüyse Marcus bunu kendisinin yapacağını söyleyecekken, Emily adamın yanağını avuçlayıp başını yukarı doğru çevirdi. Gereksiz başka bir temasın önüne geçmek için Marcus'un acilen bir yöntem bulması gerekiyordu.

"Lord Crowle, beni duyuyor musunuz?" dedi Emily yumuşak sesiyle. Marcus bu ses tonundan da hiç hoşlanmadı.

Küçük ellerinden biri adamın çıplak göğsünde duruyordu. Emily farkındaydı ya da değildi ama parmakları gür sarı tüylerin arasına gömülmüştü. Lanet olsun. Marcus çetin şartları kolayca gözden çıkartabileceği bir ruh haline bürünüyordu. Damarlarında kan yerine öfke akıyordu ve elleri, korumaya karar verdiği adamın canını almak istemiş gibi etine geçiyordu. Emily'nin dokunabileceği tek erkek, kocalık hakları yüzünden Marcus'tu. Ondan başka birine dokunması başına büyük bir bela açabilirdi.

Hayır... Bunun sadece kocalık haklarıyla ilgisi olduğunu iddia etmek durumu azımsamak olurdu. Çünkü her şey bir yana, Emily onun kadınıydı. Sevgilisi, karısı ve metresi...

Eğer bu ufak detay unutulmuşsa diye, Marcus ağzını Emily'nin kulağına doğru yaklaştırdı ve fısıldadı. "Ona gereksiz yere biraz daha dokunursan, Emily... Bütün kanının boşalması için bir delik de ben açarım ve bütün sorun ortadan kalkar."

Emily ateşe değmiş gibi elini Crowle'in göğsünden çekip geriledi. Öfke ve endişe, sakın kalma mücadelesini güçleştiriyordu ve Marcus bu zengin savaşı izlerken keyfinin yerine geldiğini hissediyordu.

Bu küçük çaplı tehdit, aralarındaki gerilimi çift taraflı bir hale getirdiğinde Marcus amacına ulaşmış sayılırdı. Doktor gelene kadarki süreçte ikisi de gerekli haller dışında konuşmadan, kendine gelmeye başlayan Crowle'in başından ayrılmadılar. Doktor yaralıyı devralıp Emily'ye yerinde müdahalesi için teşekkür ettikten sonra, Marcus ateş edeni bulması için gönderdiği iki adamının beklediği tarafa yöneldi.

"Ne buldunuz?"

İki adam da endişeli görünüyordu. "Ne yazık ki kaçırдық

efendim. İzlerini Wandhill Köprüsü'ne kadar takip edebildik. Sonrasını atla devam etmiş olmalı.”

“Barut izlerinden ateş edilen yeri tespit ettik.” Adam Marcus’un tahmin ettiği yüksek çalılıkları işaret etti. “Dalların kırılışına ve ayak izlerine bakarak adamın pusu noktasını seçmeden önce de orada bulunduğunu söyleyebilirim. Belki bir gün önce ya da sabah saatlerinde olabilir.”

Marcus başını salladı. “Kaç kişi?”

“Bir kişi olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Tahmin ediyorsunuz, öyle mi?”

Adamlar birbirine bakıp başlarını önlerine eğdiler. Marcus’a bakmaktan kaçınıyorlardı.

“Basit bir piknikten bahsediyoruz. Pikniklerin en büyük tehlikesi arılardır, karımın burnunun dibindeki herifi vuran silahlı katiller değil. Derhal etrafıca bir araştırma yapılmasını istiyorum. O pisliği saklandığı delikten çıkartmak için iki gününüz var.”

Adamlar aynı anda “Emredersiniz efendim!” dediler. Bu kadar ucuz kurtulduklarına şaşırmış görünüyorlardı. Marcus boş konuşmaktan hoşlanmazdı. Adamlarının kendisini anladığından şüphesi olmasa meseleyi daha etkin birkaç yöntemle akıllarına sokmayı düşünebilirdi. Ayrıca zaman ve motivasyon kaybı riski göze alamayacağı kadar kritik bir sorun olabilirdi. Bu durumda tek dileği, kurşunun doğru adresi bulmuş olmasıydı.

On Üçüncü Bölüm

Karşı Konulmaz İçgüdüler...

Aptalca olsa da, Emily dağılan piknik ve panikleyen konuklar için kendini suçluyordu. Belki de Sophia'nın dediği gibi uğursuzun tekiydi. Sophia, korkudan aptala dönen ve hemen arkasından dedikoduya başlayan konukların her biriyle ilgilenip onları hoş tutmak için sıkı çalışıyordu. Ölümcül olmayan ve uzun süre boyunca salon toplantılarının gündemini belirleyecek bir yaralanmaya şahit oldukları düşünülünce, konukların çoğunun probleminin korku değil, bastırmaya çalıştıkları heyecan ve sabırsızlık olduğunu söylemek mümkündü. Üstelik vurulan bir vikonttu.

Emily, Lord Crowle'ın durumunu deli gibi merak ediyordu. Kanamasını durdurmaya çalıştığı sürenin çok küçük bir kısmında onun için endişelenmişti. Emily çoğunlukla ne yaptığını bilirdi ve yara aslında görüldüğünden daha iyi durumdaydı. Lord Crowle, kurşun etini parçalayıp çıktığı için şanslıydı ama kötü görünümlü bir yaraya müdahale etmek zorunda kalan Emily, kendini o kadar şanslı görmüyordu. O kadar kan kimi olsa sarsardı.

Acaba kim ateş etmişti? Onun gibi sempatik bir adamın birilerinin canını sıkışmış olması inanılır gibi değildi. Belki de olanlar öfkeli bir kocanın gazabıydı. Londra'da, York'ta ya da dünyanın

herhangi bir yerinde olmasının önemi yoktu. İnsanların değişmez tutumlarından biri kıskançlıktı ve kıskançlık üzerine, sonu kanla yazılmış bir sürü hikâye mevcuttu. Emily uzun uzun düşünmenin sonunda bu fikre neredeyse ikna olmuştu. Adamın çapkınlığının birilerini rahatsız etmesi hiç de sıra dışı değildi.

Marcus bile çok tuhaf davranmamış mıydı? Emily iyimser bir süre boyunca Lord Crowle'a dokunmasının onu kışkandırdığını düşünmüş, sonra gerçekçi yanının kafasına vurduğu fiske sayesinde kocasının verdiği vahşi tepkinin nedeninin utanç olduğuna karar vermişti.

Bilemiyordu. Kafası durmuş gibiydi, bu öğleden sonra yaşananlar yüzünden fazlasıyla yorgun düşmüştü. Tanrı aşkına kim bir adamı öldürmesine neden olacak nefreti içinde barındırabilirdi ki?

Derin bir iç geçirip akşam yemeği için yaptığı hazırlıkları aynadan inceledi. Aklının gizli bir köşesine attığı korku, ayağa kalkması için ihtiyaç duyduğu gücü çekiyordu sanki. Aynı sebepten yüzü de solgundu. Kurşun, Lord Crowle'a değil de ona isabet etseydi yaşama şansı olur muydu? Büyük ihtimalle hayır... Ellerini yüzüne bastırıp düşüncelerini de susturma arzusuyla bir süre öylece kaldı. Korkaklık ettiği için kendine kızdı, sonra kendini suçlu çıkartmaktaki cömertliği yüzünden tekrar öfkелendi. Kimse ölüme yaklaşmayı soğukkanlılıkla karşılamazdı.

Marcus endişelenmiş miydi acaba? Bunu bilmeyi o kadar çok isterdi ki aynadaki yansımada Marcus'u görünce dileklerin gerçekleşmesini sağlayan masalsı bir yaratığın gerçekten var olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Emily," dedi Marcus o her zaman kafasını karıştıran kalın sesiyle.

Emily nedense yalan söylemek istedi. "Gayet iyiyim. Yemek için geç kalmadım umarım. Aşağı inmek üzereydim."

"Burada kal. Dinlenmeni istiyorum."

"Konuklar kendilerini ciddiye almadığımı düşünür. Bu kabalığı yapmasam iyi olur, Marcus."

Marcus iyice yaklaştı ve Emily'nin tam arkasında durdu. Aynadan gördüğü kadarıyla ifadesini okumak pek mümkün değildi. "Bana kurallardan bahsettiğini hatırlıyor musun? Sana gerek olmadığını söylemişim ama hata ettiğimi görüyorum. İlk kurallımı söylüyorum. Ne dersem onu yapacaksın."

Emily uğradığı haksızlığa rağmen olması gerekenin yarısı kadar bile öfkeli değildi. Aksine kendini muzip hissediyordu çünkü ne kadar ciddi görünürse görünsün, Marcus'un endişe verici bir beklentisinin olduğunu düşünmüyordu.

"Bana çok kolay kaçılarak hazırlanmış bir kurallar listeniz var gibi göründü," derken gözleri Marcus'un üzerindeydi.

Marcus'un dudağı sağ yanağına doğru kıvrıldı.

"Bazen suistimal edilmemek için açık kapı bırakmamak gerekir."

"Fırsat yoksa suistimal de yoktur. Haklısınız."

"Sana adil davranmadığımı mı ima ediyorsun, Emily?"

Emily bunu söylemek istememişti. Bazen onun adına sözlerini seçen içsel güçlerinin etkisine giriyordu. Marcus'la evliliği daha önceki hayatında elde edemediği birçok ayrıcalığı önüne sermişti. Buna rağmen sahip olduğundan çok daha fazlasından mahrumdu. İşin aslı, her şeyle ilgili söz ve hakka sahipken, aslında elle tutulur hiçbir şeyi yoktu.

"Aklından geçenleri bu kadar iyi saklaman hoşuma gitmiyor. Bana kızmaktan ne zaman vazgeçeceksin, Emily?"

Emily şiddetle başını salladı. "Sana kızgın değilim."

Marcus hafifçe güldü ve Emily'nin omuzlarını tutup kulağına eğildi. "Belki de olmalısın... Şimdi yemeğini ye ve sonra da dinlen."

"Ne?"

Emily, akşam yemeği tepsileriyle odanın ortasında dikilen iki hizmetçiyi görünce irkildi. İçeri girdiklerini fark etmemişti bile. Marcus, kızlara tepsiyi koyacakları yeri işaret ettikten sonra çıkmalarını bekledi ve Emily'yi elinden tutup tepsinin durduğu masanın önündeki sandalyeye oturttu.

“Çok az yemek yiyorsun.”

Emily ayartıya kanmamak için canla başla mücadele etti ve sonunda soğukkanlılık çizgisini yakaladı.

“Konukların nezaketsizliğimden değil, Kinglypark’ta ne kadar iyi ağırlandıklarından bahsetmelerini istiyorum. Aşağıda olmam daha doğru.”

Marcus balık çorbasının bulunduğu tepsiyi Emily’nin önüne çekerken “Senin inmeyeceğini biliyorlar,” dedi. “Sophia her şeyle ilgilenir.”

“Sophia benim işlerimi yapmak zorunda değilken de ben-den hoşlanmıyordu. Durumu daha fazla kötüleştirmeye lüzum yok.”

“Kardeşimi bana şikâyet mi ediyorsun, Emily?” Sesi öyle sakin ki, Emily altından bir şey çıkmasından korkarak tek kelime edemedi.

Neyse ki Marcus utanç verici başka bir yorum yapmak yerine kapıya doğru hareketlendi.

Gerçekten de gidiyordu. Emily ansızın başlayan sohbetin sonlanmasına hazır değildi. Başka şeylerden bahsedebilirler ya da sessizlik içinde birbirlerine bakarlar ve akıllarından geçenleri gözlemlerinden okuyabilecekleri özel bir iletişim kurabilirlerdi.

Ya da Emily onu kışkırtacak bir soru sorardı.

“Sana kızmam gerektiğini söyleme nedenin geçmişte yaptığın bir şey miydi, yoksa gelecek planlarından mı bahsediyordun?”

Ayak sesleri kesildiği halde bir cevap gelmeyince Emily arkasını dönüp ona bakmak zorunda kaldı. Marcus henüz açtığı kapının önünde öylece duruyordu ve ketum görüntüsüne bakılırsa sessizliğini bozmak gibi bir niyeti yoktu. Emily hata ettiğini bile bile – daha doğrusu kendini engellemek için verdiği savaşa rağmen – “Wilberfoss Kontesi de yemekte olacak mı?” diye sordu.

“Neden sordun?” Alay ediyordu.

Emily utanarak başını öne eğdi. “Nedenini biliyorsun?”

“Sahiden biliyor muyum?”

“Biliyorsun çünkü birkaç ay önceki o gece bana o saatte kapımı açık bıraktığım için aptallık ettiğimi ve hayaletlerden korkmam gerektiğini söylemiştin.”

Marcus’un kısık gülüşünde öyle tatlı bir cazibe vardı ki, Emily dudaklarının da aynı tada bürünüp bürünmediğini anlamak için onu öpme isteğiyle doldu.

“Sana hayaletlerden korkman gerektiğini söylediğimi hatırlamıyorum... Ama korkman gerektiği konusunda haklısın.”

Bu ne demekti şimdi?

“Bu gece seni ziyarete gelmemi istiyor musun, Emily?”

“Ne?”

“Beni duydun.”

Aniden kuruyan ağzı bir şey söylemesine izin vermediği için Emily sadece tuhaf bir ses çıkardı. Tanrı affetsin, onu çok özlemişti ama böyle bir meselede inisiyatif kullanma ayrıcalığı olmasından hoşlandığından emin değildi. Hangi koca, karısına o işi isteyip istemediğini sorardı ki? Emily küreye dönmüş gözlerini bir saniye bile kırpmadan Marcus’a bakmaya devam etti ve sonunda olumlu anlamda başını salladı. İki saniye sonra da yalnız kalmıştı.

Emily’yi aniden uyandıran kapı ya da ayak sesleri değildi. Marcus’un varlığına verdiği fiziksel tepki, uykusundayken bile kendini gösteriyordu. Artık ayak seslerini de duyabiliyordu.

Saat neredeyse ikiydi. Biraz doğrulup karanlığa iyice alışması için gözlerini birkaç kez kırptırdı ve kendini güvende hissedebilmek için “Marcus...,” diye fısıldadı. Yoğun soluklar dışında bir ses gelmeyince yanındaki gaz lambasının cılız ateşini güçlendirip odayı kısmen aydınlattı.

Marcus yatağın biraz ilerisinde, bacakları ayrık bir halde dikilmişti. Öfkeli ya da huzursuzdu ama Emily bunun kendisiyle ilgili olmadığını hissediyordu. Sorunun ne olduğunu anlayabilmek için hiçbir detayı kaçırmadan onu inceledi ve muntazam gömleğinin yakasındaki kan lekesini o sırada fark etti.

“Marcus, bir şey mi oldu?” dedi yerinden fırlayarak. “Kanamışsın.”

Marcus’un cevabı gecikmedi ama bu beklenildiği türden basit bir yanıt değildi. Emily ansızın kendini onun kollarında bulduğunda, ne tepki verebildi ne de tek bir kelime edebildi. Dudakları bir anda birleşti ve Emily günlerdir özlemini duyduğu ateşin içine düşerek ona karşılık vermeye başladı. Endişe ve korku bir anda ortadan kalkmıştı. Öyle ateşli ve hararetle bir öpüşmeydi ki, Marcus sanki çıplak tenine dokunuyor ve onu vücutlarını birleştirmeden önceki o en sıcak, ıslak anlara götürüyordu.

Belki de olan gerçekten buydu. Emily geceliğinin altında, Marcus’un sıcak ve ısrarlı elini hissedebiliyordu. Onu beklediği için iç çamaşırı giymemenin ödülünü ya da cezasını bulmak üzereydi. Erkeğin parmakları bacaklarının birleştiği yere dokunduğunda, Emily acı bir zevkle inledi ve Marcus’un adını sayıkladı.

“Şişşt... Buradayım.”

O an oradaydı... Birkaç saniye sonra da içinde...

Marcus sertçe içine girdiğinde Emily çığlık atıp tırnaklarını Marcus’un kollarına batırdı. “Aman Tanrım, Marcus!.. Lütfe...” Neden yalvardığını bilmiyordu.

“Evet, Emily... Evet...”

Marcus’un ardı arkası kesilmeyen, sert darbeleri giderek şiddetlenirken Emily çığlık atarak boşaldı ve onun sarsıntılarıyla kontrolden çıkan Marcus da birkaç saniye sonra arkasından geldi. İkisi de nefes nefese ve kıpırdayamayacak kadar tatmin olmuşlardı. Marcus, Emily’yi ezmekten korkarak sırtüstü yatıp onu da üzerine çekti. Hayatının en hızlı uykusuna dalarken, yüzüne bir gülümseme yerleşen karısını izlemenin keyfine kapılıp sadece bir dakika dinlendirmek için gözlerini kapadı. Sonra o da uyudu.

O geceyi takip eden sabah Emily yalnız uyandı. Ama beklentilerini her zaman düşük tutması gerektiğine alışarak geçirdiği yıllar hayal kırıklığını bastırmasına yardımcı oldu. Marcus'a yakasındaki kan lekesinin nedenini sormak istemişti ama du-yacaklarından hoşlanmayacağını söyleyen içindeki sese kulak vermişti. Marcus büyük ihtimalle Lord Crowle'ın kanayan yarasına biraz fazla yaklaşmıştı.

Günlük görevlerine dönmesi ve yaralı misafiriyle ilgilenmesi gerekiyordu. Doktor her gün gelecekti ama onun olmadığı zamanlarda Lord Crowle ile ilgilenme görevi Emily'ye aitti.

Üç gün sonra Lord Crowle aşağıya incek kadar toparlanmış sayılırdı. Nişanlısı yanından bir anlığına bile ayrılmıyordu ama Emily kadının Marcus'a bakışlarındaki özlemi aklından çıkartmadığı için, onu bir tehdit olarak görüp görmeyeceğine karar veremiyordu. Her akşam yemeğinde ona katlanmak hiç kolay değildi. Üstelik o geceden sonra Marcus biraz tuhaf davranıyordu. Sanki saatlerce uyumamış gibi bir hali vardı.

Pikniğe katılan konukların tümü gittiği için iki akşamdır yemekler gayet sakin geçiyordu. Marcus'un ve nişanlısının katılmadığı her akşam yemeğinde Emily ve Sophia'ya birer böcekmiş gibi davranan Wilberfoss Kontesi'nin keyfi bu akşam yerindeydi çünkü beylerin ikisi de masadaydı.

"Bay Harrington," diye söze başladı Wilberfoss Kontesi. "Mükemmel ev sahipliğiniz için size teşekkür etme fırsatım olmadı. Ayrıca Lord Crowle için çok şey yaptınız."

Marcus kibarca başını salladı. "Eşime teşekkür edebilirsiniz."

Yanıtı kadını memnun etmedi. Emily de bir sebepten kendini bir yarışın içine sokulmaya çalışıldığını hissedip gerginleşti. Kontesin kibar fakat soğuk teşekkürünü aynı şekilde kabul edip gülümsedi.

"Eşinize asıl teşekkürü benim etmem gerekiyor. Kanamamı durdurmasaydı bu leziz akşam yemeğinin tadına bakamayacaktım."

Marcus cevap vermedi. Neyse ki Emily hangi şartlarda olur-

sa olsun nezaketini korumak için seneler boyunca esaslı eğitimlerden geçmişti.

“Söylediğiniz gibi olmadığını biliyorsunuz, Lord Crowle. Sizin gibi güçlü biri ben olmasaydım da bu yaralanmanın üstesinden gelebilirdi.”

Lord Crowle’in çapkın gülüşü mumları titreştirdi, loş oda farklı türden bir ışıkla aydınlandı. Emily hayatında bu kadar mutlu birini daha gördüğünü hatırlamıyordu. Yaptıkları kısa sohbetlerde neşesinin kaynağını çözememişti ama hayattan zevk almak konusunda takıntılı biri olduğunu düşünüyordu. Bulaşıcı gülümsemesine kapılmak öyle kolaydı ki, kontes boğazını temizlemeseydi Emily evli olduğunu unutup ona aynı karşılığı verebilirdi.

Kadın “Haklısınız, nişanlım güçlü biri,” dedi ve küstahlık sayılabilecek bir kendini beğenmişlikle çenesini kaldırdı. “Yine de yardımınız küçümsenmeyecek kadar değerliydi, Bayan Harrington.”

Emily giderek daha utanç verici bir hal alacağından şüphe duyduğu sohbeti kapatmak için “Kim olsa aynısını yapardı,” dedi.

Kontesin kahkahası şiirseldi. “Hiç sanmıyorum. Siz yarayla ilgilenirken iki kişi bayıldı. Arkamdaki beyefendinin midesindekileri yerinde tutmakla ilgili bir sorunu vardı. Günümüz kadınları soğukkanlı olmayı pek ciddiye almıyor. Ne yazık ki, kumsursuzluk onlar için eşlerinin kanatları altında güvenli bir hayat sürmek ve birkaç çocuk doğurmak anlamına geliyor. Beyinlerinin giderek küçüldüğünü fark etmiyorlar ya da umursamıyorlar. Kendinize güveniniz beni çok etkiledi ve sizin yerinizde olseydım aynı şeyi yapamayacağımı bilmek biraz canımı sıkıyor.”

Emily onca övgüye rağmen neden hakarete uğradığı hissinden kurtulamadığını bilmiyordu. Ayrıca hemcinslerinin zayıflıklarını eleştirdiği halde, kontesin geleneksel kadınsı zaafının tümüne sahip olduğundan adı gibi emindi.

“Ev sahibi olarak sorumluluğu ele almalıydım,” dediğinde,

gösterdiği mütevazılıktan olsa gerek, kontes açık açık burun kıvırdı ve sonunda Marcus'a imalı bir bakış attı. Bordo elbisesinin yakasından taşan göğüsleri masaya yapıştığı için pasta içinden fıskıran krema gibi kabarmıştı.

Lord Crowle aniden "Ateş edenin kim olduğunu bulabildiniz mi, Bay Harrington?" diyerek ortama fazladan bir gerginlik ekledi. Emily yaraların iyileşmesiyle daha çok ilgilendiği için, kimin ateş ettiği üzerinde fazla kafa yormamıştı. Kaldı ki fikir yürütebileceği kadar şey bilmiyordu.

"Yaklaşıyoruz, Lord Crowle," dedi Marcus biraz ilgisizce.

"Elinizde bir isim var mı? Postumu delen aptalla yüzleşmek için kendimi hazır hissediyorum," dövüşe hazır bir boksör kadar savaşı görünüyordu.

Marcus'un dudaklarında zehirli bir gülümseme belirdi. "Bulduğumda haberiniz olur Lord Crowle. Şimdilik söyleyebileceğim bu kadar."

Düşman gibi birbirlerini süzdüler. İkisi kıyaslandığında Lord Crowle, Marcus'tan daha iriydi ama hantallık gibi bir problemi vardı. Marcus büyük vahşi bir kediye diğeri güçlü fakat Emily'de gülümseme isteği uyandıran büyük bir ayı olabilirdi. Ayları küçümsediğinden falan değil, sadece komik yürüdüklerini düşünüyordu. Emily porsuklar için de aynı fikirdeydi. Belki de türleri aynıydı. Bunu araştırmak için iki hayvanı bir arada görebileceği tek yere, yani Londra'daki hayvanat bahçesine gitmesi gerektiğini bir kenara yazdı ve gözlemlemeye devam etti. İkisi arasında hayati bir müsabaka olsa büyük ihtimalle Marcus kazanırdı. Daha yırtıcı, çevik ve vahşiydi. Maksatlı bir saldırı potansiyeli taşıyordu, sanki sadece öldürmek için savaşır ve amacına ulaşırdı. Evet, Emily onun kazanacağından emindi çünkü onu... Tanrı aşkına, onu çıplakken görmüştü. Tanrı'nın ilahi sanatçılığının eseri olan vücudundaki her bir nokta mermerden oyulmuş gibiydi. Marcus, Leonardo da Vinci'nin resmetmek için kapısında yatacağı muhteşem bir varlıktı. Lord Crowle da kaslıydı ama onun için mermer demek doğru olmazdı.

Ansızın zihninde yankılanan *ne yapıyorum ben* sorusu üzerine Emily kafasını masaya vurmak istedi. Kocasını başka bir adamla kıyasladığına inanamıyordu.

“Bay Harrington haklı. Lütfen bu sevimsiz konuyu baş başa kaldığınız bir ara konuşabilir misiniz? Huzursuz oluyorum.”

Lord Crowle, karşı sandalyesinde oturan nişanlısına pek çok anlama gelecek bir gülümseme gönderdi ve “Emredersiniz güzel leydim,” dedi. Buna, itaat etmek değil de alttan almak denirdi.

Kontes ciddiye alınmanın memnuniyetiyle gülümsedi ve tekrar tabağına yönelmeden önce Marcus’a cilveli bir bakış attı. Sarı değil de kırmızı saçlı olsa adamakıllı sansargiller ailesinin en işveli ve en güzel üyesi gelinciğe benzeyebilirdi. Ve onca gülümseme arasında son derece sevimsiz bir andı.

Lord Crowle birden “Bayan Harrington...” deyince kontesin güzelliğiyle kafayı bozmaya başlayan Emily irkildi.

“Lordum?”

“İlk müdahaledeki soğukkanlılığınızla hayranlığımı ve minnetimi kazandınız. Bundan sonra sadık hizmetkârınız olmaktan şeref ve mutluluk duyarım.”

Emily ciddi ciddi konunun kapanmasını istiyordu artık. “Size yardım etmek görevimdi.”

“Her erkek kendini önemli hissetmek ister. Lütfen dünyanın en mühim işini yaptığınızı kabul edin ve ben de üstüme düşen teşekkürü layıkıyla edebileyim.”

Emily’nin “O an size yardım etmem gerektiğini düşündüm. Açıkçası üzerinde fazla düşünemedim çünkü kanamanız ciddi görünüyordu. Sizin yerinizde kim olsa aynı...” Tanrı aşkına ne diyordu böyle? Adamın üstüne basa basa söylediği gibi, hiçbir erkek sıradan bir güruha dahil edilmekten hoşlanmazdı. Üstelik o bir soyluydu.

“Bu sefer sadece yaptığınız işi değil, beni küçümsüyorsunuz,” dedi vikont tebessüm ederek.

Olacağı buydu, aferin Emily.

“Uzatma Crowle!”

Emily yeni yeni kızarmaya başlamışken Marcus’un soğuk sesi yüzünde buz yanığı etkisi yarattı, biraz daha kızardı.

“Ben önemli biriyim, Harrington. Her zaman ölümden dönmüyorum. Bırak da keyfini süreyim.”

“Londra’ya gittiğinde ölümden dönüşünü görkemli bir baloyle kutlarsın. Bence bırak da herkes yemeğini yesin.”

Yemeğe oturdukları andan beri sesi çıkmayan Sophia kıkırdadı. Emily halinden hoşnuttu çünkü Marcus’un konuyu kapatma yöntemini takdir etmese de faydalı bulmuştu.

“Sanırım fazla gevezelik ettim. Bayan Harrington... Kana-mamı durdurmanız bir yana, üç gündür gösterdiğiniz ilgi için ayrıca teşekkür ederim. Beni ayağa kaldıran doktor değil, sizin *hassas* bakımınızdı.”

Emily o sırada içmekte olduğu suyun nefes borusuna kaçmasını son anda engelledi. Neyin peşindeydi bu adam? Hassas kelimesinin üzerine dikkatle basarken birilerinin hassas sinirlerini bozmak için özellikle çabaladığı öyle belliydi ki, Emily bu sefer bir oyunun içine çekilmeye çalışıldığından kesinlikle emin oldu. Belki de adam Marcus’tan nişanlısıyla yaşadığı ilişkinin intikamını almaya çalışıyordu ve Emily’ye kur yaparak ödeşebileceğini düşünüyordu. Bu zalimlikti. Hepsinden öte ahlaksızlıktı... Ve aptallıktı da. Çünkü aklı başında kimse, Wilberfoss Kontesi ile Emily’nin kıyaslandığı bir yarışa girmezdi.

Emily, Marcus’un sessizliğinin altından ne çıkacağını görmek için gizlice ona baktığında yüzüne renk veren kan aniden çekildi ve elleri titremeye başladı. Marcus’u daha önce öfkeli gördüğünü hatırlıyordu ama ilk defa öfkesinin nelere kadir olabileceği hakkında fikir sahibi oluyordu. Öfkesi Lord Crowle’a yönelik olsa da zamanın ne getireceği bilinmezdi.

Kontesin gülüşü gergin sessizlikte gölün yüzündeki ince buzun kırılması gibi bir his bıraktı. Pek hoş bir an olduğu söylene-mezdi ama zamanlama bakımından iyiydi.

“Sophia,” dedi kontes sanki onu doğduğu günden beri tanı-

yormuş gibi bir aşinalıkla. “Çok güzel piyano çaldığını duydum. Bu akşam bizim için bir şeyler çalabilir misin, hayatım? Senden birkaç isteğim olacak.”

Hakkını yemek olmazdı. Emily, Sophia’nın ona inat kontese gereksiz bir yakınlık göstereceğini sanmıştı ama kız kibirli çenesini kaldırıp, kibirli dudaklarını büktü. Sanki buna değip değmeyeceğini düşünüyordu. Bunu yaparken de kontesi ölçüp biçiyordu. Kibir kızın paçalarından akıyordu ve buna rağmen – ya da sırf bu yüzden – Emily onu kucaklamak istiyordu.

Sonunda Sophia “Elbette, leydim,” dedi ve tekrar yemeğiyle ilgilenmeye başladı.

Masada çatal bıçak seslerinin meydana getirdiği Emily’ye huzur veren rutin bir gürültü vardı. Bir süre sonra erikli ve çiçekli puding servisleri yapıldı. Emily yemek bitmeden önceki yarım saatin nelere gebe olacağını düşünürken bir yandan çiçekli pudingini kaşıyor, bir yandan da hissettirmeden Lord Crowle’ı izliyordu. Ne gelecekse ondan geleceğine dair güçlü hisleri ve kanıtları vardı.

Marcus ondan beklenildiği gibi soğuk ve uzaktı. Emily göz göze gelmeyeceklerinden emin olmasa ona bu şekilde bakmaya cesaret edemezdi. Onu özlemişti ve iki gece önceki aceleye gelen sevişmelerinden sonra özlemi katlanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Sorun sadece giderilmeyi bekleyen fiziksel arzular olsaydı üstesinden gelmek, yanındaki odanın kapısını tıklamak kadar kolaydı. Emily ise onun asla yeterli gelmeyen varlığına ihtiyaç duyuyordu.

Ve Marcus sanki bunu biliyormuş gibi gözlerini kaldırıp Emily’ye bakmak için tam da o anı seçti. Yine sadece ikisi arasında esip giden bir rüzgâr çıktı, gözleri birbirine kenetlendi. Emily yakın zaman öncesinin anılarıyla ısınırken, Marcus tek kaşını kaldırdı ve anılara tatlı bir berraklık sağladı. Hiçbir şeyin kaçmadığı bakışlarında hâlâ biraz öfke vardı ama Emily’nin o gece için seçtiği – belki de hayatı boyunca giydiği en cesur – zümrüt yeşili elbisenin yakasından hafifçe kabaran göğüsle-

rinde bir süre oyalandıktan sonra, gözlerinden okunan sadece istekti. Aradaki kocaman masaya ve yeterince aydınlık sağlamayan mumlara rağmen...

Marcus ismini söylediğinde, Emily bunu hayal ettiğini sandı önce. Düşüncelerinin onunla dolu olması bazen hayaller kurmasına sebep olabiliyordu çünkü. Fakat onun gerçekten 'Emily' dediğini anlaması için Marcus'un adını bir kere daha tekrar etmesi gerekmişti.

"Efendim?" dedi biraz gergince.

Marcus, gözleri Emily'nin üzerindeyken şarap kadehini dalgınca çalkaladı ve "Düşünüyorum da... Biraz yorgun görünüyorsun," dedi.

"Aslında değilim."

"Tatlını bitirdiysen uyumak için odana çekilebilirsin."

Emily pudinginden sadece iki kaşık almıştı. Gerçi yeme-i şart değildi ama yemeyi tercih ederdi. Üstelik saat uyumak için yeterince geç değildi. Yine de ona itaatsizlik ettiğinin düşünülmemesi için ne diyorsa yapması gerektiğini biliyordu. Marcus'un neden bunu istediğini anlama... Aman Tanrım!

Emily'nin elindeki kaşık yere düştü. Bunu ima etmiş olamazdı. Çok kısa süre içinde masadaki herkesi gözden geçirdi. Wilberfoss Kontesi sinirliydi. Eski sevgilisinin karısıyla sevişmek için acele etmesi canını sıkmış olmalıydı. Lord Crowle'un sırtından, Marcus'un hamlesini etkileyici bulduğu belli oluyordu. Utançtan yüzünü saklayacak yer arayan Sophia, Emily'nin hislerini tahmin edebilecek tek kişiydi, fakat yine de kimsenin onu anlayabilmesine imkân yoktu.

"Hâlâ buradasın, Emily."

Sandalyesini geri itip yavaşça kalktı. Arkasındaki uşağın yardım çabası utancını artıyordu çünkü yukarıda neler olacağını o ve diğerlerinin de bildiğini, olayı hızlandırmak için bir çaba içine girdiklerini düşünmeden edemiyordu.

Emily masadakilere iyi geceler dileyip izin istedi ve yemek odasından çıktıktan sonra koşarak odasına gitti.

Marcus gelecek miydi sahiden? Yoksa blöf mü yapmıştı? Onu beklerken dönüp durdu, odayı defalarca turladı ve sonunda kurban gibi beklemeyi kendine yediremeyip aynanın karşısındaki pufa çöktü.

Birkaç dakika sonra içeri giren Marcus, onu tuvalet masasına koyduğu kollarına başını yaslamış bir halde buldu. Emily o içeri girer girmez yerinden kalktı ve eteklerini düzelterek biraz vakit kazandıktan sonra Marcus'un gözlerine baktı.

"Aşağıda yaptığın gibi bir daha sözlerimi ikiletmezsen memnun olurum, Emily," dedi Marcus dikkatle onu incelerken.

"Beni şaşırtmasaydın seni utandıracak bir tepki vermezdim." Verdiği yanıt mantıklı yanını utanca boğdu. Küçük düşmeyi doğal karşılamaya devam ettikçe böcekler âleminde yeni bir tür olarak anılmaya başlanacaktı.

"Sen beni utandıramazsın Emily."

Emily pişman olacağını bile bile "Utanmayı bilmediğin için mi?" dedi. Evet, bunu söylemeye cesaret edebilmişti.

Marcus güldü. "Olabilir. Ama kastettiğim senin kimseyi utandıramayacak kadar kendini bilmen ve koca bir ömrü kontrolünü kaybetmeden geçirebilecek olduğundan şüphe duymamamdı. İnsan ne zaman hata yapacağını beklemeye başlıyor ve bir süre sonra sıkılarak pes ediyor."

Emily gurur duyduğunu söylemek isterdi ama üstü kapalı da olsa sıkıcı biri olduğunun düşünülmesinden hoşlanmamıştı. Bu yüzden hiç de içinden gelmediği halde "Teşekkür ederim," dedi. Marcus'un az önce üstüne bastığı kontrollü yanını yalanlamak istercesine çenesi titremeye başladı. Emily eğer şimdi ağlarsa ömrünün sonuna kadar kendini affetmezdi.

Marcus başını salladı ama bir karşılık vermeden incelemeye devam etti. Bakışmanın neyle sonuçlanacağını söylemek mümkün değildi. Emily gergin sessizliklerin büyük kavgalardan daha tahrip edici olabileceğini biliyordu. Bu yüzden aklına ilk geleni söyledi.

"Lord Crowle seninle oynuyordu."

Marcus'un kaşları kalktı. Emily'nin sözlerini ilginç bulmuş olabiliirdi ya da sadece küçümsüyordu. Sonunda konuşmaya karar verdiğinde neredeyse burun burunaydılar.

"Benimle oyun oynamak isteyeceğini de nereden çıkardın, Emily? Sadece canım istiyor diye onu mahvedebilirim ve o da bunu biliyor. Peki sen, bakımını üstlendiğin üç gün içinde ne öğrenmiş olabilirsin ki ona bu kadar güvenebiliyorsun?"

Eğer arkasında kocaman bir puf olmasaydı Emily bir adım geri atardı çünkü Marcus'un güzel gözlerinde tanıştıkları ilk andan beri ödünü kopartan tehlike geziniyordu. Yutkunarak "Ona güvenmiyorum," diye itiraf etti. "Korkusuz bir adama benziyor ve beni kullanarak seni kızdırabileceğini düşünüyordu."

"O kadar cesur ha?"

"Öyle olmalı."

"Peki sen yeterince cesur musun?"

Değildi ve bunun konuyla ne ilgisi olduğunu düşünmek istemiyordu.

"Bence cesursun, Emily. Çoğunlukla söylediklerinden daha fazlasını aklından geçiriyorsun. Bazılarını duymak ister miyim bilmiyorum bile."

"William da hakkımda benzer bir şey düşünüyordu."

Marcus'un alaycı gülüşü kayboldu. Dayısı konusunda hâlâ hassas olması bir ihtimaldi ama Emily, onu rahatsız edenin ikisi arasında bir kıyaslama yapılması olduğunu hissediyordu.

"Lord Crowle'a gereğinden fazla yakınlık gösteriyorsun, Emily," diyerek asıl meseleye geri geldi Marcus.

"Kimseye gereğinden fazla ilgi göstermem. Görmek istediğin şekilde bakıyorsun. Aşağıda beni küçük düşürüşünü önemsizleştirmek için kendimi suçlu hissetmemi sağlamak niyetindeysen bunu yapmayacağım."

Marcus parmaklarının dış yüzüyle, Emily'nin boynunu okşayarak biraz daha aşağıya, göğüslerine doğru indi. Gözleri parmaklarının bıraktığı görünmez izi takip ediyordu. Sonra yavaşça gözlerini kaldırdı ve "Kimse yatağa atmak istedim diye seni

küçümsemez,” diye olağan fikrini belirtti. “İmrenir, ayıplar ve belki dehşete düşerler ama asla küçümsemezler, Emily.”

Emily, nefesinin titrek bir ses eşliğinde dudaklarında dö-külmesine engel olamadı. İşte yine kontrolünü kaybediyordu. Marcus’un inandığının aksine şu sıralar sık sık başına geliyordu bu.

“Lord Crowle’in ilgisi hoşuna gidiyor mu?”

“Bu hakaretini duymazdan geleceğim. Kaldı ki aklı başın-da herkes aşağıdaki gösterinin bir amacı olduğunu fark ederdi. Nişanlısı Wilberfoss Kontesi olan birinin, benim gibi sıradan bir kadınla gizli bir niyeti olmadan ilgilenmesi komik olurdu, haksız mıyım?”

“Sen bu söylediklerine inanıyor musun, Emily?”

“Elbette inanıyorum. Kadının ne kadar güzel olduğundan bahsederek aptallık etmeyeceğim. Ki bunu benden daha iyi bildiğin ortada.” İkisini koridorda öpüşürken gördüğünü, ömrünün bir döneminde unutup unutmayacağını bilmiyordu.

Marcus mahcup olacağı yerde biraz daha güldü.

“Onu kastetmedim. Gerçekten güzel olmadığına mı inanı-yorsun?”

Emily kızarmasına rağmen sade bir gerçeği dile getirmenin ciddiyetiyle “Güzel olmadığımı biliyorum,” dedi.

“Ne büyük bir hata...” Parmaklarından biri göğüslerinin arasındaki vadiye sokulup elbisesinin kenarına takıldı ve kumaşı çekiştirdi. “Madem dediğin gibi güzel değilsin... O halde neden her gördüğümde tadına bakmak istediğimi bana açıklar mısın? Ve neden onca insanın yanında seni odana gönderecek kadar aklımı seninle sevişmekle bozmuş durumdayım?”

Marcus’un parmakları göğüslerinin altından sırtına doğru kıvrıldı ve sonunda elini açarak bütünüyle belini kavradı.

Baştan çıkartılmak, kadınısı hislerini pohpohlasa da, gururu Emily’yi buzdan kalıbının içinde kaskatı bırakıyordu.

“Blöf yapıyordun,” dedi sesindeki titremeyi çaresizce kabul-lenerek. “Bölgesini işaretleyen hayvanların kullandığı bir yön-

tem bu. Sınır çizgilerini belirliyordun ve Lord Crowle'ın bunu anlayabilmesi için en iyi yolun beni istediğin zaman..." Yatağa atmak diyecekken susması gerektiğini fark edip sesini kesti.

"Onun ne düşündüğü kimin umrunda, Emily. Bu sadece benim isteğimdi."

Kendini kullanılmış hissedene Emily'nin birden tepesi attı. Aslında o hep çok korktuğu birikimin boşalma anını yaşıyordu.

"Yani sadece sen istedin diye, kuklan gibi davranmam ve akşam yemeğinin ortasında beni çocuk gibi azarlayarak odama göndermeni normal karşılamalıyım. Eminim birileri bana imrenmiştir. Doğru... Wilberfoss Kontesi'nin çılgına döndüğünü gözlerimle gördüm. Fakat bu beni mutlu etmiyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım karın olmanın ayrıcalığıyla değil, bana ya da gururuma zerre kadar değer vermeyen, sırf kardeşini korumak için kendini feda eden bir adamla evlendiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum."

Öfke gözünü karartmasaydı Marcus'un değişimini daha en başında görebilir ve belki ağzından çıkanları kontrol edebilirdi.

"Sophia'dan bahsederken o küçümseyen tonu kullanmaya cüret etme, Emily. Neler yaşadığını bilmiyorsun."

Hayal kırıklığı Emily'ye cesaret verdi. "Evet, bilmiyorum çünkü sorsam da kimsenin anlatmayacağını bildiğim için sormaya cesaret edemiyorum. Belki de beni ilgilendirmediğini düşünüyorsundur. Hem Sophia'yı küçümsediğim falan yok. Geldiğim günden beri küçük görüldüğüm o kadar çok an hatırlıyorum ki, beni şu anda kardeşini küçük görmekle yargılayarak haksızlık ediyorsun."

"Sahip olduğun hayata benden daha fazla değer veren biri olduğunu düşünme, Emily. Eğer sana saygı duymasaydım Sophia için bile olsa karım olmana izin vermezdim."

Marcus'un küstahlığı karşısında Emily bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra aklından geçenleri gizlemek için artık geç olduğunu hatırladı. "Ben senin karın mıyım, yoksa sadece yatak arkadaşın mı?"

Zihninin bariyerleri açılmıştı. Kafasını dolduran düşünceler sanki bir kanalın girişinde bekliyor ve ağzı açıldıkça meydana gelen boşluktan dışarı çıkıyordu.

Marcus güldü. “İkimiz de evlilikten doğan haklarımızı kullanıyoruz, Emily. Seni tatmin edecekse tekrar edeyim. Bu evin hanımı artık sensin, canın ne istiyorsa yapabilir ve geri kalan haklarından dilediğince faydalanabilirsin.”

“Belki de sadece konuşarak anlaşılabilceğim basit bir hayat istiyorum.”

Bugüne kadar söz verilmediği için uğradığı haksızlıklardan sonra bu basit istek, onun için çok şey ifade ediyordu.

“İyi bir sohbet için sükûnet önemlidir, Emily. Bana bunu veremezsin.”

“Neden? Bana öfkелisin ve sebebini bilmiyorum bile.”

“Kim öfkeden bahsetti ki?”

“O zaman beni sohbet edecek kadar akıllı bulmuyorsun. Belki de yetersiz olduğumu düşünüyorsun.”

Marcus iç geçirip arkasını döndü. Sanki tüm bu olanlar canını sıkıyormuş gibi başını iki yana sallayarak iki adım attı ve tekrar Emily’ye döndü. Dudaklarında sebebi tartışmaya açık soğuk bir gülümseme vardı yine.

“Davranışlarımla ilgili açıklama yapmaktan hoşlanan birine benziyor muyum, Emily?”

Emily hiç düşünmeden “Hayır,” dedi. Hızlı yanıtı Marcus’un kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Başı hafifçe omzuna doğru kırıktı, kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek ve kalçasını yanında duran koltuğun sırtına yaslayarak kendine güvenini vurgulayan bir duruş almıştı. Ders verecekti ya da ukala bir yanıt için sessizliği böyleceği en uygun anı kolluyordu.

Sonra yavaş yavaş yüzündeki kendini beğenmişliğin yerini ciddiyet aldı. Rahat duruşu bile ciddiyetine güçlü bir nitelik kattıyordu. “Emily” dedi ansızın. Sesi sakın fakat her zamankinden daha derindi.

“Lord Crowle iki gün daha burada kalacak. Bana kalsa yarın

sabahı onu kapı önüne koyardım ama birkaç sebepten bu kaballığı yapmamaya karar verdim. Sen de bunun karşılığında onun bakımını doktora ve doktorun olmadığı zamanlarda dilerse kendi seçeceğin bir hizmetçiye bırakacaksın.”

Aslında makul bir anlaşmaydı. Fakat burada makul olmayan Emily’nin düşünceleriydi. “Doktora Lord Crowle’a bakacağıma dair söz verdim.”

“O halde onu kovmam gerekecek.”

“Doktoru mu?” Emily dehşete düşmüştü.

“Evet... Karıma talimat verebileceğini düşündüğü için hata ettiğini anlamalı.”

“Güçlü olduğunu gösterme biçimin bu mu? Sadece olurlarına bıraksaydın da gücünden şüpheye düşmezdim.”

“Bu benim iş yapma biçimim Emily. Kimse olduğundan fazlası değildir. Lord Crowle konusunda beni anladığını umuyorum.”

Nasıl bu kadar ruhsuzca ve kendinden emin konuşabiliyordu? Ömrü boyunca kendini küçümseyen tarafta görmüş müydü acaba? Tehdit edilmiş miydi? Emily bu hisleri yakından tanıyordu.

Olmadığı biri gibi davranmaya zorlandığı geçmişe duyduğu nefret Emily’nin cesaretini körükledi. Marcus’un bahsettiği haklar çift taraflıysa öyle olduğunun anlaşıldığından emin olmalıydı.

“Peki sen, Wilberfoss Kontesi’ni görmeye devam edecek misin?”

Bir saniye için sorusu Marcus’u etkiledi. İyi bir gözlemci olmasaydı muhtemelen değişimi göremeyecekti.

“Görmem gerektiği sürece göreceğim,” dedi Marcus sıradan bir durumu ifade ediyormuş gibi. Oysa hiçbir şey sıradan değildi.

“Üstü kapalı yanıtın her anlama gelebilir. Senden öğrenmek istediğim onunla, onun arzu ettiği şekilde görüşüp görüşmeyeceğin.”

“Bu, Lord Crowle ile aradaki durumu benim Miranda’yla olan eski ilişkimle kıyaslama biçiminse seni uyarmam gerekiyor, Emily?”

“Neden? Yoksa hâlâ *Miranda’yla* seviştiğiniz için mi?”

Marcus giderek keyifleniyordu.

“Sevişmek? Biz onunla sevişmiyorduk, Emily. Bunu birbimize sağladığımız bir türlü karşılıklı fayda olarak düşünebilirsin.”

Emily hızla aradaki mesafeyi kapattı ve elini Marcus’un dudaklarının üzerine bastırdı. “Sus... Öyle şeyler söyleme.”

Marcus kızın elini dudaklarının üzerinden çekmeden önce parmaklarının iç yüzeyini öptü.

“Bazen saygıdeğer bir hanımefendi ile evli olduğumu unuttuyorum.”

İşte yine alay ediyordu. Emily elini aceleyle arkasına saklayıp bir adım geriledi. Marcus’un dudaklarını hâlâ orada hissediyordu.

“Kıskanıyor musun, Emily?”

Hem de deli gibi. “Hayır, sadece aptal yerine konmak istemiyorum.”

Cevabı Marcus’un hoşuna gitmedi. Belki de kıskandığını itiraf edip ondan kalbini kırmamasını rica etmeliydi. Fakat söz ağızdan bir kere çıkmıştı. Üstelik gururunu ancak ciddi duruşunu bozmadan koruyabileceğinden şüphesi yoktu. Hayır, bunu başaramayacaktı. Marcus’un çok şey gören gözleri kısa sürede onu ruhuna kadar soyabilir ve çırılçıplak kaldığında gülerек eserini incelerdi. Emily bu doğrudan bakışların etkisinden kaçınmak için hafifçe başını eğdi.

Marcus “Lord Crowle’dan uzak dur, Emily!” diye tekrar etti. Sanki bu son uyarıydı. Kendisinin hiçbir suçu yokmuş gibi... Sanki her şey için hakkı varmış gibi kendinden emin ve kibirliydi.

Emily bu sefer kızgınlığını maskeleyenin bir yolunu buldu. Ona bu uyarıyı defalarca yapmasının nedenini sormanın birden

fazla yolu vardı. Fakat hiçbirisi Marcus'un doğru cevabı vereceğinden emin olmasını sağlamazdı. Başını oynatmadan sadece gözlerini kaldırdı. Dudaklarında, daha önce kimseye göstermediği bir gülümseme belirdiğinde "Neden?" diye fısıldadı ve ekledi. "Yoksa kıskanıyor musun?"

Giysileri hâlâ üzerindeyken kendini kadın gibi hissedebilmenin güçlü duygusu bir an için rüzgâr gibi yüzüne esti. Fakat Emily'nin hayatında mantık, fantezilerden daha doğrudan ve kalıcı bir etkiye sahipti.

Sözlerinden çok, söyleme biçimi ansızın onu dehşete düşürdü. Misillemeler ona göre değildi. Kendini olmadığı bir kadın yerine koyarak doğasına karşı çıkmanın bedeli, aptal durumuna düşmek olabilirdi.

Marcus'un tepkisizliğiyle karşılaşmaya hazırladı kendini. Ne var ki sözleri onu öfkелendirdi. Dipsiz bir okyanusun güneş almayan karanlığına büründü gözleri ve akıl almaz bir hızla Emily'ye yaklaştı.

Emily aniden bastıran korkuyla "Hayır," diye fısıldadı ve kolunu yüzüne siper edip sırtını kamburlaştırdı. Tecrübeleri ona tokadın hızını kesmek için olabildiğince eğilmesi gerektiğini öğretmişti. Onca müşfik dokunuştan sonra Marcus'un ona neden vurmak istediğini aklı almıyordu. Gözleri doldu, oysa daha acıyı hissetmemişti bile.

"Bana bak, Emily!" dedi Marcus daha önce hiç duymadığı yumuşak bir sesle.

Emily bu anı daha önce yaşadığı zaman hissettiği utanç, şu anki duygularının yanında komik bir hatıra gibiydi. Marcus'un tokat atmak gibi bir niyeti yoktu. Yüzünü korkunç bir sıcaklık kaplamaya başladığında aptal koruma pozisyonunu bozarak doğruldu ama ona bakmaya cesareti yoktu.

Marcus tekrar "Lütfen bana bak, Emily," dedi.

Emily ısrarla yere bakmaya devam etti. Eğer göz göze gelirlerse aklının koruma altındaki kısmı çözülür ve olmadık bir saçmalık yapmasına neden olabilirdi. En kötüsü ağlayabilirdi. Bunca aptallıktan sonra daha fazlasıyla baş edemezdi.

“Sana asla zarar vermem.”

Kime ya da neye göre?

Marcus koluna dokunmak isteyince Emily telaşla gerilemeye çalıştı. Kimsenin acımasına ihtiyacı yoktu.

“William ve baban bunu sık sık yapıyorlardı, değil mi?”

Sanki bilmiyormuş gibi... İşlerinin aksamaması için William’ın tokadını engellediğinde bunu tahmin etmiş olmalıydı. Emily olabildiğince kararlı görünmeye çalışarak “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi.

Marcus bir adımla yanına yaklaştı ve kocaman eliyle belini kavradı. Müşfik bir an sayılmazdı, fakat yine de Emily herhangi bir duygusallıkla baş etmesine izin vermeyecek olan hassaslığından kurtulmadığı sürece ona ait hiçbir dokunuşu istemiyordu.

“Konuşmayalım o halde. Rahatla Emily, kuş gibi titriyosun.”

“Marcus lütfen git... İyiyim ben. Bana vurmayacağını biliyordum. Ben sadece... bir an nerede olduğumu unuttum ve... olmayacak bir tepki verdim.” Çok derin ve güçlü bir iç geçirip kendine zaman tanıdı. İşe yaramasını umuyordu ama Marcus’un temiz kokusuyla dolu hava diğer duygularını da harekete geçirince hata ettiğini anladı.

Sonrası birkaç saniyelik bir rüya gibiydi. Emily kendini Marcus’un kollarında bulduğunda buna neyin ya da kimin sebep olduğunu anlaması olanaksızdı. Yüzünü sakladığı Marcus’un göğsüne doğru sığ nefesler alıyor ve boş yere vücudundaki titremeyi geçiştirmek için çabalıyordu. Tüm sıra dışılığına rağmen aslında olağan bir andı. Öyle olmalıydı çünkü Emily onun tesellisini huzur verici buluyordu.

Elleri Marcus’un ceketinin yakasındaydı. Marcus’unkiler ise sırtında ve belinde, kemiklerine kadar işleyen bir sıcaklık kaynağı gibiydiler. Emily başını yavaşça kaldırıp burnunu onun boynuna sokabilmek için cesaretini topladı. Göğüsleri sert göğsünde dümdüz olana kadar Marcus’a yapıştı. Hâlâ titriyordu fakat bu sefer sebebi sadece korku değildi. Marcus’la yakın olmanın

vücuduna yaptığı olağan şeylerden biri ona doğru çekilmekte ve olan da buydu.

Marcus'un soluklarının sıklaştığını ve dudaklarını bastırıldığı nabzından kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Az önceki aptallığını silip yerine daha kalıcı bir hatıra bırakma isteği cesaretini mahmuzladı, Emily dudaklarını Marcus'un kine bastırmak için başını kaldırdı.

Marcus onu bekliyordu. Aç ağzı Emily'nin dudaklarını kavradı ama denetimi bütünüyle almak yerine kendini kızın kontrolüne bıraktı. Emily inledi. Öyle ihtiyaç dolu bir iniltiydi ki bu, Marcus'u dizginleyen güç çözümler gibi oldu, fakat hemen sonra yavaşladı.

Emily acemi fakat başka hiçbir kadının sahip olamadığı bir baştan çıkarıcılığa sahipti. Dolgun dudakları Marcus'un ağzında tatlı bir meyve gibi yumuşayıp eşsiz bir his bırakıyordu. Daha fazla dayanamayıp ağzının içinde cesurca gezinen dili emdi ve kalçasını ona doğru iterek, sertliğini içinde kaybolmayı arzuladığı sıcak yere bastırdı.

Emily ağzının içine doğru inledi ve Marcus aklını kaçırarak gibi oldu. Onu o kadar çok istiyordu ki ipleri tekrar eline almadan geçireceği tek bir saniyesi bile yoktu.

"Marcus seviş benimle, lütfen," dedi Emily nefes gibi bir sesle.

Evet... Bundan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Marcus "Zaten bunun için gelmemiş miydik?" dedi ve onu yatağa taşımadan önce bir kere daha öptü.

On Dördüncü Bölüm

Bir Tuhaf Öğlen Gezmesi ve Cevapsız Sorular...

Marcus yavaşça yataktan çıktı. Emily'yi uyandırmamak için sessizce hareket ediyordu. İki kez sevişmişlerdi. Birleşmeleri, bedensel masumiyetini yeni yeni kaybetmiş birinin kaldırabileceğinden sert ve tutkuluydu. Haliyle Emily'yi biraz yorgun düşürmüştü. Marcus onun uzun süre uyanmayacağından emindi.

Uyurken onu izlemek hoş bir keşifti. Enteresan güzelliği, Marcus'u her türlü ruh halinden çıkartıp gülümsetebiliyordu. Emily orman perisi ruhuna uykusunda kavuşuyor gibiydi sanki. Marcus başını omzuna doğru yatırıp onu daha dikkatle inceledi. Odadaki zayıf ışığın narin yüzünde meydana getirdiği gölgeler hoşuna gitmedi. Her şey bütünüyle eksiksiz olmalıydı. Onu daha yakından görebilmek için yavaşça yatağa oturdu ve ipek tellerden yapılmış yelpazeye benzeyen saçlarını yüzünden çekip dikkatle yastığına serdi. Krem gibi omuzlarından biri şömine-deki ateşin ışığıyla altın rengine boyanmıştı. Marcus, parmağının dış yüzüyle boynu ve omzundaki altın rengi hattı okşayıp, ince tüylerin aynı yönde hareket edişini izledi.

Aklını başından alan o tatlı leylak kokusu teni ısındıkça çözümlüp havaya karışıyordu sanki. Marcus onu hemen şimdi istiyordu ama huzurlu uykusunu bölmeye kıyamıyordu. Öylesine merhametli bir adamdı işte.

Marcus kendi haline gülüp dikkatle yataktan kalktı. Bu gece her iki seferde de hayvanlar gibi içgüdüleriyle hareket etmişti. Ne zaman dudakları birleşse, on dört yaşındaki ilk tecrübesinde olduğu gibi azgınca içine girip çıkmaktan başka bir şey düşünmeyen bir acemiye dönüşüyordu. Oysa ona öğretmek istediği onca şey ve tadını almasını istediği farklı zevk türleri vardı. Emily yataktayken, giysileri içinde olduğundan çok daha farklı bir varlığa dönüşüyor ve kolay kolay utanmıyordu. Hiç şüphesiz, Marcus'un onun utanmasını sağlayacak bazı yöntemleri vardı.

Keyfinin giderek artması, misilleme bir suçluluk duygusunu beraberinde getirdi ve yine beynini kemirip duran can sıkıcı gelişmelere odaklandı. Marcus'un bizzat katıldığı ve bilgi almak için birilerini fena halde hırpaladığı sorgulamalar sonunda ateş edeni bulmuşlardı ama adam konuşamayacak durumdaydı. Sırtına yediği kurşun yüzünden içi çamur dolu bir hendeğin dibinde yüzükoyun yatıyordu çünkü.

Marcus, cesedini bulmadan önce de herifin birilerinin masası olduğunu anlayacak kadar işin işleyişini biliyordu. Conrad Wins gibi birazcık parayla kolayca yola gelebilecek adı bir hırsız kiralamak güvenli bir seçenektir. Hiçbir kişisel izi yoktu. Sıradandı, çirkindi ve iş bittikten sonra öldürüldüğünde kimse arkasından ağlamazdı. Aptal herif öleceğine ihtimal vermiyor olmalıydı.

Çamurun içinde yatarken bile altın kesesi cebindeydi. Bu da onu öldürenin olaya hırsızlık süsü vermek gibi basit bir göz boyama için bile zahmete girmeyecek kadar kendine güvendiğini gösteriyordu. Marcus, Crowle'ı sorgulamasının ardından onun koca gövdesiyle her yeri kapladığı için kazara vurulduğundan emin olmuştu. Düşman Crowle'ın değil, Marcus'un peşindeydi ama doğrudan ona saldırmak yerine zaaf duyabileceği birini seçmişti. Eğer onu tanıyan biri olsaydı Emily yerine Sophia'yı seçmesi gerektiğini bilirdi. Gerçi Marcus'un, kardeşine düşkünlüğünü bilmeyen yoktu. Yani bu tespit çemberi pek de da-

raltıymıyordu. Lanet olsun... İkisinden birine zarar gelme ihtimali, üstelik karısının ölümüne bu kadar yaklaştığını düşünmek bir vahşet çağırısı gibi kanını kaynatıyordu.

Peşindeki kimdi? Emily'yi öldürmeye kalktığı ve ona zarar verdikten sonra hayatta kalacağını düşünecek kadar kendine güvendiği için, Marcus canını almadan önce o pislüğün acı çektiğinden bizzat emin olacaktı.

Kimdi bu herif? Kimdi? Marcus'un düşmanları kolayca elenmeyecek kadar fazlaydı. Sokaklarda dövüşerek para kazandığı zamanlarda kırdığı kemiklerin hesabını tutmaya kalkarsa işin içinden çıkamazdı. Kaldı ki o günlerde olanların intikamını almak için kimse neredeyse yirmi sene beklemezdi.

İş bağlantılarını düşündü. Bu daha mantıklı geliyordu. Para her zaman iyi bir ölüm gerekçesi olmuştu. Marcus ilk defa iki gün önce geçmişini sorgulamaya başladığını hatırlıyordu. Eğer konu işiyse, yasalarla başını derde sokabilecek bir belasının olmayışı, bugüne kadar umursadığı tek şeydi. Yöntemleri zalimce olduğu halde hiçbir zaman hakkından fazlasını talep etmemişti. Marcus kendi kurduğu adalet sisteminden gayet hoşnuttu.

Bazen Conrad Wings'e ulaşmasını sağlayan herif gibilerinden bilgi almak için etkili ve kesin sonuç odaklı yöntemler kullandığı oluyordu. O gece, yakasındaki küçük kan lekesini Emily'nin fark ettiğini hatırlayınca kendine kızdı. Daha dikkatli olması gerekiyordu.

Peki bu meselede gözünden kaçan neydi? Birine zarar vermiş olmalıydı. Evet bunu yapmıştı ve utandığı söylenemezdi. O bir işadamıydı ve kendi beceriksizlikleri yüzünden işlerini batıran aptallar için asla yardım kapısı olmamıştı. Elinde uza-yıp giden listede onlarca isim vardı ve bugüne kadar yaptıkları araştırmalar neticesinde sadece birkaç kişiyi eleyebilmişlerdi. Günlerdir olduğu gibi yine aynı düşünceler kafasında dönüp duruyordu fakat vardıgı nokta yine bir boşluktu.

Kim diye düşündü tekrar... Nedeni, sadece kim sorusuna cevap verebilmesi bakımından önemliydi.

Kim Emily'ye zarar verme cesaretini kendinde bulabilmişti? Onu ölümden kurtaranın sadece bir tesadüf olması, içini akıl almaz bir dehşetle kaplıyordu. Şimdilik güvende olduğunu bilmek ise, tehdit dışarıda olduğu sürece bir nebze bile huzur vermiyordu.

Olmadık bir yere fırlattığı pantolonunu alıp giyinirken gözleri her şeyden habersizce uyuyan Emily'nin üzerindeydi. Onu korumak zorundaydı fakat bunu yaparken korkmasına izin veremezdi. Dayak yiyeceğini düşünüp de kendini korumaya çalışırken çocuk kadar masumdu. Aynı şey yağmur altında onu neredeyse öpeceği sırada da olmuştu fakat bu seferki daha barizdi. Marcus onun korkusunu hissettiği anı aklından çıkartamıyordu. Daha önce bunu umursamış mıydı? Aslında evet... William onu tokatlamak üzereyken araya girmişti, çünkü o küçükçük şeyin, dayısının haşin öfkesine kurban gitmesini istememişti.

Tekrar yatağa uzanmakla sert bir şeyler içip kafasını toplamak arasında kaldı. Kafası bu kadar bozukken Emily'yi huzursuz edebilirdi. Aşağı inmeye karar verip pantolonundan sonra gömleğini üzerine geçirdi ve Emily'ye son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktı.

İçkilerin durduğu masadan bir kadeh seçip yarısına kadar brendi doldurdu. Bulutsuz gökyüzünde peynir gibi parlayan ay ışığının vurduğu deri koltuğa oturmadan önce geri dönüp şeyeyi de yanına aldı. Bu gece normalden biraz daha fazla içmeye ihtiyacı vardı. Ayak bileğini dizine dayadı, başı kızıl deriden yapılma koltuğun sırtlığına yaslı vaziyette gözlerini kapatarak içkinin keskin ve teskin eden tadına baktı.

“Burada görmeyi beklediğim son kişi sendin.”

Ses tamamen gölgeler içinde kalan karşı koltuktan geliyordu. Marcus, Crowle daha konuşmaya başlamadan önce varlığını hissetmişti. Duruşunu bozmadı, gözlerini dahi açmadı ve içkisini yudumlamaya devam etti. Belki onu görmezden gelirse gitmesi gerektiğini anlardı.

“Yemekteki gösteriden sonra öğlene kadar aşağıya inmezsin sanıyordum.”

Aptal herif!

Marcus sakince, “Bunu ima ettiğin için seni vurmaya hakkım var,” dedi.

Crowle kıkırdadı. Sarhoş olmalıydı. “İma etmek mi? Hiç birimize hayal kurma fırsatı vermedin bile. Bence git kendini vur.”

“Beni anladıysan sorun yok, Crowle. Hadi defol git şimdi.”

“Olmaz... Sorunları olan tek kişi sen değilsin. Elinde içki-den daha sert bir şey var mı? Bu yara beni öldürüyor.”

“Var, yumruğum.”

“Hiç sanmıyorum.”

Marcus gözlerini dinlendirmeye devam etti.

“Beni vuran şu pislik hakkında bir şeyler çıktı mı? Asılması için elimden geleni yapacağım.”

Marcus lafı dolandırma gereği duymadı ve “Öldü,” dedi.

“Sen mi öldürdün?”

“Hayır. Yakında öldüreceğim kişi öldürdü.”

“Gayet normal. Onun gibileri fazla yaşatmazlar. Eksik dişli haydudun teki olduğuna bahse girerim.”

Sahiden de dişlerinin bir kısmı yoktu. Kalanlar da ağzına dolan çamurun rengindeydi.

Crowle, Marcus’un elinde sallanan şişeden kadehine biraz doldurdu ve şişeyi de yanına aldı. “Bence bu işte bir kadın parmağı var.”

Marcus bu ihtimali elemiş değildi. Fakat çok sayıda kadınla birlikte olması bir sonuca varmasını zorlaştırıyordu. Emily’nin birçok kadının hayalini kurduğu pozisyonda olduğunu düşünme nedeni Marcus’un kendini beğenmesi değildi. Hayatına giren kadınların çoğu yatak ilişkileri profesyonel bir netlikle devam ederken gizli hayaller kurduğunu gizleyememişti. Marcus yine kendine lanet etti. Bir bedel ödenecekse bunu ödeyen tek kişi kendisi olmalıydı.

Brendiyi kafasına dikmeyi düşünürken tiksinierek kadehi yere bıraktı. Kör dövüşlerden nefret ediyordu. Bu işte iyiydi ama önünü görmeyi tercih ederdi. Kim etmezdi ki?

“Kadın ya da değil... Onunla tek başına hesaplaşmana asla izin vermem. Dikkat ettiysen isteyip istemediğini sormuyorum. Her kimse, yakalanması için elimden geleni yapacağım.”

Aniden ruh hali değişen Crowle, Marcus’un sonuçtan ne kadar uzak olduğunu hatırlamasına neden oldu. Marcus konuyu kapatmak için “Sana bilgi veririm,” dedi. Elbette öyle bir niyeti yoktu.

“Şanslı adamsın, Harrington.”

Evet, lakabı da şanslıydı zaten. Kim bilir neyden bahsediyordu? Şakağını ovuştururken bezgince “Git uyu, Crowle,” dedi. “Yaran iyileşsin ya da iyileşmesin, iki gün sonra seni kapının önüne koyacağım.”

Crowle’ın sinir bozucu gülüşü Marcus’un dış köklerinin kaşınmasına neden oldu. Ruh hastası herifin, iri bir domuzu öldürecek büyüklükte bir yarası vardı ama o sayıklayıp inleyeceği yerde sincap gibi kıkırdayıp duruyordu. Marcus gözlerini tekrar yumdu. Biraz sessizlik için dua edeceğini hiç düşünmezdi.

“Bayan Harrington izin vermez. Ona güveniyorum.”

İşte bunu söylemeyecekti. Marcus’un gözleri zınk diye açıldı. Saldırmak bir seçenektir tabii, hem de müthiş tatmin edici bir seçenek. Fakat sonuna kadar hak etse de yarım bir adamı dövmenin hiçbir eğlencesi yoktu. Üstelik Emily’nin bundan hoşlanacağını sanmıyordu. Peki ya duymazsa? Marcus sırtıttı. Crowle’ı dövdükten sonra ağzını sıkı tutmasını tembihler ve anladığından emin olurdu. Hayır, piç kurusu, damarına basarak ne kadar korkusuz olduğunu kanıtlamıştı. Ayrıca gevezeydi ve Marcus’un elinin ayarının olduğu da söylenemezdi... Lanet olsun ki medeni davranmaya devam edecekti.

Marcus sözlerinin anlaşılır olduğundan emin olmak için her bir kelimeyi vurgulayarak “Karımdan uzak dur,” dedi.

“Karından uzak durmak için aptal olmak gerekir. Neyse ki çok akıllı bir adam değilim.”

Cevabı Marcus'u gülümsetti. Belaya ne kadar yaklaştığından haberi var mıydı acaba?

"Tehlikenin farkında değilsin, değil mi Crowle?"

"Hayır, içki yüzünden olmalı. Aslında iyi içgüdülerim vardır. Harrington, bu içki kaçak mı? Çok iyi... Bu arada Londra'da seninle ilgili kaçakçılık söylentileri dolaşıyor."

Marcus bıkkınlıkla "Dua et ki sarhoşsun," dedi.

"Bana bir şey yapamazsın, Harrington. Benden formda olabilirsin ama bir yumrukluğun var."

"Tutturabilirsen bir şansın olabilir," dev yumruğuna rağmen onun gibi onlarcasını deviren Marcus'a karşı şansı yoktu.

Vikont uzunca süre güldü. Ne ilginçtir ki Marcus bu koca herife imreniyordu. Hayatı boyunca iki kez sarhoş olmuştu. Birinde neredeyse dayaktan ölüyordu, diğerini de ertesi sabah çektiği baş ağrısı yüzünden hatırlamak istemiyordu. Bir keresinde de aklını başından alan kadının, dalındaki leylak gibi koktuğundan emin olmak için onu köşeye sıkıştırmış ve tadına bakmıştı. Tabii o sırada sarhoş olduğunu iddia ederek kendini kandırmayacaktı. Tek mazereti, Emily'nin oldum olası entressan tepkiler vermesine neden olduğuydu.

"Odadan kovulmuş gibi bir halin var," dedi Crowle. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla içki, üstüne düşeni hakkıyla yerine getirmişti. Gölgerinin içinden uzanan eli bütünüyle Marcus'u işaret etti. Dizine koyduğu çıplak ayağına ve gömleğinin bütünüyle açık yakasına bakan Marcus, gerçekten de paldır küldür odadan kovulmuş gibi görüldüğünü fark edip başını iki yana salladı.

"Seninle oturup konuşmak çok tuhaf... Senden hoşlanmıyorum ama evini sevdim. Burayı bana satar mısın?"

Marcus bu saçmalığın bitmeyeceğinden artık kesinlikle emindi. Tek taraflı sohbetin Miranda'ya gelmesi olasıydı ve bu durumda Crowle'nin bir düello için direteceğine dair güçlü hisleri vardı. Ne rezillik ama... Kabul etmek istemese de geçmişte adamın nişanlısını yatağa attığı için pişmanlık duyuyordu. Vicdan böyle bir şeydi galiba.

“Cevap vermedin. Param var, Harrington.”

“Eminim vardır. Ben gidiyorum, Crowle. Sen de sızıp kalmadan önce kalksan iyi olur.”

“Sızıp kalsam fena olmaz. Bu yara beni öldürüyor.”

“Nasıl istersen. Yine söylüyorum. İyileş ya da iyileşme iki gün sonra defolup gidiyorsun.” Marcus kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Karın akıllı bir kadın, Harrington. Onu küçümseme hatasına düşme.”

Marcus’un eli kapı tokmağında dondu kaldı.

“Ayrıca çok güzel... Çoğu kadında aynı anda bulunmayan iki meziyet, değil mi? Onu saklayarak kendine iyilik ettiğini düşünebilirsin. Ben de olsam aynı hataya düşerdim, emin ol. Sana tavsiyem hayatı tanımasına izin vermen.”

Emily hakkında ne biliyordu? Marcus dışleri arasından “Bu konu boyunu aşıyor, Crowle,” dedi.

“Sınırlarımı biliyorum ve saygısızlık etmek aklıma gelmedi. Kontrol etmek için yanıma geldiğinde biraz sohbet ettik. Çok enteresan görüşleri ve ilgi alanları var. Bence bu şatoda hapsedilerek ziyan edilmemesi gereken bir mücevhere sahipsin.”

“Onun bana ait olduğunu aklından çıkartma!”

Vikont güldü. “Fazla sahiplenicisin... Söylediklerim arasından sadece bu çıkarımı yapabildiğine göre belki de boş yere konuşuyorumdur. Bu arada birkaç hafta önce gönderdiğim davetiye, ret mektubunla birlikte elime geçti. Israr ediyorum.”

Sekreteri bahsetmiş olmalıydı ama Marcus daveti hatırlamıyordu bile. Zamanı hakkında hiçbir fikri olmadığı halde “Uygun değiliz,” dedi. Sophia için Londra kötü anılarla doluydu. Aynı şeyleri tekrar yaşaması bir yana, hatırlamasını dahi istemiyordu. Olması gereken buydu. Marcus birkaç saniye daha düşündükten sonra doğru kararı vermenin rahatlığıyla kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

O andan itibaren yapmayı arzuladığı her şey Emily ile ilgi-

liydi. Hiç düşünmeden Emily'nin odasına gitti. Karısı pozisyonunu değiştirmeden uyumaya devam ediyordu. Marcus onu bu kadar yorduğu için erkeksi bir gururla doldu ve gülümsedi. Erkek doğasıyla ilgili bazı şeylerin istisnası yoktu. Yanına uzanmak iyi bir seçenektir fakat Marcus'un aklından daha kalıcı bir şey geçiyordu.

Kalın yatak örtüsünü kızın üzerinden çekip kenara bıraktı. Bir süre daha Emily'nin çıplaklığını görmezden gelmesi gerekecekti. Sonra onunla istediği şekilde ilgilenebilirdi. Dikkatle sırtından ve dizlerinin arkasından destekleyerek kucağına aldıktan sonra kızın başını, boyun çukuruna gömerek kendine rahat bir pozisyon sağlayabilmesi için bir süre bekledi. Sonunda Emily ona sarılıp iyice sokuldu. Marcus odadan çıkarken gülümsüyordu. Şu sıralar ağzından eksik olmayan bir sırıtışa fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Koridor soğuk fakat Marcus fazlasıyla sıcaktı. Emily daha fazla sokulurken dudaklarını Marcus'un boynuna dokundurup "Marcus," diye fısıldadı.

"Evet Emily..."

"Gidiyor muyuz?"

Uygunun hafif bir evresinde gezinen Emily'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Marcus bilincinin de yeterince açık olmadığından emindi. Odasının kapısına geldiğinde duraksadı kendine has bir mizahla "Aslında geldik," dedi.

"Nereye?" dedi Emily. Huzurla alıp verdiği solukları Marcus'un boynunu yakıyordu.

"Benim odama."

Emily'nin dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Hımm... Buna sevindim. Orayı hep çok merak ediyordum."

Marcus sebebi hakkında fikir yürütemeyeceği bir huzur hissetti. Sanki ferah bir hava akımıyla sarılmış gibiydi. Gerçek şu ki bu duruma kolayca uyum sağlayabilirdi, çünkü buna ihtiyaç duyduğunu fark ediyordu. Daha da ilginç bir kadına karşı, temel ihtiyaçlarını doyurmanın ötesinde bir arzu beslemeyi hiç

de garip karşılamıyordu. Neler olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu...

Bildiği tek şey, onu kendi odasına ve bugüne kadar kimseyi davet etmediği yatağına taşırken, kendini biraz daha zenginleşmiş gibi hissettiğiydi.

Emily'yi uyandıran bir dokunuş ya da bir ses değildi. Uyanma nedeni, o tanıdık ve ürpertici duyguydu. Uykulu gözleriyle daha önce görmediği ama bildik gelen odayı inceledi. Fakat arkasındaki hoş sıcaklık odanın detaylarını değerlendirmesini engelledi. Marcus'la koyun koyuna yatıyordu. Bu o kadar inanılmaz bir andı ki, ikisinin de çıplak olmasını bile gölgede bırakabilirdi.

Bundan sonra birlikte uyuyacaklarını düşünebilir miydi? Yoksa onun yatağında uyanışı bir kazadan mı ibaretti? Kafa karışıklığı, diğer hislerine baskın geldiğinde Emily zihnini yoklayıp anımsamaya çalıştı. Fakat bir türlü bu odaya gelişiyile ilgili aklına gelen kesik kesik görüntülerin rüya olmadığı sonucuna varamıyordu.

Arkaya dönmek için cesaretini toplaması biraz zaman aldı. Ne göreceğini bilmeden ona dönünce, Marcus'un yarı kapalı gözleriyle karşılaştı. Koyu renkli, kalın perdeler kapalı olduğu için gün ışığı dışarıda kalmıştı. Emily buna sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğinden emin değildi. Çünkü onu doğal ışıktaki ilk defa yakından görme şansını kaçıırıyordu, fakat bir yandan milyonlarca çilini ya da olası göz çapaklarını ondan saklayabildiği için mutluydu.

Medeni ve görgülü bir eş gibi "Günaydın," dedi.

"Günaydın, Emily."

Demek ki uykudan yeni uyanan Marcus, sesiyle mucizeler yaratabiliyordu. Emily karnındaki ani kasılmayı ellerini o noktaya koyarak engellemeye çalıştı ve söyleyecek sıradan bir şeyler düşündü.

“Saat kaç oldu?”

“Onu geçiyor.”

Emily’nin gözleri büyüdü. “O kadar oldu mu? Kahvaltıyı kaçırdık.”

Saati öğrenmek aşağıda bir yerlerde hayatın onlarsız da aktığını hatırlamasını ve görevlerini aksattığını düşünmesini sağlamıştı.

Marcus, Emily’nin üzerine doğru eğildi. Burunları birbirine değmek üzereydi. “Sanırım kaçtık. Söyleyelim de senin için bir tepsi hazırlasınlar.”

“Hayır... Sadece konuklar için...”

Sözleri Marcus’un gözlerinde huzursuz bir hareketlenmeye neden oldu. Mürekkebin suda dağılışı gibi büyüleyici bir kıpırdanma ve daha koyu bir rengin hâkimiyetiyle artan gölgeler... Emily ilk defa bu kadar yakından gördüğü güzel gözleri incelerken sesinin kesildiğini fark edemedi bile.

Marcus “Aşağıdakilerin biz olmadan da başlarının çaresine baktıklarından eminim,” dediğinde Emily irkildi. Az sonra dudakları birbirine değecekti fakat buna hazır değildi. Nefesi kötü kokuyor ya da uyurken ağzı akmış olabilirdi... Ya da her neyse işte...

Nedense kendini birden öpüşme havasında hissetmeye başlamıştı. Gözleri kapandı, dudakları hafifçe aralandı... Fakat beklediği teması hissedmeden oda kapısı tıkırdadı ve gelen her kimse izin istemeden içeri daldı.

“Bu tembelliğin için pişman... Aman Tanrım!”

Elindeki mendili çevirerek havada daireler çizen şımarık Sophia, ikisini yatakta o pozisyonda görünce yuttuğu balık boğazına takılmış pelikan gibi ağzı açık bir halde kalakaldı.

Emily ondan daha iyi durumda değildi ama en azından örtünün hâlâ üzerinde olmasının tesellisiyle hayatta kalabilecekti.

“Ne vardı, Sophia?”

Ses tonundan bir tahmin yürütmek gerekirse kardeşi Marcus’u bezdirmişti. Emily onun için üzülmeden edemedi çünkü

Sophia gibi bir kardeşe sahip olmak cennete girmek için bir sınamaydı.

Sophia önce anlamsızca geveledi ve sonunda “Ben... Özür dilerim, düşünemedim...” gibi bir şeyler söyleyebildi.

Marcus yana kaydı ve “Düşünemediğini görüyorum,” dedi. Bir yandan da örtüyü Emily’nin vücudunun altına sıkıştırmakla meşguldü.

“Evet, Sophia seni dinliyorum. Odama paldır küldür daldığına göre önemli bir şey olduğu belli.”

Sophia’nın rengi, sonunda erişebileceği en parlak kırmızıya döndü ve kız başını eğerek “Sana bir şey danışacaktım,” diyebilirdi. “Wilberfoss Kontesi kahvaltıdan sonra kendisine civarı gezdirmemi rica etti. Elbette Emily’nin de bize katılmasını istiyor. Jenny kahvaltıda bizimleydi, sormadım ama büyük ihtimalle o da gelir.”

Marcus tek kolunu başının altına koyup sakince “Hayır,” dedi.

“Hayır mı? Kontesi reddedeyim öyle mi? Hayatta olmaz.”

Emily pür dikkat ikisini izliyordu. Açıkçası kontesle bir gezinti fikrinden hoşlanmamıştı ama Marcus’un kabalığı için de hoş şeyler düşünmüyordu.

“Bana danıştın ve ben de kabul etmiyorum.”

“Lord Crowle’in vurulmasından dolayı endişelisin. Haklısın da... Ama onun bizimle bir ilgisi yok. Eğer içini rahatlatacaksa yanımıza dört adam alacağız, lütfen Marcus. Beni utandırma.”

“Wilberfoss Kontesi ile fazla vakit geçirmeni istemiyorum.”

“Neden? Yoksa bilmediğim bir şeyler mi var?”

Bu kız bir karga kadar kurnaz ve hesapçıydı. Emily, Marcus’un ne tepki vereceğini beklerken aslında onun kontesle ilgili düşüncelerinin içini rahatlattığını fark etti.

“Sophia olmaz dedim. Çık odamdan.”

“Asla çıkmam. Makul olur musun lütfen? Biraz değişiklikten kime ne zarar gelir? Zaten pikniği vakitsiz bitirdiğimiz için hem konuklarımıza mahcup oldum hem de kendi adıma çok üzül-

düm. Bu arada unutmadan söyleyeyim. Şu her şeyi bilen ukala Bay Kingsley seninle görüşmek istiyor.”

Marcus hızla doğruldu ve Sophia’ya arkasını dönmesini işaret etti. Emily, kızın arkası dönük bir vaziyette yılmadan abisini ikna etmeye çalışırken söylediklerine kulak vermek istedi ama Marcus’un doğduğu günkü gibi ve tamamem uyarılmış bir halde karşısına dikilmesi dilini ve aklını bağlamıştı. Fakat hareketlerinde baştan çıkartmaya yönelik hiçbir hesabın olmayışı Emily’nin dikkatinden kaçmadı.

Emily kısa sürede onun Bay Kingsley ile konuşmak için acele ettiği fikrine vardı ve meraklandı.

Sonunda kısmen giyinen Marcus “En az beş adam,” dedi. “Sizinle gelecek kişileri ben ayarlarım. Bana danışmadan bir iş yapmaya kalkma, Sophia.”

Sophia teşekkür edip şımarık birkaç sevgi gösterisinden sonra dışarı çıktı.

Marcus’un yardım almadan kusursuzca hazırlanması, Emily’nin yardımsız hiçbir işi yapamayan babasını anmasına neden oldu. William da züppelikte ondan farklı değildi. Onlardaki gaddarlık kibirlerinden kaynaklanıyor olabilir miydi? Hayır, öyle olsa Marcus’un dünyanın en barbar insanı olması gerekirdi çünkü hayatında ondan daha kibirli birini görmemişti.

Emily bir miktar yan dönüp, birleştirdiği ellerini yanağının altına koydu ve kirpiklerinin arasından pür dikkat incelemeye devam. O fark etmediği zamanlarda Marcus’u izlemekten büyük bir keyif alıyordu. Yemek yerken, birisiyle konuşurken ya da Sophia’nın şımarıklıklarını geçiştirirken... ve bunlara bir de giyinirken maddesini eklemesi gerekecekti.

İzlendiğini fark etmediği sürece hakkında sır vermeyen adamdan daha farklı ve daha kolaydı Marcus. Emily böyle zamanlarda kalbinin ona aktığını hissediyordu. Bazen onu izlemek burnunun ucunda bir sızıya neden oluyordu. Öyle hissettiğinde yutkunamıyordu bile...

Emily yutkunamadığını fark edip kendi kendine gülümsedi.

Vücudunun verdiği fiziksel tepkilerin sebebi hakkında bir fikri yoktu. Ya da kalbindeki hafifliği neye yorması gerektiğini bilmiyordu... Sadece bir şeylerin değişmek üzere olduğunu farkındaydı. Belki de ona alışmıştı ve her geçen an bu alışkanlığın büyüdüğüne şahit oluyordu.

Sebepsiz yere dolan gözlerini kırıştırıp bu ağırlıktan kurtulmaya çalıştı. Nihayet Marcus giyinmeyi bitirdiğinde Emily de normale dönmüş sayılırdı.

“Benim şimdi gitmem gerekiyor, Emily. Kahvaltını ihmal etme. Bugün dışarı çıkmak zorunda değilsin, hatta çıkmamanı tercih ederim.”

Emily örtünün altında iyice kıvrılıp düşünceli ve sakin gözlerle baktı ona. Bir sorun olduğunu hissediyordu ama cevabı ondan alamayacağından emindi. Marcus gergindi. Dahası endişeli görünüyordu. Dışarıda bir katil elini kolunu sallayarak gezdiği için huzursuz olabilirdi. Haksız da sayılmazdı. Emily içi rahatlasın diye ona itaat etmeyi birkaç saniye boyunca ciddi ciddi düşündü, fakat hemen sonra bu kadar kolay ve yola gelmeye müsait biri olduğu için kendine kızdı. Sorun her neyse kendi kendine ortaya çıkmasını beklemek daha iyiydi.

İşte bu yüzden, ne istediğini bilmenin sükûnetiyle “Bugün dışarı çıkmayı ben de çok isterim,” dedi.

Yanıtı Marcus’un hoşuna gitmedi ama acele ettiğinden olsa gerek diretmedi ve kapıya yöneldi. Bir veda bile etmeden... Fakat sonra duraksadı. Eli kapının tokmağında, kapıyı açıp açmamak konusunda karar vermeye çalışıyordu. Derken kararını verdi, hızla yatağa yürüdü ve başına neyin gelmek üzere olduğunu anlamayan Emily’yi kollarına alarak hırsıyla öptü.

Kısa fakat son derece yoğun hislerle dolu öpüşme bittiğinde Emily’nin başı dönüyordu. Hızla inip kalkan göğüsleri çıplak. Yastığın üzerine yayılan saçları odada aniden bir fırtına çıkmış gibi dağınık ve dudakları kızıl-cık gibi kıpkırmızıydı.

Bir kez daha üzerine eğildiğinde daha kontrollü görünen Marcus kısık, erotik bir çağrıyı hatırlatan sesiyle “Bana böyle

bakmaya devam edersen Emily, bütün görevlerimi unutabilirim,” dedi ve tehdidi gerçekleştirmeye ne kadar yakın olduğunu saklamayan güzel gözleriyle bir süre onu süzdükten sonra odadan çıktı.

Gezinti için mükemmel bir gündü. İlk defa Kinglypark'ın dışını görme şansı yakaladığı düşünülürse Emily bugünün hatırına kontesin varlığını hiçe sayabilirdi. Kaldı ki kontes de kasıtlı olarak ondan uzak duruyor, daha çok Jennifer ile sohbet ediyordu.

Emily, önlerinde aniden bir çukur belirdiğini ve iki sarışının içine düştüğünü hayal etti ve keyiflenerek güldü.

“Komik olan ne?”

Sophia'nın her zamanki gibi huysuzluğu üzerindeydi.

“Önemli bir şey değil, Sophia. Hayal kuruyordum.”

“Ağabeyimle ilgili mi?”

“Hayır, buna gerek olduğunu sanmıyorum.”

Sophia burun kıvrıdı. “Kendine çok güveniyorsun. Bu huyun sinirlerimi bozuyor.”

Emily ve kendine güven ilişkisi, balıklar ve uçma ilişkisine benzerdi. Yani fazlasıyla ender rastlanan bir durumdu. Ayrıca on iki yaşındaki bir çocuğun inadına sahip bir kadınla tartışmanın da bir faydası yoktu.

Konuyu değiştirmek için, “Burada bir akarsu ya da göl var mı?” diye sordu. Su samurlarını geride bıraktığından beri onlar adına endişeli ve olası yeni bir keşif için heyecanlıydı.

Sophia bir tartışma için kendini hazırladıysa bile avucunu yalayacağını anlamış olmalıydı. İşaret parmağıyla kulağına birkaç kez vurup “Var tabii. Sese kulak ver,” dedi.

Emily küçük bir akarsudan geldiğini tahmin ettiği sese kulak kesildi. “O tarafa gitmemizde bir sakınca yoktur umarım.”

Sophia omuz silkti ve eliyle ağaç koridoru haline gelerek uzanıp giden yolu işaret etti. “Neden olsun ki, zaten çok fazla alternatifimiz de yok.”

Emily halinden hoşnuttu. Ağaçların yüksekliğine bakarak en kötü ihtimalle birkaç yüzyıllık olduklarına karar verdi ve hayran hayran gülümsedi.

“Yukarılarda bizim görmediğimiz ne görüyorsun? Şapkama kuşların pislemesini istemem.”

“Aslında hiçbir şey... Çam ağaçları, şapkana yazık edecek kuşların yuva yapması için pek uygun değil. Sadece çok güzel göründükleri için inceliyordum.”

“Gören de daha önce ağaç görmediğini sanır. Onlar hakkında çok şey biliyor musun?” Sophia uzun ve kalın gövdeli bir ağacı işaret etti. “Şunun adı ne?”

“O bir karaçam... Çok görkemli değil mi? Diğer taraftaki de bir sedir ağacı. Sedirler kar yağdığında harika görünürler.”

“Kardan ve soğuktan nefret ederim. Kimileri karı romantik bulabilir ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilir. Oysa romantizm kadınların aptallığını, erkeklerinse sümsüklüğünü ortaya çıkartır. Düşünsenize, kim şiir okuyan bir adamdan hoşlanır ki?” Sözler pek tabii ki kontese aitti. Emily onun bir şeylerden nefret etmesini şaşırtıcı bulmadı elbette. Fakat romantik hayaller kurdukları muhtemel iki genç kızı aşağılamasından da hiç hoşlanmadı.

Jennifer alınma belirtisi göstermeden karşıt fikrini belirtti. “Ben şiirden çok hoşlanırım ama romantik biri olduğum için değil. Şiir bana çok sanatsal geldiği için.”

Emily gülmek istedi. Jennifer’ın ayak parmakları bile romantikti.

“Sanatsal olduğuna şüphem yok hayatım. Sadece ayakları daha çok yere basan sanat dalları içinde biraz ciddiyetsiz ve kolayca kaçılmış gibi... Siz ne dersiniz Bayan Harrington?”

Emily hiçbir zaman şiire ilgi duymamıştı ama kontesin görüşüne de katılmıyordu. “Değerli bir şairin duyguları her zaman kıymetlidir, leydim. Sizin gibi genelleme yapamayacağımı.”

Kontes kıkırdadı. Jennifer’la birlikte önden yürüdükleri için yüzünü göremese de, Emily onun küçümseyen ifadesini hayal edebiliyordu.

“Ben şiiiri de kış mevsimini de çok severim. Eğer hayatınızın bir döneminde Kinglypark’ı karlar altında görmediyseniz sizin adınıza üzülürüm, leydim. Sanatçıların en kudretlisi Tanrı’nın resmi gibidir bu toprakların manzarası.”

Emily, Sophia’ya karşı içinin şefkatle dolduğunu hissetti birden. Bütün hırçınlığına ve küçük hesaplarına rağmen masumiyeti insana dokunuyordu.

“Senin bu şekilde düşünmen kadar doğal bir şey yok, Sophia. Hayatının tamamını geçirdiğin topraklara yürekten bağlısın. Oysa gerçek dünya, insanlar gibi hareketli, pırıltılı ve eğlenceli. Burada yaşamamanın aklıma gelen tek faydası temiz hava... ki bir süre sonra temiz havanın cildini güzelleştirmekten başka bir işe yaramadığını anlıyorsun. Sonuçta hepimiz kırılmaya mahkûm olduğumuza göre neden gerçekten yaşamak dururken sadece nefes almakla ilgilenelim ki?”

Sophia başını önüne eğdi ve “Ben hayatımdan memnunum,” dedi.

Onu üzdüğünü fark eden kontes geriye dönüp Sophia’nın koluna girdi. “Lord Crowle’m önümüzdeki ay Londra’daki evinde vereceği daveti reddederek hata ediyorsunuz.”

Emily’nin böyle bir davetten haberi yoktu. Görünen o ki Sophia da bilmiyordu. Kız hayretle kontese döndü, sonra aklına ne geldiyse tekrar başını önüne eğdi. “Maalesef uygun değiliz.”

Emily onun geçmişte babasının yaptıkları yüzünden Londra sosyetesine karışmaktan korktuğunu, Marcus’un bu yüzden daveti reddettiğini tahmin ediyordu. Keşke neler olduğunu öğrenebilse ve kabahatli olmadığı şeyler yüzünden Sophia’nın kendini suçlamaması gerektiğini ona anlatabilseydi.

“Seni anlamıyor değilim, Sophia,” dedi kontes samimi olmayan bir sevimlilikle. “Geçmişte olanlar çok talihsiz ve senin adına çok utanç verici. Aynı durumda olsaydık hayatımı bir tabutun içinde geçirmeyi tercih ederdim... Ama insan ebeveynlerini seçemiyor değil mi?”

Zehirli yılanlar bile tehdit edilmedikleri sürece saldırmazlar-

dı. Bu kadının derdi neydi? Hangi hata ölümü istemeye iterdi ki insanı? Ya da ne tür bir insan zavallı bir kızın aklına ölümü getirebilirdi ki? Marcus'la geçmişteki ilişkisi bir yana, Emily hiç yoktan yere Sophia'yı üzdüğü ve üstüne de gülebildiği için ondan gerçekten nefret ediyordu.

Zavallı Sophia, bu ima denemeyecek kadar bariz acımasızlık karşısında kıpkırmızı kesilmişti. Titreyen göğsü ve nefesinden, ağlamamak için kendini zor tuttuğu anlaşıyordu. Emily dayanamayıp elini kızın koluna koydu ve hafifçe sıktı.

Zehrini kusmaya devam ederken kontesin ses tonu biraz daha yumuşadı “Seni üzdüm mü, canım? Hayatın gerçekleri de hep bu kadar acımasızdır.”

“Hayatın gerçekleri mi?” dedi Emily. Kendini daha fazla tutamamıştı. “Ne tür bir hayattan bahsettiğinizi anlıyorum aslında. Balolar, davetler, çay partileri ve park gezmeleri... Ne ilginçtir ki acımasız gerçekler ve cemiyet kuralları hep böyle şen kahkahaların atıldığı toplantılarda belirlenir değil mi?”

“Sesinizdeki tenkitin sebebini anlayamadım. Siz yoksa başka bir dünyada mı yetiştiniz?”

“O dünyada değil, fakat o dünya için yetiştirildim. İşte bu yüzden Yorkshire’ın kurtlarının bile Londra’daki süslü kuşlar kadar öldürücü olmadığını çok iyi biliyorum.

“Süslü kuşlar diye bahsettiğiniz kesimin eleştirileri o dünyaya ait olmak için kollarını feda edebilecek kişilerin canını fazla yakmasa gerek. İşleyiş uzun zamandır böyle. Bu, size göre acımasızlık olabilir ama bana göre gerçekçilik.”

“Gerçeğin kılıcının iki yönü keskindir, leydim. Gencecik bir kızı babasının hatalarını ödemeye mahkûm eden işleyiş ya da daha bayağı bir tabirle dedikodular, neden o dedikoduları ortaya atanların özel hayatlarındaki karmaşık ilişkileri görmezden geliyor anlamıyorum. Ya da gerçekten geliyor mu?” Bir an susup kadına bir adım yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. “Mesela cemi-yetin saygı duyduğu bir hanımefendi misafir olarak kaldığı evde birilerine yakalanmayı umursamadan gecenin bir yarısı âşığının

odasından çıkabiliyorsa, hakkında nasıl bir yargıya varılması gerekir?”

Emily en sonunda nefes almak için durduğunda ağzından çıkanlar kulağında çınlamaya başladı. Başka şartlar altında olsa kolayca şoka girip günlerce kendine gelemezdi. Yine ufak çaplı bir şok yaşıyordu ama kontesin yüzünden kanın çekilişini izlerken yerinde bir iş yapmanın gururuyla göğsü kabarmıyor da değildi. Üstelik Sophia'yı da şaşırtmıştı.

Sonunda kontes uzun bir konuşmadan çıkmış gibi boğazını temizleyip “Etrafta fare gibi gezinen hizmetçilerin yaydığı dedikoduların büyük çoğunluğu uydurmadır,” dedi ve burnunu kıvrıştırarak Jennifer’ın yanına gitti.

Kısa bir süre sonra sesini duydukları küçük nehrin fazla eğimli olmayan platosuna ulaştılar. Su, bahar coşkusu kaybettiği için sakin akıyor ve boğazın genişleyen yerlerinde küçük göller oluşturuyordu. Emily birikintilerden birinin kıyısına yaklaşarak içerideki hareketliliği incelemeye başladı.

Arkasından suya bakan Sophia “Ne kadar çok balık var!” dedi.

“Bunlar gökkuşağı alabalıkları. Baharda yumurtalar çatladığı için bu kadar kalabalıklar. Yeni yeni gelişiyorlar.”

Sophia suya iyice eğildi. “Bunlar yavru mu? Bana büyümüş gibi göründüler.”

“Erişkin yavrular böyle görünür. Şuradaki ise tam bir yetişkin... Tecrübesiz yavruları yakalamak kolay olduğu için insanlar bu zamanlarda nehirlere akın ediyorlar. Zavallıların çok fazla şansı yok.”

Sophia “Bu çok kötü,” dedi.

Biraz ilerilerinde, Jennifer’ın topladığı çiçeklerin bir kısmına el koyan kontes kıkırdadı. Muhtemelen Emily’nin söylediklerini komik bulmuştu. Emily çocukken annesiyle katıldığı çay toplantılarında hanımlara ne zaman kuşlardan ya da böceklerden bahsetse eline bir kurabiye tutuşturulur ve onu acilen yemesi beklenirdi. Bu yüzden hayvanlarla ilgili düşüncelerini

kendine saklamayı öğrenmişti. Fakat kontesin onu huzursuz etmesine izin vermeyecekti.

“Yeni Dünya yerlileri avlamak için her zaman sürüdeki en yaşlı hayvanı tercih ederlermiş. Gençlerin yaşamasına izin veriyorlarmış ki doğaya saygılarını sunup, teşekkür edebilsinler. Medeni geçinerek kendini her şeyin üzerinde gören bizlerin aksine, onlar minnet duymayı biliyorlar.”

“Yeni Dünya mı? Sen oraları gördün mü?”

“Hayır, elbette görmedim. Sadece çok okuyorum.”

“Çok şey biliyorsun. Aslında Lord Crowle’ın yarasıyla ilgilenirken bunu fark etmiştim ama sende düşündüğünden de fazlası var.”

Sophia’nın övgüsünü biraz abartılı bulan Emily kızardığını gizlemek için başını biraz öne eğdi. Fakat kontes tatlı utancını rahatça yaşamasına izin vermeyecekti.

“Aman Tanrım, Bayan Harrington!” dedi kadın burun kıvrarak. “Ne kadar enteresan şeylerden bahsediyorsunuz. Erkeklerin, sizin gibi ilgi alanları olan hanımları sıkıcı bulabileceğini hiç düşünmediniz mi? Eşinizin tuhaf zevklerinizi desteklemesini beklemek bana göre komik bir iyimserlik olur.”

Emily’nin Marcus adına söyleyecek ne bir sözü ne de yürütecek bir fikri yoktu. Küçük düşmesine neden olan aptal sessizliği uzadıkça kendine lanet okudu durdu. Çaresizce lafın altında kalmayı kabullenmişken, Sophia “Yanılıyorsunuz, leydim,” dedi. “Ağabeyim Emily’nin en hararetli destekçilerinden biri. Keşke kendim için de aynısını söyleyebilseydim. Ben daha çok tembellik etmeyi ve kızlara özel boş işlerle uğraşmayı tercih ediyorum.”

Onun neden bahsettiğini anlamayan Jennifer “Sophia!” diye sızlandı. Ya Emily’yi savunduğu için ya da kendini yerdiği için kızmıştı.

Emily ise şaşkındı. Bunun bir teşekkür olabileceğini hissediyor fakat tam bir çıkarım yapamıyordu.

Kontes yine lafa karıştı. “O halde şanslısınız Bayan Harrington-

ton. İlk eşinizin sıra dışı şeyleri hoş karşılamayan biri olduğunu duymuştum. Hatta hakkında öyle nahoş dedikodular yapıyor ki bazen ben bile onları susturmak zorunda kalıyorum,” duraksadı ve menekşe rengi gözlerini Emily’nin gözlerine dikti. “Sizi dövdüğünü açıkça söyleyenler bile oluyor.”

Emily, kadın konuşmaya başladığı ilk anda konuyu dayak ya da William’ın iktidarsızlığına getireceğini tahmin ettiği için şoka girmedi. Fakat Sophia’nın dayısına duyduğu sevgi ve sadakat onu ateşli bir tepki vermeye zorladı.

“Dayım asla öyle bir şey yapmaz. Toprağı henüz kurumamış birinin ardından konuşmak ne büyük bir zalimlik.”

Kontes omuz silkti. “Toprağının kurumadığı doğru.” Bu da hiç vakit kaybetmeden evlendiği için Emily’ye atılmış başka bir laftı. “Ben sadece duyduklarımı söylüyorum, Sophia,” diye devam etti kontes. “Öfkelenmene gerek yok. Bırakalım da kendini ve eski eşini Bayan Harrington savunsun.”

Emily kusursuz bir sükûnetle “Dedikodu,” dedi. “William iyi bir eşti, kaybı hepimizi çok üzdü.”

“Duydunuz. Dayım saygın bir lord ve iyi bir beyefendi.”

“Siz bu kadar eminseniz, üzerine daha fazla konuşmanın bir anlamı yok o halde,” dedi kontes alaycılıkla. Fakat herkes söylediğinin tam aksini düşündüğünü tahmin ediyordu.

Bir saat kadar sonraki dönüş yürüyüşü boyunca kontes dışında herkesin üzerinde bir huzursuzluk vardı. Sophia, William’la ilgili o sevimsiz konu kapandığından beri tek kelime etmemiş, Emily de ona uymuştu. Şimdi yine yan yana yürürken onu keyiflendirmenin bir yolu var mı diye düşünüyordu. Yan gözle onu incelediği sırada Sophia birden durdu ve “Gerçekten dedikoduydu, değil mi?” dedi.

Emily mutlu olması için ona evet diyebilirdi. Aslında bu çok basit kararını uygulasa konu kapanır ve kimse geçmişte kalmış bir mesele yüzünden üzülmeydi. Eğer Emily başkalarının yanlışlıklarını üstlenerek bütün yükü omuzlama huyundan bıktığını tam da o an fark etmeseydi Sophia’yı mutlu edecek yanıtı

verebilirdi. Fakat o bunun yerine “William hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi. “Bu benden çok seni üzer.”

Sophia’nın yüzü iyice asıldı.

“Suçluluk duygunu bastırıyorsun, Emily. Dayımı kötüleyerek sadece daha fazla hoşnutsuzluğumu kazanırsın.”

Emily öndekilerin tartışıklarını fark etmesini istemediği için onu kolundan tutarak yürümeye zorladı.

“Sana hiçbir şey açıklamaya, kendimi temize çıkartmaya ya da William’a çamur atmaya çalışmıyorum. Artık geçmişten bahsetmeye gerek olmadığını düşünüyorum. William öldü. Ben Marcus’la evliyim, konuşulacak başka da bir şey yok.”

“Madem öyle... Bugün kontese karşı beni savunmanın aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de bilmek istersin. Ne yaparsan yap sana güvenmiyorum.”

Sophia son sözünü söyler söylemez Emily’yi yalnız bıraktı ve Jennifer’ın koluna girerek başını arkadaşının omzuna yasladı.

“Durum pek parlak değil, efendim. Elimizde ne bir isim, ne de teşhis edilebilir nitelikte bir eşkâl yok.”

Marcus tüm beklentilerini boşa çıkartacağı belli olan can sıkıcı detayları dinlemeye hazırlanırken, sonuca bir nebze bile yaklaşamamanın umutsuzluğuyla bir şeyleri tekmelemek istiyordu.

Kingsley açıklamaya devam etti. “Conrad Wins olaydan bir gün önce Stockton’a yakın Cennet Kapısı isimli bir handa içki içerken görülmüş. Bir önceki hafta kavga ettiği ortağı Ronald Fisherman da tesadüf eseri oradaymış ama araları açık olduğu için yanına uğramamış.”

“Araları neden açılmış?”

“Fisherman açıklamak için pek hevesli değildi ama anlattıklarından çıkarttığım kadarıyla son işleri istedikleri gibi gitmemiş ve kavga etmişler. Conrad Wins’in daha büyük işler yapmak için hevesli olduğunu ve başını bu yüzden belaya soktuğunu iddia

ediyor. Bana kalırsa aynı fırsat ona sunulsaydı farklı davranmazdı. Adam ahlaksızın teki...”

Marcus devam etmesi yönünde başını salladı.

“O gün Wins’in yanına uğramaya karar verdiği sırada içeri bir yabancıyı girdiğini söyledi. Küçük yerlerde insanların meraklı olması iyi bir şey ama adamın kahverengi saçları dışında neye benzediği ya da ne konuştuğu hakkında kimse detaylı bir şey hatırlamadığı için, bu avantajdan faydalanabildiğimizi söyleyemeyeceğim. Ronald Fisherman da yabancıların son derece iri olması dışında dikkat çekici bir görüntüsü olmadığından bahsetti.”

“Benimle kıyasla, Kingsley.”

Kingsley odanın ortasında dönüp duran Marcus’u dikkatle inceledi ve sonunda “Sizden daha iri efendim,” dedi.

“Başka?”

“Benim yorumuma göre belki eski bir boksör ya da güreşçi olabilir.”

Bu tespit Marcus’un canını sıktı. Çünkü bir dakika öncesine kadar katilin dövuştüğü zamanlardan kalma bir hayalet olmadığından fazlasıyla emindi ve çemberi daraltırken bu detay bir parmak boyu da olsa işe yarar gibi görünmüştü. Şimdi ise işler daha da karışmıştı.

“Bir de topalladığını ama çok göze batmadığını söyledi.”

Aman ne güzel!

“Elimizde topallayıp topallamadığı belli olmayan, kahverengi saçlara sahip, hantal bir adam var yani.”

Tilki suratlı Kingsley’yi bile elle tutulur bir sonuca götürmeyen tek delil, güvenilir bir tanığının gördüğünü iddia ettiği adamdan ibaretti. Harika...

“Çalışıyorum, Bay Harrington. Bugün Thirsk’e gidip yabancının araç kiralayabileceği kişilerle konuşacağım. Adamın kendi aracını kullanmadığına eminim. Belki bir ipucu yakalayabilirim.”

Marcus başını salladı. “Daha sıkı çalış, o halde. Başka bir şey var mı?”

“Saldırının Lord Crowle’a ilgisi olup olmadığını araştırmaya devam ediyorum. Geçmiş temiz fakat hayatına giren kadınlarla bazı sorunlar yaşamış. Kadınların çoğunluğunu araştırdım. Bir kısmı saygınlıklarını riske etmeyi düşünmeyecek kadar önemli isimler. Sanat çevresinden olan diğer kısım da yeni ilişkilerinden memnun görünüyordu. Geçmiş kurcalamak işlerine gelmezdi. Eğer hislerime güveniyorsanız, efendim... Lord Crowle’ın sevgililerinin bu işle bir ilgisi olmadığına inanmanızı isterim.”

Marcus da aynı fikirdeydi. “Peki iş bağlantıları?”

“Araştırmam biraz zaman alacak. Çalıştığı kişiler dikkatli ve ketum. Yazılı raporumu iki gün içinde size sunacağım. Bu süre içinde birkaç bilgiye daha erişmeyi planlıyorum. Sorduğum için affedin ama merak ediyorum. Neden Lord Crowle’a sormak yerine gizli bir araştırma yürütüyorsunuz?”

Marcus ona zaten sormuştu ama adamın katilin peşine bizzat düşmek için bilgi sakladığından ya da kuş beyni sayesinde önemli bazı detayları atlayabileceğinden şüphelenmişti. Her şey bir yana, Marcus şüpheli bir adamdı. Ona göre kurşunu yemesi Crowle’ı yüzde yüz bir kurban yapmazdı. Özellikle de hâlâ hayatta olduğu düşünülünce...

Fakat Marcus düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi. “Belki de sana daha çok güveniyordum, Kingsley.”

Kingsley sorgulanmaması gereken şeyleri iyi bilirdi. Marcus’a teşekkür edip birkaç bilgi daha verdikten sonra izin isteyip ayrıldı.

Marcus uzunca süre geçmiş dosyaları karıştırıp durdu. Borç verdiği ve geri ödeme sırasında sorun çıkartanlar üzerinde özellikle durdu. O kadar çok kişi vardı ki bazılarının şu anda ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kingsley’den bazı isimleri araştırmasını daha önce istemişti. Fakat şimdiye kadar içlerinden birinin cinayet işlemesine neden olacak kanıt bulabilmiş değillerdi.

Sophia kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde Marcus yeni bir dosyayı inceliyordu. Kardeşini görünce dosyayı kenara bırakıp ona yaklaşmasını işaret etti.

“Gezintiniz nasıl geçti?”

Cevap vermek için hevesli görünmeyen Sophia’nın kızarmış gözleri dikkatini çektiği an, Marcus bir süreliğine hissizleşti. Kalbi deli gibi atıyor ve ensesinde bir ağırlık büyüyordu. Dudaklarını kıpırdatabilecek hale geldiğinde “Emily...” diye fısıldadı. “Emily’ye bir şey mi oldu?”

Alacağı yanıtın öyle korkuyordu ki fısıldayarak sorarsa her şeyi yoluna koyarmış gibi hissediyordu. Fakat sorusu Sophia’ya biraz daha üzeceği yerde öfkelenirdi.

“O iyi, hiçbir şeyi yok. Neden bu kadar endişeleniyorsun anlamıyorum?”

Ferahlık o kadar güçlüydü ki, Marcus sinirden köpüren kardeşinin yüzüne karşı gülebilirdi. Sorunun Sophia ile ilgili olduğunu anlaması da bu ferahlığın arkasından geldi. “Neyin var, Sophia?”

“Sonunda fark edebildin... Sana bir şey soracağım.”

“Otur, iyi görünmüyorsun.”

Sophia başını salladı. “Böyle iyiyim. Şimdi söyle bana ağabey... Dayım Emily’ye... evlilikleri süresince zarar veriyor muydu?”

Marcus hiç beklemeden “Bu, üzerine düşmeyen bir mesele, Sophia,” dedi.

“Kaçamak cevap verme. Dayım onu dövüyor muydu?”

“Emily’ye sordun mu?”

Sophia sinirli bir şekilde gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar Marcus’a baktı. “Sordum ve seninkine benzer bir şey söyledi. Doğrudan evet deseydi bile daha açıklayıcı olamazdı. Ona inanmıyorum, yalan söylüyor. Ortalıkta melek gibi dolaşıp insanların hayatlarını kurtarıyor fakat hepsi numara. Bir şeylerin peşinde... Ne olduğunu bilmiyorum ama yakında ortaya çıkacak. Dayım asla bir kadına el kaldırmazdı... Fakat yaptıysa bile Emily bunu hak ettiği için yapmıştır.”

Marcus sandalyesini sertçe iterek ayağa kalkınca Sophia iki adım geriledi. Onun öfkesine dair birçok şey söylendiğini duy-

muştı ama ilk defa bu öfkenin kendisine yöneldiğine şahit oluyordu.

“Yeter artık, Sophia! Kes şu düşmanlığı.”

“Yapamam.”

“Yaşadığın hayat sadece duymak istediklerinin konuşulduğu bir masal âlemi değil. Eğer çok merak ediyorsan, ben açıklayayım. William düşündüğün gibi bir adam değildi. Sadece Emily’ye değil, diğer kadınlara da zarar veriyordu. Fakat seni sevdiği doğru, hatta bu dünyada sevdiği tek kişi sendin. Anlıyor musun beni?”

Sophia ağlamaya başladı. “Bu ne acımasızca bir suçlama! Ya lan söylüyorsun. İkiniz de öyle... Belki de o ölmeden önce de görüşüyordunuz. O kendini savunamayacak durumda olduğu için dilediğinizce konuşabilirsiniz tabii. Fakat ne söylerseniz söyleyin dayımın anısını kirletemeyeceksiniz.”

Sophia, Marcus’un yüzünde suçlamadan etkilendiğine dair ufacak bir hareket görmeyi bekliyorsa yanılıyordu. Öyle ihanete uğramış hissediyordu ki kendini, bu hayal kırıklığından ömrü boyunca kurtulamayabilirdi belki de... Sophia son kez, kırgın bir beklenti içinde ağabeyine baktı. Onun katı ve soğuk yüzünde ufacak bir yumuşama görmeyeceğinden emin olana kadar bekledi, sonra arkasını dönüp odadan dışarı çıktı.

Odasına giderek kendini yatağa atıp günlerce ağlamak iyi bir seçenektir ama o, arka bahçeye açılan kapıdan çıkarak sıcak güneşi hissetmeyi tercih etti. Taş banklardan birine oturdu ve kendini ağlamanın iyileştirici etkisine bırakmak için gözlerini kapadı. Fakat artık ağlamak istemediğini fark ettiğinde aradan sadece saniyeler geçmişti. Yavaşça durgunlaştı, başı arkaya doğru düşerken sımsıkı yumduğu gözleri hafifçe aralandı. Ve işte o sırada yalnız olmadığını fark etti.

Lord Crowle biraz ileride dikilmişti ve hafiften endişeli görünüyordu. Fakat kendine has mutlu ve şakacı ifadesi yerli yerindeydi. Sophia hızla toparlanıp yüzündeki yaşları kuruladı. Ağladığını gizlemeye değil, artık ağlamadığını kanıtlamaya ça-

lışıyordu. Ancak Lord Crowle bakmaya devam ettikçe yeniden ağlama isteğiyle doluyordu. Sonunda adam “Sizi üzen nedir, güzel bayan?” dedi.

Bir damla yaş, Sophia’nın sağ gözünden çenesine süzüldü.

“İnsan bu kadar gençken sorunlar gözüne hep çok büyük gibi görünür. Oysa tek bir gülüşlük ömrü vardır hepsinin.”

Sophia başını iki yana salladı. “Hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Lord Crowle kızın yanına oturdu. “Çok şey biliyorum.”

“Kastettiğim skandal hayatımız değildi. Kimse gerçekten ne hissettiğimi bilmiyor ya da umursamıyor. Doğruyu söylemek gerekirse ben de tam olarak bilmiyorum.”

“Belki de kendinizi yanlış ifade ediyorsunuzdur.”

“Çocuk gibi davrandığım için suçlanmaktan bıktım. Sanki içimde biri çılgık atıyor ama benden başka kimse duymuyor.”

Lord Crowle konuşmaya başlamadan önce bacak bacak üstüne attı ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Demek içinizde kaçık bir kadın var. Belki de ikinizin iyiliği için sert bir tokada ihtiyacı vardır. Onu sadece siz duyduğunuza göre susturmak da sizin elinizde olabilir.”

“Çok kabasınız, Lord Crowle.” İri gözyaşları arka arkaya akıp duruyordu.

“Evet, bu huyumdan bir türlü kurtulamıyorum.” Aniden Sophia’nın yüzüne baktı ve “Hadi bana ne olduğunu anlatın. Söz veriyorum aramızda kalacak,” dedi.

“Anlayamazsınız ki...”

“Bir deneyin.”

Sophia’nın başı önüne düştü. Birbirine geçirip durduğu parmaklarını incelerken “Dayım için üzgünüm,” dedi.

“Ölüm her zaman üzüntü getirir.”

“Sadece bu değil... Kendini bir daha asla savunamayacağını bildikleri için, hakkında yanlış şeyler söyleyebileceklerini düşünüyorlar. Kimseye zarar verecek bir adam değildi o... Siz onu tanıyor muydunuz?”

“Lord Cromer’ı elbette tanırdım.”

Sophia hevesle adamın elini tuttu. “O zaman onun karısına el kaldırmayacak biri olduğunu da bilirsiniz.”

Vikont elini kibarca kızın elinin altından çekti ve “Karısına el kaldırdığını size kim söyledi?” diye sordu.

Emily’yi düşünmek, Sophia’ya öfkeyle karışık bir hüznün veriyordu. Kaşlarını çatarak “Emily ima etti... Ama yalan söylediğini biliyorum” dedi.

“Öyle mi gerçekten?”

Soru, Sophia’yı öfkeliendirdi. Bunu anlaması için ona kaşlarını çatarak bakmayı düşünüyordu ki dikkatli yeşil gözler kendini zorlayarak hissetmeye çalıştığı hiddeti dağıtıp tuhaf bir sakinlik verdi. Fakat bu kadar kolay pes etmesi düşünülemezdi... Kimdi bu adam ki, sadece tek bir bakışıyla hislerine hükmetmeyi kendinde hak görüyordu?

Sophia başını iki yana salladı ve “Yalan söylüyor, biliyorum,” dedi.

“Beni mi inandırmaya çalışıyorsunuz, yoksa kendinizi mi, Bayan Harrington?”

“Kimseyi inandırmaya ihtiyacım yok.”

“Belki de... Ama yine de bir düşünün. Ağabeyinizin eşi gerçekten yalan söyleyecek bir kadın mı, yoksa siz öyle olduğuna mı inanmak istiyorsunuz?”

Sophia “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. Ağlıyordu, öfkeliydi ama daha çok hayal kırıklığı içindeydi. “O asla kızmıyor... İyi kalpli, insanların hayatını kurtarıyor. Geldiği günden beri yaptığım şirretliklere rağmen beni suçlamadı. Bugün beni korumak için çabaladı. Bana hiçbir şey için borcu olmadığı halde hem de... Fazla konuşmuyor ama sanki her zaman söyleyecek bir şeyi var gibi... Bazen çok üzgün. Aslında çoğu zaman üzgün... Geldiğinde de öyleydi. Marcus’u mutlu ediyor, bunu biliyorum... Ama ben... ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun ve bu seni öfkeliendiriyor.”

Sophia gözyaşları arasından gülümsedi. “Bana neden katlıyorsunuz, Lord Crowle? Sorunlarımla her zaman can sıkırım.”

“Varlığınız mutluluk veriyor. Diğer erkeklerin aksine ağlayan kadınları korkutucu değil, merak uyandırıcı bulurum.”

“Bence kibarlık etmek için yalan söylüyorsunuz.”

Lord Crowle bilgiçlikle başını salladı. “Ağladığınızda kontrolünüzü kaybeder ve normal şartlarda asla itiraf edemeyeceğiniz şeyler söylersiniz. Bunun nesi kötü olabilir ki? Mesela siz, az önce bana aslında ağabeyinizin eşini sevdiğinizi itiraf ettiniz.”

“Sevmek biraz fazla değil mi?”

“Tamam... Hoşlanmak diyelim.”

Sophia yaşlarını kuruladı. Vikontun sözleri ve söyleyiş biçimi ilgisini çekmişti. Çocuksu bir merakla “Bunu ben bile bilmiyorken siz nasıl böyle eminsiniz?” dedi.

“Tecrübe ve hızlı kavrama yeteneği diyelim.”

“Aman Tanrım, siz Marcus’tan bile daha kibirlisiniz.”

Vikont kibirli görünmek için eliden geleni yaptı ama Sophia’nın onu itham ettiği kadar başarılı olamadı.

“İlla bir iltifat etmek istiyorsanız kendimi kolayca gösterebileceğim bir yönümü öne çıkartın, güzel bayan. Örneğin çok güzel piyano çalarım.”

Sophia kıkırdadı. Az önce ağlarken şu anda böyle neşeli olmak nedense hiç tuhaf gelmiyordu. “Piyano çaldığınızı bile bilmiyorken iyi çaldığınızı nasıl iddia edebilirim?”

“Demek benden bu akşam sizin için piyano çalmamı istiyorsunuz. Cesur bir hanım olduğunuzu kabul etmeliyim. Eskiden hanımların beylere yaptığı en cesur teklif, limonatalarını tazelemelerini istemektir, ki bu da evlenmeden önceki en özel sohbetleri sayılırdı.”

Utangaç bir kızın göz süzerek limonata istediği beyefendiyi kiliseye sokmak için şeytani planlar yaptığını aşama aşama hayal eden Sophia, uzun bir kahkaha attı. Ancak Lord Crowle’in artık gülmüyor oluşu Sophia’nın önce kahkahasını, sonra da tebessümünü soldurdu. Dahası huzursuz eden, tüylerini ürperten bir his adam ona baktıkça büyüyüp duruyordu.

Bakışı derindi. Anlamlı ve düşünmeye cesaret edemeyeceği

sıcak duygularla yüklüydü. Altın rengi uzun kirpiklerinin arasından görünen gözleri ağır ağır dudaklarına kaydığında Sophia'nın dudakları aralandı ve uzun zamandır tuttuğu soluğu püf diye dışarı süzül­dü.

Sonrasında aldığı soluklar hızlı ve düzensizdi. Kalbi öyle kuvvetle çarpıyordu ki dışarıdan görünmesine bir engel var mıydı bilmiyordu. Buna bir son vermeliydi ama merak, kural­lara üstün gelmek üzereydi.

Tanrı korusun dedi içinden, yutkunarak cesaretini topladı ve “Niye öyle bakıyorsunuz?” diye sordu.

Vikont “Basit bir erkek olduğum için,” dedi. Fakat hâlâ çok tuhaf görünüyordu. Bununla birlikte Sophia da normale dö­nebilmış değildi. Derken Lord Crowle başını iki yana salladı ve sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi “Çok gençsin,” diye fısıldadı.

Sophia onun böyle düşünmesine razı gelemezdi. Açıklama yapma sebebi hakkında bir fikri yoktu, aslında bunun bir önemi de yoktu. Sadece söylemesi gerektiği için “Yirmi yaşımdayım,” dedi.

Vikont güldü ama birkaç dakika öncesinde olduğu gibi neşe­li değil, hüzünlüydü gülüşü.

“Lord Crowle? Ben de size bakıyordum.”

Wilberfoss Kontesi'nin ani teşrifi Sophia'yı yerinden sıçrat­tı. Kadın ikisinin oturduğu banka yaklaşp soğukça tebessüm ede­rek Sophia'yı selamladı önce. Sonra ayağa kalkan Lord Crowle'a öpebilmesi için elini uzattı.

“Emrinizdeyim, leydim,” dedi vikont kadının elini öperken.

Bir süre ne yapacağını bilemeden öylece bekleyen Sophia, kendini fazlalık gibi hissetmeye daha fazla katlanamayarak izin istedi ve yanlarından ayrıldı.

On Beşinci Bölüm

Yıldızların Altında...

Gökyüzü, yıldızların ışıltılı gösterisine sahne oluyordu bu akşam. Emily akşam yemeğinden sonra Marcus'la ikisine ait odaya geçmek için konuklardan izin istemişti ama pencereden gördüğü yıldızlar onu dışarı çekmişti.

Gözüne kestirdiği titrek bir yıldızı izleyebilmek için pele-
rininin üzerine serdiği merceklerini gözden geçirdi. Yıldızları
incelemeyi bir alışkanlık haline getirecekse küçük de olsa bir
teleskopa ihtiyacı olacaktı. Sonunda merceklerin işe yarama-
yacağında karar kılıp babasının dürbününü gözüne götürdü ve
yavaşça pelerinin üzerine uzandı. Yatarak yıldızlı gökyüzünü
izlemenin huzur veren onlarca yanından biri özgürlük hissiy-
di. Eğer kulağını diğer seslere kapatırsan uçtuğunu ya da suyun
içinde kayıp gittiğini hayal edebilmek mümkündü.

Emily bu gece uçuşmanın daha keyifli olduğuna karar verdi
ve incelediği yıldızı daha yakınında hayal etti. Kaldı ki elindeki
köhne dürbünün yapamadığını ancak bir miktar hayalle gerçek-
leştirebilirdi.

Kendini yaptığı işe kaptırması çok sürmedi. Kulaklarını diğer
seslere kapatmakla ilgili teorisinin kesinliğinden emin olduktan
sonra doğanın müziğini sadece hisleriyle duyar olmuştu. İşte
bu yüzden ağaçların arasındaki açıklıkta artık yalnız olmadığını,
gelen kişinin gölgesi üzerine düştüğünde fark edebildi.

Emily dürbünü burnuna indirip tepesinde dikilen Marcus'a boş boş baktı. Korkacak kadar vakti olmadığı için bu kadar sessiz bir tepki vermişti. Yoksa çoktan çılgılığı basıp komik duruma düşmüştü. Gerçi yerde uzanmış, minik dürbünüyle yıldızları incelemeye çalışırken de kendisiyle aynı zevkleri paylaşmayan ya da o dürbünden çok şey beklediğini anlayabilecek birinin gözünde kolayca küçük düşebilirdi.

Fakat hayır... Burada mesele kendini küçümseyip küçümsememektir. Emily artık bu huyundan kurtulmaya karar verdiğini hatırlayıp ürkekliğinden kurtuldu ve dirseklerinin üzerinde bir miktar yükselip çok sıradan bir anmış gibi "İyi geceler, Marcus," dedi.

"İyi geceler, Emily," dedi Marcus ve Emily'nin doğrulduğu kadar o da hafifçe öne eğildi.

Dışarıdan bakan birine tuhaf ve son derece özel bir manzara sunduklarını söylemek mümkündü. Emily onu daha iyi görebilmek için başını iyice arkaya atmıştı. Eteğinin bir kısmı, çarpık şekilde birbirine yasladığı dizlerine takıldığı için bacakları kısmen açıldı. Marcus ise onun bu kural dışı pozisyonuna değil de yüzüne vermişti dikkatini.

Emily ağır ağır kızarmaya başladı. Zaten ne zaman bakışsalar vücudu benzer tepkileri vermeye başlıyordu. Fakat... Etkisi hafifleyeceği yerde giderek artarak, alışkanlıkların heyecanı azalttığı inancısını yalanlıyordu.

Marcus etrafında dolanıp yanına oturduğunda, Emily de onunla birlikte oturur duruma geçti ve saçlarını düzeltmesini söyleyen kadını dürtünün emrine uydurdu.

"Odana çıkacağını sanıyordum."

"Niyetim oydu fakat yıldızlar çok güzeldi. Dayanamadım."

Marcus başını yıldızlara doğru kaldırdı. "İsimlerini biliyor musun?"

Emily küçük, diğerlerinden daha az parlayan bir yıldızı gözüne kestirdi ve Marcus'un da ona baktığını hayal ederek gülümsedi. İsimlerini bilmiyordu ama ona kendi adını koymak

istiyordu. Eğer yıldızlar dünyadaki insanları temsil ediyorsa Emily de ancak o minik, gösterişsiz yıldızla kendini kıyaslayabilirdi.

Düşüncesini elbette kendisine saklayarak “Yıldızlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Ama araştırmaya karar verdim.”

“Bununla mı?” Küçük dürbün elinde daha küçük ve aptal görünüyordu. Emily utanarak onu erkeğin elinden almaya çalıştı ama Marcus dürbünü gözüne götürerek faydasız saldırıyı kesin olarak savuşturdu.

“Korkarım bu dürbünle iki adım öteni bile göremezsin. Bunlar nedir?”

Mercekler boy sırasına göre itinaıyla sıralanmıştı. Böylece daha işe yarar görünebileceklerdi sanki. Emily boğazını temizledi ve ciddiyetle “Onlar diğer malzemelerim,” dedi. “Dürbünün işe yaramadığı durumlarda kullanıyorum ama...”

Marcus içlerinden birini alıp incelerken Emily sözlerini bitirmesi gerektiğini unuttu. Kocası, merceğı pelerinin üzerine gelişigüzel bırakınca da üzerindeki parmak izlerini itinaıyla temizleyip onu yerine koydu ve “Hepsi eski bir koleksiyonun parçası. Çok kıymetliler,” dedi. Kesinlikle uyduruyordu.

O sırada ortasından muntazam bir çatlak geçen en büyük merceğı incelemekle meşgul olan Marcus “Fark ettim,” dedi.

“Hı hı.”

“Festivalin olduğı gün, dönüş yolunda bana satın aldıklarını göstermiştin. İçlerinde böbürlenerek niteliklerini anlattığın küçük bir teleskopun olduğunu hatırlıyorum. Bence onu kullanmalısın. Hiç yoktan iyidir.”

Emily, William’ın diğer malzemelerle birlikte ateşe attığı teleskopu hatırlayınca içini bir hüznü kapladı. Fakat kısa sürede onları hatırlamak istemediğine karar verdi. Aslında William’la evli olduğı hiçbir anı hatırlamak istemiyordu.

“Dürbünün merceğı biraz kirlenmiş olabilir,” dedi yüzünü karanlık gökyüzüne çevirerek. “Söylediğin kadar kötü değıl.”

“Aylsham’dan ayrılırken teleskopunu yanına almayı mı unuttun yoksa?”

“Bilmiyorum, daha doğrusu hatırlamıyorum. Sandığın kadar önemli değillerdi.”

“Bence tam tersi... Neye yaradıklarını anlatırken çok hevesli görünüyordun.”

“O gün arabada beni dinlediğini bile bilmiyordum. Başını gazeteden kaldırmamıştın.”

Marcus’un aniden beliren gülüşü Emily’yi gökteki yıldızların ışığından bile hızlı çarptı. “Sen söz konusu olduğunda her zaman hayal edebileceğinden daha fazlasını gördüm, Emily. Çoğu zaman sadece hissettim, istedim...” Nefes aldı ve “Solum,” diye bitirdi.

Emily elini delirmiş gibi çarpan kalbinin üzerine koydu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hayalini kurmaya cesaret edemediği bazı düşünceler, tatlı zehirlerini aklının tüm kıvrımlarına yayıyor ve sonucu hüsrana olabilecek bir umuda neden oluyorlardı.

Marcus ansızın “Bana onlara ne olduğunu söyle,” dedi. San-ki aralarında konuşulması gereken en önemli mesele buymuş gibi...

Açıklamaktan başka çaresi yoktu. Emily konuştuğunda sesi sertti. “Yok oldular... Küle döndüler.”

“Nasıl?”

Kararlılığı buraya kadardı. Emily bu sefer de açıklama yapmaktan kurtulmak için kalkmaya yeltendi ama Marcus bileğini tutarak onu engelledi.

“Sana bir soru soruyorsam cevap ver, Emily.”

“Belli ki sana açılmamı istiyorsun. Fakat yanlış yoldasın.”

Marcus gülümsedi. “Daha o yola girmedik... Basit bir şey sordum, cevap ver.”

“Tamam... William onları yaktı. Ona sormadan dışarı çıktığım için çok öfkelen- di ve gözünü bile kırpmadan her şeyimi ateşe attı.”

Bileğini sıkı el birden onu serbest bıraktı. Fakat bu sefer

gitmeyi beceremeyen kendisiydi. İkisi de bir süre konuşmadan karanlık manzarayı izlediler. Yaz melteminin ağaç dallarına dokunuşu, huzursuz sessizlikte mutlu bir şarkı gibiydi. Buna rağmen tuhaf, ağır bir andı... Sanki hiç bitmeyecekti. Fakat sonunda dile gelen Marcus oldu. Yine bir soruyla...

“Sana dokundu mu?”

Soru Emily’yi şaşırttı. “Ben bu konudan bahsetmek istemiyorum.”

“Emily bana bak.”

“Neyi değiştirir ki? William öldü.”

“Her şey çoktan değişti bile. Yine de seni korkutan şeyleri geride bıraktığını duymak istiyorum.”

“Böyle şeyler talimat vererek olmaz, Marcus.”

Marcus tebessüm ederek “Tarzımı eleştirmen bir işe yaramaz,” diye takıldı, fakat hemen sonra ciddileşti. “Benim yanımda güvende hissettiğinden emin olmalıyım.”

“Eğer bana vuracağını sandığım geceyi ima ediyorsan tam bir aptal gibi davrandım. Zamanla alışırım. Lütfen benden geçmiş hakkında konuşmamı isteme...”

Marcus kızın çenesine dokundu, bakışları ciddi bir dikkatle yüzünde geziniyordu. Sonunda dudaklarına bakarak “Hayatın felaketlerinin dışarıdaki insanların üzerine çekirge gibi yağması umrunda değil...” dedi ve yeniden gözlerine döndü. “Fakat sen bana aitsin. İşte bu yüzden geçmişin ya da geleceğin sandığından çok daha önemli... ve konuşman gerekiyorsa şimdi konuş, Emily. Kafandakilerden kurtul. Çünkü benim yatağымda uyuduğın sürece, hayalet ya da değil hiçbir adamı düşünmene izin vermem. Ve emin ol, bir ömür kadar uzun bir süreden bahsediyorum.”

Emily, Marcus’un açıkça dile getirdiği zalimliği ve saldırgan sahipleniciliği karşısında şaşkına döndü. Fakat bir yanı bu anı yaşamaktan hoşnuttu. Sonra birden geçmiş bir hatıra, gözünü kaplayan büyükçe bir perdenin önünde sahnelenmeye başladı. Emily’nin gözleri doldu.

“Bana vurmasına engel oldun,” dedi sesi titreyerek.

Marcus başını hafifçe yana kırdı. Yine ciddi ve dikkatliydi.

“Fakat bunu benim için yapmadın,” diye devam etti Emily. “Acelen olduğu için William’ın bana vurmasına engel oldun,” dile getirene kadar bunun kalbini ne kadar çok kırdığının farkına varmamıştı.

“Başkasına ait olan bir kadın için daha fazlasını yapamazdım.”

Emily ağzından çıkana engel olmadı. “Ben hiçbir zaman ona ait olmadım.”

Marcus hafifçe güldü. Başparmağı kızın alt dudağında geziyordu. “Biliyorum, Emily...”

“Bana zarar verip vermediğini sorman saçmalık. Bunu da biliyor olmalıydın.” Onunla karşılaştığı her anın utanç verici bir başlangıcı ya da bitişi oluyordu çünkü.

“Düşünmemeye çalıştım.”

Kız başını önüne eğdi ve “Anlıyorum,” dedi. Marcus haklıydı. Birbirleri üzerinde hiçbir hak iddia edemezken ona yardım etmesini beklemek bir hayaldi. Fakat neresinden bakarsa baksın bu, Emily’nin kırgınlığını bir nebze olsun azaltmıyordu.

Emily her zaman ketum biri olmuştu. Gereksiz yere konuşmaması bir yana, konuşulması beklenen zamanlarda bile sözünü kısa tutmaya alışmıştı. Fakat şu anda... Marcus sessizce yüzüne bakarken asla söylememesi gereken sözler dudaklarının gerisinde, sesine karışmayı sabırsızca bekliyordu.

Gün değişim günüydü... Her şey bir yana, haftalar öncesinden başlamıştı huzuru aramaya. Kollarını bacaklarına sarıp başını dizlerine yasladı ve Marcus’un gerisindeki karanlık bir noktaya gözlerini dikerek “O yağmurlu gün, sen beni eve bıraktıktan sonra odama gittim,” dedi. “William da peşimden geldi ve dışarı çıkmamı yasakladığı halde ona karşı geldiğim için öfkesini eşyalarımın çıkardı.”

Marcus soluğunu bıraktı ama bir şey söylemedi.

“İşte teleskopa ne olduğunu öğrendin. Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Sözü bitince Marcus'a baktı. Ne hissettiğini merak ediyor fakat göreceklerinden de bir o kadar korkuyordu. Sözlerinin duygu sömürüsü olduğunun düşünülmesi ihtimalken bile utanç veriyordu.

Marcus bir süre onu izledikten sonra yavaşça arkaya uzandı ve kollarını başının altında birleştirip yıldızlara baktı.

"En parlak olanın adı kuzey yıldızı."

Emily iki sebepten gülmek istedi. İlki, konunun aniden değişmesiydi ki bu, omuzlarındaki gerginliği büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Diğerisi ise Marcus'un böbürlenerek verdiği bilginin hiçbir kıymetinin olmayışındaydı. Kafası biraz çalışan herkes kuzey yıldızını tanırdı.

"Denizciler yön bulurken onu takip ederler," diye bilgi vermeye devam etti Marcus.

Emily ukalalık ettiğini bile bile öğretmen edasıyla araya girdi. "Sadece denizciler değil. Kervanlar, ordular, göçebeler... Antik zamanlardan beri kullanılan en yaygın yön bulma yöntemi kuzey yıldızına bakmaktır. Adı üstünde, Kuzey Yıldızı..."

"Bana hiçbir şey bilmediğini söylemiştin."

"Akademik anlamda hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Senin bahsettiğini çocuklar bile bilir."

Marcus başını kıpırdatmadan yan gözle ona baktı. "Ne tür çocuklardan bahsediyorsun?"

"Sıradan çocuklar."

"Sıradan çocuklar yıldızlar hakkında düşünmezler, Emily."

Emily artık iyiden iyiye gülüyordu. "Elbette düşünürler. Eğer kendinden bahsediyorsan başka tabii. Senin sıradan bir çocuk olmadığına eminim. Yıldızlar üzerine düşünmekten daha önemli işlerin vardı değil mi? Tam kafanı kaldırıp gökteki en parlak yıldızı fark ederek 'Burası kuzey değil mi? İşte bu da olsa olsa kuzey yıldızıdır. Aman Tanrım ne kadar zekiyim' diye düşündüğün sırada büyük adamlardan biri gelip senden, sadece senin üstesinden gelebileceğin bir iyilik istemiştir."

Marcus düşünceli düşünceli başını oynattı ve sonunda "Ay-

nen böyle oldu,” dedi. Emily de başını sallayarak ciddiyetle onu onayladı.

“Şimdi buraya gel, yanıma doğru.”

Marcus’un emri – ya da ricası – Emily’nin kalp atışlarını hızlandırdı. Bir süredir devam eden huzurlu ilişkileri tanıdık heyecanın akışında yön değiştiriyordu.

Sonunda Emily arkaya uzanarak başını pelerininin üzerine koydu. Ellerini onun gibi başının altında değil, göğsünde birleştirmişti. Marcus’un göğüs kafesine değen dirseği dışında vücutlarında temas eden hiçbir nokta yoktu.

Şimdi ne olacaktı? Birlikte yıldızları izleyip öpüşecekler miydi? Komik, olasılık dışı fakat çok çekici bir fikirdi. Emily ilk aşkını tadan genç bir kızın neler hissettiğine dair birkaç fikir yürüterek gözlerini yumdu.

“Gerçekten yıldızlar hakkında bir şey bilmiyor musun?”

Emily tek gözünü açıp Marcus’a baktı. “Kuzey yıldızı hariç, hiçbir şey.”

Marcus’un saklayamadığı gülüşü görülmeye değerdi. “O zaman dinle... Şu küçük, hafifçe titreşen yıldızı görüyor musun? Onun adı *yakamoz yıldızı*... Daha önce duymuş muydun?”

“Hayır. Ayrıca hangisi olduğunu göremedim, işaret ettiğin yerdeki yıldızların çoğu titreşiyor.”

Marcus elini tuttu ve havaya kaldırıp dikkatle tek bir yıldızı işaret edecek şekilde konumlandırdı. Emily bu beklenmedik temasın çarpılmasıyla onun ne yaptığını anlamakta gecikse de, göz hizasındaki parmağının gösterdiği titreyen yıldızı fark edince gülümsedi.

“Gördün mü?”

“Galiba gördüm... Evet gördüm.”

Marcus birleşmiş ellerini yere, gövdelerinin arasındaki boşluğa koydu ama bırakmadı.

“Efsaneye göre böyle yanıp sönmemesinin nedeni taşıdığı hayatmış. Hak eden ruhların yolculuğu burada sonlanırmış.”

“Ben bir Hristiyanım. Ruhların son yolculukları hakkında bazı şeyler okudum ve hiçbirinde yıldızlardan bahsetmiyordu.”

Marcus onu umursamadan anlatmaya devam etti. “Doğru medeniyetlerinin inanışına göre eğer yılın doğru zamanında ona bakarak dilek tutarsan dileğin gerçekleşmiş.”

Akıllı geçinen birine göre Emily’nin kafası olması gereken- den biraz fazla karışmıştı. Aslında hikâyenin mantıksız birçok yönü olduğunun farkındaydı fakat karar vermesini engelleyen şey, tanıdığı Marcus’un şakayla arasının pek iyi olmadığını bil- mesiydi.

Sonunda merakına yenilerek “Peki yılın doğru zamanı ney- miş?” diye sordu.

Marcus biraz düşündü ve “Ağustosun sekizi,” dedi. “O tarihte Çin’de Yakamoz Yıldızı Festivali gerçekleştirmiş ve tüm halk havai fişekler patlarken dileklerini tutarmış.”

“Yakamoz Yıldızı Festivali mi?”

“Evet. Hiç duymaman enteresan. Festival günü sokaklar ej- derha kostümü giymiş insanlarla dolarmış. Hatta yüzyıllar önce yılın o zamanında gökyüzünün gerçek ejderhalarla dolu olduğu rivayet edilir.”

Emily bir miktar doğrulup Marcus’un üzerine eğildi ve göz- lerini iyice açarak “Uyduruyorsun,” dedi.

“Gerçek ejderha kısmına ben de inanmıyorum.”

“Hayır, bütünüyle uyduruyorsun.”

Marcus’un dudağında çarpık bir gülümseme belirdi ama bunun dışında kafasından ne geçirdiğine dair yüzünde hiçbir işaret yoktu. Emily sonunda pes edip başını yere koydu. Eğer biri, Marcus’un yanbaşıyla yatarken içinin huzurla dolacağını söyleseydi herhalde onun aklını kaçırdığını düşünürdü. Belki de aklı yerinde olmayan kendisiydi...

Yavaşça başını Marcus’un omzuna yaslayıp çam kokusunu derin derin soludu. Yılışık bir kedi gibi görünmek istemediği için biraz çekingen davranıyordu ve teması belli belirsizdi. Şüp- hesiz ki Marcus onu hissediyordu.

Eğer, bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu bilse, kıpırdamadan durmanın dışında hissedilir başka bir tepki ve-

rir miydi Marcus? Emily yanaklarının kızardığını hissetti ve kendini aptal durumuna düşürmenin utancıyla başını, yasladığı omuzdan uzaklaştırdı. Aslında denedi de denebilir, çünkü o sırada Marcus parmaklarını Emily'ninkilerin içinden geçirerek ellerini sıkıca birleştirdi ve kıpırdamasını engelledi.

Emily neden bu kadar şaşırıldığını bilmiyordu. Ya da neden böyle çarpıldığını... Önce birleşen ellerine sonra da Marcus'a baktı. Duygu yoğunluğundan boğulabilirdi. Her şeyi mantıkla görmeye alışkın olduğu gibi, yaşadığı tuhaflığın sebebini de mantık çerçevesinde anlamaya çalışıyordu. Aslında buna gerek yoktu. Yani, mantık ne zaman işine yaramıştı ki? Yarasaydı geçmişte daha mutlu olması gerekirdi. Yine saçmalamaya başlamıştı... Duygusal bir kriz geçiriyor olmalıydı da neden? Marcus elini tuttu diye mi? Marcus daha önce göğüslerini öpmüş ve Emily her seferinde zevkten ölecek gibi olmuştu. O zaman duyguları kesindi, tartışılmazdı. Oysa şimdi kahkahalar atarak ağlama isteğiyle mi, yoksa yumruklarını ısırap topuklarıyla toprağı dövme arzusu yaratan heyecanla mı baş etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Ve derken Marcus da gözlerini indirdi. Böylece Emily'nin mantıkla ilişkilendirmeyi ümit ettiği her şey Marcus'un gözlerindeki güzellikte kayboldu.

Marcus farklıydı... Sessizlik içindeki her bakışmalarının önüne geçilmez cinsel gerilimine alışkındı Emily. Ona dokunma, dudaklarını hissetme isteği ve tanıdık tutkuyla devam edip, ikisine yalnız kalmaktan başka bir şey düşündürmeyen arzu bu sefer yoktu ortada... Emily o güzelim gece mavisiz gözlerde şefkati ve zaafı görüyordu daha çok... Çok gerilerdeyse şaşkınlığı...

Emily nefesini tek seferde verip yutkundu. Marcus'un boynundaki yutkunma hareketini takip edip tekrar gözlerine baktığında onu içine çeken yoğunlukla neredeyse boğuluyordu.

Seviştikleri onca zaman içinde, birleşen vücutlarının eşsiz zarafeti ve samimiyetiyle aralarında kaçınılmaz bir bağ oluş-

muştı. Emily öyle olduğundan emindi... Fakat birbirine kenetlenen parmakların hissettirdiği hassasiyet ve söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla içine düştüğü duygu, daha önce tatmış olabileceği hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar yoğun, tatlı ve ağırdı...

İşte Emily o an anladı ki... Marcus'a sırlısıklam âşıktı.

Acı, korku ve öfkeyle baş etmeyi öğrendiği hayatının geçmişte kalan her bir saniyesini değersizleştiren öyle güçlü bir histi ki bu, kalbi sanki ilk kez atıyordu. Sanki ilk kez nefes alıyordu ve yaşamaya yeni başlıyordu.

Âşık olmuştu. Çok bariz, yıldırım gibi çarpan aydınlanmayla başı döner gibi oldu ve duygusal krizin hakkı olan yaşlar gözlerini yakmaya başladığında yaşlarını saklamak için Marcus'a doğru sokulup başını göğsüne yasladı. Kimsenin yanında ağlamama alışkanlığı hayatta kalma refleksi gibiydi, asla göz ardı edilemezdi.

Uzunca süre ikisi de hiç konuşmadı. Emily ona sokulduğunda, Marcus da koluyla onu sarıp iyice kendine çekmişti. Emily'nin eli Marcus'un ceketinin altındaydı ve kalp atışlarının delilikten dinginliğe doğru geçişini hissederken büyülenmiş gibiydi.

Onların dışında kalan her şeyse sıradandı. Gece sessiz ve huzurlu, rüzgâr yine sakin... Yıldızlar oldukları yerde duruyorlardı ama Emily kafasının içindeki yıldızların ışığından diğerlerini göremez olmuştu.

Elbette duygular o ilk anki çarpıcı halinden dönüşerek tatlı bir rehavet gibi Emily'nin üzerine çökmüştü. Eğer her zaman böyle hissettirecekse, huzur hayatının tek vazgeçilmezi olabilirdi.

Emily bir miktar kıpırdayıp yıldızlara baktı ve gözleri, adı sözde festivallere konu olan titrek yıldızı aradı. İşte oradaydı.

"Dilek mi tutacaksın?" dedi Marcus uyuklu bir sesle.

Emily, Marcus'un boynuna doğru fısıldadı. "Yakamoz Yıldızı diye bir şey olmadığını biliyorum. Bana göre dilek tutmanın mistik bir gücü var. Hurafeler uğruna harcanırsa yazık olur."

Marcus'un ifadesinde ne bir itiraf ne de bir kabulleniş vardı. Konuşmak ister gibi de bir hali yoktu. Yeterince altta kaldığını düşünen Emily açıklama gereği duydu.

"Yıldızlar hakkında bir şey bilmediğimi itiraf etmek saflıktı. Ama hayvanlar söz konusu olduğunda asla hata yapmam. Bir gün sincapların uçabildiğini ve dünyanın herhangi bir yerinde insanların sıkı bir ineğe taptığını iddia edersen söylediklerinin bir kelimesine bile inanmayacağıma seni temin ederim."

"Bunu hatırlıyacağım."

Emily muzip bir karşılık vermeyi düşünürken özel zevkleri ve ilgi alanları konusunda Marcus'un ne düşündüğünü tam olarak bilmediğini hatırladı ve cesaretini toplayıp sormaya karar verdi. "Bu araştırma merakım seni utandırıyor mu, Marcus? Merak ediyorum da... İnsanların zevklerini ve dolayısıyla beni tuhaf bulması sana ne hissettirirdi?"

Marcus boşta elini başının altına koydu ve cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Sana zarar vermelerine izin vermediğin sürece hayvanlarla istediğini yapabilirsin, Emily. Ve suistimale açık bu sözlerim üzerine bir açıklama getirmek istiyorum. Eğer bir akşam yemeğe, üzerinde kurt postundan dikilme bir elbiseyle inmeye karar verirsen iki kere düşünmeni öneririm."

"Şanslısın ki hayvanların yaşam hakkına bazı insanlarınkinden daha çok inanıyorum."

Marcus "Bana mı anlatıyorsun," diye homurdandı.

Emily onun neden bahsettiğini biliyordu. Samurları avcılardan kurtarmak için gösterdiği mücadele ve sonrasında ölümle yaptığı yüz yüze görüşme sadece Emily'yi değil Marcus'u da ilgilendiriyordu. Aynı mahcubiyeti tekrar hissederek "Beni boğulmaktan kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Umarım o adamlar yaptıklarının cezasını bulabilecekleri adil bir şekilde yargılanırlar."

Marcus bu konu üzerine son sözünü ettiğini ortaya koyan bir kesinlikle "O adamları düşünmene gerek yok, Emily," dedi. Fakat Emily peşini bırakmadı.

“Neden? Avcılar hakkında bir şey mi biliyorsun? Yakalandılar mı yoksa?”

“Avlandılar.”

Emily anlayamadığı bir sebepten huzursuzlandı. “Avlandılar mı? Hayvanlar gibi mi yani? William yetkililerin küçük ve adi suçlar için harekete geçmeyeceğini söyleyince ben de adamların hayvanlara zarar vermeye devam edeceklerini düşünüp endişelenmiştim.” Marcus’un sert profilini izlerken bir süre sessiz kaldı. Aslında uzun süreliğine susmayı düşünüyordu fakat dayanamayıp “Madem avlandılar... O halde yargılanmışlardır, değil mi?” diye sordu. “Yani bölge yargıcı tarafından demek istiyorum.”

Marcus, başını Emily’den tarafa çevirdi. Onu incelerken ağır ağır yine o çok tanıdık, soğuk kibir yerleşti yüzüne ve sonunda “Yargılandılar... Bizzat tarafımdan,” dedi.

Emily gürültüyle yutkundu. Değersiz bir grup haydut hak ettiğini buldu diye üzülecek değildi. Fakat en kötü ihtimali görmezden gelemiyordu. Marcus onlara ne yapmıştı? Günler önce onun yakasında gördüğü kan lekesini hatırladı. Bahsettiği şey birilerinin kanını akıttığı mıydı? Gökyüzünü inceliyormuş gibi görünen kocasına, kirpiklerinin arasından yan gözle baktı ve hemen gözlerini kaçırdı. Cesaretini toplayana kadar birkaç kez aynı hareketi tekrar etti. Sormaya karar verdiğinde, ne duyarsa duysun sakın kalacağına dair kendine söz verdi.

“Onlara ne oldu, Marcus?”

“Üsteleme, Emily.”

“Neden?”

“Huzurun için.”

“İyi de...”

Marcus sözünü kesti. “Çünkü duyacakların nazik kulaklarına fazla gelebilir.”

Emily hızla doğruldu. “Sen ne ima ediyorsun...” demeye çalışıyordu ki aniden kendini yerde bulunca sesini kesmek zorunda kaldı. Kendini o durumda bulana dek beklenmedik olan şey,

doğal seyrine girmek üzereydi. Emily bir öpücüğün geleceği anı tahmin edecek tecrübeye sahipti artık.

Marcus üzerine eğilmişti. Hemen yanlarındaki gaz lambasının sarı ışığı arkadan vurduğu için yüzü gölgeler içindeydi ve nefesi Emily'nin dudaklarına vuruyordu.

"Daha fazla sorma, Emily... Anlıyor musun?" dedi yumuşak, kadifemsi sesiyle.

Emily büyülenmiş gibi başını salladı. Zaten o saniyeden itibaren az önce konuştukları konu önemini yitirmiş, birkaç saniye sonra da tamamen aklından silinmişti.

Elleri ne ara başının üzerinde birleşmişti, Marcus ne ara onu böyle hapsedmişti, bilmiyordu. Bir ara bilinci kapanmış olabilir miydi? Belki de... Marcus bileklerini yere daha fazla bastırıp başını eğdi ve yumuşakça dudaklarına dokundu.

Emily'nin beklediği ateşli öpüşme değildi bu... Gecenin onlara sunduğu gibi yumuşak ve ağırdı. Çok güzeldi ve her zamankinden farklı hissettiriyordu. Âşık olduğunu anlamının ayrıcalıklarından biri duyularındaki hassasiyet olmalıydı. Emily inleyerek dudaklarını araladı ve öpüşmeye ortak oldu. Bir süre sonra elleri serbest kaldığında ise parmaklarını Marcus'un yumuşak saçlarının arasına geçirdi ve onu iyice kendine çekip daha fazlasını istediğini anlamasını sağladı.

O andan itibaren her şey daha fazlaydı. Kan daha sıcak, tutku daha yoğun ve kalpler daha hızlıydı. Yüzünde gezinen Marcus'un şefkatli dokunuşları bir yönden de kalbini okuşuyordu sanki. Bir insan onca hisle doluyken daha fazla şey hissedebilir miydi? Bunun bir sınırı var mıydı? Belli ki yoktu. Emily onu o kadar çok seviyordu ki her yeni saniye onu yeniden ve daha fazla sevebilmenin bir yolunu buluyordu.

Kollarını Marcus'un boynuna sıkıca sarıp başını kaldırdı ve nefes nefese kalana dek öpüşüne karşılık verdi. Dudaklarının arasından kayan dilini emdi ve itiraf etmeye korktuğu sevgiyi anlayabilmesi için bütün ruhuyla öptü onu.

Marcus hızla soluyor, elleri Emily'nin vücudunda gelişigü-

zel dolanırken iç gıcıklayıcı sözleri küçük molalarında Emily'yi heyecana boğuyordu.

Sonunda dudaklarını zorla birbirinden ayıran Marcus "Emily..," diye fısıldadı. Sesi neredeyse öfkeli geliyordu. "Eğer..." dedi kızın gözlerinin içine bakarak ve devam etti. "William şu anda yaşıyor olsaydı bile, sana yine de sahip olurum. Zorla ya da güzellikle..."

Günahkâr bir mutluluk Emily'yi sardı ve koşulsuz teslimiyetle, dudakları arasından nefes nefese tek bir sözcük döküldü. "Seninim."

Marcus gülümsedi ve onu odalarına götürmek için kucağına almadan önce "Kanıtlaman için sana koca bir gece veriyorum," dedi.

Marcus son kontrolü de yaptıktan sonra balkon kapısına kadar gerileyip teleskopu inceledi. Yerden bir buçuk metre yüksekliğinde, gerektiğinde biraz daha yükseltilebilen üç ayaklı teleskopun gövdesi ahşap ve pirinçtendi. Marcus onu bulması için adamlarından birini Yorkshire şehir merkezine göndermiş ve akşam yemeği bitene kadar getirilmesini istemişti. Neyse ki Emily fark etmeden balkona yerleştirmenin bir yolunu bulabilmişti.

Yarın Kinsley'nin araştırmasının nasıl ilerlediğini görüşmek için Londra'ya gidecekti. Aslında buna uzun zamandır niyeti vardı fakat katilin hâlâ Kinglypark civarında bir yerlerde gizlenme ihtimali Londra'daki işlerini bir süreliğine askıya almasına neden olmuştu. Hepsinden önemlisi, Sophia ve Emily'nin korunduklarından ve huzursuzlanmalarına izin vermeden tehlikeneden haberdar olduklarından emin olmalıydı.

Yemek sırasında gideceğini öğrenen Emily'nin verdiği belirsiz tepkiyi düşündü. Üzülmüş fakat üzüldüğünü kusursuzca gizlemişti. Hüzünlü gözlerindeki hayal kırıklığını Marcus'tan gizleyememişti, o başka. Bu durumda onu neşelendirmekten başka çaresi yoktu.

Meraklı karısı teleskopu gördüğünde Marcus ortalarda olmak istemiyordu. Ya da karşısına geçip aldığı hediyenin onu ne kadar mutlu ettiğini görmek için kalımalıydı. Hayır... Marcus hediye vermekten hoşlanmazdı. Bunu fazla kişisel ve yanlış anlamaya müsait buluyordu.

Emily ile olan durum ise farklıydı ve farklılığı yaratan Marcus'un kendisiydi. Dün gece aralarında gelişen isimlendiremediği durum, Emily'nin uykuya dalmasıyla birlikte çözülmesi gereken bir probleme dönüşerek kafasını kurcalamıştı. Kastettiği birkaç itiraf ve flörtleşme değildi. Bu, daha çok hislerle ilgiliydi. Tek bir dokunuşu, kaçınılmaz bir şehvet yerine – söylemesi komik ama – romantizme sürükleyen o anki hisler yumuşak ve sakindi. Ya da değildi. Belki hassaslardı fakat bir yönden de karmaşık ve şu anda bile esmeye devam eden fırtına gibiydiler.

Ve aklını kurcaladıkları süre neticesinde Marcus, duyguları hakkında sadece bu çıkarımı yapabiliyordu. İyi analizler yapabilmesi bir yana, insanları kolayca anlama yeteneğine sahip olduğunu düşünürdü. Görünen o ki böbürlenmeleri buraya kadardı.

Çoğu şeyin nedenini anlamasa da Marcus, Emily'nin elini tuttuğunda ya da yıldızlarla ilgili o saçma hikâyeyi anlattığında onu neden şaşırttığını anlayabiliyordu. Çünkü şaşıran sadece o değildi. Tek farkla... Marcus, hislerini bir eşğin arkasında tutmak gibi seneler içinde geliştirdiği alışkanlığından faydalanabiliyordu. Fakat bu ona sadece kendini gizleme şansı veriyordu. Oysa mesele, kendine yapması gereken açıklamalardı.

Marcus kendisini, yıldızlar hakkında masallar uydurmaya iten deliliğin nedenini bilmek istiyordu. Belki de gerçekten delirmişti. Karısına karşı hissettiği doyumsuzluk akıl sağlığını etkiliyordu.

Emily ile evliliği, en baştan beri şehvet dışında hiçbir beklentiye dayanmıyordu. En azından planı o yöndeydi. Fakat sadece ona bakmak, sesini duymak ve yakınlarda bir yerde nefes aldığını bilmek bile açıklanamaz bir huzur veriyordu. Hiç şüphesiz ki bunu ondan başka kimse başaramazdı, Sophia bile...

Ve bir de sahiplenme vardı... Çok güçlü ve tartışmasız bir his, içgüdü - artık adı neyse - davranışlarını kontrol ederek yeni yetmeler gibi tepkiler vermesine neden oluyordu. Hiç sorun değil dedi içinden. Sıkça aklından geçirdiği ve son zamanlarda aynı sıklıkla dile getirdiği gibi Emily ona aitti. O sadece karısı değildi, kendine daha önce de itiraf ettiği gibi Emily onun sevgilisiydi.

Bu kabulleniş Marcus'ı gülümsetti.

Ona her şekilde sahip olacağını söylediğinde abartmıyordu. William'a bağlılığı, vicdan ya da ahlak umrunda değildi. Hepsi, Emily söz konusu olduğunda uyarılan içgüdülerinin ya da görünen gerçeğin gerisinde kalmaya mahkum ufak detaylardı. Kaldı ki Marcus'un dünyasında vicdan çoğu zaman ilk sıralarda yer almazdı.

Emily'yi korumak için yapmayacağı şey yoktu. Ancak onu memnun etmek için bu kadar çabaya girmesi tekrar tekrar düşünmesine neden oluyordu.

Yeniden pirinç yüzeyine ayışığının vurduğu teleskopa baktı ve ne zaman böyle hassas bir adama dönüştüğünü hatırlamaya çalıştı. Hassaslaştığını kabul ettiğine göre bir şeylerin değiştiğini de kabul edebilirdi. Belki de artık pislik bir herif olmaktan vazgeçer ve Emily'yi daha sık mutlu etmenin yollarına bakardı.

Belki ona yıldızları hatırlatan bir kolye hediye etmeliydi. Fakat elmasların, onu yıldızların kendisi kadar memnun edeceğinden şüphe duyuyordu. Ya da yavru bir ayı alır ve böylece hediyesinin beğenilmeyeceği şüphesinden kurtulurdu.

Başka ilginç fikirler üzerine kafa yormak dikkatini dağıtmayı saydı Marcus Emily arkasında belirmeden çok daha önce içeri girdiğini fark eder ve onun teleskopu yarın sabaha kadar görmemesi gerektiğini hatırlayıp, balkon kapısını ya da perdeyi kapatmak gibi basit bir önlem alırdı. Oysa şimdi, Emily büyülenmiş gibi teleskopa bakarken Marcus da aynı büyüye kapılarak onu izliyor ve mutluluğuna şahit olduğu için kendini şanslı görüyordu.

İşte, planlarını bozan hep böyle beklenmedik anlardı. Düşünüp taşınmıyor, olası bütün şartları hesaba katıyor ve sonra birden Emily sahneye girip her şeyi kendi kurallarına göre değiştiriyordu. En etkileyici olanı da bunu yaptığının farkında olmayışıydı. Bu kadın bir gün sahip olduğu cazibenin farkına varabilecek miydi, merak ediyordu Marcus.

Emily'nin yavaşça balkona çıkışı ve elini değıdirmeye korkarak teleskopa yaklaşmasını izledi. Sonunda parmaklarının ucuyla ona dokunup, arkasından da elini hızla çekerek dudaklarına bastırması Marcus'un içini şefkatle doldurdu. Öyle çocuksu bir çekingenliği vardı ki, Marcus ona baktıkça kalbinin göğsünde büyüdüğünü hissediyordu.

"Bu benim mi?" dedi Emily fısıldayarak.

Marcus önemi olmadığına dair sıradan bir şey söylemek niyetindeydi. Ancak tam da o anda beklenmedik, garip bir telaşın içine düştü ve kelimenin tam manasıyla... ne diyeceğini unuttu.

Aman Tanrım, bu başına geliyor olamazdı.

Saniyeler ilerledikçe telaş yok olacağı yerde Emily ile göz göze geldiklerinde yerini paniğe bıraktı ve Marcus asla yapmayacağını düşündüğü şeyi yaptı... Gözlerini kaçırdı.

Hassaslaşan duyguları Emily'yi yarı kör hale getirmişti. Duygulanmıştı ve bunun da kontrolü üzerinde olumsuz etkileri vardı. Gerçi ona âşık olduğunu anladığından beri adeta parmak uçlarında yürüyordu ama bu hediye... Tanrı yardım et-sin, bu hediyenin çığlıklar atarak ağlatacak ve aynı anda deli gibi dans ettirecek bir mutlu etme garantisi vardı.

Öte yandan Marcus'un tuhaf görüldüğünün de farkındaydı. Kocası gözlerini kaçırdığı andan itibaren balkon korkuluklarına bakıyordu. Üstelik sorusuna da cevap vermemişti. Emily içinden *benimki de saçma bir soruydu* diye geçirdi ve kibarca teşekkür etti.

Marcus birkaç kez boğazını temizledi. "Artık o dürbünü kullanmana gerek kalmadı. Dışarı çıkmaya da gerek yok, burası gökyüzünü görebileceğin iyi bir açıklığa sahip."

Sesi ifadesiz, neredeyse hissizdi. Emily onun daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Ve konuşurken gözleri Emily dışında her yere bakıyordu. Korkuluklara, yıldızlara, teleskopun kendisine... ama asla Emily'nin gözlerine değil...

Emily başını salladı. Hediye sarhoşluğu devam ediyordu ve birkaç gün de geçmeyeceğine adı gibi emindi. Ancak Marcus'un tuhaflığının sebebini de öğrenmek istiyordu.

"Yemekte biraz solgun görünüyordun..." diye devam etti Marcus. "Belki... Biraz dinlenmek istersin. Ya da yıldızlara bakmak istersen de seni yalnız bırakabilirim."

Emily'nin gözleri büyüdü. Düşünmeye, aklına getirmeye cesaret edemeyeceği şeyin, Marcus'un sarf ettiği kelimelerin ardında gizlendiğini görebiliyordu.

Yüce İsa... Marcus utanmıştı...

Gözlerini dolduran yaşlar da keşfi kadar ani ve beklenmedikti. Fakat bu sefer saklamayı düşünmedi. Kaldı ki gizlenmemiş yaşlar onun için bir güven simgesiydi. Emily Marcus'a güveniyordu. Ona âşık olduğu kadar, ona inanıyordu da...

Fakat bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Kelimeleriyle mi? Bu bir seçenektir ama o sözlerini kullanmak yerine, Marcus'a doğru koştu ve vücudundan – ruhundan – taşan duygularını hissedebilsin diye ona sımsıkı sarıldı.

On Altıncı Bölüm

Bir Aile Gerçeği...

Emily, Helen'in kaş kaldırma şeklinden de ayak parmaklarına kadar süzülmekten de hiç hoşlanmamıştı.

"Ne oldu, Helen?"

Helen silkelenip Emily'nin yüzüne odaklandı ama aklında bir şey olduğu ortadaydı. Sonunda dayanamadı ve "Sen iyi değilsin," dedi. "Biraz dinlenmek ister misin?"

Marcus Londra'ya gittiğinden beri bir yanı eksilmiş gibiydi ama hasta olduğu söylenemezdi. Gerçi bir süredir kendini yorgun hissediyordu. Ancak sorunu yatarak çözebileceğini sanmıyordu. Kaldı ki yatmaya kalkarsa iki gün boyunca uyanmama riski vardı. Biliyordu çünkü hizmetçisi bir gün onu uyandırıp saatin öğleden sonra ikiye geldiğini haber verdiğinde Emily önceki gün saat sekizde yattığını hatırlıyordu.

"Hamile olabilir misin, Emily?"

Tepsiye bırakmak üzere olduğu boş fincan Emily'nin elinden kaydı ve çimenlerin üzerine düştü.

"İyi olmadığın ortada. Hamile değilsen bile bir doktora görünmen gerekiyor. Solgunsun, sanki iki gündür hiç uyumanmış gibi bir halin var. Hasta olabilirsin. Tabii hamile olma ihtimalini hâlâ düşünüyorum ki..."

"Hamile miyim ben?"

Helen önce dondu kaldı, sonra gülmeye başladı. “Bunu bana mı sordun, yoksa içindeki bilge Emily’ye mi? Bana sorarsan evli ve sağlıklı kadınların her gün hamile kaldığını, senin de onlardan farkının olmadığını söyledim.”

Helen’in gevezeliğini dinlemeyen Emily ellerini karnının üzerinde birleştirip başparmaklarıyla hafifçe okşadı. Olabilir miydi sahiden? Hamilelik hakkında evli herhangi bir kadının bildiklerini bile bilmiyordu. İnsan anatomisine karşı ne kadar meraklı olursa olsun, konu insan üremesine ve doğum sürecine geldiğinde ya kaynak eksikliği ya da üstesinden gelemediği çekingenliği yüzünden bir yerlerde tıkanıyordu.

Aylık kanamaları zaten pek düzenli değildi. Bu yüzden bir buçuk aydır kanamasının olmayışını kesin bir şeye yoramazdı. Vücudunda belirgin değişiklikler olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama neyi araması gerektiğini bilmediği için bir sonuca varamadı.

“Emily... Benimle konuşabilirsin. Kafanın içindeki saat işliyor ve sesi kulağıma geliyor.”

Emily medet umarak ona baktı. “Sen hamilelik hakkında ne biliyorsun ki?”

“Bazı şeyler biliyorum. Endişe etmeyi kes ve söyle. Kanamaların ne durumda?”

Emily başını iki yana salladı. “Bir süredir olmadı ama zaten düzenli aralıklarla olduğunu da hatırlıyorum.”

“Hımm...” Helen alt dudağını parmaklarıyla sıkıp çekiştirerek Emily’yi süzüyordu. Çok şey gören kısılmış gözlerini yine tüm vücudunda gezirdi ve “Hamileysen bazı fiziksel değişiklikler geçiriyor olman gerekir,” dedi.

“Karnımın şişmesi gibi mi?”

“O kadar hızlı değil. Bayan Seaton’ın kızı hamile. Söylediğine göre...” Gelen biri var mı diye etrafına bakındı ve sonra göğsüne dokundu. “Biraz hassaslaşıyormuş.”

Emily göğüslerin zaten hassas olduğunu Marcus’la evlendiği günden beri biliyordu. Son zamanlarda farklı türde bir has-

sasiyet hissettiğini hatırlamıyordu. Belki biraz daha şişkinlerdi ve belli belirsiz de bir ağrı hissediyordu. Bu bir anlama geliyor olabilir miydi?

Çekinerek “Biraz daha büyüdüklerini sanıyorum,” dedi.

“Ben de tam oraya geliyordum. Ama yine de tam olarak emin olamayız. Bana birkaç ay öncesine göre farklılaştığını hissettiğin her şeyi anlat.”

“Doktor gibi konuştun.”

“Sadece meraklıyım.”

Emily serin avucunu sıcacık yanağına bastırdı. Yüzünde, başına gelmek üzere olan şeyi ne kadar inanılmaz bulduğunu gösteren komik bir sırıtış vardı. “Sanırım bazı farklılıklar var. Sürekli yorgunum ve uyumak istiyorum. Fakat asıl dikkatimi çeken, duygusal durumum. Marcus gittiği için üzgünüm tabii. Zaman zaman kafamda bir daha hiç geri gelmeyeceğiyle ilgili yersiz düşünceler belirliyor ve ağlamak istiyorum. Bilirsin ki kolay kolay ağlamam ama onsuz geçen bir hafta boyunca ne zaman ağlamak istesem kendime gizli bir yer bulup rahatlıyorum... Bir de yüz üstü yatamıyorum, göğüslerim sızlıyor.”

Helen elini tuttu, gözlerinin içine baktı ve “Sanırım hamilesin,” dedi.

Emily arkasına yaslanıp elini boğazına götürdü. Dehşet ve mutluluğu aynı anda yaşıyordu. Ne diyeceğini ya da gerçekten hislerinde neyin baskın olduğunu bilmiyordu. Marcus’un çocuğuna hamile olabileceği gerçeğiyle burun buruna olduğunu fark ettiğinde boğazındaki eli yavaşça aşağıya kaydı ve karnının üzerinde durdu. Orada bir bebek var mıydı sahiden?

“Bence emin olmak için hemen doktoru çağırmalısın. Benimki sadece tahmin ve...”

Helen tam da o sırada bahçeye çıkan Sophia – Jenny ikilisini görünce sustu ve başıyla Jenny’yi göstererek “Cennetten düşen melek de yanında. Bu kız her gün sizde mi?” dedi.

Emily göz ve kaşıyla ona susmasını işaret etti. Evliliğinin ilk zamanlarında olsalar Sophia, yanına oturmak zorunda kaldığı

için Emily'yi pişman ederdi. Şimdi sakın, hatta biraz hevesli görünüyordu. Kibarca Helen'ı selamlayıp geldiği için memnuniyetini belirtti ve okul hakkında birkaç şey sordu. Kısa sohbetin ardından da yapacak işleri olduğunu söyleyen Helen Kingly-park'tan ayrıldı.

"Hasta olduğumu duydum. Nasılsın Emily?"

William'la ilgili yaşadıkları tartışmadan sonra Sophia'nın kendi rızasıyla Emily'ye ettiği ilk lafı bu. Emily şaşkınlığını kendine saklayıp sakince "Hiçbir sorun yok, Sophia," dedi. "Sadece biraz yorgundum. İlgin için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Birçok anlama gelebilecek bir sessizlik girdi aralarına. Emily'nin Sophia'nın değişken ruh durumuyla ilgilendiği yoktu. Ve eğer yeni bir problem için zemin oluşturmaya çalışıyorsa bu sefer haddini bildirmesine kimse mani olmazdı. Yeni dolurduğu çayından bir yudum alıp çevredeki ağaçları izlemeye başladı.

"Lord Crowle'ın vereceği davete bir haftadan biraz daha fazla bir zaman var. Çok büyük bir balo olacağını tahmin ediyorum."

Emily daveti tamamen unutmuştu. Fakat Sophia'nın hatırlatması, davetle birlikte Lord Crowle'ın gidişinden bir gün önceki akşam yemeğinde dikkatini çeken bir şeyi anımsamasına neden oldu. Sophia yemek süresince gözlerini vikonttan alamamıştı. Bu, çocukça bir hayranlık olabileceği gibi tehlikeli bir yakınlaşmanın habercisi de olabilirdi. Lord Crowle hakkında Wilberfoss Kontesi'nin nişanlısı olması dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Üstelik adamın Marcus'u kıskırtmak için yaptıkları düşünüldünce güvenilir biri olduğu da tartışılırdı. Tabii hepsi olaya mantıkla yaklaşması durumunda varacağı kanaatlerdi. Eğer hisleriyle düşünmesi gerekirse vikonttan hoşlandığını söyleyebilirdi.

"Marcus'un daveti reddetmesi iyi oldu. Londra bizim için güvenli değil," dedi Sophia sesini biraz yükselterek. Emily eğer yanlış anlamadıysa birileri dikkatini çekmeye çalışıyordu ve

bunu öyle beceriksizce yapıyordu ki gülmemek elde değildi. Anlayamadığı şey, kız fikrini mi öğrenmeye çalışıyordu, yoksa bariz bir biçimde kendine ait olmayan bu düşüncüyü mi savunuyordu?

Emily öğrenmek için en doğrudan yolu tercih etti. “Davete gitmek istiyor muydun, Sophia?”

Sophia’dan önce Jennifer tepki gösterdi. “Sophia asla Londra’ya gitmez. Bu onu üzer.”

Emily onu duymazdan geldi. “Gitmek istediğini bilseydi, Marcus’un daveti reddetmeyeceğine eminim. Ona fikrini söyledin mi?”

Sophia’nın gözleri büyüdü. “Gitmek istemiyorum... Jenny’nin dediği gibi... Londra bana uygun bir yer değil.”

“Neden?”

“Beni üzmemek için sorduğunu biliyorum. Sana kızamam, bazen ben bile kendime tahammül edemiyorum.”

Emily onun için üzüldüğünü hissetti. Onu anlamaya çalışarak geçirdiği her anın sonunda galip gelenin öfke olması belki de sadece Sophia’nın suçu değildi.

“Sana kızgın değilim, Sophia.” Gerçek hislerinden bahsettiğini fark etmek Emily’yi şaşırttı.

“Sevimli görünmek için beni kandırmaya çalıştığını söylemek isterdim ama doğru söylediğinin farkındayım. Seni kızdırmak hiç kolay değil.”

“Aslında çok kolay. Kızdığımın anlaşılmasına izin vermiyorum olabilirim.”

Sophia başını eğip kıkırdadı. “Faydalı bir yetenek. Ben hislerimi başkalarıyla paylaşmaya bayılırım.”

“Senin adına sevindim,” dedi Emily gülümseyerek. Doğru söylüyordu. Eğer hislerini kolayca belli etmeyi becerebilseydi Marcus’un en başından beri daha farklı davranacağına inanıyordu.

Sophia sadece gözlerini kaldırarak “Sen Lord Crowle’m davetine gitmek ister miydin?” diye sordu, sonra tekrar önüne baktı.

Sözün yine aynı konuya gelmesi Emily'nin içini şefkatle doldurdu. Aslında hiç böyle bir düşüncesi yokken "Gitmek için hevesli birini bulsaydım gitmek isterdim," dedi.

Sophia hevesle gözlerini kırıştırdı, sesi heyecandan titriyordu. "Londra'dan hoşlanıyor musun?"

"Daha önce iki kere gitmişim ve her ikisinde de çocuktum. Şimdi ne düşünürüm bilmiyorum."

"Ben birkaç sene önce gittim... Keyifliydi... Ta ki o davete kadar. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi." Hüsrânı, hevesini gölge gibi karanlığa boğdu.

Emily çözülmesi gereken bir problem diye düşündü ve üzerine vazife olmamasını umursamayarak "Bana anlatmak ister misin?" dedi.

"Bilmiyorum. Babamın ailemize yaptıklarını duymuşsundur."

"Babanın ailene yaptıklarını bilmiyorum. Seni anlatmaya zorlayamam elbette ama konuşursan rahatlayacağını hissediyorum."

Sophia bir sebepten şaşırdı, sonra sebebini açıkladı. "Nasıl bilmiyorsun? Herkes hakkımızda konuşuyor."

Jennifer başını sallayarak, "İnsanlar dedikoduya bayılır," deyince Emily onu tokatlamak istedi. Her şeye rağmen gözden çıkartılması kolay bir sorun olması, Emily'nin onu yeniden görmezden gelmesini kolaylaştırdı.

"Sandığının aksine insanlar seni seviyor ve sana şefkat duyuyor. Uğursuz fikirlerini kendine saklayamayanlar elbette olacaktır ama onlar, üzölmeye değmeyecek zavallı insanlar."

"Haklısın," dedi Sophia hafif bir kederle. "Ama olanlar aklımdan çıkmıyor. Kimsenin de unutmayacağını biliyorum."

Jennifer boynunu büken arkadaşının omzuna dokundu ve eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Belki de bir şey anlatmalısın, Sophia. Eğer bilmesini isteseydi Marcus çoktan anlatmış olurdu."

Sıcak bir öfke Emily'nin kanında fokurdadı. "İstediğin, Sophia'nın kendine kızmaya devam etmesi mi, Jennifer?"

“Elbette değil, her zaman onun iyiliğini isterim. İyi arkadaşlar birbirine destek olur ve nasihat verir. Ben her şeyi tekrar hatırlayarak kalbinin kırılmamasını istiyorum.”

Emily, “Nasihat vermek kolay iş değildir. Esas olan sorumluluktur ki söylediklerinin bir kıymeti olsun. İnsanın kalbini yaralayan şeyler hakkında konuşması sandığın gibi o yaranın yeniden kanamasına neden olmaz. Oysa bazen, sadece düşünmek bile çok daha derin yaralar açar. Bu yüzden... Kendini konuşmaya hazır hissediyorsa, bırak konuşsun.”

“Sorun değil, Jenny. Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama bu bir sır değil.”

Jennifer melekli masumiyetini karalayan bir öfkeyle etrafına bakındı ve sonunda köşesine çekilmeye karar verdi.

“Babamla annem ailelerinin rızası olmadan evlenmişler. Babam, Alyshamlar’ın aile doktorunun oğluymuş. Annemle birlikte büyümüş ve sonunda birbirlerine âşık olup evlenmeye karar vermişler. Fakat büyükbabam annemin başka biriyle evlenmesini istiyormuş. Onlar da çareyi kaçıp İskoçya’da evlenmekte bulmuşlar.”

Hüsranla biten aşk hikâyelerinin çoğunun yolu Gretna Green’den geçer derdi Emily’nin annesi. Bu hikâye de onlardan biriydi demek.

“Büyükbabam annemi reddetmiş. Fakat o bunu çoktan göze aldığı için asla pişman olmamış... Bir süre birbirlerine sahip olmanın tadını çıkartmışlar. Annem evliliğinin ilk zamanlarından bahsederken hep gülümserdi. Marcus’un doğumuyla hayatının en mutlu birkaç yılını geçirdiğini söylemişti bir keresinde. Fakat maddi zorluklar baş göstermeye başladığında, babamın anneme karşı tutumu değişmiş. Artık asabi, ilgisiz ve başlarındaki her felaket için annemi suçlayan bir zorbaya dönüşmüş.”

Babasına hissettiği öfke, sakinleşmek için duraksamasına neden oldu. Devam etmeye karar verdiğinde yeniden kontrollüydü.

“Annemi en çok üzen aldatılmaktı. Ağladığı bir gün söy-

lemişti bana. Bu her kadını üzer tabii ama annem aşklarına o kadar çok güveniyormuş ki, babamın başka kadınlara gittiğini öğrendiğinde günlerce süren bir hastalığa yakalanmış. Yeniden kendine gelmesi için babamın ayaklarına kapanması gerekmiş. Onun yerinde olsam onu affeder miydim, bilmiyorum.”

Emily de bilmiyordu ve Marcus’un başka bir kadının yatağına girdiğini hayal ederek kendine işkence edecek değildi.

“Sonra ben doğmuşum. Marcus’tan on bir yıl sonra...” Duraksadı, gözü uzaklarda bir noktaya takıldı. “Babam bir kere sinde bana doğduğum günden sonra her şeyin kötüye gittiğini söylemişti. Bana uğursuz olduğumu söylemenin bir yolu bu. Sanırım dokuz yaşımdaydım. Sarhoştı, annem onunla konuşmuyordu ve Marcus’un gönderdiği para babamın keyfi harcamalarına yetmiyordu. Tahminime göre bu onu daha da öfkeliendirmişti.”

Emily sormadan edemedi. “Sadece Marcus mu çalışıyordu?”

Sophia buruk bir şekilde gülümsedi. “O iyi bir adam... Babam onu evden kovduktan sonra düzenli olarak beni ve annemi görmeye geldi ama asla uzun süre kalmadı. Ne iş yaptığını hiç söylemezdi ama insanlar hakkında konuşuyordu.”

“Ne söylüyorlardı?”

“Onun dövüşerek para kazandığını... Bizi ziyaret ettiği bir seferde gözünde kocaman bir morluk vardı. Annem o gün çok ağladı. Sanırım o her şeyi biliyordu. Bense yedi yaşımdaydım, aklım bir karış havadaydı ve Marcus’un bana getirdiği hediyelerden başka bir şey düşünemiyordum.”

Marcus’un gençliğinde neler yaşamış olabileceğini düşünürken Emily’nin gözleri doldu. “Baban onu neden kovdu?”

“Babam anneme vurunca o da babama vurmuş. Ben üç yaşımdaydım, hatırlamıyorum.”

“Marcus on dört yaşında bir çocukken mi baban onu evden kovdu?” dedi Emily dehşete düşerek.

“Evet ama o yolunu buldu. Her zaman bulur... Yıllar boyunca dövüşüp para kazandı, sonunda riske girip elindekileri,

kâr etmesi mümkün görünmeyen bir madene yatırdı. Fakat hayatta her zaman mucizeler vardır. Ağabeyimin işe elini atmasıyla kâr etmez denen madende zengin bir kömür yatağına rastlandı ve Marcus gerçek anlamda para kazanmaya başladı. Dayım olmasaydı madene yatırım yapacak parayı asla bulamazdı. Bize çok yardım etti.”

Emily, William’ın bahsini duymazdan geldi. “Bu sizi rahatlatmış olmalı. Peki bu süre boyunca baban ne iş yapıyordu?”

“Hiçbir şey... Ağabeyimin kazandıklarını harcamak dışında tabii... Aslında Marcus buna izin vermezdi ama annemin yeniden bir aile olma hayali ve ümitleri babama karşı onun elini kolunu bağlamıştı. Annemin üzülmelerini istemiyordu.”

Elbette istemezdi. Onlar için verdiği mücadele ortadaydı.

“Daha fazla para, babama kaybettiği özgüvenini geri verdi, fakat annemin âşık olduğu adam gitmişti. Artık o hesapçı, kurnaz bir hovardaydı. Para sayesinde soyluların girebildiği klüplere girip, davetlere adını yazdırabildi. Marcus’un para konusunda bazı kısıtlamalar getirmesi üzerine annemin sosyeteye girebilmem için ayırdığı parayı kullanmaya başladı. Gerçi annemin bunu anlaması da zaman aldı ve anladığında...” Sophia devamını getiremedi. Ellerine bakıyordu ve kendini soyutlamış bir hali vardı. Emily yanına gidip ona dokunmak ve Sophia yerine elindeki nakışla meşgul görünen Jennifer’ı kenara itekleyip, ona sarılmak istiyordu.

Derken Sophia başını kaldırdı. Dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. “Öldüğünde on beş yaşındaydım. Hastaydı, kırılğan ve zayıftı ama hiçbiri ölmesi için yeterli değildi. Ölümden kısa bir süre önce babam hakkında bir şeyler duydu. Bir kadınla basılmış... Sanırım kadın önemli biriymiş ama kim olduğunu hatırlamıyorum bile... Annem çılgına döndü. Ağladı, kavga ettiler ve babam tekrar evi terk etti. Zaten ne zaman bir kabahat işlese suçuyla yüzleşmek istemediği için evi terk ederdi... Annem o gün yatağa düştü ve bir hafta sonra da onu kaybettik.”

Şu anda sahip olduğu her şeyin kıymetini bilmenin minnetiyle derin bir nefes aldı. İyileşmiş görünüyordu ama hâlâ kırılıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Emily, söyleyecek başka bir söz bulamadığı için.

“Ben de... Öldükten sonra Marcus beni yanına aldı. Kingslypark’ı birkaç sene önce satın almış ve annemle benim için modernize etmişti. Sanırım bizim için yaptığı planları hayata geçirmekte geciktiği için kendini hiç affetmedi.”

“Bu onun suçu değildi.”

“Elbette değildi. Ama Marcus öyle düşündü... On sekiz yaşına geldiğimde bana Londra’ya gitmek isteyip istemediğimi sordu. Hayatımın normale dönmesini istiyordu. Biraz düşününce ben de öyle olması gerektiğine karar verdim. Dayımın Londra’daki evinde birkaç hafta kaldım. O bana yardım etti. Annem hayattayken de birçok anlamda bize destek oluyordu ama o sıralar yeni kazandığı unvanı sayesinde nasıl olduğunu anlamadan kendimi son derece saygın bir çevrenin içinde buldum. Evde verdiği küçük davetlerle beni bir nevi büyük güne hazırlıyordu.”

“Kendine gelmiş olmalısın.”

Utangaç gülümsemesini saklamak için başını çevirdi. “Bir süreliğine... Sonra... Genç bir adamla tanıştım... Christopher... Bana karşı ilgili ve çok kibardı. O güne kadar sadece Marcus ve dayımdan gördüğüm şefkatten sonra onun bana davranışları kendimi özel hissettiriyordu.”

Emily’nin onun hislerini anlayabilmesi için yaşadıklarını tecrübe etmesine gerek yoktu. Şu anda bile o adamdan bahsederken sesi duygularını ele veriyordu. Hem kendine zaman tanınması hem de rahatlaması için Emily ona bir fincan çay uzattı ve kız minnetle kabul etti.

“Hemen hemen her gün eve çiçek ve çikolata gönderiyordu. Fakat asla kabul gören kuralları hiçe saymıyordu. Nazik ve düşünceliydi... Sonra Winkfield Kontu’nun evindeki davet günü

geldi. Onunla dans edebileceğim için o kadar heyecanlıydım ki nasıl hazırlandığımı bile hatırlamıyorum.”

Duraksadığında meydana gelen tuhaf sessizliği bozmak için Emily “Eminim öyleydi, canım,” dedi.

“Öyleydi... Dans ettik, bana iltifatlar etti... Her şey güzeldi. Bu yüzden beni bahçeye çıkartmak istediğinde hayır diyemedim... ve beni öptüğünde de öyle... Ama bir şeylerin yanlış olduğunun farkındaydım. Davranışları, daha önce tanıdığım kibar adama hiç uymuyordu. Karşı koymaya başladım, deli gibi savaşıyordum...” Tekrar susup başını önüne eğince Emily’nin aklına en kötüsü geldi.

“Sana bir şey yaptı mı, Sophia?”

Sophia’nın onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında ellerini panikle sallayarak “Hayır!” diye bağırdı. “Öyle bir şey değildi. Zaten niyeti beni küçük düşürmekti. Beni öperken birden insanlar gelmeye başladı. Garip ama ilk düşüncem herkesin aynı anda bahçeye çıkmasının ne kadar tuhaf olduğuydu... Sonra bunu onun ayarladığını anladım.”

“Bu zalimlik.”

“Biliyorum... Beni suçladı. İnsanlara ona cilve yaptığımı ve bunu... Nasıl söylesem... Bunu defalarca yaptığımızı anlattı. Yani seviştiğimizi...”

“Aman Tanrım!” Emily ne diyeceğini bilmiyordu.

“Oysa hayatım boyunca ilk kez onunla öpüşmüştüm... Herkes ona inandı elbette. Kimse kuytu bir köşede bir erkeğin kollarında yatma nedenimin tuzağa düşmem olduğunu düşünmek istemedi.”

“Çok üzgünüm...”

“Ben de Emily... Fakat daha acı olan, onun bunu yapma nedeniydi. Christopher, babam yüzünden benden intikam almak istemişti. O günden bir sene önce... Londra, babamın adının karıştığı bir skandalla çalkalanıyordu. Genç bir kızın kalbini çaldığı ve sonra da onu kullandığından bahsediliyordu. Onun hakkında o kadar çok şey söyleniyordu ki neyin doğru neyin yanlış

olduğunu bilmiyordum.” Sesi titremeye, kesik kesik solunmaya başladı.

“Anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır, anlatmalıyım... Babam kızı kendine âşık etmiş ki buna şaşırmıyorum... O en az Marcus kadar yakışıklıydı. Kız kendini ona teslim ettiğinde babamın onunla evleneceğine dair komik bir inancı varmış. Aralarındaki yaş farkına rağmen... Sonunda her şey ortaya çıktığında babam ona ümitlenmemesini ve ölmüş karısına hâlâ âşık bir adam olduğunu söylemiş. Biraz geç kalınmış bir uyarı, değil mi?” Başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü.

“Rezalet çıkartmak babamın hiçbir zaman umrunda olmadı... O sorun çözmenin en kestirme yolunun kaçmaktan geçtiğini savunurdu ki, kız terk edildiğini anlayıp kendini öldürmek istediğinde babam da ortalarından kayboldu.”

“Zavallı kız,” diye fısıldadı Emily.

“Babamın mağdur ettiği biri daha... Marcus gittikten sonra babamın izini bulmaya çalıştı ama hiçbir yere varamadı. Ülkeyi terk etmişti... Bunu neden anlatıyorum biliyor musun?”

“Neden?”

Sophia acı acı güldü. “Babam yüzünden mahvolan o kız, Christopher’ın bir zamanlar âşık olduğu kızdı. Eğer babam ortaya çıkmasaydı belki de evleneceklerdi.”

Emily kolay bir çıkarım yaptı. “Nişanlılar mıydı?”

“Hayır... Öyle olsaydı dayım biz tanıştığımızda onun kim olduğunu anlar ve bana yaklaşmasına izin vermezdi. Açıkçası umrumda değil... O sevdiği kadını elinden alan adamdan intikamını kızını mahvederek almaya çalıştı.”

“Korkak. Onun da babandan farkı yokmuş.”

“Doğru... Ama ben o kızdı daha şanslıydım. Olayın üzerinden çok geçmeden Christopher gizemli bir şekilde bana iftira attığını itiraf etti. Dayım onu ikna edenin Marcus’un etkili yöntemleri olduğunu söylerken gülüyordu. Açıkçası ağabeyimin ona ne yaptığı umrumda değil.” Aniden başını kaldırıp Emily’ye baktı. “Bu beni kötü biri yapar mı?”

“Hayır. Sen bu olaydaki en masum kişisin.”

“Keşke daha güçlü olabilseydim. Neredeyse bir yıl boyunca yataktan kalkamadım. Onca üzüntü neredeyse sonumun anneye benzemesine neden olacaktı.”

“Fakat direndin.”

“Çünkü Marcus yanımdaydı... O bana bir şey olmasına asla izin vermezdi.”

Gözleri dolan Emily gülümsedi. “Biliyorum.”

Sophia ağlamaya başladı. “Geçtiğimiz sene babamın ölüm haberini aldık. Kayıp olduğu süre boyunca Malta’daymış... Hastalığının adını bile söylemediler. Bulaşıcı olabileceği için hemen gömülmüş.”

“Üzgünüm, Sophia.”

“Onun yüzünden başıma gelenler için pişmanlık duyduğumu ve karşıma çıkacak yüz bulamadığından İngiltere’yi terk ettiğini düşünmek istiyorum. Fakat bu pişmanlıkla öldüğünü düşünmeye katlanamıyorum.”

Emily onu anlıyordu. Yaptığı onca şeye rağmen kendi babasının nefes alabiliyor olmasından memnundu.

“Her şeyi duydun işte... Kalbimin kırılmasından korkuyorum. Eğer bu güvenli duvarların dışına çıkarsam başıma ne gelir diye endişelenmek yerine kendimi hapsetmek istiyorum, Emily. Fakat bir yanım özgürlük istiyor... İçimde bir şey, kuş gibi çırpınıyor ve ben yeniden denemek istiyorum.”

Emily neye sebep olacağını düşünmeden yerinden kalktı ve Jennifer’ı iterek Sophia’ya sarıldı.

“Deneyeceksin elbette. Hayattan vazgeçmek için çok gençsin.”

“Korkuyorum.”

“Korku yaşadığını hissettirir. Yeter ki hissettiğin korkudan daha güçlü olduğunu fark edebil... Sana söz veriyorum Sophia... Adım atmaya karar verdiğin an yanında olacağım.”

“Teşekkür ederim... Ben, sana söylediğim onca şey ve yaptıklarım için özür dilerim.”

Emily onun saçını okşadı. Böylece içindeki sahip olduğunu bilmediği gücün ona aktığını hissediyordu. “Önemli değil... Hadi toparlan artık. Almamız gereken kararlar var.”

İkisi ayrılır ayrılmaz Jennifer araya girip, Sophia’nın ayaklarının dibine oturdu ve başını kızın dizlerine yasladı. Emily ikisine bakıp “Sizi yalnız bırakayım,” dedi. “Belki bazı şeyleri yeniden konuşmaya karar verirsiniz.”

Sophia ne demek istediğini anlamıştı. Emily’nin ona açıkça Jennifer’ın Marcus’la ilgili hayallerini aklından çıkartması gerektiğini söylemesine lüzum yoktu. Kaldı ki yakında bir bebeğin geleceğini öğrendiğinde, Jennifer da kendi yoluna bakması gerektiğini anlayacaktı.

Onları bırakıp içeri girdiğinde kendini önemli bir işin üstesinden gelmiş gibi huzurlu ve gururlu hissediyordu.

Boş midesindekileri çıkartan Emily, hamileliğiyle ilgili şüphelerinin ortadan kalkmasının şaşkınlığıyla aynaya bakarken, Sophia, Marcus’la ikisinin paylaştığı odanın kapısında belirdi. Birbirlerini anlamaya başladıkları konuşmanın üzerinden iki gün geçmişti ve bu süre içinde aralarında hassas ama gelecek vaat eden bir ilişki kurulmuştu.

Emily ona heyecanının sebebini sormadan, Sophia hevesle içeri girip odanın ortasında ellerini birleştirdi ve “Londra’ya gitmeye karar verdim,” dedi.

Emily, Sophia’nın bu kararı almasını zaten bekliyordu. Tam tebrik edip cesareti için onu kutlayacakken kızın zaman konusunda bir açıklama yapmadığını fark etti. Aslında üzerindeki limon küfü rengindeki seyahat elbisesi daha önce dikkatini çekmişti. Şüpheli bir sakinlikle “Zamanını öğrenebilir miyim?” dedi.

“Bugün... Hatta hemen.”

“Lord Crowle’in daveti için mi Londra’ya gitmek istiyorsun?”

Sophia heyecanla başını salladı. Yanaklarındaki sağlıklı bir kızarıklığı solduracak ya da gözlerindeki çocuksu mutluluğa mal olabilecek bir söz söylemeyi kimse istemezdi. “Niyetim o. Tabii yalnız gitmem söz konusu değil. Marcus onca yolu tek başıma geldiğimi öğrenirse beni asla affetmez.”

Elbette affetmezdi ve kimse de affetmedi diye onu suçlamazdı. “Bence Marcus’un gelmesini beklemeli ve artık kendini Kingslypark’a kapatmama kararını ona da söylemeliyiz. Eminim çok sevinir...”

Sophia kaşlarını kaldırarak itiraz etti. “Cesaretimi kaybetmeden önce harekete geçmeliyim. Gözüne çok istekli görünebilirim ama fikrimi değiştirmek benim için onca yolu tepmekten daha kolay. Bu yüzden acele etmem en iyisi... Hem Lord Crowle gelmemizi istediğini defalarca söyledi.”

“Sophia bu akıllıca bir karar değil.”

“Bana cesaret veren sendin. Tedbirli olmaya karar vermek için geç kaldın.”

Emily bu sorumluluğu almaya hazır mıydı, emin değildi. “Seninle aynı fikirdeyim, Sophia. Fakat Marcus’un endişelerini biliyorsun.” Ona *Marcus gitmeden önce seni bana emanet etti* demek istemiyordu. “Yanımızda iki adam olmadan kasabaya bile gide-miyoruz. Sense Londra’dan bahsediyorsun.”

“Onu da düşündüm,” dedi Sophia şımarık bir kendine güvenle. “Bize bir araba daha eşlik edecek ve her iki arabada gerekli olması halinde bizi koruyacak toplam beş adam olacak.”

“Kimse seni Londra’ya götürerek Marcus’un emirlerini hiçe saymak istemez.”

“Evet, bu biraz sorun oldu ama senin de benimle geleceğini söyleyince akıllarına yattı.”

Emily bunu beklemediğini söylese yalan olurdu. Ona cesaret verdiği gibi, cesaretine tanıklık etmesi de akla yatkındı. Burada mesele, Sophia’nın problem çıkartabilecek büyüklükteki kendine güveniydi.

“Emrivakilerden hoşlanmam, Sophia!” dedi biraz sertçe. “Kabul edecek olsam bile ne bir hazırlığım var, ne de zamanımı.”

Sophia elini tuttu. “Lütfen... Sana yardım ederim. Zaten çok bir şey almaya gerek yok, hatta hiçbir şey almasan da olur. Londra’da harika butikler olduğuna eminim. Birlikte alışverişe çıkarız.”

“Tek sorun giysiler değil. Düşünülmeden alınan kararlar basını ağrıtabilir ve...”

Sophia elini bırakıp geri çekilince Emily sustu.

“Jenny’ye söyleyebilirim. Uzun zamandır Londra’ya gitmek istiyordu. Yanımızda bizi koruyacak yeterince adam da olacağına göre onu benimle gelmekten hiçbir şey alıkoyamaz.”

Sophia mantıksızlığı göremiyordu. Emily iki gün önceki konuşmalarında ona güven vererek iyi yaptığına emindi fakat kız olayı yanlış bir noktadan ele alıyordu. İsterlerse yanlarına elli adam alıyor olsunlar, Marcus bunu otoritesine yapılan başkaldırı olarak görecekti.

Emily birkaç saniyelik düşünmenin ardından Marcus’un otoritesinden daha önemli şeyler olduğuna karar verdi. Kısa bir süre öncesine kadar hayatının vazgeçilmezi olan korkunun arkasındaki en güçlü neden, kendini değersiz hissetmesi ve itaat ederek zarar görmekten kurtulabileceğini düşünmesiydi. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi ve gerçekten buna inanıyorsa, Emily’nin hastalıklı düşünce tarzını değiştirmesi için son noktayı bugün koyması gerekiyordu.

Sophia öyle ya da böyle Londra’ya gidecekti, bunu onun gözlerinde görüyordu. O halde onun için endişelenip, Marcus’un dönüşüne dek kendini yiyip bitireceğine en akıllıca olan, yanında kalıp neler olacağını birlikte görmektir.

Derin, güçlü bir nefes aldı ve “Tamam, seninle geleceğim,” dedi. “Umarım pişman olmayız.”

Sonrası bir çılgınlıktı. Kısa sürede giysiler ayarlandı, yol hazırlıkları tamamlandı. Güneş hâlâ tepedeyken yola koyuldularında, Emily pişman olmamakla ilgili temennisinin ne kadar gerçek dışı olduğunu düşünüyordu.

On Yedinci Bölüm

Beni Sevmeni İstiyorum ...

Marcus'un dönüşünü birkaç gün daha geciktirmesine neden olan haber iki gün önce gelmişti. Araştırmalarını iş geçmişleri olan kişiler arasında sürdürmüş ve iflas eden birkaç isim üzerinde yoğunlaşmışlardı. Bunlardan bazıları servetlerinin büyük bir kısmını Marcus'un finanse etmek istemediği yanlış yatırımlar ve keyfi harcamalar yüzünden kaybetmişlerdi. Buna rağmen halen, varlıklarını daha küçük işler yaparak sürdürmeye çalışıyorlardı.

Marcus'u onları incelemeye iten, eski standartlarının çok daha altında bir hayat sürdürdüklerini bilmesiydi. Şu bir gerçek ki, soylu kesim için yaşam tarzındaki değişikliklerin büyük bir hassasiyeti vardı. Gurur, haysiyet ve asalet lekelenğinde cemiyetin acımasızlığı, sonucun çoğu zaman trajediye dönmesine neden oluyordu. Ve bu da onların, sağladığı parayı geri çeken Marcus'tan intikam almak istemeleri için iyi bir gerekçe olabilirdi. İçlerinden biri, yeniden kurmaya çalıştığı düzeni riske atabilir miydi, işte Marcus'un emin olmadığı nokta buydu.

Araştırmaları sonunda onun diğer isimlere olan ilgisini azaltan bilgi, Sir Frederick Gardner ile ilgiliydi. Adam Norwich'li küçük bir toprak sahibiydi ve Marcus'la ilişkileri ise yedi sene öncesine dayanıyordu. Sir Gardner Hindistan'dan baharat ve

egzotik malzeme getirecek bir gemi nakliyatı ortaklığı için Marcus'tan borç istemiş ve teminat olarak da Norwich'teki topraklarını göstermişti. Marcus o sıralar adı duyulmamış bir banker olarak soylular arasında yeni yeni rağbet görmeye başlamıştı. Gizlilik ve güvenin yanı sıra fazla tanınmıyor oluşu müşterilerinin işine geliyordu çünkü kimse borçlu olduğunun yayılması taraftarı değildi.

Adam istediği parayı aldıktan kısa bir süre sonra miktarın yeterli olmadığını söylemek için Marcus'u ziyaret etmiş ve reddedilmişti. Marcus bundan pişman değildi. Zira birini reddetmesi için gerçekten buna değmediğinden emin olurdu. Kaldı ki Sir Gardner da elindeki parayı kumar oynayarak katlayabileceğini düşünen sersemlerden biriydi. Bir gecede masaya dört yüz pound ve umutlarını bıraktığında bunun için suçlaması gereken tek kişi kendisiydi.

Ancak çoğu insanın kendinden önce başkalarını ya da hayatın kendini suçlaması bir gelenektir. Sir Gardner Marcus'tan umudunu kesene kadar onu birkaç kez daha ziyaret etmiş ve sonra da birden ortadan kaybolmuştu. Marcus adamın ev ve topraklarının satışından elde edilen parayla borcunu kapadığını hatırlıyordu ama o sıralar babasının hatalarını telafi etmekle meşgul olduğu için adamın nereye kaybolduğuna kafa yormamıştı.

İki gün önce aldığı habere göre Sir Gardner, olayların olduğu sene, altından kalkamadığı borçlar yüzünden bunalıma girip eşini ve kendini öldürmüştü. Geride kalan biri kız biri erkek, iki çocuğun ise nerede olduğu hakkında hiçbir bilgi yoktu. Kingsley, yaşadıklarını ve intikam almaya karar verdiklerini düşünüyordu. Biraz dramatik ve gösterişli bir sahne girişi olmasına rağmen bu mantıklıydı. Ancak Marcus'u katilin onlardan biri olabileceğine ikna eden asıl şey, Sir Gardner'ın Marcus'tan borç almasına neden olan yatırımın muhtemel büyük ortağıydı... Yani, Lord Crowle...

Öğrendiği kadarıyla Sir Gardner ortaklık için sözleşmede

belirtilen parayı getiremeyince Lord Crowle ortaklığı bozmuştu. Bu da onu açık bir hedef haline getirirdi.

Vurulmasını bir tesadüfe bağlayarak onu konu dışına ittiğini düşündüğünde aptalca bir hata yaptığını kabul ediyordu. Katil belki de öncelikle Lord Crowle'ın peşindeydi. Piknik günü iki düşmanın bir araya gelmesini ironik bulup harekete geçmiş olabilirdi. Marcus her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesap etmeli ve katil yeniden harekete geçmeden önce onu ele geçirmeliydi.

Emily ve Sophia'nın iyi korunduklarından şüphesi yoktu, fakat Kinglypark'ta ne durumda olduklarını düşünmeden edemiyordu. Londra'daki işlerini bir an önce bitirip ikisini kendi korumasına almadan huzur bulmasına imkân yoktu. Bugün Lord Crowle ile görüşüp Sir Gardner ve ailesiyle ilgili ne bildiğini öğrenecekti. Onunla bilgi paylaşmama kararı, katilin onun peşinde olma ihtimalini öğrendiğinde değişmişti elbette. O heriften hâlâ hoşlanmıyordu fakat peşinde onu öldürmeye çalışan birinin olabileceğinden bahsetmeyerek adamı geyik gibi avlanmaya bırakacak da değildi.

Marcus, Upper Brook Caddesi'ndeki evinin kapısına yaklaşan araba sesini duyunca gelenin Lord Crowle olduğunu düşünüp saate baktı. Görüşmelerine henüz bir saat vardı. Sir Gardner'a ait bilgilerin bulunduğu defteri kapatıp arkasına yaslandı ve uşağın misafirinin geldiğini haber vermek için içeri girmesini beklemeye başladı.

Fakat beklediğinin aksine uşağın arkasında uslu uslu dikilen kişi vikont değil, Sophia'ydı. Marcus bir an yanlış anladığını, kafayı onlarla bozduğu için hayal gördüğünü düşündü. Belki hiç zamanı değildi ama, eğer hayal kurma lüksüne sahipse karşısındakinin Sophia değil de Emily olması gerektiği düşünce-sindeydi. Hayal bu ya... Tam da o sırada kardeşinin peşinden bütün güzelliğiyle karısı içeri girdi ve sonunda Marcus hayal görmediğini anlayıp ayağa fırladı.

"Ne işiniz var burada?"

Sophia kollarına atılınca Marcus onu engelleyemedi. Bu

sırada gözleri suçlulukla öntüne bakan Emily'nin üzerindeydi. "Bu ne cesaret?" dedi donduran sesiyle. "Bana haber vermeden ve kesin talimatıma rağmen onca yolu gelmeye nasıl cesaret edebildiniz?"

İkisinden de bir ses gelmedi.

Emily'yi yeniden görmenin etkisinden kurtulunca, Marcus o ikisinin dört günlük yol boyunca korumasız ve saldırıya açık olduğunu hatırlayıp öfke doldu. Dahası, başlarına bir şey gelebileceği düşüncesi Marcus'u dehşete düşüyordu. İhtimaller öyle gerçekçiydi ki Marcus gözünün önünde beliren vahşet sahnelerinden kurtulamıyor ve her geçen saniye ne büyük bir tehdidin içinden çıkıp geldiklerini idrak ederek, dizleri üzerine çökertecek bir korku hissediyordu.

Ölebilirlerdi... Pusuya düşürülüp avlanabilirlerdi. Tecavüze uğrayabilir ve işkence görebilirlerdi. Tanrı korusun... Şu an sağsalım karşısında duruyor olmaları muazzam bir şanstı ve bu, Marcus'un ödünü patlatıyordu. Onun gibi bir adama ne yaptıklarını göremiyor muydu bu iki kadın? Titreyen ellerini yumruk yapıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı... ve hiçbir işe yaramadı.

Tehlike konusunda onları uyardığında anladıklarını düşünmüştü. Çoğu zaman içine kapanık, çekingen biri olsa da Sophia'nın sağı solu belli olmazdı ve akıldışı davrandığı görülmemiş şey değildi. Peki ya, Emily... o aklı başında ve mantıklıydı. İşin iç yüzünü bilmesede ortalarda bir katilin dolaştığından haberi vardı.

Ne kadar çok düşünürse öfkesi de aynı hızla büyüyordu... ve sessizlik onu çileden çıkartıyordu. Beline sarılıp yüzünü göğsüne saklayan Sophia'yı kastederek "Yeter, geç karşıma!" dedi.

Sophia çalışılmış bir masumiyetle kocaman gözlerini Marcus'a kaldırdı. "Lütfen bize kızma. Hiçbir sorun çıkmadı ve..."

"Yeter, Sophia!"

Sophia, Marcus'un sesini yükseltmeden de yeterince etkili olan uyarısına itaat etti ve isteksizce Emily'nin yanına gitti.

Marcus neden geldiklerini öğrenmeden önce yolculukları hakkında bir şeyler duymak istiyordu. Öfkesini yansıtmadan, sakince “Kiminle geldiniz?” diye sordu. Kaç adamına yol vereceğini şimdiden bilse iyi olurdu.

Emily boğazını temizleyip başını kaldırdı. “Hepsi silahlı altı eşlikçimizle birlikte iki araba geldik. Güvenli ve son derece konforlu bir yolculuktu.” Parmaklarını büküp durmak dışında gerginliğini ustaca saklıyordu.

“Demek altı silahlı adam... Yanınıza altı tane adam almayı akıl edebildiğinize göre sıradan günler geçirmediğimizi bildiğinizi tahmin ediyorum.”

“Tedbirli davranma nedenimiz de buydu.”

“Tek yolculuk yapan bizler değildik,” diye atıldı Sophia. “Hanlar tıka basa doluydu. İçini rahatlatcaksa söyleyeyim, Emily ile ikimiz aynı odada kaldık.”

Marcus etrafından dolandığı masanın önüne geldi ve oturup bacaklarını uzattı. Demek aynı odada kalmışlardı. Ne akıllıca! *Katilin bir taşla iki kuş vurma* için o karanlık odaya girip uyudukları sırada ikisini birden... Gergince yutkundü. İşini uzatarak gömleğinin kollarını kıvrırken sakinleşmek için kendine zaman tanıyordu. Sonunda kızlara bakmaya karar verdiğinde bir nebze bile olsun sakinleşmemişti.

Hislerini yalanlayan bir sükûnetle “O halde baştaki sorumu tekrar edeyim. Neden geldiniz?” dedi.

“Ben de oraya geliyordum,” dedi Sophia umutla. “Öncelikle bizi gördüğüne sevineceğini düşündüğümü söylemek isterim. Onca yoldan geldik ve...” Marcus’un soğuk duruşu karşısında sesi giderek azaldı ve sonunda sustu. Bu noktada sözü Emily aldı. Hâlâ soğukkanlı ve dikkatliydi.

“İki sebepten sana haber veremedik. Öncelikle öğrendiğin takdirde hayır diyeceğini biliyorduk. İkincisi ise... acele etmemiz gerekiyordu çünkü Sophia’nın Lord Crowle’in vereceği davete katılmasının uygun olacağını düşündük.”

Marcus başını salladı. “Buna karar vermek size düşmezdi.

Unuttuğunuz belli oluyor ki tekrar hatırlatabilirim. O davet çoktan reddedildi.”

“Biliyoruz ama Lord Crowle gitmeden önce davete katılmamızı arzu ettiğini söylemişti. Seni hiçe saymak niyetinde değilim Marcus ama artık hayatımda bazı şeylerin değişmesini istiyorum. İlk adımı atmak için de buraya geldim.”

Marcus, Sophia’nın ömrü boyunca taşımaya mahkum olduğu kırılğanlığı ve cesaretinin arkasındaki reddedilme korkusunu hissederek bir anlığına kızgınlığını unuttu.

“Aynı şeyleri yeniden yaşamamı istemiyorum. Aradığın şey hızla alınmış bir karar değil, Sophia. Hazır değilsin.”

“Hazırım. Emily’yle konuşmak, bazı kararları almak için geç kaldığımı hatırlamamı sağladı. Sen de dinleyince...”

Marcus elini kaldırıp onu susturdu ve sessizliğini koruyan Emily’ye bakarak “Evet dinlesem iyi olur,” dedi. “Birazdan misafirim gelecek. Bu süre içinde rahatsız edilmek istemiyorum. Uzun yoldan geldiniz, dinlenmeye ihtiyacınız vardır.”

Sophia umutla “Tekrar konuşacağız, değil mi?” dedi.

Marcus lafı dolandırmayı sevmezdi. Aynı şekilde, hayır dediği bir konu üzerine tartışılmasını da. “Hayır, Sophia. Konu kapandı.”

“Bu senin isteğin, benim değil. Hazır olduğumu söylüyorum buna inanmalısın.”

Kardeşinin ölü gibi yattığı yatağın başında geceler boyunca beklediği o anlarda hissettiği çaresizliği de Marcus’tan başkası bilemezdi. Hayat coşkusunu kaybetmediği sürece Sophia’nın Marcus’a karşı ömür boyu öfke hissetmesinin hiçbir önemi yoktu. Aslında yeniden aynı hissizliğe düşmediği sürece ne hissettiğinin de bir önemi yoktu.

Marcus duruşunu değiştirmeden kollarını göğsünde birleştirdi ve “Artık çıkabilirsiniz,” dedi.

Duygusuzluğu Sophia’nın ağlamasına neden oldu ama Marcus’un dikkati, çenesini sıkıp duran Emily’nin üzerindeydi. Biraz solgun ve yorgun görünüyordu. Yolculuk dışında onu

bu hale getirenin ne olabileceğine kafa yoramadan sessiz karısı “Bence yanlış yapıyorsun,” diye fısıldadı.

“Anlamadım, Emily.”

“Sophia yirmi yaşında. Onu koruyup kollamaya alıştığın için bunu unutmuş olmalısın.”

Marcus bu ilginç yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Arkasından ne geleceğini merak ediyordu.

“Bu kararı almak onun için hiç kolay değildi. Ve aceleyle alınan bir karar olmadığından şüphe duyma, Marcus. Sana ya da herhangi birine anlatmaktan kaçındığı onca şeyi içinde tutmanın ne kadar güç olduğunu anlamayı beklemiyorum tabii. Konuştuk ve...”

“Ve sen de onu, sorununu böylelikle çözebileceğine inandırdın.”

Emily önce yere bakıp birbirine kenetli ellerini eklemleri bembeyaz kesilene kadar sıktı. Ve sonra... Onu izlemeye gelen binlerce sanatseverin dizlerini titretmeye alışkın bir tiyatro sanatçısı gibi hüznü dolu, nemli gözlerini ağır ağır kaldırdı. Marcus’un kalbini göğsünde savaş verir hale getirdiğini bilerek... İçgüdülerini harekete geçirip, sahip olduğu hakları yüzüne fısıldadıktan sonra onu ilkelce sahiplenmeye iten bir deliliği tektikleyerek...

Öyle bir bakıştı ki... İnsan onun tatlı masumiyetini sorgulamak istiyordu. Marcus uyarıyı anlaması için ona tehditkâr sayılabilecek bir bakış attı ama o gerilemedi. Dahası, güzel dudaklarını araladı ve dedi ki...

“Sophia ve ben en azından çözmeye çalışıyoruz... Senin aksine...”

Öfke, Marcus’a çarparak bir duvar gibi önüne dikildi, Gözlerini Emily’den ayırmadan “Bizi yalnız bırak, Sophia,” dedi.

“İyi de neden? Burada benim hayatımı tartışıyoruz.”

“Tartışacak bir şey yok. Crowle’ın davetini reddettiğinde konu zaten kapanmıştı. Dışarı çık!”

“Hayır... Onu sakın suçlama! Buraya gelmek benim kara-

rımdı ve Emily'yi ikna etmek için şantaj yaptım. O sadece benim doğru kararı vermemeye yardımcı oldu. Üstelik sadece dinleyerek... İhtiyacım olanı benden daha iyi biliyordu.”

Sophia farkında değildi ama Emily'yi savundukça Marcus daha çok öfkeleniyordu. Son bir gayret “Dışarı çık, Sophia” dedi.

“Sorun değil, Sophia. Konuşacağız sadece.”

“Çok öfkeli. Bu haldeyken mantıklı hareket eder mi bilmiyorum.”

“Marcus beni kıracak bir şey yapmaz. Hadi bizi yalnız bırak.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Kendini ihanete uğramış gibi hisseden Marcus, ikisi arasındaki uzlaşmayı sessizce izledi. İkisinin ne ara aralarındaki buzları erittiğini öğrenmek istiyordu.

“Peki...” dedi Sophia ve kabarmış hindi gibi Marcus’a döndü. “Eğer onu haksız yere suçlamaya devam edersen seni asla affetmem.”

“Sana bir kere daha söylemeyeceğim, dışarı çık Sophia.”

Sophia iki saniye sonra dışarıdaydı.

“Demek kardeşimin hayatının en önemli kararını vermesine yardımcı oldun. Ondan, nasihat verecek kadar hoşlandığını bilmiyordum.”

İması Emily’nin omuzlarını dikleştirmesine neden oldu. Alınmıştı ve saklamaya çalıştıkça daha fazla dikkat çekiyordu. “Düşündüğünün aksine ben Sophia’ya değer veriyorum. Aksi bile olsaydı ona zarar vermek için böyle hassas bir konuyu kullanmazdım.”

“Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokma, Emily. Sophia’nın senin nasihatlarından önce korunmaya ve o insanların onu gerçekten incitmeyeceklerinden emin olmaya ihtiyacı var.”

Emily’nin yere bakmaya devam etmesi üzerine Marcus biraz daha sinirlenerek “Başını kaldır ve onu cesaretlendiren sözlerini tekrarla!” diye bağırdı. “Sophia’nın hayatını değiştirebilecek

kararın bir korkağın ağzından çıktığını bilmek daha fazla canımı sıkıyor.”

Emily tekrar ona baktı ve “İkimiz de seni öfkeliendirmek istemedik,” dedi. “O hayatını yoluna koymak istiyordu ve biliyordum ki...”

“Hiçbir şey bildiğin yok!” diye çıkıştı Marcus. Sözleri, tavırları ve sesinin Emily’yi korkuttuğunun farkındaydı fakat onu rahatlatmak gibi bir derdi yoktu. “Zor bir hayat yaşadığını düşünüyor olmalısın. Oysa sana biçilen ve senin de kabul ettiğin hayat bundan ibaret. Sophia ise düşündüğünden çok daha fazla şey yaşadı ve çoğu kişinin kaldırabileceğinden fazla acı çekti. Bu yüzden, onu anlayabildiğine dair bütün saçmalıkları kafandan çıkart.”

Emily “Peki sen? Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki? Ben söyleyeyim. Hiçbir şey...” dedi, sesi titriyordu. “Eğer gerçekten bilseydin bu sözleri hak edecek bir şey yapmadığımı da bilirdin.”

“Yaptın Emily... Her şey bir yana, sen bunun sonuçlarıyla yüzleşebilir misin? Sophia değişkendir. Hızla karar verir ve aynı hızla pişman olur. Aynı zamanda bencildir de... Eğer işler istediği gibi gitmezse seni suçlayacaktır. Ve ben de bunun için onu suçlamayacağım.”

Sözleri, karısının kırılganlığının yerini naif bir öfkenin almasına neden oldu. Buna rağmen sesi ancak cüret edebileceği kadar yüksekti.

“İşlerin kötüye gideceğinden neden bu kadar eminsin? Bak Marcus... Onu korumaktan anladığın bir kozanın içinde güvenle yaşamasını sağlamaktan ibaret. Sophia gözüne şimdiye kadar halinden hoşnut görünmüş olabilir. Ama kelebeğe dönüşme vakti geldiğinde onu engellediğin için asıl suçlayacağı kişi sen olacaksın, ben değil. ”

Marcus hızla yanına gidip kolunu tutunca Emily küçük bir çığlık atıp serbest olan koluyla kendini korumaya çalıştı. Yine ona vuracağını mı düşünmüştü? Marcus onu koruma içgü-

düstüne baskın gelen saldırgan tarafına yenildi ve kızın kolunu daha fazla sıkarken “Ne zaman anlayacaksın? Sana asla zarar vermem!” diye bağırdı. “Bana bak, Emily... Yüzüme bak!”

Emily yüzünü çevirdiğinde kıpkırmızıydı. Fakat ifadesinde utanç yerine, bastırmaya uğraştırdığı hiddet vardı. Duruşunu düzeltip, olabildiğince toparlandı ve “Alışmaya çalışıyorum,” dedi. “Bazı şeyler zamanla olur ve ben değişmeye çalışıyorum.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. “Konumuza gelecek olursak... Sophia da değişmeye çalışıyor ve ben ona yardım etmek istiyorum.”

“Sophia senin hayır işin ya da hayatını kurtarmaya çalıştığın vahşi hayvanlarından biri değil, Emily. Eğer yeniden duyguları incinirse bir daha toparlanamaz... Ve ben buna sebep olan herkesi pişman ederim.”

Emily dirseğini çekştirerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Marcus kişisel iki sebepten kurtulmasına izin vermedi. İlki öfkesini bütünüyle hissetmesini istiyordu. Diğer bir nedeni ise... Marcus ne kadar kızgın olursa olsun ona dokunmayı çok özlemişti.

“Nasıl böyle acımasız bir benzetme yapabilirsin?” dedi Emily, direnmeye devam ederken. “O benim ailemin bir parçası, onu inciteceğini bile bile hayatını değiştirmesini asla istemem. Üstelik bu, benim aldığım bir karar değildi. Biraz cesarete ihtiyacı vardı ve konuştuğumuzda...”

Marcus eğilip yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Eğer her şey ters giderse, bunu kaldıramaz.” Fısıldayışındaki hiddetin bir ölçüsü yoktu. Görünüşe göre karısının da sağduyudan haberi yoktu.

Emily sinirden titreyerek “Asıl mesele de bu!” dedi. “Sen onun başarabileceğine inanmıyorsun. Hayatının en renkli yıllarını geçmişe ait kötü anılarla mı hatırlamasını istiyorsun? Bu onu korumak değil, kolaya kaçmak. Nefes alsın, zaman zaman gülümsesin... Mutlu olması kimin umrunda? Peki ya hisleri, arzuları, açıklamaya korktuğu istekleri... Ya evlenmek isterse ne

olacak? Onu da sen mi seçeceksin? Belki de evlenmesine gerek olmadığını, hayatını hayır işlerine adanmış ihtiyar bir kadın olarak huzur içinde ölmesinin daha uygun olduğunu düşünüyorsundur.”

“Sakın, Emily... Bilmediğin ve kafanın alamayacağı meselelerde büyük laflar etmeye kalkma.”

Emily’nin tepesi bir anda attı ve “Sakın bana aptal olduğumu ima etme!” diye bağırdı.

Marcus tek eliyle onu kolundan tutarak kontrol etmeye devam ederken diğer elini boynuyla çenesini aynı anda kavrayabileceği bir yere koydu ve başını sabitledi.

Ne cüretle ona sesini yükseltebiliyordu?

“Aptal değilsin, Emily... Kafan saat gibi işliyor. Yaptığın planları yavaşça uygulamaya başladın bile. Sophia senin özel merakın... Ona zarar vermek niyetinde olmayabilirsin ama bunu onun için yaptığına inanmıyorum. Belki bana hoş görünmeye çalışıyorsundur. Kafamı seninle bozmam ve senden başka hiçbir şey düşünmemem için beni ağına düşürmeye çalışıyorsun.”

“Hepsi dayanağı olmayan suçlamalar... Ben senin karınım, Marcus. Birazcık da olsa güvenmiyor musun bana?”

“Karımsın, doğru.” Yüzüne doğru eğilip başparmağıyla Emily’nin yanağını okşarken ona dokunmaya, bakmaya ve dışarı verdiği havayı solumaya doyamıyordu aslında. Fakat hissettiklerinin aksine sözleri acımasızdı. “Yatağa girdiğim diğer kadınlardan tek farkın,” dedi dudaklarına kadar sokulup... “Soyadıma ve evimde bir saygınlığa sahip olman... Başka hiçbir şey değil. Ve sakın aptalca bir hataya düşüp haklarının kardeşimin hayatı hakkında söz sahibi olabilmeye kadar uzandığını düşünme. Eğer, Sophia senin yüzünden aynı şeyleri tekrar yaşarsa Emily... Sana söz veriyorum, hayatının geri kalanını pişman olarak yaşamayı sağlarım.”

Emily’nin gözleri doldu. Öyle içerlemiş, öyle kırılgandı ki Marcus ona sarılmak ve aslında o sözleri içinden gelmeden söylediğini itiraf etmek istedi. Dilinin ucuna kadar gelen özrü fi-

sıldamak yerine sessizce, sadece kendinin duyabileceği şekilde içinden defalarca yincledi ama onu teselli edebilecek ne tek bir söz çıktı ağzından, ne de bir dokunuş tuttu sözlerinin yerini.

Elleri gevşemiş olmalıydı ki Emily artık serbestti ve Marcus'un yakınlığına tahammül edemiyormuş gibi birkaç adım gerilemişti. Soğuk ve uzaktı... Yine de bir orman perisine benziyordu ama karlı bir ormana ait olabiliirdi bembeyaz kesilen yüzündeki kibir ve mesafeyle. Tanrı'ya şükür yine leylak gibi kokarak baharı hatırlatmaya devam ediyordu.

Marcus çocuk gibi tutturmak ve onunla kavga eden Sophia'yı geri istediğini söylemek istedi. Fakat Emily'nin boğazını temizleyip bir şeyler söylemek için kendine vakit kazanmaya çalışması gerçekliğe dönmesini sağladı.

"Anlıyorum," dedi en sonunda. "Sophia yakında davete katılamayacağını anlayacaktır... Kısa süre içinde geri dönüş için uzun bir yolculuğa çıkacağız. Ben biraz dinlenmek için odama çıksam iyi olur. Müsadenizle efendim..."

Marcus "Emily..." diye öne atıldı ama karısı, Lord Crowle'm geldiğini haber vermek üzere odaya giren uşağın açtığı kapıdan dışarı çıkarak hızla gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra içeri giren Lord Crowle, Marcus'u etrafa dağılmış ve uçuşan kâğıtların arasında sandalyesinde otururken buldu.

Emily yeni günün kahvaltısına isteksizce indi. Marcus'un gözünde yerini anlamasını sağlayan bir önceki günkü kavgalarından sonra onunla yeniden yüzleşmek istemiyordu. Marcus da aynı fikirde olmalıydı ki akşam yemeğinde onlara katılmayarak tavrını belli etmişti. Gece uyumak ya da gönül almak için yanına uğramayı ise ne hissettiği hakkında kesin bir fikir veriyordu. Eğer daha fazla aşağılayarak Emily'nin suçluluk duymasını istiyorsa, büyük bir hata yapıyordu. Önemi yok diye düşündü Emily. Çocukluk edip evli olduğu adama küsmek ni-

yetinde değildi ama onu hiçbir şey olmamış gibi yatağına da buyur etmeyecekti. Belki böylece Marcus onu yattığı diğer kadınlarla aynı kefeye koymaması gerektiğini hatırlardı.

Kalbini kıran sözleri hatırlamak zaten yerinde olmayan iştahını iyice kaçırdı ve servis yapan uşağına teşekkür edip tabağındaki kızarmış ekmek ve erik marmelatlı çöreğin yeterli olduğunu söyledi. Bu sabah berbat bir bulantıyla uyandığında gününün iyi geçmeyeceğini tahmin ediyordu. En azından bir şeyler yiyip bayılıp kalmayacağından emin olmalıydı. Her şey bir yana, yolculuk için gücünü toplaması gerekiyordu. Ev içindeki söylentiler, Marcus'un bugün Kinglypark'a dönmek için hareket edeceği yönündeydi. Neyse ki eşyalarını misafir dolabına yerleştirmek gibi saçma bir hataya düşmemişti.

Marcus ve Sophia yemek odasına girdiği sırada, Emily geri dönüş yolculuğu süresince ondan uzak durmak için nasıl hareket etmesi gerektiği hakkında düşünüyordu. İçeri adım attıklarında vücudu açıkça korku belirtileri göstermeye başladı. Oysa korkmuyordu. Üzgün bile değildi... Hisleri daha çok öfke yönündeydi.

Kendisi berbat görünüyorken Marcus'un bu sabah her zamankinden daha kusursuz görünmesinin nedeni acımasızlığı olmalıydı. Tartışmasız ki yöntemi başarı garantiliydi. İçindeki-leri kusuyor ve böylece gece boyunca uykusuz kalma riski ortadan kalkıyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturan Marcus "Günaydın" deyince, Emily de ona tam bir hanımefendi gibi karşılık verdi. Marcus'un yüzündeki şaşkınlık olabilir miydi? Belli ki ağlayıp üstüne atlamasını bekliyordu. Yatağına attığı kadınlardan görmeye alışkın olduğu davranış bu olmalıydı. Kahreden bir acı, kendini kandırmakla geçirdiği saniyeleri hiç yaşanmamış gibi rüzgârına katıp yok etti ve aniden gözleri dolan Emily fincanını sertçe porselen altlığına bıraktı.

Bütün dikkatin üzerine toplandığını görmeden de biliyordu. Uşak dökülen çayını başka bir fincan çayla yenilerken sessizce

bekledi ve bütün bu süre boyunca tek bir noktaya baktı. Aşağı inerken iyi bir iş çıkartacağına dair kendine verdiği sözleri Marcus'un birkaç dakikalık varlığıyla unutacak duruma geldiği için kendinden nefret ediyordu. Üzgün olmadığına ne kadar kendini inandırmaya çalışırsa çalışsın, hayatı boyunca daha üzgün olduğu başka bir an hatırlamıyordu.

"Daha fazla yemelisin, Emily. Kinglypark'ta gördüğümünden beri zayıflamışsın."

Marcus'un ani ilgisi – ya da her neyse – Emily'yi bir anlığına gafil avladı. Fakat yılların alışkanlığıyla kendini hızla ortama uydurdu.

"Farkında değildim. İlgin için teşekkür ederim," dedi soğuk bir nezaketle.

Huzursuz bir sessizlik girdi araya. Sophia ikisi arasında geçen konuşmanın içeriğini bilmiyordu ama tahmin ediyor olmalıydı. Bu yüzden ani çıkışı Emily'yi şaşırtmadı. Sadece bir miktar utandırdı.

Sophia "Bazı insanlar mutsuzken yemek yiyemezler," dedi ve üzerine bolca yağ sürdüğü ekmeğinden bir lokma aldı.

"Sana konuşman için izin vermedim, Sophia."

"Ne zamandan beri konuşmak için izin istemem gerekiyor?"

"Emirlerimi hiçe saymaya başladığın andan beri."

Sophia sinirle güldü ama cevap vermedi. Zavallı kız hayal kırıklığını hırçınlığa vuruyordu. Hiç olmazsa Emily gibi öfkesini gizlemekle üstüne fazladan bir yük yüklemiyordu.

"Dört günlük yoldan gelip, gelir gelmez de geri postalanmanın en güzel yanı, yeniden eşyaları toplamak zorunda kalmamak. Haksız mıyım, Emily?"

Emily yüzüne sürülen kurumuş yumurtaya rağmen gülümsemeye çalışır gibi gergince dudaklarını kıvırdı. Ona yerden göğe kadar haklı olduğunu söylemeyi çok isterdi ama her zaman sağduyulu görünmekten yanaydı. Uzlaşmacı bir tonda "Bunu bir avantaj olarak görmem sevindirici," diyerek, oradan oraya vuran gerçek hislerinden uzak bir yanıt verdi. Kocasının

gözlerini üzerinde hissediyordu fakat ısrarla ona bakmamaya devam etti. O anda duyguları öyle hassaslaşmıştı ki, ne kadar kızgın olursa olsun, Marcus'un yüzüne bakarsa Kinglypark'tan ayrılışından önceki gece utanarak karısına teleskop hediye eden adamı görmekten ve duygusal bir tepki vermekten korkuyordu.

Hiç beklemedikleri bir anda Marcus "Kinglypark'a hemen dönmüyoruz," dedi. Müjde verir gibi görünmesini kimse beklemezdi elbette. Fakat fazla gergindi. Emily gerginliğinin altında gizlenen sebebin hayati olduğuna dair bir hisse kapıldı ve ondan açıklama yapmasını istemeyi düşündü. Yerini hatırlayana kadar bu saçma düşünce kafasını bir hayli kurcaladı ve Emily sonunda iştahsızca didiklediği çöreğiyle ilgilenmeye karar verdi.

Sophia ise umutluydu. "Bu benimle ilgili olabilir mi?" derken sesi heyecandan bir hayli yüksek çıkmıştı.

Marcus tabağından başını kaldırmadan "İşlerim uzadı. Şu an dönmem mümkün görünmüyor," dedi.

Umut, Sophia'yı geldiğinden de hızla terk etti. "Beni cezalandırmak için boşuna heveslendiriyorsun."

"Burada bir tiyatro sahnelenmiyor, Sophia. Kurallar konusunu yeniden düşünmeye başlamadan önce kendine çeki düzen ver." Sesi ve tavırlarında olması gerekenin yarısı kadar bile öfke yoktu. Emily onun bu tavrını her zaman ürkütücü buluyordu.

Sophia'nın ayağa kalkması üzerine Marcus ses tonunu değiştirmeden "Yerine otur," dedi. Otoritesi tartışılmazdı. Oturuyor olmasına rağmen Emily'nin bu, kısmen yumuşak emri üzerine alınıp sandalyesine biraz daha gömülmesi kesinlikle istemsizceydi. Sophia da direnmedi ve kibarca yerine geçip Marcus'u andıran kibriyle ağabeyine baktı.

"Bazı kurallarım olacak, Sophia," diye az önceki konuya değindi Marcus.

"Ne tür kurallar? Hayatımı daha fazla kontrol edebilmen için kölelik şartları gibi bir şey mi?"

"Kulağa cazip geliyor ama bu kadar genelleme yapmaya gerek yok. Lord Crowle'ın davetine katılmayı bu kadar çok istiyorsan seni destekleyeceğim."

Sophia'nın sevincini uğultulu bir gürültü olarak işiten Emily, onun adına sevindiği gibi uğradığı haksızlık yüzünden düş kırıklığına uğradığını hissetti. Onca hakareti boşuna duyduğu ortadaydı.

Marcus yeterince şaşırdığını düşünmüyor olmalıydı ki konuşmaya devam etti.

“Emily davet boyunca sana eşlik edecek. Onun uygun gördüğü kişilerle dans edecek ve tek başına asla bir sohbete dahil olmayacaksın.”

Marcus duygusuzca şartlarını sıralarken Emily soğukkanlı görünmekle ilgili telkinlerini unutup şaşkınca ona baktı. Göz göze geldikleri an aralarında varlığı tartışılmaz bir duygu akışı başladı. Ne kadar mütevazı olursa olsun Emily bunun tek taraflı bir akış olmadığına emindi. Emin olmadığı şey, Marcus'un kendini affettirmeye çalışıp çalışmadığıydı.

Öyle olsa bile ne değişirdi ki? Hissettiği aşkın varlığından da büyüklüğünden de şüphesi yoktu fakat bazı hataları affedebilmek için aşktan öte bir anlayış gerekirdi ve açık konuşmak gerekirse o da Emily'de yoktu.

Sophia'nın arkası kesilmeyen soruları aralarındaki etkileşimi bozup Emily'nin ilgisini asıl konuya çekti.

“Emily ne söylerse yapacağım, söz veririm,” diyordu Sophia. “Sen de bizimle olacaksın, değil mi? Sen yanımda olursan kimse beni üzmeye cesaret edemez.”

“Tekrar üzüleceğin konusunda endişelerin varsa gitmemeni tercih ederim, Sophia.”

“Hayır, hayır... Endişem yok dersem yalan söylemiş olurum elbette. Fakat kendimi buna hazırlamak için zamanım oldu. Ne demişler? İslanmadan dereyi geçemezsin.”

Emily sözü teorik olarak doğru bulsa da, ilk kez duyduğuna adı gibi emindi.

Sophia sorularıyla Marcus'u uzun bir süre meşgul etti. Tekdüze bir seyri olmayan konuşması esnasında kendi giyeceği elbiseye ve Emily'ninkine karar verdiği gibi ne tür bir arabayla

gitmeleri gerektiğiyle ilgili Marcus'a açıkça talimat verdi. Nihayet sustuğunda kahvaltı bitmiş sayılırdı. Emily bu küçük çaplı işkencenin de bitmek üzere olduğuna sevinliyordu ki masadan önce kalkan Marcus, çıkmak üzere olduğu sırada Emily'ye dönerek "İşin bitince odama gel. Konuşmamız gerekiyor," dedi ve böylece Emily'ye asıl sınanmanın şimdi başladığını ilan etmiş oldu.

Bunun bir inatlaşma ya da üstünlük gösterisi olması için gereken eşitlik koşulu sağlanamadığından Emily vakit kaybetmeyip Marcus'un odasına gitti. Şüphesiz ki onunla bir irade savaşına girmenin riskleriyle yüzleşemeyecek kadar kırılgan ve hamileliği dolayısıyla fazla hassastı.

Marcus oturması için masasının karşısındaki koltuğu işaret edip "Otur," dedi. "Lord Crowle'ın daveti hakkında konuşacağız."

"Davet boyunca üstleneceğim sorumlulukları iyice anladım, Marcus. Üzerinden geçmene gerek yok."

Marcus kirpiklerinin arasından ona kısa bir bakış atıp önündeki ciltli deftere bir şeyler karaladı.

"Şüphe duymak benim işim, Emily. Hazırlıklı geldiğiniz ortada fakat yeni giysiler ve aksesuarlar için yarın eve bir terzi gelecek. Diğer ihtiyaçlarınızla da görevlendireceğim biri ilgilenecek. Özetle, hiçbir şey için dışarı çıkmamanızı istemiyorum."

Emily'nin çoğu şeyin üzerinde tuttuğu gururu anında kendini gösterdi. "Dediğin gibi hazırlıklı geldik. Benim için bir hazırlık yapılmasına gerek görmüyorum. Fikrimi soracak olursan, Londra'yı gezmeyi önüme serilen top top kumaştan daha ilgi çekici buluyorum."

Marcus onu duymazdan geldi. "Sophia kendini hazır hissettiğini düşünebilir ama kalabalığa girdiği an panikleyecektir. Senden, yanında olmanı ve onu rahatlatmanı rica ediyorum."

"Sen yanımızda olmayacak mısın?"

Marcus belli belirsiz gültümsedi.

"Ben arkanızda olacağım."

Sorun çıkmadığı sürece müdahale etmeyeceğini söylemeye çalışıyordu. Emily mantıklı diye düşündü ve “Tecrübesizliğim seni endişelendirmiyor mu?” dedi. Aslında bunu sormak istememişti.

“Hayır... Çok uzun zamandır hanımefendiliğinle ilgili şüphe duymuyorum. Seninle olmak ona güven verecek. Eğer Sophia’yı yaşlı birine emanet edersem, insanlar onu kontrol altında tutmaya çalıştığını ve geçmişte olanlar yüzünden onu suçladığını düşünür. Bana kalırsa ne düşündüklerinin hiçbir önemi yok. Durum şu ki, Sophia’nın benim umursamazlığımla bir yere varacağı da yok.”

“Anlıyorum. Sophia’yı korumak senin görevinken ben saygınlığı için yanında olacağım ve onu yönlendireceğim.”

“Doğru.”

“Kendini savunabileceğine inanmıyor musun?”

“Kinglypark’ta yaşamak ona huzur ve güven sağladı. Ancak Sophia bir hanımefendiden beklenen inceliklere sahip değil. Kendini savunması gerektiğinde bunu yapacaktır ama netice, kendini kabul ettirmeyi arzuladığı bu çevreden kalıcı olarak gönderilmesine neden olur.”

Sophia’nın yelpazeyle birilerini dövdüğünü gözünde canlandıran Emily, Marcus’un haklı olduğuna karar verdi.

“Onun için iyi bir gece olması için elimden geleni yapacağım.”

“Biliyorum.”

Yine anormal bir sessizlik aralarındaki havayı ağırlaştırıp Emily’nin nefesine mal olmaya başladı. Artık konuşacak bir şey kalmadığını anlamak için birinin çıkıp yeter demesine gerek yoktu. Emily çok şey ifade eden bir iç çekişten sonra ayağa kalktı ve “Başka bir şey yoksa Sophia ile konuşmak istiyorum,” dedi.

Marcus konuşmanın seyri bunu gerektiriyormuş gibi “Bu gece seni ziyaret etmek istiyorum,” dedi birden.

Emily’nin ağzı kurudu, kalbi deli gibi çırpınmaya başladı. Daha güçlü bir yanı ise heyecan aramıyordu, kızgın ve in-

cinmişti. Söylenen onca sözden sonra her şey normalmiş gibi onu yatağına kabul ederse kendine saygısını kaybederdi. Hem onunla aynı yatağa girmek istemiyordu da... Sahip olduğu kısıtlı kontrolle vücudunun dışa dönük tepkilerini yatıştırmaya uğraşırken onu görmek istemediğini söylemek için en doğru sözleri bulmaya çalışıyordu. Fakat açıkça reddetmenin onu yolundan alıkoymayacağı gibi Marcus'un bunu kışkırtıcı bulma riski vardı. Bu yüzden yüz kızartıcı olsa da aklına gelen yalanı söylemeye mecbur kaldı.

"Şu durumda ziyaretinin uygun olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca aylık... kanamam başladı ve..." devamını getiremeyeceğini anladığında susup, korkaklığı yüzünden kendine bir küfür ederek içinden sonlandırdı sözlerini.

Marcus'un ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmak nafile bir çaba olurdu. Yalnız, mavinin en koyu ve en temiz tonuna sahip etkileyici gözlerinde bir çağrı ve baştan çıkartış okunuyordu. Kaldı ki yine aynı pes tonda "Konuşmamız gerekiyor," deyişinin arkasında kayıtsızlık aramak aptallık olurdu.

"Şimdi de konuşuyoruz."

"Burası söylemek istediklerim için uygun değil."

Ne anlatmaya çalışıyordu? Sevişemeyecekleri ortada olduğuna göre sarılıp uyumak dışında gecenin bir yarısı neyi paylaşmak istiyordu? Konuşmak dediği, aptal kalbini yumuşatacak romantik sözler sarf etmek miydi? Bu belirsiz tavırlar ona yakışmıyordu. Son zamanlarda aralarında geçen her şey çalışma odasının resmiyetine fazlasıyla uygundu ve Emily hassas duygularını harekete geçirecek hiçbir yakınlaşmayı istemiyordu.

Cesaretini toplayarak "Bu gece erken yatacağım," dedi ve gayet güzel gidiyorken aniden saçmalamaya karar verdi. "Ve o saatlerde kendimi yorgun hissedeceğimi sanıyorum."

Marcus güldü. "Buna karar vermek için erken bir saat değil mi?"

"Kendimi şimdiden yorgun hissediyorum."

"Neyin var, Emily?"

“Önemli bir şey değil. Yol beni yormuş olmalı. Uzun yolculuklara alışkın değilim.” Hamileliğinden söz açmak için uygun zaman değildi ve bu şartlar altında uygun bir zaman gelir miydi, bilmiyordu.

Marcus önemli bir şey söyleyecek gibi göründü, fakat aklındaki her neyse söylemekten vazgeçti ve bariz bir kabullenişle “Nasıl istersen,” dedi.

İkisi birden ayağa kalktılar. Emily’nin kendini aptal gibi hissettiği kararsızlıklarla dolu bir andı. Sonunda kapıya doğru yürümesi gerektiğini hatırladığında aradan uzun saniyeler geçmişti. Hayatındaki sorunlara bir de ağır ve yerinden kıpırdamayan bir kapı tokmağının eklenmesi kadar adaletsiz ne olabilirdi ki? Sinirden gözleri doldu, göğsü ve karnı kasılmaya başladı. Saatlerdir, hatta ömrünün neredeyse tamamında ağlamamak için gösterdiği onca çabadan sonra bir kapı tokmağı yüzünden ağlamaya başlarsa ölürdü.

Kurtarıcısı olan klik sesi geldiğinde hiç vakit kaybetmeden kapıyı araladı ama arkadan yaklaşan Marcus açılan kapıyı itip yeniden kapanmasını sağladı.

Nefesi saçlarına dokunuyordu ve sıcaklığı sırtı boyunca bir ateşi tutuşturmuştu. “Emily,” diye fısıldadı kulağına doğru, sonra yavaşça omzuna dokundu. “Emily... Seni çok özledim. Kokunu...” Saçlarını koklayarak biraz daha sokuldu ona. “Sıcaklığımı... ve tenini...”

Öyle sarsıcıydı ki sesinde ihtiyacı hissetmek... Emily sıkıca tokmağa tutunmasaydı kolayca düşebilirdi. Alnını kapıya yaslayıp gözlerini yumdu ve kısacık bir anlığına bile olsa onun tarafından önemsendiğini hissetmenin tatlı duyusuna sarıldı.

Kendine tanıdığı süre, Marcus’un eline dokunmasıyla sona erdi ve Emily panikle kapıyı açmaya çalıştı. Fakat Marcus elini hafifçe sıkarak hareket etmesini engelledi. Diğer elleri ise kapının pürüzsüz yüzeyinde birleşmiş ve parmakları birbirine kenetlenmişti. Kalbini sızlatan naif bir andı...

İç içe geçen parmaklarının görüntüsü bulanıklaşana kadar

Emily ağladığının farkına bile varamadı. Önemi yok diye düşündü... O görmediği sürece istediği kadar ağlayabilirdi... Saçlarına değen dudakların ve her yumuşak nefesin tattırdığı ılık hissi, o anlamadan da kalbine hapsedebilirdi. Fakat daha fazlasına izin verirse, kaçıp gitmeye karar verdiği gün ettiği yemini hiçe saymış olurdu. Emily bir daha asla hakaretlere boyun eğmeyecek ve annesi gibi bir kadın olmayacaktı.

Bu sadece Marcus'a karşı verilmiş bir savaş değil, ona boyun eğmek isteyen zayıf yanıyla giriştiği büyük bir çatışmaydı ve bu, Emily'ye kendini daha önce hiç olmadığı kadar yalnız hissettiriyordu... Ve daha fazla âşık... Ve biraz daha kararlı... Marcus'u affedebilmesi için kalbini yerinden oynatan dokunuşlardan ve sözsüz özürlerden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Elini ondan kurtardı ve "Lütfen gitmeme izin ver," dedi.

Marcus'un dudakları şakağına doğru inerken duraksadı, fakat kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Eğer bu bir baştan çıkartma oyunu olsaydı Emily'nin ona karşı koyması daha kolay olurdu. Oysa bu, kendine has tehlikeli bir sevgi gösterisiydi. Öyle ki, âşık bir kadını zayıf noktasından yakalar ve silkeleyerek kolayca bir köşeye fırlatabilirdi. Emily bu riski göze alamayarak daha sert bir şekilde "Gitmeme izin ver," dedi.

Marcus bu sefer ondan uzaklaştı, ellerinin ayrılmasına izin vermeden "Af dilememi mi istiyorsun, Emily?" diye sordu.

Evet...

"Sadece nefes almak istiyorum, Marcus. Lütfen bana izin ver."

Serbest kaldığında rahatlaması gerekirken kendini soğuk bir boşlukta bulan Emily kapıya yaslandı.

"Bu kadar nefes almak yetti mi?"

Emily başını iki yana salladı. "Hayır... Yetmedi."

"Bana gerçekten ne istediğini söyle, Emily..."

"Hiçbir şey." Yaşlar yanaklarından sessizce akıyordu.

"Ne istediğini bulana kadar sana izin vereceğim. Karşına çıkmayacağım... Ama sonra konuşacağız."

Emily hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığı için cevap veremedi. “Yüzüme bakmayacak mısın?”

Başını tekrar iki yana salladı. Arkasına dönerse kollarına atılır ve ‘beni sakın bırakma’ derdi. Bunu adı gibi biliyordu.

Marcus çaresiz bir öfkeyle bağırırdı.

“Ne istiyorsun benden? Ayaklarına kapanmamı, pislik gibi davrandığımı söyleyip özür dilememi mi? Ne?”

Ne mi istiyordu?

Daha alçak sesle özür dilemeni ve bunu yüreğinden gelerek söylemeni istiyorum. Ama her şeyden çok aşkını istiyorum. Seni sevdiğimin yarısı kadar bile olsun beni sevdiğini bilmek istiyorum. Tutkunu istiyorum ama şefkatini de istiyorum. Bir bebeğimiz olacağını söyleyebilmem için beni cesaretlendirmeni istiyorum. Bana dokunmanı istiyorum ama baştan çıkartmak için değil... Bana dokunmadan duramadığın için parmaklarını yüzümde hissetmek istiyorum. Beni öpmeni ve bir daha asla üzülmeyeceğimi söylemeni istiyorum.

“Konuş Emily, istediğin nedir?”

Kendine ne kadar söz verirse versin korkaklık kanına işlemiş olmalıydı. Kalbinden geçirdiği tüm arzularına rağmen Emily kapıyı açıp çıkmadan önce sadece “Hiçbir şey,” dedi. “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

On Sekizinci Bölüm

Lord Crowle'ın Daveti...

Davetin olduğu gece Sophia'nın heyecanı herkesi etkisi altına aldı. Sabahın köründe başlayan hazırlık telaşına elbiseyi hazırlayan terziden, evdeki az sayıdaki hizmetçiye kadar herkes dahil oldu ve titiz çalışmalarının sonucu fazlasıyla karşılığını buldu.

Gözleriyle aynı renk saten elbisesi iki günde hazırlanmış gibi değil de – sonuca bakılacak olursa - dünya üzerinde yaşadıkları şüphe götürmeyen minik peri işçiler tarafından seneler boyunca özenle dokunup şekillendirilmiş gibi muhteşemdi. Sophia bütünüyle kusursuz görünüyordu. Heyecanın yüzüne kattığı pembelik ve ruhundan taşan mutluluk, güzelliğini masalsı bir niteliğe taşımıştı sanki.

Emily onun yanında geri planda kalmaktan hiç rahatsızlık duymuyordu. Bir bakıma bundan hoşnut bile sayılırdı. Sophia'nınki kadar olmasa da merak uyandırıcı geçmişinin, ne kadar az göze batarsa o kadar az irdeleneceğinden emindi zira. Üzerine düşen, kötü görünmeyerek dikkatleri üstünde toplamamak ve Marcus'u utandırmamaktı.

Aşağı inmeden önce aynanın karşısında leylak rengi elbisesini kontrol ettiğinde bir kez daha sonuçtan memnun kaldığını fark etti. Belki sadece, kare yakanın hamileliği yüzünden şişen

göğüslerini ortaya çıkartmadaki cömertliğinden şikâyet edebildi. Terzi yeni modanın daha fazlasını kaldırabileceğini söylediğinde Emily'nin ona inanmaktan başka çaresi kalmamıştı ama içi hâlâ rahat değildi.

Terzinin ısrarla indirmesini tembih ettiği minik karpuz kollarını tekrar omuzlarının yukarısına doğru çekerek bir adım geriye gitti. Çözümünün bir miktar da olsa işe yaradığını görmekten memnundu. Elbisesiyle aynı renk saten ayakkabısının uçlarına dökülen eteklerini ve arkasında uzayıp giden mütevazı kıvrığını da son bir kez düzelttikten sonra aşağı inmek için hazır sayılırdı.

Tüm bu hazırlık telaşı kafasını kurcalayan diğer meseleler üzerine düşünmekten onu alıkoyamamıştı elbette. Zaten dünya üzerinde Marcus hakkında düşünmesini engelleyecek bir güç olduğunu sanmıyordu. Marcus uzak davranıyordu. Aslında onu iki gün içinde, yemekler dışında neredeyse hiç göremediği için davranışları hakkında gerçekçi bir tespit yapması pek mümkün olmamıştı.

Şikâyet etmek istemiyordu, nefes almaya ihtiyaç duyduğunu söyleyerek onu uzaklaştıran kendisiydi. Fakat bu kadar hızlı pes etmesi ve bir nevi onu görmezden gelmesi sanki uzun zamandır bu fırsatı kolladığını ve arzusunu yerine getirerek üzerindeki yükten kurtulduğunu düşündürüyordu Emily'ye. Belki de alınganlık ediyordu.

Emily büyük aşklara inanarak büyümemişti. İçine girmeye zorlandığı çevrede evlilikler görev ve sorumluluklara dayalı bir yaşam biçimiydi ve ömür boyu sürmesini gerekli kılan hem dini hem de toplumsal kurallarla garanti altına alınmıştı. Evlilikle ilgili konuşmaya başladığı ilk andan beri bu fikri benimsemişti.

Oysa şu anda, her şey aşktan ibaretti. Aşkı ne kadar büyükse hayal kırıklığı da o kadar fazlaydı... ve bağlılığı da... Marcus'u seviyordu ve güzel olan hiçbir şeyi hak etmediğini düşünerek bir ömür geçirmiş olmasına rağmen, o da aynı aşkla sevilmeyi hak ediyordu. Daha azını değil... Her şey bir yana, bebek-

leri olacaktı. Emily ondan ayrı geçirdiği kayıp her dakikayı bu gerçeğe sarılarak telafi ediyordu. Yoksa zaman zaman düştüğü umutsuzluğun içinde boğulup kaybolurdu.

Sophia gitme vaktinin geldiğini haber vermek için başını kapı aralığından içeri uzatmasaydı, Emily ayna karşısında donuk donuk kendini izlemeye devam ediyor olacaktı.

“İşin bitmedi mi? Marcus aşağıda boğa gibi geziniyor. Biraz acele et, Emily.”

Emily hemen tuvalet aynasının üzerindeki çantasını alıp ka-
rıya koşturdu ve birlikte Marcus’un onları beklediği merdiven-
lere yöneildiler.

Bir süredir, onu her görüşünde sanki ilk kez görüyormuş hissine kapılıyordu. Bu da şu anlama geliyordu... William’la evliliğinin ilk gününde, koridorda karşılaştıklarında hissettiği gece olduğu gibi, kanı damarlarında lav gibi akıyor, kalp atışları hızlanıyor ve kaçınılmaz bir şekilde tahrik oluyordu. Evet, onu gelinliği içinde hayalet gibi süzülürken gördüğünde aklından geçirdiği, William’ın şanslı bir piç olduğuydu.

Doğasının inkâr etmeyeceği bir parçası olan şehvet bir yana, Marcus, Emily’yi arzuladığından da fazla, kollarına alıp ona sarılmayı ve leylak kokusunu derin derin içine çekmeyi istiyordu. Onu teselli etmeyi, söyledikleri için af dilemeyi, aslında palavracının teki olduğunu ve geberip gitmekten daha iyisini hak etmediğini söyleyebilmeyi yüreктen diliyordu.

Peki o bunun yerine ne yapıyordu? Her zaman susuyor, gülmeden ona bakıyor ve birden, çok önemli bir şey hatırladığını fark eden aptallar gibi tek kelime etmeden çekip gidiyordu.

Fakat bu gecenin bir farkı olmalıydı. Emily merdivenlerin başında görüldüğünde bu geceyi farklı kılmak için yapacağı bir incelikle onun gönlünü almayı ve aralarındaki problemi kalıcı olarak ortadan kaldırırken nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama onu gördüğünde, aklındaki her şey tıpkı yaşadığı o an gibi donup kaldı.

Emily büyüleyiciydi. Her zamanki kadar güzel, bir o kadar da farklıydı. Tenindeyken kokusuna hayran kaldığı leylakların rengindeki elbisesiyle o kadar tatlı görünüyordu ki bu güzelliği başkalarıyla paylaşmanın düşüncesi bir anlığına Marcus'u korkuttu. Fakat hayır... Bu gece Sophia'nın olduğu kadar Emily'nin de gecesiydi. İlkel erkeksi dürtülerini kontrol edemedi diye insanları kendine hayran bırakma fırsatını ondan alamazdı.

Ne düşündüğünü merak ediyor olmalıydı ki o da Marcus'un gözlerine bakıyordu. *Güzel* diye geçirdi Marcus içinden. O gün çalışma odasından çıkarken onu kaybettğine dair kapıldığı korkutucu histen sonra bu çekingen ve arayış dolu bakış ferah bir rüzgâr gibiydi.

Marcus iyice rahatlayarak dirseğini merdivenlerin trabzanına koydu ve başını arkaya attı. Silindir şapkası diğer elinden sarkıyordu. Hiçbir detayın kaçmadığı gözlerinde, artık gizlemeyi gereksiz bulduğu bir hayranlıkla Emily'nin yavaş yavaş yaklaşmasını izledi ve derin bir nefes aldı.

Sophia varlığını hatırlatana kadar aralarındaki bakışma uza-yıp gitti. Sonunda ilgisizce kardeşine dönüp "Anlamadım," dedi. "Nasıl görünüyorum, diyordum."

Kusursuz, muhteşem... Bir erkeğin, kız kardeşi için hissedebileceği hayranlık ve gururun son noktasındaydı. Onu baştan ayağa dikkatle inceledikten sonra "Harika görünüyorsun," diye sade bir şekilde fikrini belirtti.

"O halde gidelim artık. Herkes beni bekliyordur."

Marcus başını iki yana sallayıp kolunu kardeşine uzattı. Bir basamak yukarıda duran Emily'ye aynı jestte bulunmak yerine, onu elinden tuttu ve kime ait olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayacak kadar yakınına çekti. Onu ürküttüğünü ve hislerini uyardığını biliyordu. Belki de ihtiyacı olan geri çekilip ona zaman tanımak yerine tüm silahlarıyla üzerine gitmekti.

Marcus bu fikrin heyecanıyla gülümseyerek hanımları dışarı çıkardı ve Londra trafiğinin hızla aktığı caddenin kenarında onları bekleyen arabaya binmesine yardım ederken Emily'nin kulağına fısıldadı. "Vakit doldu, Emily."

Davete katılmalarının üzerinden geçen bir saatin sonunda Marcus, durumun hiç de beklediği gibi görünmediğini düşünüyordu. Planına göre Emily'yi bir süre yalnız bırakıp işleri nasıl idare ettiğini görecekti ve sonra onu köşeye sıkıştıracak bir hamle yapacaktı.

Doğruyu söylemek gerekirse Emily, Sophia'yı da diğer konukları da kusursuzca idare ediyordu ve bu yüzden Marcus onunla gurur duyuyordu. Nezaketi, yeni çevreye gösterdiği uyum ve bunu başarırken neredeyse hiç çaba göstermeyişi, Sophia'yı ona emanet ederken ne kadar akıllıca bir karar verdiğini kanıtlıyordu.

Ve şimdi de dans ediyordu. Medeni olmanın kabul edilen sıradan yollarından biri ve bu gibi davetlerin sosyalleşme yöntemlerinden en yaygın olanı... Kaldı ki Marcus bunu göze almıştı. Hesaba katmadığı şey, onu başkasının elini tutarken gördüğü ilk saniyede içini deşen kıskançlık hissiydi. Elbette kendini kontrol etmişti, edecekti de... Sorun, buna katlanmak zorunda oluşuydu.

Neden katlanıyordu ki? Lanet olsun, katlanıyordu çünkü yaklaşık bir saat önce ona salondaki zavallı insanları büyüleme fırsatı vereceğine dair kendine söz vermişti. Hem, onun büyü-süne kapılan başkalarının da olduğunu bilmek, Marcus'u hazin yalnızlık hissinden kurtarıyordu.

Bu gecenin asıl yıldızı Sophia olsa bile dikkatli gözler Emily'nin üzerindeydi. Kardeşinin tartışılmaz güzelliği, merak uyandıran hikâyesi gibi ilgi çekiyor ve herkesi hayran bırakıyordu. Emily ise... Marcus onu sıcak olarak tanımlayabilirdi. Sıcak ve arzulanılası... Erkekler ona baktığında gözlerini dudaklarından alamıyordu. Emily ve Sophia'yı iki koluna takıp salona girdiğinde meydana gelen küçük çaplı deprem dindikten sonra, cesaret edebilen birkaç kişinin gereksiz sohbet çabasına maruz kalmışlardı ve Marcus bu sırada karısına yönelen bakışlardaki beğeniyi fark etmişti. Bunun için onları suçlayacak değildi, sadece sahiplenme saldırgan bir yönünü ortaya çıkartıyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, cesaretle aptallık arasındaki sınırın çoğu zaman silik bir çizgiden ibaret olduğunu hatırlatan aptallar kalabalığından hiç hoşlanmıyordu. Düşünüyordu da, salondaki çoğu kişinin hakkında, yanına yaklaşmak istemeyecekleri kadar çok şey biliyordu. İçeride ona borcu olan en az otuz adam sayabilirdi... ve birkaç tane de kadın. Varlığı onları tedirgin ediyordu, fakat merak ettiklerini de gizleyemiyorlardı.

Yanından geçen bir grup süslü kuşun yolunu değiştirerek ondan uzaklaştığını fark etti fakat onları görmezden geldi. Karanlık varlığı insanları huzursuz ediyordu. Onlar için tehlikeli bir iş ortağı, asla çözemeyecekleri bir soru ve aralarında görmek yerine uzaktan bakıp hakkında hikâyeler anlatacakları gizemli biriydi... Bu noktadan baktığında insanları huzursuz etmek hiçbir zaman sorun olmazdı... Fakat belki bu gece Emily için biraz daha sosyal olması gerekiyordu.

Lanet olsun, bu gece onu buradan alıp götürmekten başka bir şey istemiyordu. Keşke elinde, Emily'yle dans etme şansına erişen toy çocukları parmağında oynatabileceği bir koz olsaydı. Harika... Kafayı iyice bozmaya başlamıştı.

Basit bir kadril dansı yüzünden böyle yaygara kopartıyorsa, bir dans sonraki vals için birilerinin canını yakması gerekebilirdi. Danslar arasındaki standart süreyi hesap edip ne kadar vakti kaldığını anlamaya çalıştı ve kendini kontrol etmek için pek fazla zamanı kalmadığına karar verdi.

Emily'nin üçüncü dans eşi, Coventry Kontu'nun varisiyle yaptığı aptal dans yeni başlamıştı ve açık konuşmak gerekirse aralarında kişisel hiçbir yakınlaşma olmamıştı. Buna rağmen Marcus'un gözü diğerleri gibi o deneyimsiz delikanlıyı hiç tutmamıştı. Emily'ye açıkça kur yapıyor, elini gereğinden uzun süre tutup onu diğer çiftlerden daha yakın bir mesafede tutuyordu. Marcus'u yerinde tutup, yumruklarını sıkarak da olsa sadece izlemeye zorlayan Emily'nin dalgınlığıydı. Müziğin neşesine rağmen gözlerinde her zamankinden daha derin hüznü vardı. Sanki ayakları kusursuz bir ezberle ritmi takip ediyor ama

dansa katması gereken ruh uzaklarda bir yerde süzülüyordu ve Marcus'un içindeki çok güçlü hisler sebebin kendisi olduğunu söylüyordu.

"Seni yeterince memnun edemiyor muyuz yoksa, Harrington?"

Ne hale geldiğinin başka bir kanıtı da, cüssesiyle bir boğadan hallice görünen Crowle'm yaklaştığını fark etmeyecek kadar kafasını Emily ile bozmuş olmasıydı. Dilinin ucuna gelen sinirli cevabı yuttu ve medeni olmaya karar verdi.

Yani denedi.

"Gözümden kaçtı sanma. Sophia'nın üzerine fazla düşüyorsun, Crowle."

Vikont'un yüzündeki sevimli sırıtiş yok olduğunda, Marcus attığı yemin boşa gitmediğini fark edip gözlerini kısıtı ve daha tehditkâr bir tonda "Nişanlının öfkesini kardeşimin üzerine çekersen bunu hoş karşılamam," dedi.

"Sophia'nın sosyalleşmesine yardım ediyorum. Ev sahibi tarafından korunduğunu bilirlerse ayaklarını denk alırlar diye düşündüm."

"Bana açıklama yapma, ondan uzak dur yeter."

Crowle düşünceli gözlerle bir süre onu süzdü ve tekrar sırttı. "Ona asla zarar vermem. Ama sen ikaz ettin diye değil, Harrington. Kafan bozuk gibi. Dans ediyor diye karını kıskanmanı anlıyor fakat seni onaylamıyorum. Uzun zamandır kendini bir şatoya kapatmak medeni yönlerini köreltmış görünüyor. Bu sadece dans..."

Marcus onunla bu şekilde konuşmaya cesaret eden son kişinin ne durumda olduğunu hatırlamaya çalıştı fakat sonuç alamadı. Muhtemelen kimse o kadar cesur ya da aptal değildi. İşin ilginç yanı, bu adam onu olması gerekenin yarısı kadar bile öfkelen-dirmiyordu.

"Yine çizgiyi aştım sanırım," dedi vikont birden. "Sir Gardner'in eşinin kardeşi Eleanor Huffman'a yarın kendisini ziyaret edeceğimizi söylemek için bir pusula gönderdim. Cevap geldi... Saat üçte bizi bekliyor."

Marcus başını salladı. Konunun değişmesi hem işine gelmiş hem de gerilmesine neden olmuştu. “O kadından bir şey çıkabilir.”

“Emin değilim. Kayıp kardeşlerin bunca planı yapıp teyzeleriyle iletişim halinde olması akla yatkın gelmiyor. Tabii katil gerçekten onlardan biriye. Bence çoktan başlarına bir şey gelmiştir.”

Marcus içgüdülerine güvenirdi ve o ikisinin kimliğine ulaşabilirse sorunun çözüleceğinden şüphesi yoktu.

“Ve başlarına her ne geldiye bunun için de bizi suçluyorlardır.”

“Ben ölmüş olabileceklerini kastetmiştim.”

“Kemiklerini görene kadar şüphe etmeyi bırakma, Crowle.”

Vikont bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı ve sonra omuz silkti. Marcus zaman zaman bu gamsız görüntünün altında dikkatli ve şüpheli bir adam yattığını düşünüyor ve zaman zaman saflık etmiş olabileceğinden endişe ediyordu. Crowle tam bir muammaydı.

Yüzünü bütünüyle kaplayan bir gülümsemeyle Sophia’nın yaklaşmakta olduğunu görünce ikisi de karşılamak için ondan tarafa döndüler. Diğer konu mecburen kapanmıştı ama Crowle, Sophia yaklaşımadan önce, “Bence ikisini de tehlikeden haberdar etmelisin,” dedi. “Bunu bilmeye hakları var.”

Sophia ılıdayarak “Lord Crowle,” deyince Marcus’un cevap verme şansı kalmadı. “Çok teşekkür ederim, sayenizde mükemmel bir gece geçiriyorum,” diye minnetle devam etti kardeşi.

“Her şey sizin ışıltınızdan kaynaklanıyor. Gecenin yıldızdınız.”

“Her ne kadar abarttığınızı düşünsem de iltifatınızı kabul edeceğim. Orkestranız harika, özellikle de piyanoya bayıldım. Bir gün onu kullanmama izin verir misiniz?”

Saçma sohbet biraz daha sürdü. Nihayetinde Marcus, Sophia’nın utancını ve diğer hislerini görmezden gelmeyi tercih ederek Emily’yi görmek için etrafına bakındı. Şaşırtıcı bir şekil-

de, onu bulmak hiç vaktini almıyordu. Görmek istemesi yeterliydi, ki bu istekten hiçbir zaman kurtulamadığı düşünülünce gözleri sürekli onun üzerindeydi.

Emily, Miranda ile konuşuyordu. Lanet olsun... Emily'yi eski metresi olduğunu bile bile onunla konuşmaya iten mecburiyetlerden de William'ın evindeki gece, onun koridordaki ayaküstü sevişmelerine şahit olması için kurduğu düzen yüzünden kendisinden nefret ediyordu. Emily'ye verdiği hasarı telafi edebilmek için uzun ve meşakatli bir çalışmaya ihtiyacı olacaktı.

Wilberfoss Kontesi'nin yılan gibi yanına sokulduğunu fark ettiğinde, Emily ondan kaçamayacak kadar geç kalmıştı. O sırada, dans ederken gözüne kestirdiği büyük blok heykellerin ve tabloların bulunduğu küçük sergi alana yeni varmış sayılırdı.

"Nasılsınız, Bayan Harrington?" dedi kontes. Kötü olmasını arzuladığını gizlemiyordu. Emily tarafından aşağılandığı son sohbeti unutamamış olmalıydı.

Emily mükemmel hanımefendiliğini kadının gözüne sokacak şekilde bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, çok iyi vakit geçiriyorum."

Kontes onun ilgisini yeniden heykellere vermesi üzerine "Sanata karşı özel bir yatkınlığınız var mı? Bir yetenek örneğin..." dedi.

"Ben sadece takdir edenlerdenim."

Kadın "Lord Crowle bu işlerden anlıyor," dedikten sonra şımarık, çocuksu bir ilgiyle etrafı incelemeye başladı. "Davetlilerin hepsi çok seçkin kişiler. Eşiniz sizi tanıştırmıştır diye düşünüyorum ama dilerseniz aralarına girmenize yardım edebilirim."

Sophia soğukça gülümsedi. "Teşekkür ederim, sizin de dediğiniz gibi eşim ve nişanlım sayesinde çok kişiyle tanıştım zaten."

Bir süre dikkatle birbirlerini süzdüler. Kadın hislerini buz

gibi gözlerinin arkasına sakladığını düşünüyor olmalıydı ama hisleriyle ilgili en büyük açığı yine bu soğukluk veriyordu. Emily'nin Marcus'la evliliği onu sarsmış olmalıydı.

“Şu gördüğünüz çift... Abbey Kontu Stephan Ramsey ve ve eşi... Kısa süre önce evlendiler.”

Emily gizlice işaret ettiği zarif çifte baktı ve anında birbirlerine onlar kadar yakışan iki kişi daha görmediğini düşündü. Buna rağmen sadece “Hoş bir çift,” dedi.

Kontes burun kıvrırdı. “Skandal sayılabilecek bir evlilik. Kadın İskoç bir koyun yetiştiricisi, aynı zamanda Abbey Kontu'nun eski metresi. Evlilikleri çoğu kişi tarafından hoş karşılanmadı ama, Lord Crowle öyle düşünmüyor.”

Emily kimsenin özel hayatıyla ilgilenmiyordu ama nedense o ikisi adına mutlu olduğunu hissetti. Özellikle de birbirlerine âşık olduklarını gizleyemedikleri için.

“Size hiç sıra dışı gelmemesini anlıyorum.”

“Anlayamadım.”

“Evlilikleriniz benzerlik taşıyor. İkisinde de skandal kokusu var. İnsanları Aylsham Vikontu ile evliyken şimdiki eşinizle ilişkiniz olmadığına inandırmanız zor olsa gerek.”

Emily kötü niyetli yorum karşısında ne diyeceğini bilemedi. İnkâr etmesi gerekiyordu, asla kocasını aldatmayacağını söylemek istiyordu ama gereksiz bir çabaya girmenin lüzumu olmadığını biliyordu. Kadının yemini yutmayacaktı.

“Şanslıyım ki bir kontla evli değilim. Böylece insanlar benim hakkımda konuşmak yerine çok daha önemli işleriyle ilgilenebilirler.”

Kontes bir süre bekledikten sonra kahkaha attı. “Ah, o da var tabii... Ancak eşinizin bu çevrede saygın olmasa da dikkat çekici ünü var. Sizi Abbey Kontesi ve...” Kadın duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında hoşnutsuzluğunu ortaya koyan sadece sesi değildi. “Ah, ayrılmaz üçlünün ikinci çifti de burada... Düşünüyorum da, hepsini bir araya getirenin skandallar olması, aralarındaki bağı açıklıyor. Gelenler Leighton Kontu ve Kontesi.

Onların skandalı çok gizli tutuldu, hatta çoğu kişi Madam Bertie'nin soyunma odasında basıldıklarını bilmez.”

Emily hiç istemediği halde yeni gelen çifti incelemek zorunda kaldı ve az önce Abbey Kont ve Kontesi için yaptığı yakıştırmanın onları da kapsayabileceğini düşündü.

“Aralarına katılmak ister misiniz? Eminin sizi seve seve kabul edeceklerdir. Arkadaş seçme konularında çok seçici olmadıklarını duydum.”

Emily'yi üstü kapalı sözlerin altındaki niyetler daha çok tedirgin ederdi. Kontesin yaptığı gibi açıkça aşağılanmayı ise sadece şaşırtıcı buluyordu. Kadını son derece sakın, hatta duygusuz denebilecek gözlerle inceleyip, sonunda “Sizin adınıza üzüldüm” dedi.

“Hangi sebeple olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Söylediklerinizden, bahsettiğiniz leydiler arasında hoş karşılanmadığınız fikrini çıkardım. Dışlanmanın nasıl bir his olduğu hakkında birkaç fikrim var ve siz de tipik davranışlar gösteriyorsunuz.”

Kontes gergince gülümseyerek “Dışlanmak mı? O görgüsüzler tarafından mı? Hakkımda ne kadar az şey biliyorsunuz,” dedi. Keyifli görünme çabası faydasızdı, ipi elinden çoktan karmıştı.

Emily aldığı haince keyfi sürdürebilirdi. Fakat bunun yerine nezaketle gülümsedi “Haklısınız, yanılıyor olabilirim. Müsaade ederseniz eşimi bulmam gerekiyor. İyi akşamlar, leydim.”

Kontes tıslamaya benzer bir sesle “Kal orada!” dedi. “Benden özür dile. Aksi halde öyle küçük düşersin ki Londra'ya ayak basmak bir yana, bir daha o kale bozuntusu kasvetli evden dışarı çıkamazsın.” Sahte sevimliliği buraya kadardı demek.

Bu basit üslupla dile getirdiği tehdit Emily'yi nedense hiç rahatsız etmedi. Sanki bir eşikten atlamıştı ve ürkekliğini, korkularını, güvensizliklerini deri değiştiren bir yılan gibi gerisinde bırakmıştı. Onu kışkırtacağını bile bile “Hangi sebeple özür dilemem gerektiğini anlayamadım?” dedi. “Aynı dili konuşmaya başladığımızı sanıyordum.

“Mümkün değil. Şu anda burada hoş karşılanıyor olmanın tek nedeni merak. İlgiyi kaybettiğinde ise her şey değişir ve seni harcamak onlar için keyifli bir oyun halini alır. İşte bu insanlar benim insanlarım, ait olduğum tabaka burası. Senin gibiler burada tazmin önüne yem olarak atılan tilkiye benzer. Kolayca harcanabilir.”

Emily dalgın dalgın başını salladı. “Uyarınız için teşekkür ederim. Artık daha dikkatli hareket edeceğim.”

Kontesin göğsünden gülmeye benzer bir ses yükseldi ve bir kısmı burnunda nefes verir gibi dışarı çıktı. Olanlara inanmıyor gibiydi ki Emily de onunla aynı durumdaydı. Sonra kadın gözlerini hafifçe kıstı ve “Bence de dikkat etmelisin,” dedi.

Hoş bir reverans yapan Emily nereye vardığını bilmediği bir yön tayin etti kendine ve kontesi arkasında bırakıp sık adımlarla ilerledi. Marcus’un varlığını yakınlarda hissediyordu. Onu görmek için etrafına bakınmaya fırsat bulamadan Marcus kolundan tutarak onu durdurdu.

“Seni üzecek bir şey mi söyledi, Emily?”

“Hayır,” dedi Emily Marcus’un gözlerine bakmadan. “Sohbet ediyorduk.”

Marcus bir miktar üzerine eğilince, Emily’nin onun yüzüne bakmaktan başka çaresi kalmadı. Her zamanki çarpılma hissiyle gafil avlandığında bir gün bu histen kurtulup kurtulamayacağı düşüncesi geçti aklından ve hızla bunu istemediğine karar verdi.

Öte yandan Marcus üsteleyecek gibi görünüyordu. Emily onun bu özverili hallerini yatak dışında görmediğini düşünürken kocası elini uzatarak “Dans edeceğiz,” diye buyurdu.

Sıradaki bir vals parçasıydı ve Emily birden vals sözünü Lord Crowle’a verdiğini hatırladı. Fakat ona açıklama yapmak aklına gelmiyordu çünkü şaşırmıştı.

“Benimle dans etmek mi istiyorsun?” Bu ihtimal dışı teklif Emily’nin aklına yatmıyordu. Marcus’un dans etmekten hoşlanan biri olmadığı ortadaydı zira.

Sanki bir düzeltme yapmak ister gibi her kelimeyi özellikle vurgulayarak “Karımla dans etmek istiyorum,” dedi Marcus.

Orkestra saniyeler sonraki giriş için hazırlanıyordu. Emily bu anı bir dönüm noktası olarak görmek üzereydi ve atacağı adım bir sonraki adımın yönünü belirleyecekti. O sırada Lord Crowle'in yaklaştığını gördü ama ona bakmadı. Gözleri Marcus'un delici, yoğunluğuyla nefesine mal olan bakışlarına kenetlenmişti ve dışarıdan yapılacak herhangi bir müdahaleyi rahatsız edilme olarak algılama havasındaydı.

Vikont kendine has tarzıyla "Güzel bayan, vaktimiz geldi sanırım," dedi.

Onu zalim olarak hatırladığı eski – ya da çok yakın – zamanın hatıraları, Marcus'un sertleşen yüzü ve rengi koyulaşan gözleriyle yüzeye çıktı. Birinin başı kesin beladaydı. Emily Lord Crowle uyarıp uyarmaması gerektiğini düşünürken Marcus boynunu iki tarafa esnetti ve Emily'yi göz hapsine tutmaya devam ederek, "Karımla dans edeceğim, Crowle," dedi.

Lord Crowle duraksadı, hemen sonra gülmeye başladı. "Sanırım buna hakkın var, Harrington. Orkestra başlıyor, size keyifli danslar."

Marcus tek kelime etmeksizin Emily'yi dans edecekleri açıklığa götürdü ve birlikte diğer çiftler gibi duruşlarını aldılar. Çok daha yakın oldukları sayısız dakikaya rağmen içinde bulundukları anın gözden kaçmayan bir mahremiyeti vardı. Her şeyden önce ilk defa dans edeceklerdi. Henüz başlamadan önce Emily ona bir şeyler söyleme gereği duydu. "Kimse bizden dans etmemizi beklemiyor, Marcus. Belki de kenara çekilmeliyiz."

Müziğin başladığı ilk andan itibaren onu duymazdan gelen Marcus, önünde eğildi ve Emily de onu selamladı. Kendini onun kollarında bulmadan önce Marcus'un başını hafifçe eğip muzip sayılabilecek bir gülümsemeyle hazır olması için küçük bir işaret vermesi gerekmişti.

Bu yerinde bir hareketti çünkü Emily valsini en temel adımlarını unutmuş sayılırdı. Hızla toparlanıp kendini müziğe vermeye çalıştı ama Marcus elini tuttuğu sürece sağladığı konsantrasyon hemen kayboluyordu.

Bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu. Dön, bir kere daha dön ve ayağını selamla... Kolay dedi içinden ve tekrar ettiklerini uygulamaya başladı.

Vals giderek hızlanırken nihayet Emily kendini dansın olağan ritmine uyduracak kontrolü sağlayabildi. Tamamen sakinleşebilirse Marcus'la dans etmekten keyif alabilirdi. Kocasını iyi bir dansçıydı, hatta mükemmel dans ediyordu.

Emily ona güvenebileceğini hissedip iyice rahatladı ve dansın salınımlarına kendini kaptırdı. Dönüşler sakin ve yumuşak, adımları uyumluydu. Teknik olarak dışarıdan kusursuz göründüklerine şüphe yoktu. Emily göğsünün mutlulukla kabardığını hissedip başını ona çevirdi.

İşte ilk hata...

Arzulandığını bilmek artık bu hissi her gördüğünde tanımasını kolaylaştırıyordu, fakat kendine gelmesine yardımcı olacağını düşünmek komik olurdu. Marcus iyi aydınlatılmış salonun tam ortasında, yüzlerce mumun alevlerinin oynadığı büyük avizenin altında, sanki ikisine ait bir odadaymışlar gibi ihtirasla, niyetini gizlemeden bakıyordu. Bir adım geri gidip tekrar birleştiler ve gözlerini daha yakından görmenin etkisiyle Emily'nin teni ısındı, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Ona dokunmak kafasını karıştırıyor ve bir o kadar da iyi hissettiriyordu. Açık konuşmak gerekirse şu anda bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. Ancak Marcus'un eli olması gereken yerin biraz daha aşağısına, neredeyse bel oyuğuna kaydığında bu yakınlığın dansın bir parçası olmadığından emindi.

Nefesi giderek hızlanıyordu. Yeni bir dönüş, bunu Marcus'tan saklamasına yardımcı olunca rahatlayarak gözlerini yumdu. Tekrar yüzyüze geldiğinde Marcus'un dudaklarındaki hafif gülüşü görebildi ve ona karşılık vermek istedi. Fakat susmasına neden olan, bu gülüşün ardındaki şefkatti. Emily omurgasında bariz bir ürpertiye neden olan okşamanın hissiyle başını sağa sola çevirmeyi değil, onun omzuna yaslamayı istedi.

Parmaklarını Marcus'un ensesine dökülen saçlarının arasına

soktuğunun ya da ipeksi telleri hafif hafif okşadığının farkında değildi. O kadar ileri gidebileceğinden haberi yoktu çünkü...

Ve bu da ikinci hataydı.

Marcus, dokunuşunu hissederek gözlerini yumdu. Yeniden açtığına Emily'yi hafifçe titreten anlaşılmaz bir bakış vardı gözlerinde. İnce bir buzun üzerinde yürümeye çalışmak gibiydi gözlerine bakmak. Büyük bir belanın ortasında kalmak gibi, insanı çaresiz bırakıyordu. Elini çekmek istediğinde Marcus aralarında olması gereken mesafeyi ve bunu uygun gören kuralları görmezden gelerek Emily'yi iyice kendine çekti. Ona rahatlaması için fırsat veriyor, ya da meydan okuyordu.

Ya da büsbütün kafasını karıştırmak istiyordu.

Bu sefer ikisini etkisi altına alan daha yumuşak, hassas bir duyguydu. Aralarında ne geçerse geçsin ona karşı kalbini her zaman sıcak tutan hisleri daha da yoğunlaştıran ve ikisi arasında akıp giden sıcak bir duygu... Emily en iyimser anında bile Marcus'un onu sevebileceğini düşünmeye cesaret edemezdi, yine edemiyordu ama olan biteni de görmezden gelemiyordu.

İşte bu yüzden müziğin susup, dansın sona erdiğini anlaması zaman aldı. Panikle karışık bir telaşla Marcus'un karşısındaki yerini aldı ve birbirlerini selamladılar.

O yine kontrollüydü... Hayal mi görmüştü az önce? Emily düşünmeden edemiyordu. Hisseden taraf sadece kendisi miydi? Kavga ettikleri gün söyledikleri yüzünden üstesinden gelemediği kırgınlık, ona güç vereceği yerde, Emily yine ona doğru akıp gidiyordu. Eğer dans ederken Marcus'un değiştiğini görmeseydi şimdiki durgunluğunu kabul eder ve henüz ikisi için uygun zamanın gelmediğini düşünürdü. Fakat şimdi emin değildi.

Yavaşça geri çekildi. Kendini düşünmeyi bırakmalıydı. Sophia için işlerin iyi gittiğinden emin olduktan sonra gecenin sona ermesini bekleyecekti ve en azından onun adına mutlu olması gerektiğine kendini ikna edecekti.

Gitmek için arkasını döndüğünde Marcus kolundan tutarak

onu engelledi. Salonun ortasında, diğer çiftlerin açıklığı terk etmeye başlamasının hemen ardından, bütün gözlerin üzerlerinde toplanabileceği bir pozisyonda kalakaldı. Durumu asıl tuhaf kılan, onun tarafından alıkonulmaktan çok, Marcus'un öpmeyi planlıyormuş gibi iyice dudaklarına sokulmasıydı.

Gözleri Marcus'un dudaklarına takıldı, Emily bir süre düşünmeyi unuttu. Ve gözlerini alamadığı dudakların arasından kendi adının döküldüğünü duyduğunda sorgularcasına ona baktı.

"Kendini kandırma, Emily," dedi Marcus. Gözlerinde oynayan mavi alev giderek büyüyordu. "Kokunu içime çekecek kadar yakımdayken gitmene nasıl izin veririm ben? Hayatıma girdiğin ilk an kaderin mühürlendi. Sen benimsin, orman perisi..."

Dizlerini titreten sözleri söyleyen adamın eli sayesinde ayakta durabilmesi biraz trajikomikti. Marcus'un yüzüne uzunca süre, dans ederken gördüğünü düşündüğü sıcaklığı arayarak baktı. Gördü de... Görmemesi saçmalık olurdu. Hiç kimse böyle bir laf edip duygusuzlukla itham edilmezdi... ve böyle bir sözün muhattabı olan hiç kimse duygularıyla boğulmadan önce rahat bir nefes alamazdı.

Emily çoğu anlamda bu yollardan geçtiğini düşünüyordu ama yine de her zaman yeniden şaşırmanın bir yolunu buluyordu.

Yanlarına sokulan Sophia, o sırada bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Emily onun gitmekten, içecek bir şeyler almak istediğinden bahsettiğini duyar gibi oldu ama Marcus'un varlığıyla koza gibi sarılmak gibi bir problemi vardı.

Sonunda Sophia'nın koluna girmesiyle kendine gelerek, artık gitmekten başka çaresi olmadığını anladı ve Marcus'a bir kez daha bakmadan içecek bir şeyler alabilecekleri servis masalarının olduğu tarafa yöneldi. Kocasından uzaklaşmak, bir nevi üzerinde uygulanan büyü'nün etki alanından çıkmak gibiydi.

Ne olursa olsun, başarı bu gecenin anahtar sözcüğüydü. Emily, Sophia'nın gözlerindeki mutluluğu gördükçe kaybettik-

lerini ve daha fazlasını geri alabildiğinden şüphesi kalmıyordu. Onun için mutlu olduğunu hissetti ve ikisi adına karar vererek masadan birer bardak limonata aldı.

“Bu gecenin şerefine içmek istiyorum ama daha gerçek bir şey tercih ederim. Tatlı şarap gibi mesela.”

Emily başını iki yana salladı. “Belki eve gidince. Unutma, bana emanetsin.”

Sophia tam da kendisinden beklenildiği gibi omuz silkip limonata bardağını klas bir şekilde hayava kaldırdı. “O halde, hayatımdaki diğer arayışlar için ihtiyacım olan şans diliyorum. Lütfen sen de bana katıl.”

Emily onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama hayalleri-ne kavuşamaması halinde suçlanacak kişi olmak istemediği için ona uydu ve bardağını kibarca havaya kaldırıp gülümsedi.

Bir süre konuştular, Sophia dans ettiği kişilerden bahsetti ama özellikle Lord Crowle ile yaptığı tek dansın bahsini açmadı. Eğer şüphe çekmemek için çabalıyorsa yanlış yoldaydı. Dahası, tehlikeli bir oyuna giriyor olabilirdi. Wilberfoss Kontesi, Sophia’nın vikonta olan ilgisinden şüphelenirse canına okurdu.

Sıradaki kadril dansı için Sophia’yı bekleyen kavalyesi, yanlarına gelip kızı alıkoyduğunda Emily tekrar yalnız kaldı ve ne yapacağını düşünürken, Wilberfoss Kontesi gelmeden önce incelediği heykellerin tutulduğu küçük sergi alanına gitti. Sannattan pek anladığı söylenemezdi ama bir şeyler öğrenmeye aç mizacı ilgi alanlarını yeniden belirlemesine sebep olabiliyordu.

Etrafta ondan başka kimse görünmüyordu. Konukların büyük çoğunluğu dans ediyor, geri kalanlar da sohbet ediyorlardı. Emily huzur içinde Artemis heykelini incelerken arka fonu oluşturan bordo renkli kadife perdede hafif bir hareketlenme dikkatini çekti. Ancak o sırada dikkatini sağ tarafında kalan Antik Yunan dönemine aitmiş gibi görünen beyaz sütunlara verdiği için üzerinde durmadı. Onların başarılı bir taklit ya da yerinden sökülüp getirilmiş gerçek antikalar olup olmadığını anlamaya çalışırken sütunların arasındaki karanlık boşlukta birini görür

gibi oldu ve irkilerek geri çekildi. Tuhaf bir huzursuzluk, sanki bir uyarı... Emily sebebini tam olarak anlamıyordu, fakat kendini geri adım atmaya zorlayan şey her neyse oldukça caydırıcıydı.

Geri geri giderken gözü karanlığı araştırmaya devam ediyordu. Yan tarafında kalan ve az önce hayran hayran baktığı Artemis'in hizasına geldi... Bu noktada durmaması gerekiyordu. Kulağının dibindeki çatırtıyı işittiğinde kaçmalıydı ama o, kocaman açtığı gözlerle etrafını incelemeye başladı. Ses iyice yoğunlaşıp, ağır bir nesnenin yerde sürünürken çıkardığı tüyler ürperten gürültüye döndüğünde, Emily heykelin hareket ettiğini anladı ve hayatta kalma refleksiyle kendini geri atarak ağır blok üzerine devrilmeden önce son anda yere düşerek kurtuldu.

Sonrası bir rüya gibiydi. Emily yerden kaldırıldığını hissetti ve tanıdık hisler veren göğsün güven verici sıcaklığına sığındı. İnsanlar etraflarını sarmıştı. Bazıları iyi olup olmadığını soruyor, diğerleri yerde boylu boyunca yüzüstü uzanan Artemis'i inceleyerek felaketin ne kadar ucuz atlatıldığı hakkında konuşuyordu.

Emily kendini Marcus'a iyice bastırdı. Titremesi geçene kadar ona sokulacaktı, sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Kendine tanıdığı süre dolduğunda uzaklaşmaya çalıştı ama Marcus ona izin vermedi. O da titriyordu.

Emily daha iyi düşünebiliyor ve kaza olmadan önce fark ettiği her şey giderek bir anlam kazanıyordu. Bu kesinlikle bir kaza değildi. Birisi kasıtlı olarak onu öldürmeye çalışmıştı. Bebeğini de onunla birlikte yok etmek istemişti. Ani ve güçlü bir öfke senelerin denetimini yıkarak, bunu yapan her kimse elleriyle öldürmeyi istemesine neden oldu.

"Orada birisi vardı, Marcus," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak.

Marcus başını göğsüne bastırıp "Tamam, sonra konuşacağız," dedi. "Şimdi eve gidiyoruz."

"Hayır, hayır... İnan bana, onu gördüm ama seçemedim."

“Sana inanıyorum.”

Emily hiçbir yorum yapmadan onu dinleyen Marcus’a, gördüklerini hızla aktardı. Sophia yanlarına geldikten kısa bir süre sonra Marcus ikisini salonun güvenli bir yerinde, birbirlerine yapışık halde bıraktı ve uzun adımlar atarak biraz ileride endişesini gizleyemeden Emily’ye bakan Lord Crowle’ın yanına gitti. Önce konuştular, fakat sonra bir şeyler oldu. Marcus’un duruşu tehditkâr ve savaş pozisyonundaydı. Birini öldürecekmiş gibi görünüyordu. İşaret vermeksizin, her şeyin anlam kazanmaya başladığı tuhaf aydınlanma anı da o sırada geldi. Piknikteki vurulma olayı, Marcus’un korumacı tavırları ve şimdi de bu... Tanrı korusun biri gerçekten de ölmesini istiyordu! Şok, dizlerini boşalttı ve onu ayakta tutan her neyse gücünü üzerinden esirger gibi oldu ama Emily hızla toparlandı.

Konuşma bittikten sonra Lord Crowle yaşanan kaza yüzünden etrafında biriken konuklardan topluca özür diledi ama Emily’nin yanına yaklaşmadı. Marcus onu tehdit etmiş olmalıydı ama hangi sebeple?

Her şey şüphe çeken bir sessizlik içinde ilerliyordu. Kısa süre içinde, içeri girerken olduğu gibi Marcus’un kollarında dışarı çıktılar ve bekleyen arabaya binip eve doğru yola koyuldular.

On Dokuzuncu Bölüm

Özür...

Gergin araba yolculuğu neredeyse sessizlik içinde tamamlanmak üzereydi. Sophia bile soru sormaması gerektiğini kabullenerek bir köşeye çekilmişti. Emily başına gelene rağmen kendinden daha çok etkilenenin Marcus olduğunu düşünüyordu. Kocasını kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduktan sonra tek bir kelime etmemişti ama gerginliği asıl hararetli sohbetin kafasının içinde sürdüğünü gösteriyordu. Emily, ara ara üzerine yönelen bakışlarda anlamını çözemediği bir ifade yakalıyordu ama huzur veren yumuşaklık dışında çıkartabildiği pek bir şey olmuyordu.

Emily öldürülmek istendiğini düşünmemeye çalışarak kendini zihnen korumaya almıştı. Marcus bu kadar yakınındayken kendini güvende hissetmek içgüdüsel bir rahatlama şekliydi ve işe yarıyordu. Sadece ona biraz daha sokulmaya ve gerçekten korunduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bu arzusuna kavuşmadan eve geldiklerinde Emily sakince kapının açılmasını bekledi. Açıldığında önden inen Marcus'un önce Sophia'yı indirmesini bekledi, sonra kendisi inmek için Marcus'un elini tuttu.

İçeri girene kadar kocasının, gözlerini cadde üzerinde ve evlerin arasındaki karanlıkta kalan sokaklarda gezdirdiğini fark etti ama bir şey söylemedi.

Yollarının burada ayrılması gerekebilirdi. Emily kendini Marcus'un yalnız kalıp düşünmek isteyeceği fikrine alıstırmıştı ki o "Sana eşlik edeceğim," diyerek onu yanılttı ve cevap beklemeden onu merdivenlere yönlendirdi.

Emily ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Marcus'un yanında, gözü sürekli ileride bir noktaya bakarak ilerledi. Kaldığı odayı görene kadar hislerini ve bedensel tepkilerini kontrol altına almış sayılırdı. Fakat o noktada dizleri titremeye ve zaten delirmiş gibi atan kalbi tamamen ritmini kaybetmeye başladı.

Ölüm korkusu, yerini farklı türden bir gerginliğe bırakmıştı. Bu da Marcus'un yanında kendini gerçekten güvende hissettiğini kanıtlıyordu. Ve elbette onun çoğu konuda güvenilir olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Şu saniyeden sonra Emily odaya yalnız başına girmeyeceğinden emindi. Bir şeyler olacağını anlayacak kadar onunla çıplak vakit geçirmişti çünkü. Tereddüt ediyor muydu peki? Bu soruyu tartışıkları andan sonra defalarca kendine sormuştu ve kesin bir yanıtı yoktu. Ya da şu anda itiraf etmeye korktuğu bir yanıtı vardı.

İçindeki titreme vücuduna yansdı ve hafifçe sarsıldı.

Bilinçaltında tereddütleri devam ediyor olmalıydı ki kocasının açtığı kapının önünde duraksadı. Atlayacağı eşik sadece basit bir kapı eşiği değildi. Marcus onu neredeyse kabaca içeriye itekleyerek kapıyı arkalarından kapatınca iyi ya da kötü olan her şey aklından silinip gitti.

İçerisi yatak başındaki komodinin üzerindeki gaz lambası yüzünden yeterince aydınlıktı. Sırtı kapıya dönük, arkasına vuran gölgesi kadar heybetli adama bakarken dakikalar önce kafasına on katı ağırlığında bir heykelin düşmek üzere olduğunu kolayca unutabilirdi.

Ne yapacağını bilmeden, ellerini ovuşturarak Marcus'a bakmaya devam etti. İlk sözü söyleyen kaderi belirleyecekmiş gibi bir hisse kapılmasaydı, ona birisi tarafından öldürülmeye çalışıldığını söyler ve geceyi bu konu üzerine kritik yaparak geçirir-

lerdi. Oysa Emily konuşmak istemiyordu. Arzuların çağrısına uyup, onunla defalarca tecrübe ettiği en yalın yakınlığa kavuşmak istiyordu. Daha doğrusu buna ihtiyacı vardı.

Marcus da bunu hissetmiş olmalıydı ki tek bir adımda üzerine geldi ve onu kollarına alıp dudaklarına yapıştı. Sert, ne istediğini bilen ve itiraza izin vermeyen bir öpüşmeydi. Emily kendini yeniden bir araya gelmiş gibi hissedene kadar gerçekten dağıldığını anlayabilmiş değildi. Marcus'un dokunuşları olmadan rüzgârla dağılmaya mahkûm ince bir kum tabakasıydı sanki. Şimdi bir bütündü ve onu da içine katmak istiyordu.

Marcus başını kaldırıp, yüzünü elleri arasına aldı ve "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Affet beni orman perisi."

Gözleri ansızın dolan Emily başını salladı. Ona sorun olmadığını söylemek istiyordu ve anlayabilmesini umuyordu. Marcus anlamakla kalmayıp, ihtiyacı olan şeyi ona yeni bir öpücükle sundu. Emily öpüşüne sertçe, günlerdir biriktirdiği ihtiyaçla karşılık verdi, Marcus'un dudaklarını ısırarak ve emerek işaretledi. Marcus'un inleyişi öyle güzel ve hayat doluydu ki kollarını ona daha sıkı dolayan Emily, kendini daha önce hiç bu kadar özgür ve ikisi dışında kalan her şeyden soyutlanmış hissettiğini hatırlamıyordu.

Ansızın sırtının kapıya yaslandığını hissetti ama dudakları bir saniyelik bir mola için bile ayrılmadı. Marcus haşındı, saldırgandı ve kontrolsüzdü. Emily korkacağı yerde ondaki bu dizginlenemez güç karşısında giderek daha fazla benimsiyordu bu anı.

Marcus'un dudakları boynuna, elbisenin yakasından taşan gergin göğüslerine inip ateşli öpücükler bırakırken, Emily başını iyice arkaya atıp gözlerini kapadı. Sıcak, öyle sıcaktı ki üzerindekilerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Marcus ne istediğini biliyor olmalıydı. Her zaman bilirdi zaten... Eteğinin altına uzanıp bacağına iç çamaşırının çizgisine gelene kadar okşadı ve ince kumaşın üzerinden uyluğunu sıktı. Bir adım sonra eli açıklıktan içeri süzülmüştü. Emily beklentiyle inlerken kalçası ona doğru hareket ediyordu.

Güldüğünü gizlemeyen Marcus bu çaresiz isteği daha fazla görmezden gelememi ve parmaklarını Emily'nin nefesini kesecek bir sertlikle ıslak kıvrımları arasına yerleştirip bir süre hareket etmeden öylece kaldı.

Çok kısa bir an sonra dudakları tekrar birleşmişti ve öpüşme giderek derinleşip tutuşuyordu. İçindeki parmaklar önce yavaş, sonra giderek artan bir hızla gidip gelmeye başladı. Tanrı affet-sin bu hissi o kadar çok özlemişti ki dayanamayıp ona "Lütfen!" diye yalvardı. Bu tek fısıltılık yalvarışı bir şeyleri tetiklemiş olmalıydı, Marcus ensesindeki saçlardan tutarak Emily'yi kendine bakmaya zorladı. Hırıltılı solukları kızın sık ve yumuşak nefesine karışıyordu. Karanlık gözlerini bu denli gölgede bırakan sadece ışsızlık olamazdı, Emily onu tehlikeli kılan güzelliğinin gölgelerine bakıyordu sanki.

Marcus beklenmedik bir şekilde ondan uzaklaşıp dağılmış halini inceledi ve elini elbisenin yakasına götürdü. Yavaşça sırtına inen parmakları elbiseyi çözmeye, giderek daha fazla çıplak teni açığa çıkartmaya başladı. O, sonuca daha fazla yaklaşırken Emily elini kasılıp duran karnının üzerine bastırmıştı. Az sonra olacakların bebeğine bir zarar vermeyeceğini sadece hissedebirdi... Belki ona söylemeli ve... Marcus yüzünü avuçları içine alıp "Düşünme," dedi ve aralık dudaklarını ağzıyla kaplayıp Emily'nin kafasının içindeki tüm sesleri susturdu.

Şaşılacak kadar kısa süre içinde çırlıçıplak kalmıştı. Marcus ondan uzaklaşıp koyu renkli kapının önünde üzerine ateşin gölgesi düşmüş kar gibi görünen çıplak vücudunu inceledi ve elini uzatıp onu yanına çektiği gibi bir çırpıda kucağına aldı.

Serin örtülerin sırtındaki hoş etkisiyle ürperen Emily'nin olmayı beklediği yer yatağın ortasıydı. Oysa Marcus ayaklarını yatağın kıyısına yerleştirecek şekilde enlemesine uzanmasını sağlamıştı. Dizlerinden kırdığı bacaklarını birbirine bastırarak kendini ondan saklamak gibi gereksiz bir çaba içine girişinin üzerinden çok geçmeden Marcus dizlerini tutup birbirinden ayırdı ve parmaklarının dışıyla o hassas noktayı hafifçe okşadı.

Yüzündeki çarpık gülümsemeyle büyüleyici ve karşı konulmazdı.

Yavaşça ceketini ve kravatını çıkartıp yere attı. Gözleri bir an olsun Emily'nin gözlerinden ayrılmıyordu. Sonra eğildi, ellerini yatağa kızın her iki tarafına dayadı ve aralık dudaklarına tatlı, küçük bir öpücük kondurdu. Ne kadar küçük olursa olsun Emily'nin hassas tellerini titreştirmeye ve ona kendini karma-karışık hissettirmeye yetiyordu.

Marcus dudaklarında daha fazla oyalanmadan aşağılara doğru indirdi dudaklarını... Çenesini... Boynunu ve göğsünü öptü... Hafifçe... Her zaman tadına bakmaya bayıldığını söylediği kabarık göğüs uçlarını da tıpkı dudaklarına kondurduğu gibi yumuşak birer öpücükle taçlandırmak dışında vakit kaybetmeden, daha aşağıya, kasılıp duran karnının üzerine indi.

Emily ona dur demek istiyordu. Ne yaptığını bilmiyordu ama içgüdüleri olacakları hissetmesini sağlıyordu. Tanrı korusun! Marcus göbek deliğini diliyle daire içine aldı ve sonra hafifçe çukurda kalan deliğe dilinin ucuyla dokundu... Emily'nin kontrolsüz titremeleri giderek artmaya başladı ve karnındaki ince deriye ateşli öpücükler bırakan Marcus'un dudaklarında sanki bundan keyif alıyormuş gibi bir gülümseme belirdi. Bu adam şeytanın ta kendisiydi ve şeytan gibi ateşten yapılmıştı.

Ne yapmak üzere olduğundan şüphesi kalmayınca "Marcus, lütfen yapma," diye yalvardı, elbette sözleri boşunaydı.

"Sus ve hisset, Emily..." dedi sanki hissetmekle ilgili bir sorunu varmış gibi.

Emily'nin neler olduğunu görmek için kaldırdığı başı teslimiyetle geri düştü, gözleri kapandı. Nefes alamıyordu ve... Aman Tanrım! İlk dokunuş, etini kavurup acı veren bir zevk akınına neden olduğunda Emily tuhaf bir sesle inleyip bacaklarını kapatmaya çalıştı. Oysa Marcus'un başka planları vardı.

Bacaklarını iyice ayırıp omuzlarına yerleştirdikten sonra dudaklarını yeniden aynı noktaya koyup emmeye başladı. Usul usul başlayıp giderek güçlenen emişlerle, dilini içinde gezdi-

rerak ve bazen de vücudunun en hassas noktasına dokundurarak... Öpüşürken gösterdiği tutkuyla, fakat daha büyük bir arzuyu peşinde sürükleyerek Emily'yi zevkle yıkadı, inleyişleri küçük çığlıklara dönene kadar tatlı işkencesini sürdürdü.

Parmaklarından biri yavaşça içine kaydığında Emily bayılacak gibi oldu... Günahkâr öpücüklerin içinde sebep olduğu arzu büyüyüp dururken, hislerinin kuvvetini dışarıya vurmaktan kendini alamadı. Gözünün önünde dönüp duran yıldızlar olmalıydı ve onların altında zevk yağmuruna tutulup sırlıslıklam olan kendisiydi. Üstelik Marcus yavaşlayacağı yerde diliyle, hatta dişleriyle onu hazırlamaya devam ediyor ve daha fazla ıslanmasına neden oluyordu.

Emily kendini kaybetmenin eşiğindeydi... Penge şeklindeki elleri örtüyü dağıtmak, parçalamak istiyordu. İkinci parmak da içine girince kesinlikle yenilgiyi kabul etti ve kalçasını kaldırıp kendini Marcus'un ağzına bastırarak onun adını haykırdı.

Karnından başlayıp vücudunun her bir yerine yayılan zevk akını son bir kuvvetle onu dalgasına katarken, Emily yıldızların yanında parıldayan havai fişekler gibi patladı ve yay gibi gerilerle titreyişler içinde kendini sonraki huzura bıraktı.

Her şey bittikten sonra bile Marcus dudaklarını ondan uzaklaştırmayıp Emily'nin zevkinin tadına bakıyordu. Kasılmaya devam eden Emily bu küçük dokunuşların verdiği hafif şok hissiyle, düştüğü zevk kaynağından bir daha asla çıkamayacağını düşünmeye başlamıştı ki Marcus yavaşça yukarı tırmandı ve onu öptü.

Bu seferki tatlı ve yumuşaktı.

Emily kollarını onun boynuna dolayıp bacaklarını onunkilere doladı. Öpüşme yeniden hararetlenirken Marcus'un sırtında birleşen elleri daha aşağı inip gömleğini pantolonunun içinden çıkardı. Ondan ayrılmaya henüz hazır değildi.

Marcus hızla doğrulup bir çırpıda gömleğinden kurtuldu ve onu pantolonu takip etti. Emily gözlerini ondan alamıyordu ve yeniden kendini göstermeye başlayan zevkle kesik kesik nefes alıyordu.

Tamamen çıplak kaldığında bir süre hiçbir şey yapmadan teslimiyetle onu izleyen Emily'nin karşısında kasıtlı bir tembellikle dikildi Marcus.

Güç ve güzelliğin kusursuz birleşimi onda vücut bulmuştu sanki. Zarif kasları en ufak bir harekette kabarıyor ve sık nefeslerle kalkıp inen geniş göğsüne vuran ışık ona Tanrısal bir mükemmellik veriyordu. Emily onu hakkıyla izleyebilmek için dirsekleri üzerine doğruldu. Bu hareketiyle öne çıkan göğüsleri Marcus'un dikkatini oraya çekince, bir adımda yatağa yaklaştı ve eğilip Emily'nin dudaklarına iştahla saldırdı.

Uzun, şehvetli ve sert öpücük sınırda gezinen tutkuyu akıl almaz bir hızla çok daha yoğun olan yeni şekline sokuyordu. Emily sıcak dilini onunkinin etrafında döndürerek kollarını boynuna doladı ve vücudunu kaldırıp kendini iyice ona bastırdı. Marcus'un öpücükleri uzun bir süre sonra göğüslerine kaydı ve uçlarını yaladıktan sonra ağzıyla kaplayıp sertçe emerek dişleriyle çekti. Diğer göğüs ucunu ise parmaklarıyla ovuşturup iyice sertleşmelerini sağlıyordu.

Aldığı hazdan yolunu kaybetmek üzere olan Emily her bir zevk ısırtığıyla kıvranıyor ve daha fazlası için tatlı tatlı ona yalvarıyordu. Marcus sonunda göğüsleriyle oynamayı bıraktı ve inci tanelerine dönen ıslak uçların her birine öpücük kondurduktan sonra daha da aşağıya indi.

Az önceki işkencenin yeniden başlayacağını hissettiğinde Emily inledi ama karşı koymadı. Koyamazdı çünkü utanmazca bunu istiyor, hatta ihtiyaç duyuyordu. Marcus bu sefer çok daha sert ve daha yoğun bir iştahla onu yaladı ve dilini en gizli, en ıslak kıvrımlarının içinde gezdirip tadına baktı.

"Bunu hayatımın sonuna kadar yapabilirim, Emily."

Marcus'un dili daha hızlı ve daha sertti. Zirveye doğru tırmanışın her bir adımında ateş fırtınası şiddetini artırıyordu. Emily patlamak üzereydi... Çılgılığı boğazına tıkanmıştı ve henüz rahatlayamamanın sebep olduğu kasılmalar tüm vücudunu sarsıyordu.

Marcus yeniden doğrulup Emily'yi dizlerinin arkasından tutarak hızla kendine çekti ve kalçasını yatağın kıyısına yerleştirdi. Göz gözeydiler... Sert hatlı, neredeyse vahşi bir ifadenin kapladığı yüzüne vuran ışık, gözlerindeki şehveti aydınlatıyordu. Emily bu bakışların altında karnındaki hiç dinmeyen sıcaklığın güçlendiğini ve bacaklarını birleştirme arzusu yaratan sızının arttığını hissederek acı bir zevkle inledi.

Çıkardığı ses Marcus'un hoşuna gitmiş olmalıydı ki dudakları kıvrıldı. Elbette buna bir gülümseme demek saçmalık olurdu. Emily ona yalvarırcasına baktı, daha fazla beklemek istemiyordu.

Marcus gözlerini ondan bir saniye olsun bile ayırmadan Emily'nin kalçasını biraz yükseltti ve bacaklarının arasındaki yerini alıp sertçe, kasıkları birleşene kadar kendini içine itti. Emily'nin çılgılığı ikinci darbeye kesilirken onu diğerleri takip etti ve Emily boynunu yay gibi geriye büküp tüyler ürpertici bir sesle inledi. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Marcus'un giderek daha sert ve hızlı olan her hareketinde Emily onu rahminde hissedebiliyor ve içinden geldiği gibi hareket etmenin önüne geçemiyordu. Dudakları aralandı... Nefese açlığı, tutkuya açlığıyla yarışıyordu. Fakat birisinin ölümcül sonuçları olmasına rağmen kimi zaman hangisinin daha güçlü olduğunu kestiremiyordu. Ve her zaman olduğu gibi... Marcus'un her darbesiyle giderek özgürleştiğini hissediyor ve her teşvik edici, kışkırtıcı sözle bu özgürlüğün koşulsuz bir teslimiyete dönüştüğünü fark ediyordu.

Marcus üzerine doğru eğilip göğüs uçlarından birini ağzına aldı ve yoğunluğu giderek artan bir hızla gidip gelmeye devam etti. Ulaştığı her derin noktada sanki giderek daha fazla içine işliyor, ruhuna dokunuyordu. Emily içindeki bu şehvetli sürtünmenin ateşiyle alev almak üzere, giderek daha yükseğe tırmanırken Marcus içinden çıkmadan doğruldu ve onu da beraberinde kaldırıp yatağın yanındaki duvara sertçe yasladı. Aralarında ritim, en doğru notaların bir araya gelip kusursuz müziği oluşturması gibiydi...

Marcus tamamen çıkıp içini sertçe yeniden dolduruyor, ağır ve kendinden emin bir tempoda gidip geliyordu. Ve ansızın ritim hızlanarak ikisini tutuşturacak bir sürtünmeye dönüşüyor, ateş, alevden diliyle yakıp kavuruyordu.

Artık vücudunun sahibi o değil, Marcus'tu... Zevk dalgaları sahile vurur gibi korkunç bir güçle patlayıp tüm kıvrımlarına, kuytularına yayılıyordu. Emily başını duvara yasladı. Boynu o kadar kasılmıştı ki atmak istediği çığlıklar aralık dudaklarında gürültülü nefesler olarak çıkıyordu.

Marcus kolunu sırtına dolayıp onu iyice kendine bastırarak dudaklarını Emily'nin kulağına dokundurdu ve kulak memesi-ni ısırıp "Henüz bitmedi, orman perisi," dedi. Son birkaç kez daha gidip geldikten sonra içinden çıkarak Emily'nin ayakları-nın yere basmasını sağladı.

Emily tekrar yere bastığını anlamak için vakti yoktu, çünkü Marcus onu duvara bakacak şekilde ters çevirerek boynunu öpmeye başlamıştı. Tekrar kulağına geldiğinde ise "Ellerini duvara koy ve hafifçe eğil," dedi.

Emily tereddüt etti... Marcus güldü...

Onu yönlendiren dokunuşlara kanması ne kadar sürebilirdi ki? Çok geçmeden kendini Marcus'un istediği pozisyonda buldu ve iyice hassaslaşan teninde sıcak bir his bırakan dudakları hissetti. Marcus sırtını, omuzlarını öperken saçlarını tutan tokalardan geri kalanları çıkartıyordu. Yumuşak saçları kendini bırakmaya öyle hevesliydi ki üç firketeden sonra ağır bir yumak gibi sırtına ve kollarına döküldü.

Marcus'un derin bir nefes alıp "Harika kokuyor," dediğini işitti. Kokusu onu her zaman etkiliyordu. Emily'nin gözleri kapandı ve bu sırada omuzlarını tatlı tatlı öpmeye devam eden Marcus'un bacaklarını hafifçe araladığını hissetti... Ve Marcus tekrar içindeydi.

Emily iyice duvara yaslanıp tırnaklarını sert düzlüğe bastırdı. Marcus ağır ağır hareket ederken iniltileri derin, iç yakıcıydı.

"Bana ne istediğini söyle, Emily."

“Bilmiyorum.”

Marcus güldü, kulağına doğru eğilip “Söyle,” diye fısıldadı. Emily pes ederek alnını duvara yasladı ve “Lütfen daha sert!” diye inledi.

Marcus çok geçmeden yeniden hızlanınca Emily kontrol edemediği bir çılgınlıkla birlikte kendini zevkin erişebileceği o en yüksek patlamanın içinde buldu ve ardından derin, duygusal bir dinginliğe erişti.

Onun tatmin oluşunun Marcus’un denetimini yok etmesi çok sürmedi. Emily hâlâ kasılırken son birkaç kez daha içine girerek haykırdı ve peşinde bıraktığı huzuru onunla paylaştı.

Dakikalar sonra yatakta, sarmaş dolaş uzanmışlardı. Emily başını onun göğsüne yaslayıp gözleri kapalı bir şekilde sırtında gezinen parmakların tadını çıkartırken her şeyin eksiksiz olduğunu hissediyordu. Birisi ölmesini istese dahi, koşulsuz bir güveni tattığı bu kollarla başına kötü hiçbir şeyin gelmeyeceğine emindi.

Fakat bu, bahsi kolayca ertelenebilecek bir konu değildi. Emily isteksizce başını kaldırıp Marcus’a baktı ve endişelendiğini saklamak için kasti bir umursamazlıkla “Birinin bana zarar vermeye çalıştığını başından beri, yani piknikteki olaydan beri biliyordun, değil mi?” dedi.

Marcus gözünü diktiği karanlık noktaya bir süre daha dikkatini verdi, sonra Emily’nin gözlerinin içine baktı. Ciddiyeti, her nasılsa ilişkilerindeki hassas değişimi gölgeleyememişti.

“Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Emily... Bu gece güvende olduğunu bil ve rahat uyu. Yarın her şeyi konuşacağız.”

Merak etmesine rağmen üstelemek Emily’nin aklına gelmedi çünkü ona güveniyordu. Yorgundu, her şeye rağmen huzurluydu ve onun kollarından uzaklaşmasına neden olacak ciddi hiçbir konudan bahsetmek istemiyordu. Tekrar başını Marcus’un göğsüne koyup “Tamam,” dedi. “Yarın konuşuruz... Sadece bir soru sormama izin ver.”

Marcus isteksizce “Sor,” dedi.

“Zarar vermek istedikleri kişi doğrudan ben miyim, yoksa bu seninle ilgili mi?”

Cevap uzun bir beklemenin sonunda geldi. “Benim hatam, Emily... Benim yüzünden hedef seçildin. Eğer mümkün olsaydı seni bu işin dışında tutardım.”

Söyleyiş biçimindeki kararlılık Emily’nin göğsünde küçük bir panik hissi yarattı. “Aklından geçirme ihtimaline karşı açıklayayım, Marcus. Seni asla bırakmam.”

Marcus, Emily’nin çıplak kalçasını okşayarak biraz daha aşağıya indi ve bacağına kendi bacağına doladı.

“Bu bir seçenek değil, beni bırakmana asla izin vermem Emily. Diğer seçenekler üzerinde düşünüyorum. Mutlaka dikkati kendi üzerime çekmenin bir yolunu bulacağım.”

Ona âşık olmanın anlamı, sadece duygularına hükmettiğini kabul etmek değildi. Eğer ona bir şey olursa bir daha nefes almayı istememektir içindeki aşk... Bunun mantıkla bir ilgisi yoktu, tamamen çıldırmış hisleriyle ilgiliydi ve önüne geçilmesi imkânsızdı.

“Seçeneklerin ne olursa olsun...” dedi Emily alçak bir sesle. “Senden tek bir şey istiyorum, Marcus... Beni korumaya çalıştığın kadar, kendin için de çabalayacağına söz ver.”

Marcus güldü ve daha sıkı sarıldı. “Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Senin de bana bir söz vermeni istiyorum. Bu iş bitene kadar yanında olmadan dışarı çıkmayı istemiyorum.”

“Söz veriyorum, Marcus.”

“Güzel.”

Emily onun saçlarını kokladığını hissediyor ve bunu yaparken gözlerini kapadığını hayal ediyordu. İlişkilerindeki fırtınaya rağmen onunla ilgili hayallerinin her zaman yumuşak bir tarafı olurdu. Çoğu zaman Marcus tarafından sevilmenin nasıl hissettireceğini düşünür ve hiçbir şeyin gerçekten kıyaslanabilecek kadar büyük olamayacağına karar vererek sonunda hayal kurmayı keserdi. Bu gece ise gerçekler ve hayaller birbirine karışmıştı.

Ve yine bu gece, sadece hayal dünyasına katkıları yüzünden bile unutulmayacak kadar yoğun duygularla doluydu. Yaşadığı tatmini, aldığı zevki ve verdiği karşılıkları hatırlayarak derin bir iç geçirdi.

“Uyu, Emily... Düşünme.”

“Kendimi tutamıyorum.”

“Seni koruyacağım.”

“Biliyorum... Fakat düşündüğüm o değildi.”

Marcus hafifçe kıpırdandı. “Ne düşünüyordun?” Sesindeki gülüşe bakılırsa ne düşündüğü hakkında bir fikri vardı. Emily de gizlice gülümsedi ve “Az önce olanları,” diye itiraf etti.

“Biraz daha açıkla!”

Marcus yüzüne bakmak isteyince Emily ısrarla kendini saklamaya çalıştı. “Ne demek istediğimi biliyorsun, bana yaptıklarından bahsediyorum.”

“Yaptıklarından herhangi birisi seni rahatsız etti mi?”

“Hayır... Sadece şaşırdım.”

“Benim hatam. Sana dokunmak beni aptallaştırıyor. Kolayca baştan çıkıyorum ve her seferinde ilk kezmiş gibi sadece içine girmeyi ve ikimiz de tatmin olana kadar orada kalmayı istiyorum. Bu gece uzun zamandır yapmak istediğim bir şeyi yaptım. Kolayca müptelası olabileceğim eşsiz tadına baktım.”

Bu konuyu açarken sözlerin er ya da geç Marcus’un ağzıyla yaptığı şeye geleceğini bilmek, Emily’yi hissettiği utanca da her şeyi sanki yeniden yaşıyormuş gibi çarpan yeni bir arzu dalgasına da hazırlanmamıştı. Çelişkili duyguları yine başını döndürerek mantıklı görünme şansını elinden almak üzereydi ve daha kötüsü Marcus da bunu biliyordu. Onu köşeye sıkıştıracak bir şey daha söyleyecekti hiç şüphesiz... Fakat o bunun yerine Emily’nin yanağını avuçladı ve yüzünü kendine doğru kaldırdı.

“Seni bana bağlayan şey soyadımdan çok daha fazlası, Emily... Kan kadar kuvvetli...” Elini Emily’nin hızla çarpan kalbinin üzerine koyup bir fısıltıyla sürdürdü sözlerini. “Ve bunun kadar gerçek...”

Özür dilemenin yüzlerce yolundan biri, dile gelen kelimelerin arkasında kalan anlam ve bunun kalbinde bıraktığı tatlı esintiydi. Emily özrünü kabul ettiğini anlayabilmesi için başını salladı ve kalp atışlarını daha fazla hızlandıran eli, göğsünden çekip dudaklarına götürdü.

“Hadi şimdi uyu Emily, yarın daha güzel bir gün olacak.”

Emily onun kollarına sığınarak gözlerini kapadı. Ancak içini kaplayan coşku beklediği huzurlu uykunun gözlerini ağırlaştırmasına izin vermiyordu. Marcus’un derin soluklarını dinledi uzunca süre... Yanağının altında hissettiği sıcak göğsün yükseleli alçalışını hissetti ve hayatta olduğunu kanıtlayan bu basit içgüdü için Tanrı’ya şükretti. Bugün ne yaşanmış olursa olsun, başına ne gelirse gelsin asla kaybedilmemesi gereken değerli bir andı ve Emily öyle kalmasını istiyordu.

Artık kırgınlıklar, tehditler ve yanlış sözlerin aralarını açmasına izin vermeyecekti. Ona bebeklerinden bahsederek başlayacaktı yeni güne... Sonra onu ne kadar sevdiğini söyleyecek ve umut edecekti. Onu affetmek o anın meselesi değildi... Emily onu bu odaya girmeden önce affettiğini şimdi biliyordu. Kırgınlığından geriye kalanlar, ettiği sınırsız özür ile rüzgâra kapılmış toz zerrelere dağılıp gitmişti.

Marcus’un derin uykuya daldığından emin olunca yavaşça geriye doğru kayarak onu rahatça izleyebileceği bir mesafe bıraktı aralarında. Onu daha önce böyle huzurlu gördüğünü hatırlamıyordu. Gözleri böyle tasasızca kapalı ve dudakları hafifçe aralık... Uyku, yan taraftan vuran ışığın kıızıla boyadığı güçlü yüz hatlarını yumuşatarak uyanırken sahip olduğu sertliği derinlere hapsetmişti. Bu anı önemli kılan bir başkalık daha diye düşündü Emily ve karnının üstüne uzanıp başını Marcus’un siyah saçlarının döküldüğü yastığa bıraktı.

Şu anda bile kokusu ferah bir orman havası gibiydi. Emily onu uyandırmaktan korktuğu için usulca yastığı ve sonra saçlarını kokladı. Uzun kirpiklerinin gölgesinin düştüğü elmacık kemiklerine dokunmayı o kadar çok istiyordu ki karıncalanan parmaklarını avuçları içine hapsetmesi gerekti.

Neden hislerini bu kadar zirvede yaşaması gerekiyordu ki? Bir insan daha fazla ne kadar sevebilirdi ya da şu anda hissettiği sevginin büyüklüğünü başka bir zaman ya da mekânda tecrübe etmiş biri var mıydı? O kadar çok soru vardı ki aklında her biri yeni ve bir öncekinden daha önemli başka sorulara neden oluyordu. Korkuyordu... Eski dostu korku, yeni maskesiyle sinsi bir yılan gibi zihnine bulaşıyordu.

Tüm bunlar... Kendini kontrol etmekte yaşadığı güçlük ve kalbini sıkıştıran duygu yoğunluğu bütünleşmelerinin kaçınılmaz sonuçlarından biri olmalıydı. Neyse ki Emily kendini buna alıştırmıştı. Fakat ona âşık olmanın en zor yanı hissettiği endişeydi...

Aşk hep böyle miydi? Yeni ve cevapsız bir soruya daha tahammül edemeyerek dikkatini kendi düşüncelerine değil, Marcus'un erkeksi güzelliğine verdi tekrar. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok, onu öpmek istiyordu. Fakat onun yerine parmağının ucuyla kalın kirpiklerini hafifçe okşadı. Daha ileri gitme korkusuyla elleri, nefesi ve onu tutan her neyse, sönmek üzere olan bir mum ışığı gibi titriyordu. Ve arkasından her şey domino taşlarının teker teker devrilmesi gibi muntazam bir sırayla geldi... Önce dudaklarını okşama izni verdi kendine, sonra parmaklarının yerini dudakları aldı. Dokunmak değil de sadece nefesiyle dudağını okşamaktı niyeti. Arzusu ise çok derindi...

Gözlerini kapayıp sevdiği adamın ismini mırıldandı ve çağırısı yanıt buldu. Bir saniye sonra Marcus'un vücuduyla ısınan yerde sırtüstü yatıyor ve onun öpüşlerine karşılık veriyordu.

Tam da hayal ettiği gibi...

Yirminci Bölüm

Tehdit...

Ertesi sabah Marcus, sözleştikleri gibi Lord Crowle'ın evine gitmek için erkenden hareket etti. Vardığında vikont onu çalışma odasından bekliyordu.

“Bayan Harrington nasıl?”

Marcus, Emily'yi yatakta huzur içinde uyurken bıraktığında, bir daha asla korkmasına izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti. Emily şimdilik iyiydi, Marcus kafasını meşgul ederek onu kâbuslu bir geceden özenle uzak tutmuştu. Fakat durumu kolayca atlatamayacak olan kişi kendisiydi. Onu yerde yatarken gördüğünde öldüğünü zannederek geçirdiği tek bir saniyelik zaman boyunca, onsuz yaşamak istemediğini geçirmişti aklından. Ve şimdi tekrar, aynı işkenceli ruh haline bürünmek istemiyordu. Bugün zihninin kristal gibi berrak olması gerekiyordu.

Ustaca –hatta duygusuzca – konuyu geçiştirdi.

“Emily gayet iyi. Bana neler bulduğunu anlat.”

Crowle ciddiyetle başını salladı. Bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Ceviz ağacından yapılma masasının üzerindeki kâğıt yığını arasından birini çekti ve Marcus'a uzattı. “Bu davetli listesi. Dün gece çalışanları araştırdım ama şimdilik bir şey çıkmadı. Hâlâ üzerinde çalışmaya devam ediyorum.”

Marcus listeye göz atarken “Bir şeyi gözden kaçırdığını his-

sediyorum,” dedi. “Bu listedeki isimlerle Kinglypark’taki pikniğe katılan konukları kıyasladığımda ortak sadece üç kişiyi görüyorum. Lord Rainer, Sir Thompson ve Reginald Dawn... Tek ortak yanları aynı iki davete katılmak. Hiçbiriyle ne iş ne de kişisel bağlantım olmadı. Senin var mı?”

Vikont başını iki yana salladı. Listedeki bir şey çıkacağını düşünüyor olmalıydı. “Başka bir isim olmadığına emin misin? Pikniğe katılanların listesinin elinde olmadığı ortada.”

“Hafızama güvenirim. Başka kimse yok. İçeri kolayca girip çıkabilecek kişiler üzerinde durmalıyız.”

“Aynı fikirdeyim. Dün arka girişi yakın odalardan birinin penceresi açıktı. Her kimse oradan girmiş olmalı.”

Bu kadar bariz bir işaretin göstermelik olma ihtimali de vardı. Marcus kesin bir sonuca varmadan önce “Çalışanların bir listesine ihtiyacım var,” dedi. “Eminim bir kayıt tutuyorsundur.”

Crowle masanın üzerindeki zile dokundu ve müşkülpesent bir ifadeyle Marcus’u süzdü. “Dün gece benden istediğin gibi tüm çalışanların isimlerine, genel tanımlamaya uygun bazı şahsi bilgilerine kolayca ulaşabileceksin. Yine de işe yarar bir şey çıkmayacağını düşünüyorum. Yanımda çalışan hiç kimse bana ihanet etmez.”

Marcus yanıt veremeden iri bir uşak içeri girdi.

“İşlediğim şeyi yaptın mı, Alfred?”

Hazırlıklı gelen uşak elindeki tepside bulunan ikiye katlı kâğıdı vikonta uzattı. “Emrettiğiniz gibi hazır, lordum.”

Crowle yazılanları hızla gözden geçirdi. Marcus sabırsızlık ederek kâğıdı adamın elinden çekmenin işe yarar bir yöntem olmadığına karar verdiğinden beri dikkatle Alfred’i inceliyordu. Adamın gözardı edilmeyecek bir güç potansiyeli vardı. Marcus’u onu izlemeye yönlendiren şey, bu potansiyeli yaz günü sırtına aldığı palto gibi eğreti duran bir kibarlıkla gizlemeye çalışmasıydı. Zaman zaman gözlerinde Crowle’a yönelik temkinli bir dikkat beliriyor, sanki hisleriyle boğuşurken kontrolünü

elinde tutmaya çalışıyordu. Uşaklara has soğuk, işini bilen tavırlarında bir sorun yoktu. Sorun adamın bu ifadeyi korumaya çalışırken çektiği zorluktı.

Panik mi? Kesinlikle hayır... Panik yapan insanları en kolay ele veren titreyen elleri olurdu. Adam kapı gibi sağlam görünüyordu. Her anlamda... Sorun sadece göstermelik kibarlığı ve Crowle'ı süzerken duygularına kapılması mıydı? Neden olmasın? Diğer fiziksel belirtileri gözlemleyebilmek için yeterince vakti olmamıştı.

"Hepsi burada. Londra ve Cambridge'teki evlerimde çalışan tüm hizmetkârların isimleri."

Marcus, Crowle'ın uzattığı kâğıdı aldı. İsimler ve önemsiz birkaç bilgi dışında işe yarar bir şey görünmüyordu. "Hepsiyle teker teker görüşmek istiyorum."

Buyurganlığı Crowle'ı öfkelenirdi. "Hepsiyle konuştuğumu söyledim zaten. Otoritemi sorgulamaya kalkmamanı tavsiye ederim."

Marcus sadece gözlerini kaldırarak ona dik dik baktı. "Dün gece bu evdeki biri karımı öldürmeye çalıştı. Otoriten de sadakatinden şüphe duymadığın çalışanlarının hassas duyguları da umrumda değil. Bugün o herifi bulacağım."

Uzun bir süre boyunca öfkeli iki boğa gibi birbirlerini süzmeye devam ettiler ve sonunda Crowle uşağına "Kademeli olarak herkesin odama gelmesini sağla," dedi.

"Emredersiniz, lordum."

Uşak dışarı çıkmak üzereyken Marcus ismiyle ona seslendi. "Senin adın neden burada yok?"

"Afedersiniz efendim. İsmimin orada olmasına gerek olduğunu düşünmedim. Ne öğrenmek istiyorsanız yardımcı olmak görevim," dedi uşak kibarca.

"Yeter, Harrington! Alfred benim en güvendiğim insanlardan biri. Ona ettiğin hakareti kendime sayarım."

Marcus'un bu tirat karşısında tek tepkisi kaşlarını kaldırmak oldu. Bu adam kimseye tam olarak güvenilmemesi gerektiğini bilmiyor muydu?

“Alfred sorgulama sırasında yanımızda olacak. Çalışanları benden daha iyi tanıyor. Güvenilir bir adam olduğunu sen de göreceksin.”

Yıllarını arkadan saldırmaya bayılan kaypak serserilerle dövüşerek geçiren birinin kolay kolay kimseye güvenmesi mümkün değildi. Kaldı ki Marcus, Alfred isimli uşağa sadece bu sebepten değil, bazı içgüdüsel nedenler yüzünden şüpheyle yaklaşıyordu.

“Onu sorgulamadan bunu bilemem.”

“Şu anda bütün dikkatimizi iki kardeş üzerine yoğunlaştırdık. Belki de yanlış iz üzerindeyiz.”

Marcus yanlış iz üzerinde olmadıklarını biliyordu. Fakat Gardner kardeşleri araştırdıkları gizli bir konuydu. Katilin burunlarının dibinde olma ihtimaline rağmen Crowle’in uşağının yanında bu bahsi açması Marcus’u öfkeliyordu. Ağır ağır yerinden kalkarak vikontun karşısına dikildi. Onu, öfkesinin nedenini ve ne derece öfkeli olduğunu anlamasını garanti edecek meşum bir bakışla inceledi, sonunda “Önce pencereyi açık bulan hizmetçiyle görüşmek istiyorum,” dedi.

Sonraki iki saat ev çalışanları açısından son derece yoğun ve şüphesiz ki çok gergindi. Marcus kâhyadan bulaşıkçıya kadar herkesi Newgate mahkûmu gibi sorguladı ve sonuç olarak - korkudan bayılan iki kıza ve onca gözyaşına rağmen - katilin ya da işbirliğisinin içlerinden biri olmadığını karar verdi.

Son olarak Alfred ile görüştü. Uşağın verdiği cevaplar tutarlı ve mantıklıydı. Kusursuz, dengeli ve şüphe çekecek kadar dikkatli... Yardımcı olmak için gösterdiği çaba sayesinde en az bir saat kazandıkları da doğrudu ama o adamda rahatsız edici bir şey vardı. Eğer Eleanor Huffman’a yapacakları ziyaret için çıkmaları gerekmeseydi bu gizemi çözmek için etkili bazı baskı metodlarını Alfred üzerinde kullanmayı düşünüyordu.

Belki de zamanın aleyhine işlediği şu durumda paranoyakça davranıyordu. Bugün, bu işi bitirmeye kararlaysa elle tutulur bir dayanağı olmayan hislerinden çok, katille birinci derece kan bağı olan hayattaki tek akrabalarıyla yapacağı uzun bir konuşmadan elde edeceği ipuçlarına konsantre olmalıydı.

Adam koridoru geçip sağ tarafta kalan ikinci kapıyı çalmadan içeri daldı. Kaybedecek zamanı yoktu. Aynanın karşısında saçlarını taramakta olan kadın çığlık atarak ayağa fırladı.

“Henry! Delirdin mi sen? Ya biri görseydi.”

“Hayır, senin şu kız dışında kimse içeri girdiğimi bilmiyor.”

Kadın beline kadar uzanan dağınık saçlarını sinirli bir şekilde arkaya atarak çenesini kaldırdı. Kibir ona fazlasıyla yakışıyordu.

“Kimseye güvenemeyiz. Burada olmaman gerekiyordu.”

Henry ise öfkeden kuduruyordu. Biraz dikkatsiz davranmasında bir sakınca yoktu. Çoktan batmış olma ihtimalleri vardı zira. Tek adımda kadının yanına geldi ve narin omzunu koca eliyle tutarak kibrini yerle bir etti.

“Bana öyle baktığın zaman senden nefret ediyorum, Victoria. Kendini rolüne fazla kaptırmanın sonunda onlara benzeyip çıktın işte. Soğuk, kibirli...”

Kadın, Henry’nin elinden silkelenerek kurtuldu.

“Yanlışım varsa düzelt, Henry. Baştan beri hak ettiğimiz hayatın bir provasını yapıyorum. Yakında sen de bana katılacaksın.”

“Umrumda değil... Başımızda bir bela olabilir.”

Victoria bir anda, Henry’nin uğruna ölmeyi isteyeceği seneler önceki toy ve kolay öfkelenen kıza dönüştü. “Ne oldu?”

“Bugün ikisi görüştüler ve bizi arıyorlar.”

“Anlamadım... Zaten bizi aradıklarını biliyoruz.”

“Hayır... Sir Gardner’ın çocuklarını arıyorlar.”

Victoria dizlerindeki titreme geçene kadar yanında duran yüksek arkalıklı sandalyeye tutundu. “Emin misin?”

“Yine aptallığın tuttu. Eminim elbette. Ahmak Crowle kendi ağzıyla söyledi. Bu zamana kadar benden saklamış olduğuna inanamıyorum.”

Victoria öfkeleni. Öfkeleniğinde her zaman bayağı görünürdü. “Sana onu küçümsememeni söylemiştim. O da diğeri kadar kurmaz olabilir.”

“Hayır... Yılan olan Harrington, diğeri ona kıyasla zararsız bile sayılabilir. O adamı ellerimle öldürmek istiyorum.”

“Sonra... Önce acı çekmesi gerekiyor. Ölümden korkan bir adam değil.”

Henry avucunu yumrukladı. “Bu değişebilir.”

“Yeter Henry! Başımızı belaya sokacaksın.” Henry’nin başını önüne eğmesi üzerine kadın hayal kırıklığı ve endişe içinde “Tabii hâlâ sokmadıysan,” diye fısıldadı.

“Benden şüphelendi. İçerideki herkesi araştırmaları için isimlerinin olduğu bir liste hazırladım ama göze batmak istemediğim için kendi adımı yazmadım.”

Victoria’nın histerik çığlığı Henry’nin irkilmesine neden oldu. “Aptal... Daha fazla dikkat çekti işte.”

“Bilemezdim. Listedeki otuz sekiz kişi içinde yokluğumu fark edeceğini düşünemedim. Crowle zaten benden şüphelenmezdi. Adımı orada görmemesi onun için sorun değildi ama odaya ilk girdiğim andan beri Harrington’ın dikkati üzerimdeydi.”

“Buraya kadar ilerlememeleri lazımdı. Piknikte o kadını vurmayı becerebilseydin Harrington çişini tutamayan küfelik bir ayyaş dönerdi. Lanet olsun... Bizi aramak yerine limanda içki kaçakçılarının yolunu gözlemesi gerekiyordu.”

Henry tüm bunları biliyordu, günlerce beceriksizliği yüzünden kendini suçlarken, Victoria’nın söylediklerinden çok daha fazlasını hak ettiğini düşünmüştü. İsmi bilmediği bir çiçek kokusuyla ağırlaşan havayı içine çekti ve şakaklarını ovuşturken “Dahası da var,” dedi.

“Ne?”

“Eleanor Huffman’a doğru yola çıktılar.”

“Teyzeme mi?”

“Aynı isimde başka birini tanıyor musun?”

“Kapa çeneni, Henry. Düşünmem gerekiyor.”

“Ben senin yerine düşündüm.”

Victoria odayı arşınlamayı bırakıp Henry’ye döndü. “Ne düşünüyorsun?”

“Planı uygulamayı. Hemen bugün... Kadın Londra’nın dışında oturuyor. Yolculuğun birkaç saat sürmesi gerekir ki Harrington’ı sorgulama esnasında gördüğüm için konuşmalarının bir hayli uzun ve çetin geçeceğini düşünüyorum. En kötü ihtimalle elimizde beş saat var. Aslında vardı... Ne yapacağımı düşünürken biraz zaman kaybettim.”

“Bilemiyorum. Ya gitmekten vazgeçerlerse... Senden şüphelendiğini söyledin. Nasıl oldu da öylece çekip gidebildiler?”

Soğukkanlılık Henry’nin işiydi. Yalan, hizmet... ve gerekirse cinayet... Kusursuzca başarılı olduğu yeteneklerinden birkaçını uygularken bu yeteneği fazlasıyla işine yarıyordu.

“Şüphe her zaman sonuca götürmez. Eğer gerçekten benim o olduğumu anlasaydı buraya gelemezdim. Eleanor Huffman’la yapacakları konuşma sırasında oklardan bir tekinin bile beni işaret etmesi durumunda Harrington peşime düşecek. Emin olmak için onunla konuşması gerekiyor. Bu da bana fazladan birkaç saat kazandırıyor.”

“Haklısın... O halde yap şunu. Bu sefer hata istemiyorum.”

Henry başını salladı. “Peki sevgili kardeşim... Hâlâ o kadını mı ortadan kaldırmamı istiyorsun, yoksa diğerini mi? Harrington’ın kardeşine daha düşkün olması akla yatkın. Kendimi düşünüyorum da...” Kadının elini tutup dudaklarına götürdü. “Hiçbir kadın senin yerini tutamazdı.”

Victoria hızla elini çekti. “Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratma.”

“O küçük şeyden gerçekten de nefret ediyorsun. O halde senin için onu ortadan kaldıracağım.”

“Güzel... Sürekli aynı şeyi söyletme bana. Birisi duyacak. Şimdi git ve şu işi hallet.” Çekmecelerden birinden kalın bir deste para çıkartıp kardeşine uzattı. “Bir süre ortalarından kaybolmanı istiyorum. Nereye gideceğini bana bildir ve sonra benden haber bekle.”

“Sen ne yapacaksın? Ya sevgili teyzemizden bizi ele verecek bir bilgi alırlarsa?”

“Sanmam... Onu altı senedir görmedik. Beni düşünme, Henry. Kimsenin benden şüphelendiği falan yok... Seninle bağımızı kimse kanıtlamaz.”

“Doğru... Sen her zaman dört ayak üstüne düşersin.”

“Birinin bunu yapması gerek.”

Henry alınmadan güldü. “Kendine iyi bak kardeşim ve bana şans dile.”

Victoria şans dilemekle kalmadı. Parmak uçlarına yükselip kardeşinin dudaklarına bir öpücük kondurarak onun yeterince ikna olduğundan emin oldu.

Kardeş bile olsalar Henry’yi kendine has yöntemleriyle kontrol altında tutmaktan hoşlanıyordu. Adamın gözle görünür bir şekilde titremesini gülümseyerek izledi ve hafifçe uzaklaşıp “Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Onunla bir süre oyna ama sakın çok ileri gitme. Şimdi benim küçük bir hanım toplantım var. Bitince ben de planladığımız yere gelirim. Bu arada Henry, pantolonunun üzerinde kalmasını istiyorum... Fakat onu biraz hırpalamanda sakınca yok. Geldiğimde ne yapacağımızı düşünürüz. O kadın başına gelenlerin benim yüzümden olduğunu bilmeli.”

Henry sözlerini duygusuzca karşıladı.

“Anladığına dair bir tepki vermek bu kadar mı zor? Konuş, kafanı sallla.”

“Anladım.”

“Sana güvenmek istiyorum, Henry.”

“Sen kimseye güvenmezsin.”

Kadın omuz silkti. “Yine başlayacaksan diye söylüyorum. Fazla vaktimiz yok.”

Henry başka bir şey söylemedi ve geldiği gibi aniden ortadan kayboldu.

Emily, Marcus’a güveniyordu.

Kendi adına hissettiği korku yüzünden bir güven beklentisi

içinde değildi. Marcus'a güveniyordu çünkü kendi başına bir şey gelmeyeceğine dair Emily'ye söz vermişti. Eğer ona bir şey olursa Emily'nin ne hale geleceğini ve dolayısıyla bu yüzden kendini korumak zorunda olduğunu biliyordu. Korumak zorundaydı...

Fakat bunu kendine ne kadar çok tekrarlarsa tekrarlasın onu görmeden geçirdiği her saniye huzurdan bir adım daha uzaklaşıyordu.

Marcus o adamı aramaktan vazgeçmeliydi belki de. Onu bulmak yetkililerin işiydi. Birlikte Kinglypark'a dönüp haber bekleyebilirler ve bu süre içinde birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.

Tıpkı korkaklar gibi... Hayır, Marcus'tan böyle bir şey yapmasını istemezdi.

Odanın içinde daireler çizmeyi bırakıp pencere kenarında durdu. Yağmur başlamıştı ve hava giderek kararıyordu. Gri gökyüzüne doğru karanlık silüetler halinde yükselen çatıların arkasından daha koyu fırtına bulutları yaklaşıyordu. Fırtınalı havalar tekinsiz olurdu. Arka sokaktaki az sayıdaki insan da aynı endişeyle bulabildikleri dükkânlara ya da evlerine kaçışmaya başladılar. Kısa süre içinde sokak neredeyse boşalmıştı.

Emily bundan hoşlanmadı. Sokaklar bu kadar boşken Marcus'un yokluğu daha çok canını sıkıyordu. Tanrı sesini dursun... Fırtına hiç başlamadan bitmeliydi bugün. O ana kadar fırtınalardan bu kadar nefret ettiğini fark etmemişti. Emily doğal olan hiçbir şeyden nefret etmezdi oysa... Fakat Marcus dışarıda, ne kadar ileri gidebileceği belli olmayan bir suçlunun peşindeyken havanın daha aydınlık olmasını dilerdi.

Tekrar odanın içinde gezinmeye başladı, fakat hemen sonra düşüncelerinden korkarak aynanın önündeki sandalyeye çöktü. Bir şeylerle meşgul olmazsa aklını kaçırabilirdi. Sophia ile konuşmalıydı belki de... Kız dün gecedен bahsetmek istediğinde, sözün dönüp dolaşıp üstüne devrilen heykele geleceğini bildiği için yorgun olduğu bahanesini uydurup kendini odaya kapatmıştı.

Başka bir şeyler uydurabilirdi. Sophia'nın çok üsteleyeceğini sanmıyordu. Kararlılıkla yerinden kalkıp kapıya yürüdüğü sırada kapısı tıkladı ve bir hizmetçi içeri girdi.

"Efendim, Lord Crowle'ın baş uşağı geldi. Size bir notu olduğunu söylüyor."

Huzursuzluk veren bir his Emily'nin tüylerini ürpertti.

"Notta ne yazdığını biliyor musun?"

"Hayır efendim. Önemli olduğunu, bizzat size vermesi gerektiğini söyledi."

Marcus, Lord Crowle ile birlikte değil miydi? O halde notta her ne yazıyorsa onun da bilgisi olmalıydı.

"Teşekkür ederim, gerisini ben hallederim."

Emily kenara çekilen kızın yanından geçerek aşağı indi ve kapıdaki uşağı alıcı gözle incelemeye başladı. Güçlü, tertipli ve işini bilen birine benziyordu. Emily onu daha önce Lord Crowle'ın yanında görmüştü fakat konuştuklarını hatırlamıyordu.

"Eşim Bay Harrington'dan bir not mu var?"

Uşak yanıt vermeden önce saygılı bir şekilde Emily'yi selamladı. "Not Lord Crowle'dan hanımefendi. Buyrun lütfen."

Selby Vikontluğuna ait mühürle kapalı olan zarfı dikkatini adamın üzerinden çekmeden aldı ve açtı.

"*Saygıdeğer Bayan Harrington, eşinizle ilgili önemli bir konuyu konuşmak üzere sizi birkaç saatliğine evimde ağırlamaktan şeref duyuyorum. Yolculuğunuz süresince size uşağım eşlik edecek.*"

Emily bütün cevapları uşağın yüzünde bulabilirmiş gibi onu okumaya çalıştı, gizlediği her neyse gözleriyle onu zihninden çıkartmayı denedi. Uşak gözlerini kaçırıyordu... Daha da kötüsü o gözlerde acımayı ve nezaketi saklıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi duyacaklarından korkarak.

"Bir şey söyleme yetkim yok, efendim. Lord Crowle eşinizle ilgili bir konuyu görüşmek üzere sizi beklediğini bana ilettiler. Oraya gittiğimizde kendisi bütün sorularınızı yanıtlayacak."

Emily adamın yakasına yapışıp neler olduğunu anlatmasını haykırmak üzereyken kendini kontrol etti ve başını sallayarak onunla geleceğini söyledi.

Her ne olursa olsun dışarıya yalnız çıkmak gibi bir seçeneği yoktu. Kaldı ki Marcus'un durumunu bilmediği şu anda verdiği sözü hiçe sayarak ona ihanet edeceğine dair duygusal bir kaniya varmıştı. Kapının yanında bekleyen genç uşağa dönerek "Bana eşlik etmeni istiyorum," dedi ve titreyen elleriyle pelerini giymeye çalıştı.

Armalı araba onları kapıda bekliyordu. Emily'den sonra iki uşak da kupa kabine girdiler ve araba kısa süre içinde yola çıktı. Emily ona eşlik etmesini istediği uşağın yanından ayrılmasını istemediği için arabada karşısında oturmasını uygun görmüştü ama Lord Crowle'in uşağının da kendine karşı koltukta bir yer bulmasına anlam veremedi. Belki de diğer uşağın bu hakka sahip olması ona cesaret vermişti. Tanrı aşkına, nerede oturduğunun hiçbir önemi yoktu. Hastalıklı endişelerini bir taraf bırakıp sadece Marcus'u düşünmeliydi.

Gergin ve yüklü bir andı. İhtimaller arkası kesilmeyen felaket senaryolarına dönüşerek zihnini zehirliyordu. Fakat Emily, Marcus'a kötü bir şey olduğunu kabul etme anı gelip çatar diye zehirli düşüncelerinin sonunu yeniden yazıyordu. Tanrı korusun!

Sonuçsuz çabaları ve çaresizlik dikkatini yeniden uşağa vermesine neden oldu. Bir şey biliyor olmalıydı. Emily "Ona ne oldu?" dedi tekrar. Bu sefer serinkanlı olmakla ilgili telkinlerinin hiçbirini hatırlamıyordu.

Adam dikkatle onu inceledi. İfadesizliğinin altında güçlü bir neden olduğunu hissediyordu Emily. Yutkunarak bakışlarına karşılık verdi fakat dikkatinin bir kısmı her an ihtiyaç duyma ihtimaline karşı ona eşlik eden diğer uşak üzerine kayıp duruyordu.

Ürperti somut bir şeyden kaynaklanmıyordu. Bu, daha çok bir önseziydi... Emily ensesindeki soğuk hissin serin havayla bir ilgisi olmadığını anladığında olanları engelleyebilmek için fazlasıyla geç kalmıştı. Lord Crowle'in adamı, yanındaki genç uşağı ceketinden tuttuğu gibi, takip edilemez bir hızla açtığı

kapıdan dışarıya fırlattı ve çılglık atma fırsatı bile bulamayan Emily'nin üzerine karabasan gibi çöktü.

Son hatırladığı, kafasını döşemeye vurup da her şey karanlığa gömülmeden önce gördüğü şeytani gülümsemeydi.

Ellili yaşlarının başında, mütevazı evinde kendine eşlik eden tek hizmetçisiyle birlikte yaşayan Eleanor Huffman, iki ziyaretçinin varlığından rahatsızdı. İlk izlenimler en son varılan kanının büyük bir kısmını oluştururdu. Marcus'un düşüncesi, dünyadan elini eteğini çeken Bayan Huffman'ın başını ağrıtabilecek bir hata yapmak istemeyeceğiydi.

Marcus ikram edilen çayına dokunmadan kadını incelemeye devam etti ve sonunda "Onları altı senedir görmediğinize emin misiniz?" diye sordu. Bu soruyu daha önce de sormuştu.

Kadın iç geçirdi. "Daha önce de söylediğim gibi, ebeveynlerinin ölümünden sonra bir sene benimle kaldılar. Fakat bir gün, hiç haber vermeden çekip gittiler. Onlara yetmediğimi ve istediklerini veremediğimi düşündüm. Bakın, kardeşimi severdim. Çocuklarını da öyle ama gittiklerinden beri onları hiç görmedim." Birkaç sene önce geçirdiği hastalık yüzünden artık kullanmadığı bacaklarını işaret etti. "Halimi görüyorsunuz. Onları arayacak durumda değilim."

"Anlıyorum."

"Bakın, size yardım etmek isterdim. Lord Crowle... Beni ziyaret etmek istediğinizi yazan pusulayı görünce sizi reddedemedim. Anlayış gösterirsiniz ki her gün evime bir soylu gelmiyor. Ama tüm bildiklerin bunlar... Henry sorumsuz bir çocuktur. Başını belaya soktuğunu duyarsam hiç şaşırmam. Fakat bir yanım, Victoria'nın ikisini bir arada tuttuğunu söylüyor. O akıllı bir kızdı ve çok güzeldi... Eminim hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştur."

Marcus hafızasını zorlaması için onu ikna etmeyi düşünürken, yüzünde onun düşüncelerinin tam aksini yansıtan güven

verici gülümsemesiyle Lord Crowle “Sizde resimleri var mı?” dedi.

Bayan Huffman bir süre düşündü ve başını iki yana salladı. “Hayır... Kardeşimin de çocuklarının da resmi yok elimde. Anlıyorsunuz beni değil mi?”

Marcus bugün anlayışlı gününde değildi. Sertçe “Peki ya gazete haberleri?” dedi.

“Hayır... Kim böyle bir olayı hatırlamak ister ki? Kardeşim aptal kocasının kurbanı oldu. Onunla evlenmemesini defalarca söylemiştim... Tanrı affetsin, o adamın cehennemde yandığını bilmek tek tesellim!”

Çocuklarının nerede saklandığını söylemek için dumanı tüter bir halde karşısına dikilmeyecekse, Sir Gardner’ın şu anda ne yaptığı Marcus’u ilgilendirmiyordu. Sıkılarak sohbetin hiçbir yere varmayacağını kabul etti ve kafasını zorlamaya çalıştı.

“Ama belki üvey teyzem Henrietta Rosswell bir şeyler duymuştur. Onları çok severdi.”

Boşa umut etmenin elde hiçbir şey olmamasından daha kötü sonuçları olabileceğini bildiği halde Marcus umut etmekten kendini alamadı.

“Henrietta Rosswell mı? Bu isim bana bir yerden tanıdık geliyor.”

Belki de boşa umut ettiğini düşünmek için erkendi. Marcus şüphe dolu, kısıp gözleri arasından Crowle’a baktı ve kafasındaki bilmeceyi çözmeye çalışırken yüzünde oluşan yüzlerce ifadenin yer değiştirmesini izledi. Sabırlı bekleyişi sonunda eline geçen kocaman bir hiçti.

Henrietta Rosswell, Sir Gardner’ın eşinin büyük babasının ikinci evliliğinden olan kızıydı ve aralarında diğer bütün üvey ilişkilerden farklı tutulabilecek kuvvetli bir bağ vardı. Eleanor Huffman, kadının Londra’daki evinin adresini verip, onunla ilgili bildiği her şeyi anlattıktan sonra daha fazla yardım edemeyeceğini söyleyerek kibarca gitmelerini istedi.

Geri dönüş yoluna koyulduklarında ikisi de düşünceli ve

gergindi. Marcus kafasındaki bütün bilgileri bir araya getirip mantıklı bir resim oluşturmaya çalışıyordu. Ancak eksik parçalar öyle hayati yerlerde boşluklar meydana getiriyordu ki ne zaman bir sonuca yaklaştığını düşünse her şey yeniden parçalanıyordu.

Marcus ne kararlılığını kaybeder ne de pes ederdi. Fakat içindeki huzursuzluk ve bir şeylerin kötüye gideceğine dair güçlü his adım atmasını engelliyordu. Zamanın aleyhlerine işlediği şu anda yerinde saymak bile geri adım atmak anlamına geliyordu.

Bir şeyleri yumruklama isteğiyle Crowle'a baktı ve bir anda göz göze geldiler. Bir sorun vardı... Marcus onu saniye saniye değiştirenin ne olduğunu düşünürken Crowle arka arkaya birkaç küfür sıraladı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim? Lanet olsun, senelerce ona güvendim."

"Daha açık ol, Crowle."

Vikont bir şeyleri parçalamak ister gibi görünüyordu. Sonra yavaşça durgunlaştı ve "Henrietta Rosswell'ı nereden tanıdığımı hatırladım," diye fısıldadı.

Marcus'un kalbi göğsünden taşmış gibiydi. İçindeki fırtınayı yansıtmaktan uzak sakın bir sesle "Söyle," dedi.

"Sen haklıydın... O kadın Alfred'i işe almam için gereken referans mektubunu yazan kişiydi."

"Emin misin?"

"Evet... Hepsi bu da değil. Yorkshire'daki handa görülen adamın topalladığını sen söylemiştin. Tıpkı Alfred'in zaman zaman kontrol edemediği sakatlığı gibi... ve başka şeyler de var. Bunu nasıl göremedim? Lanet olsun!"

Kızıl bir öfke dalgası Marcus'un gözünde giderek yayıldı ve her tarafı kapladı. Körlüğü yüzünden Crowle'ı boğazlamak istiyordu. Eğer mantıklı düşünmeye ihtiyaç duyduğunu fark etmeseydi bunu yapacaktı da... Hayır, mantığın canı cehenneme! Marcus birilerinin kanını akıtmadan rahat etmeyecekti.

"Evine gidiyoruz, Crowle," dedi ürkün bir fısıltıyla. "O herifi ellerimle öldüreceğim!"

Üç saatlik yol iki saatte bittiğinde plan çoktan yapılmıştı. Bul ve canına oku...

Crowle evinin kapısının açılmasıyla birlikte "Alfred!" diye kükredi. Koşarak yaklaşan genç bir uşak "Lordum, Bay Alfred çıktı," dedi. Gözü, karanlık öfkesini gölge gibi etrafına yayan Marcus'un üzerindeydi.

"Nereye gitti?"

"Sabah siz çıktıktan sonra gitti ve bir daha da gelmedi."

Crowle bir küfür daha savurdu. Oysa Marcus bunun olabileceğini biliyordu. Onu sorguya çekerken şüphelendiğini gizleyebilmiş olsaydı o pislik kaçmak zorunda olduğunu düşünmeyecekti.

Hangi deliğe girmişti? Belki de saklanmak yerine bugüne kadar gösterdiği cesaretini sürdürmeye karar vermişti. Bu durumda kurbanını seçmiş ve...

Aman Tanrım!

Marcus "Emily," diye fısıldadı. Sadece bir his... Daha fazlası değil. Emily evde güven içinde onu bekliyor olmalıydı. Fakat bu his öyle güçlüydü ki, bütün gün süregelen küçük endişe ataklarının da üzerindeydi.

"Emily'yi görmem gerek," dedi biraz daha yüksek sesle. Korkuyu iliklerinde hissediyordu. Boğazında saçma sapan bir yumruk vardı ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Crowle ne söylemek istediğini anladı ve "Seninle geliyorum," dedi. İkisi de burada o herife ait bir iz kalmadığını biliyorlardı.

On dakikalık yolculuk cehennem azabıyla geçti. Marcus evinin yeterince güvenli olduğunu, ona kimsenin zarar veremeyeceğini tekrar ettikçe bu teselliden uzaklaşıyordu sanki.

Evin önüne geldiğinde hızla arabadan indi. Emily'yi gördüğünde onu kollarına alıp öpecekti. Sonra odalarına çıkıp sabaha kadar sevişeceklerdi. O pisliği deliğinden çıkartıp ortadan kaldırma işini yarına bırakabilirdi. Evet, bu bekleyebilirdi...

Henüz girişe varmamıştı ki kapı gürültüyle açıldı ve dar-madağın bir halde Sophia göründü. Önce yavaşlayıp sonra ta-

namamen duran Marcus önünde uzanıp giden evde Emily'nin yokluğunu hissedebiliyordu... Gözleri kardeşinin gözlerine kenetlendi ve giderek yaşlarla doluşuna şahit oldu.

Dizleri titriyordu. Sesi de öyle... "Emily nerede?" diye sordu.

Sophia başını yana sallayıp ağlamaya başladı. "Yok... Ona bir şey oldu."

Bugüne kadar tahayyül edilememiş kapkara bir korku kalbine sızdı, içindeki tüm kalkanları yerlebir ederek geri kalan her şeyi zehriyle kapladı. Kendini daha önce hiç bu kadar zayıf, ortaya konmuş ve savunmasız hissetmemişti... Ve acı... Akıp giden saniyelerin beslediği dehşetin yerini alan acı, kopkoyu yongunluğuyla nefesini kesti, midesini bulandırdı.

Onu kaybedemezdi. Onu kaybederse eğer, geri kalan hiç kimse huzur bulamazdı. Öfke, içinde bir fırtına gibi patlayarak her zaman uyanmayı bekleyen deliliği tetikledi. Marcus yanında neler olduğunu anlamak için sorular soran Crowle'ı yakasından tutarak arkaya savurdu ve yumruğu çenesine geçirdi. İsteyerek ya da istemeyerek olmasının bir önemi yoktu. Crowle, karısını kaçıran adama yataklık ederek ona ihanet etmişti.

İlk yumruğun ardından öfke daha da kuvvetlendi. Marcus, Crowle'ın kendini savunmadığını göremeyecek kadar kör olmuştu. Çok daha sert gelen ikinci yumruk adamı yere serince tatmin olmak yerine, onu yerden kaldırıp daha fazla hırpalamak istedi. Fakat araya giren yumuşak bir kadın sesi deliliğin sebep olduğu duyuşal engellerin arasından sızarak mantığını sakladığı yere ulaştı.

Sophia, Marcus'a karşı Crowle'ı koruyordu. Kardeşini uzaklaştırarak kaldığı yerden devam edebilirdi. Bunu yapmaya fazlasıyla yakındı. Ancak Sophia'nın savunmasızlığı ve incinmiş hali, bugün bu evde yaşanan şeyin onu ne hale getirdiğini fark etmesini sağlayan bir doz sakinleştirici etkisi yarattı üzerinde.

Marcus birkaç adım geri gitti, sonra kapıda biriken kalabalığa dönerek kararlılıkla "Neler olduğunu bana hemen anlatın," dedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Seni Bulacağım Emily...

Sesleri dinlemeye çalıştı. Her taraf zifiri karanlıkken güvenebileceği kısıtlı şeylerden biri seslerdi. Yağmur şiddetini artırmış olmalıydı ve bu hoşuna gitmedi. Daha fazla yağmur, yerini bulmalarını sağlayacak izler bırakmanın işe yaramayacağı anlamına geliyordu. Zaten bunun için geç kalmıştı.

Beş dakika kadar önce uyandığında küf kokulu odada yalnız olduğunu anlaması çok sürmemişti. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Şehirden ne kadar uzakta olduğunu da... sadece kokuşmuş bir şiltenin üzerinde gözleri ve elleri bağlı olarak yattığının farkındaydı. Başındaki şişlik sayılmazsa fiziksel olarak iyi durumdaydı. Yapması gereken, soğukkanlılığını kaybetmemek ve bir çıkış yolu bulana dek düşünmeye devam etmektir.

Evet, düşünmeliydi. Bugüne kadar yapmayı en iyi bildiği şeyi yapacak ve düşünerek bir çıkış bulacaktı.

Ellerinin arkadan bağlanmış olması göz bağına ulaşmasını imkânsız kılıyordu. Birkaç dakika önceki denemesinde bağların açamayacağı kadar sıkı olduğunu fark etmiş ve boşa çabalamayı kesmişti. Kendini yaralamak, durumunu daha kötü bir hale sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Bekleyip, elleri serbest kaldığında kurtulmak için bir hamle yapabilirdi.

Soğukkanlı tespitleri ve küçük planlarına rağmen deli gibi korkuyordu. Adamın onu öldürmek istediğinin ve iki boşa demeden sonra bunu bir takıntı haline getirmiş olabileceğinin farkındaydı. Fakat ne olursa olsun pes etmeyecekti... Ölmek istemiyordu ve nefes aldığı sürece öyle kalmaya niyetliydi. Ortada, hayatta kalması Emily'nin mücadele etmesine bağlı olan bir bebek vardı.

Bebeğini hatırlamak kırılgan soğukkanlılığının kaybolmasına ve gözlerinin dolmasına neden oldu. Emily onu seviyordu ve o küçücük kalbin atıp atmayacağına ruh hastası bir katilin karar vermesine izin veremezdi. İnatçı bir kararlılık, korkusunu yok ederek kafasını saat gibi çalışan mekanik bir düzene dönüştürdü.

Gözlerinin yeniden görebilmesi önemliydi. Böylece etrafında kendini savunabileceği ya da doğrudan saldırılabileceği bir şeyler olup olmadığını kontrol edebilirdi. Odanın içinde bir ısı kaynağı vardı ama bunun bir soba mı yoksa şömine mi olduğunu anlamadı. Biraz düşününce sobanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdi. Ne kadar kötü olursa olsun birinin doğrudan yanan bir şöminenin içine düşüp acı çekerek öldüğünü görmektense, sobaya yapışıp derisini kaybetmesini tercih ederdi.

Bileklerini saran iplerle yeni bir mücadeleye girişmeyi düşünürken odanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri biri girdi.

Emily istemsizce yatağın dayandığı köşeye sinerek dizlerini karnına çekti.

"Artık uyandığına göre bu suya ihtiyacım kalmadı."

Ağır bir nesnenin yere bırakılırken çıkardığı sesi ve arkasından tahta zemini esneten ayak seslerinin yatağın dibine kadar sokulduğunu duydu. Karanlık, kalbini yumruğu içine alıp sıkıştıran korkuyu besliyordu. Emily kaybettiği kontrole kavuşmak için yeniden nefes almaya çalıştı.

"İyi uyudun mu?"

"Neredeyim ben?"

Adam gülmeye benzer tuhaf bir ses çıkardı. “Kimsenin varlığını bilmediği ve senin için önemi olmayan herhangi bir yerdesin.”

Gözlerindeki bağın aniden çekip çıkartılmasıyla Emily gözlerini kırıştırdı. Loş odaya uyum sağlayana kadar biraz zamana ihtiyacı vardı. Düşündüğü gibi köhne ahşap bir odanın içindeydi. Bir kulübe ya da bir kır evinin odalarından biriydi. Kahverengi yırtık perdelerle örtülü iki penceresi olan odada, bir yatak, iki sandalye, üzerinde bir gaz lambasının bulunduğu küçük sepha ve ortadaki soba dışında hiçbir şey yoktu. Çıplak duvarlar delik deşikti ve uzun zaman önce kaldırılan tabloların soluk izleriyle alacalı bir hal almıştı. Dışarıdan yağmur dışında hiçbir ses gelmediğine göre etrafta ya hiç kimse yoktu ya da vakit düşündüğünden geçti.

Kaçınılmaz olarak adama baktı. Bugün kapıya gelip sahte pusulayı veren uşaktan tek farkı gözlerindeki kötülük ve gücünün farkında olan insanlara has bir kendine güvendi.

“Beni bu kadar dikkatle incelemekte sakınca görmediğine göre başına gelecekleri biliyorsun demektir.”

Emily’nin göğsü sarsılmaya başladı. Nefesi titrek, hızlı ve faydasızdı. Gözlerine dolan yaşlar, yeni kavuştuğu ve çok önem verdiği görüşünü bulandırmaya başlayınca hemen toparlandı. Eğer kolayca pes edeceğini düşünüyorsa yanılıyordu, fakat bir yandan da adamın bıçağını çıkartıp boğazını kesmesinin önüne geçebilecek tek bir savunmasının olmadığını da biliyordu.

“Benimki de laf mı şimdi? Beni zaten arabada görmüştün. Lord Crowle’ın uşağı olduğumu biliyorsun.”

“Seni gördüğümü kimseye söylemem, lütfen gitmeme izin ver.”

“Yapamam.” Kararlı fakat iyimser görünüyordu.

Tanrı yardım etsin, Emily’nin tek şansı onu öfkelenlendirmeye çalışarak zorlayarak vakit kazanmaktı.

“Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum,” dedi makul görünmeye çalışarak. “Seni tanımıyorum. Belli ki ortada bir yanlışlık var ve...”

Adam elini kaldırarak onu susturdu. Şaşırtıcı derecede kibar görünüyordu. “Yanlışlık yok Bayan Harrington. Kocanızla olan hesabımızı dolaylı yoldan kapatmaya karar verdik ve kurban sizsiniz. Gerçi ben şu an karşında onun duruyor olmasını tercih ederdim.”

Ölümle burun buruna olsa da adamın sözlerinden Marcus’un hayatta ve güvende olduğu çıkarımını yapmak Emily’ye yersiz, tuhaf bir huzur verdi.

“Şu durumda gülümsemen çok enteresan. İstersen şartları senin için değiştirebilirim.”

Emily başına ne geldiğini anlayamadan yüzüstü bir şekilde küf ve pislik kokan örtülerin üstüne düştü. Eğer nefes alabilseydi bütün gücüyle çığlık atar ve birilerinin sesini duyması için dua ederdi.

“Bakalım nelerin varmış,” dedi arkasındaki adam ve dizlerini yatağa dayayarak Emily’yi bacaklarının arasına hapsedip üzerine abandı.

Emily yüzünü gömülü olan yerden güçlükle çıkarttı. “Bana dokunmaya cüret edersen öldürürüm seni. Elimin bağlı olmasının bir önemi yok, yemin ederim bunu yapmanın bir yolunu bulurum.”

Adamın iğrenç kahkahası kulaklarına doldukça Emily taze bir güçle yenilenip korkudan daha güçlü olduğu su götürmez bir nefretle doldu. Arkasında bağlı olan elleri, konumu gereği poposunun üzerinde birleşmişti ve uşağın üzerine abanmasını da elleri engelliyordu. Emily onun bir kez daha kalçasına yaslandığını hissedince pantolonunun önündeki çıkıntıyı parmaklarının arasına alıp tüm gücüyle sıktı.

Domuz gibi bağırıp ayağa fırlamasına bakılırsa bu onun canını yakmış olmalıydı. Emily zaferinin keyfini çıkartamadan uşak tekrar üzerine abandı. Bu sefer hâkim olan duygu keyif değil nefretti, Emily bunu her zerresinde hissediyordu. Sonra soğuk bıçağın boğazına dayandığını fark etti ve onun için sonun geldiğini anlayarak gözlerini yumdu.

Marcus'u bir kere daha görmeden ölecek olmak o kadar acıydı ki kalbi, o bıçak tenini kesmeden önce de durabilirdi. Ve bebeği... Hayat hakkı elinden alınan minik bebeği için yaşlar gözünden süzölmeye başladı. Fakat bir yanı mücadeleyi kesmeye yanaşmıyordu. Soğuk metalin uyarıcı etkisi bir nevi uyusukluğunu ve zavallı kabullenişini ortadan kaldırıp yeni bir mücadele gücü verdi.

Emily, neredeyse üç katı ağırlığındaki adamı üzerinden atmak için debelendi, az önce yaptığı gibi ellerini kurtarmaya çalıştı. Ölecekse bile onu, bunu yaptığına pişman edecek bir işaret bırakacaktı.

"Ölmekten değil ama sana dokunmamdan mı korkuyorsun? Çok dokunaklı." Adam bıçağı yavaşça ensesine doğru kaydırđı ve omurga hattı boyunca aşağı sürükledi. Birkaç saniye sonra ellerini bir arada tutan ipler kesilmişti.

Şans ondan yana dönüyor olabilir miydi? Emily arkada neler olduğunu görebilmek için boynunu geriye doğru çevirdi fakat adamın iki elini birden yatağı bastırmasıyla birlikte tekrar yüzüstü düştü.

"Demek beni hadım edecektin. Hem de pençelerinle... Şimdi ne yapacaksın bakalım?"

Artık arada elleri olmadığına göre bu, adamın onu kullanmasına engel olabilecek hiçbir şey kalmadığı anlamına geliyordu. Emily boğulduğunu ve gerçekten ölmek üzere olduğunu düşündü, yeniden ağlamaya başladı. Poposuna değen kalçanın düzensiz hareketleri artıkça, hıçkırıkları ve çığlıkları kuvvetleniyordu. Adam birden aklına komik bir şey gelmiş gibi kıkırdarak yan tarafa devrildi ve yatarak bir süre daha güldü.

"Şanslısın ki pantolonumu çıkartmayacağıma dair güzel bir kadına söz verdim. O gelene kadar biraz okşamanın dışında sana bir zarar vermeyeceğim."

Emily bu neşeli ruh halinden cesaretle dizleri üzerine doğrulup kendini kısmen güvenli hissedeceğı köşeye sindi tekrar. Durumu değerlendirmeye yetecek vakti yoktu fakat ortada

kadın bir işbirlikçinin olduğunu anlayabilmişti. Tanrı aşkına, burada kısılmışken bu bilgi ne işine yarayacaktı ki? *Belki biraz zaman* dedi kafasındaki mantıklı bir ses.

“Karın mı? Evli misin? Ya da önemi yok. Hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi. Bana dokunmak zorunda değilsin. Söz veriyorum kimseye anlatmam... Seni görmemiş gibi davranırım. Sen olmadığını söylerim, lütfen bırak beni...”

Bir an için ona bebekten bahsetmeyi düşündü, fakat hemen vazgeçti. Adamın ne kadar ileri gideceğini de, kasıtlı olarak be-beğe zarar verip vermeyeceğini de bilmiyordu.

“Boşa nefesini tüketme. Karar çoktan verildi.”

“Hayır!” dedi Emily son bir ümit. “Marcus’u benimle tehdit etmen bir işe yaramaz. O bana değer vermiyor bile.”

Uşak buna kafa yoruyormuş gibi düşünceli bir şekilde onu inceledi ve “Saygıyı bilemem ama seni düzmeye bayılıyorsa adam değilim,” dedi.

“Hata ediyorsun, başın büyük belaya girecek. Beni bırakman için...”

Kafasını iyice sindiği duvara çarpmasına neden olan tokat Emily’nin sözünü kesti.

“Bir daha konuşursan gırtlakını keserim.”

Acı her zaman feryat ettirmez ya da ağlatmazdı. Bazen nefesini boğazına tıkayıp, sesini kaybetmesine neden olurdu. Emily iyice sindi ve onu kışkırtacak bir olaya mahal vermemek için kasıtlı sessizliğe büründü.

Dakikalar sükûneti de beraberinde getirdi. Adam bıçağını bilemediği süre boyunca Emily’ye kötü kötü bakarak asla huzur bulamayacağını hatırlatıyordu, o başka.

Marcus gelecekti, gelmeliydi... İyi olduğuna göre her yerde onu arıyor olmalıydı. Elbette böyle bir durumda iyimserlik kadar işe yarar bir plana da ihtiyacı vardı.

Emily sobanın yanındaki kütükleri, boş sandalyeyi ve adamın konumunu gözden geçirdi. Eğer fırsatını bulabilirse kütüklerden birini kafasına vurup bayılmasını sağlayabilirdi. Aslında

sadece dengesini bozup onu sıcak sobanın üzerine düşürmesi yeterdi.

Kapının kilitli olmadığını tahmin ediyordu. O halde yapması gereken tek şey arkasını dönmesini beklemek ve harekete geçmekti.

Beklediği fırsat çok geçmeden önünde belirdi. Adam yerde, biraz arkasında kalan matarayı alıp önce kokladı. Hafifçe geriye döndüğünden pozisyonu Emily'nin lehineydi. Emily her an hamle yapması gerekebileceğini bildiği için köşeye sinmeyi bırakıp yatağın kıyısına kadar ilerlemişti. İlk ve son şansını değerlendirmek için hızla yerinden fırladı ve kaptığı kütüğü bütün gücüyle adamın ensesine indirdi.

Ne olduğunu görmek için zamanı yoktu, kulağında patlayan acı haykırış yeterince fikir veriyordu. Sobanın etrafından dönecekti fakat kolunu yakalayan el yüzünden ileri geri birkaç kez yaylandı ve sonunda başladığı yere geri döndü. Fakat bu noktaya gelmişken pes edemezdi. Bu cesur hamleden sonra zaten ölmüş sayılırdı. Daha büyük bir kararlılık ve sahip olduğunu bilmediği muazzam bir güçle onu itti, debelendi, tekmeledi, ayaklarını dayadığı duvardan güç alarak geriye doğru abandı ve sonunda gösterdiği çaba adamın dengesini bozarak sırtüstü sobaya devrilmesine neden oldu.

Kurtulmaya yakındı, başarabilirdi. Ancak bütün çabası boğa kadar dayanıklı adamın ayak bileğine yapışmasıyla son buldu ve Emily yüzüstü yere düştü.

“Öldün sen fahişe, bunu sen istedin.”

Yerde yatarken tepesine çöreklenen felaketin gözüne daha büyük geldiğini fark ettiğinde bile *bunu denemem gerekiyordu* dedi içinden. Emily beklediği tokat yerine yüzünün yan tarafına inen yumrukla serseme döndü ve gerçekten hayatının dayacağını yemek üzere olduğunu anladı. Çaresiz bile olsa korunmak ilk içgüdüydü. Bayılmak üzere olmasına rağmen ikinci yumruğu geçiştirmek için zorlukla kolunu kaldırdı. Şanslıydı ki adam sobanın üstüne düştüğü için kısmen yanmıştı. Emily'ye yeniden

saldırmadan önce küfürler ederek elini yerdeki su dolu kovanın içine soktu.

Emily güçlkle yerinden kalkıp yarı yarıya doğruldu. Başı dönüyordu, şişmeye başlayan sol gözü neredeyse kapanmıştı. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile duvardan destekle yürümeye çalıştı. Arkasında yükselen gölgeyi hissederek gözyaşları içinde kapıya doğru yürürken, sesini duyuramayacağını bile bile Marcus'un adını sayıklayıp yardım diliyordu.

Dirseğinden yakalandığını hissedince kalan zayıf gücüyle kurtulmak için son hamlesini yaptı. Fakat bu, arkasındaki adamın delirmesine neden oldu. Emily onun kafasındaki planla işinin kalmadığını, öfkesini dindirmek için ölümüne saldıracağını, önündeki sandalyenin üzerine doğru itildiğini anlamadan da biliyordu. Düşüşünü engelleyecek zamanı ya da gücü kalmadı ve Emily karnına saplanan acıyla feryat etti. Daha öncelilere benzemeyen bu acı, umutları da dahil her şeyi yavaş yavaş silip götürüyordu.

Kıvranıp, inleyerek ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu. Emily bilinci kapanmadan önce yerden kaldırıldığını ve onu tutan adamın "Kahretsin! Victoria gelmeden ölme, hemen değil!" dediğini işitti. Oysa o, çoktan öldüğüne emindi.

"Seni bulacağım, Emily!"

Bu fısıltı dilinden düşürmediği bir yemin gibiydi. Ancak kaybettiği her saniyede Emily'nin hayatını riske attığını bilmek, onu bulmak için gösterdiği çabayı sabote ediyordu. Belki de mantıklı düşünmeye değil, gerçekten birilerinin gözünü korkutmaya ihtiyacı vardı. Fakat bunu, karşısındaki küçükçük ihtiyarın kalbini durdurmadan yapabileceğinden emin değildi. Kadın korkudan ya da herhangi başka bir sebepten yardımcı olmaya çalışıyor görünüyordu. Elbette öyle davranacaktı. İhtiyarların önsezileri kuvvetli olurdu ve Marcus'un kendisi için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu biliyor olmalıydı. Buna rağ-

men Marcus, Crowle'in aksine Henrietta Rosswell'in yardımcı olma arzusunu sempatik bulmaktan uzaktı.

"O mektubu ihtiyaçları olduğu için yazdım," dedi kadın, belki yüzüncü kez. *Son derece can sıkıcı bir tekrar* diye düşündü Marcus. "Neden ismini değıştirmek istediğini sorduğumda Henry bana, yeni bir hayat istediğini ve babasının skandal ölümünün bunu gölgeleyeceğini söylemişti. Haksız da sayılmazdı... Bakın evlatlarım... O iki çocuğun kolay bir hayatı olmadı ve..."

Marcus ağır ağır yerinden kalktı ve kadının karşısında kule gibi yükseldi. "Kendinizi alıştırmak için fazla zamanınız olmanası kötü, Bayan Rosswell... Onlar için bu hayatı biraz daha zorlaştırmayı düşünüyorum."

Kadının buruşuk, solgun yüzü iyice soldu. Mesajı doğru anladığına göre kaybettiğı hafızasının geri gelmesi an meselesiydi.

"Bay Harrington'ın söylemeye çalıştığı, karısını bulabilmemiz için o ikisinin nerede olduğunu bilmemiz gerektiğı... Bize yardım edin."

"Lord Crowle, onları uzun zamandır görmüyorum. Senelerdir bana uğramaz oldular. Gidebilecekleri hiçbir yer yok. Aile mülkleri satıldı, her şey elden çıkartıldı. O küçük hanımı bulmanız için size yardım etmeyi istiyorum fakat... İnanın ki bu ihtiyar halimle hatırlayabildiğim her şeyi anlattım size. Artık ömrümün sonuna geldim, kendimi ölüme hazırladım. Tanrı'nın yanına böyle bir günahla gitmek istemem. Eğer bir şey bilseydim çoktan anlatmış olurum."

"Kimse ölümden bahsetmiyor, Bayan Roswell. Size inanıyordunuz, hatırlayacağınız en ufak bilgi bile işimize yarayabilir."

Kalan hayatını zehir etmemi istemiyorsan hafızanı zorla Bayan Roswell. İyiliğın için çabala...

Marcus onun adına dileklerini içinden sıralarken odanın içinde sessizce turlamaya devam etti. Beyninde çınlayan vahşet çığığı sakın haliyle kesinlikle uyuşmuyordu. Bayan Roswell'in tedirgin göz atmalarına bakılırsa ihtiyar önsezileri iş başındaydı. Bu iyi diye düşündü Marcus... Korku, yüz yaşındaki ihtiya-

rın bile ölümü canavar gibi görmesine neden olurdu. Marcus durdu, doğrudan kadının gözlerine baktı ve “Bana Victoria’dan bahsedin,” dedi. “Neye benzediğini öğrenmek istiyorum.”

Uşak nasıl Crowle’ın hayatına maksatlı bir şekilde girdiyse, Victoria denen kadın da bir şekilde ikisinden biriyle temas etmiş olabilirdi. Hatta Marcus bundan neredeyse emindi. İntikam arzuları bu kadar güçlüyse perde arkasında olsa dahi, düşmanı yakından görmek ve oyunun güçlü tarafı olduğunu hissetmek istemiş olabilirdi.

“Konuşun, Bayan Roswell!”

Kadın sahte taşlı iri yüzüklerle süslü, titreyen ellerini yaşına hiç gitmeyen tavus kuşu mavisî rengindeki eteğinin katları arasına gizledi. Marcus onun bir çıkış arayışında olduğunu görebiliyordu. Az önce o ikisini eline geçirdiği takdirde öldüreceğini ima ettiğine göre anlaşılır bir savunma hazırlığı içindeydi kadın. Sorun şu ki, Marcus hiç de anlayışlı gününde değildi ve gerçekten neler yapabileceğini göstermeye çok yakındı. Neyse ki ihtiyaç çok direnmeden yola geldi ve “Elimde tüm aileye ait minyatürler var” dedi. “Biraz beklerseniz getirtebilirim.”

Marcus heyecanını bastırdı ve Bayan Roswell’in talimat verdiği hizmetçisi elinde bir kutuyla içeri girene kadar tek kelime etmedi.

“İşte burada Henry’nin resmi var. Annesinin eşyalarının bir kısmı bana gönderildi. Bu kolye de onlardan biriydi.”

Uşağı tekrar görmek Marcus’u göğsünden vurulmuşa döndürdü. Her şey dağılmaya, infilak etmeye fazlasıyla yakındı. Gözlerini resimden kaçırarak “Diğerini görmek istiyorum,” dedi.

“İşte burada... Bu Victoria.” Verirken kadının ellerindeki titreme daha da artmıştı.

Marcus altın bir zincirin ucunda sallanan minyatürtü alıp parmaklarının arasında tuttu. Kadının kim olduğuyla ilgili bir kaniya varmadan önce tamdık yüzü gözünün önünde şekillendi ve onu daha önce bulunduğu bazı mekânlarda gördüğü haliyle

hayal etti. Aşına olduğu sarı saçlar, dudaklar ve çarpıcı güzelliğin genç bir kopyası vardı karşısında. Kime baktığını anladığında Marcus nedense pek şaşırmadı. Sadece kendini aptal gibi hissettiği bir anlık boş bulunmanın ardından zinciri ihtiyara uzatıp çıkışa doğru yürüdü.

Kendi şokunu yaşamakla meşgul olan Crowle da hemen peşinden geliyordu. “Kendimi daha önce hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Hepimizi kandırdı.”

Marcus kapıya ve arabaya ulaşmak için sert ve geniş adımlarla yürüdü. Crowle’ın peşinde olup olmadığına bakmadan gideceği adresi arabacıya iletti.

“Wilberfoss Kontesi’nin evine gidiyoruz. Acele et!”

Fitzwilliam Crowle araba hareket etmeden bir saniye önce içeri daldı ve Harrington’ın karşısındaki koltuğa oturdu. On- dan uzak durmak için sol gözündeki şişlik gibi iyi bir gerekçesi olsa da bugün onu yalnız bırakmayı düşünmüyordu. Hem bu sadece, Harrington’ın meselesi değildi. Daha en başından beri sadece onun meselesi olmamıştı. Uğradığı çifte ihanet ve piknikteki kurşunun doğru adresi bulup bulmadığı konusundaki muamma onu bu meselenin tam ortasına koyuyordu.

Hepsinden önemlisi, hayatı boyunca tanıdığı en kibar ve tatlı leydinin hayatı tamamen onun aptallığı yüzünden tehlikedeydi. Her şey için geç kaldıkları ihtimalini göz ardı ederek fikir yürütüyordu ki, fazla vakitleri kalmamıştı.

Peki ya Miranda’ya ulaşamazlarsa? Planlarını gerçekleştirdikten sonra Alfred’le birlikte ortadan kaybolmaya niyetleri varsa ona ulaşmaları mümkün olmayabilirdi. Lanet olsun, başından beri bu numarayı yediğine inanamıyordu.

Arabanın tavanına yumruk atarak arabacıya daha hızlı olmasını emretti. Öfkesi giderek bir şeyleri yumruklama isteğine dönüştüyordu. Fakat mesele ne kadar kişisel olursa olsun, Fitzwilliam mantıklı düşünmekten yanaydı. Harrington’ın kendini kaybetme ihtimaline karşın, birinin sağduyulu hareket etmesi şarttı zira. Kaldı ki Harrington’ın hali son derece tuhaftı. Karısı-

nın kaybolduğunu öğrendiğinde gösterdiği tepkiden sonra tüyler ürperten bir soğukkanlılığa bürünmüştü. Sıra dışı durgunluğu, taşıdığı patlama potansiyelini daha çok ortaya koyuyordu.

Henrietta Rosswell ve Miranda'nın evi şehir merkezinde bulunduğu için yolculukları kısa sürdü. Yaklaşık on dakika sonra Miranda'nın yaşadığı sezonluk evin kapısının önüne varmışlardı. Kapıyı Fitzwilliam çaldı ve aynı anda karşılarında beliren uşağın arkasındaki Miranda'yı gördü. Hissettiği ferahlığın nefrete dönüşmesi çok sürmedi, Fitzwilliam uşağı kenara çekerek nişanlısı olan fahişenin karşısına dikildi.

"İçeri geç, Miranda," dedi sertçe. Kadının hareket etmemesi üzerine Harrington onu kolundan tutarak en yakındaki odaya soktu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Miranda'yı ele veren, bir saniyelik endişeli tepkisiydi. Kanı çekilen yüzü ve titreyen elleriyle suçüstünde yakalandığını bir nevi ilan etmiş oldu. Fakat çok daha hızlı bir şekilde kusursuz soğukluğuna kavuşarak Fitzwilliam'ı şaşırttı.

"Evet... Peki sizin evimde ne işiniz var? Konuşmak isterdim ama davete geç kaldım bile. Bu kabalığınızı görmezden geleceğim."

Kapıya doğru hareket edince Fitzwilliam yanından geçtiği sırada onu kolundan tutarak engelledi. "Her şeyi biliyoruz. Bu yüzden hemen anlatmaya başlamanı tavsiye ederim."

"Neyi bildiğinizi anlamış değilim. Lord Crowle derhal kolumu bırakmazsanız nişanımızı yeniden düşünmek zorunda kalacağım."

"Karım nerede, Miranda?" Harrington'ın sorusu kesin olmasının yanı sıra bariz bir zorlayıcılığa sahipti. Öyle ki Miranda – ya da Victoria – ne tepki vermesi gerektiğinden emin olamıyormuş gibi duraksadı. Yutkunurken boynundaki belirgin hareket, gerginliğini ele veriyordu.

"Anlamadım... Karınızın nerede olduğunu bana mı soruyorsunuz?"

Anlamazdan gelmesi Harrington'ı öfkelen-dirdiyse bile harekete geçen Fitzwilliam oldu. Kadının üzerine yürürken "Her şeyi biliyoruz Victoria!" diye bağırdı. "Nerede olduğunu söyle."

"Saçmalık! Evimi terk edin hemen."

Harrington gergince boynunu esnetti ve "Karımın nerede olduğunu söyle, Miranda," dedi tekrar. Sesi soğuk ve mekanikti. Bu kadar sakın görünme nedeni aklını kaçırmış olması olabilir miydi? Fitzwilliam üzerine düşünmeyi reddederek sadede geldi. "Henrietta Roswell bize hakkındaki her şeyi anlattı. Boshuna direnme."

Miranda inkâr edecekmiş gibi göründü önce. Yüzünde masum ve her şeyden habersiz bir ifade belirdi. Fakat hızla bütün düşünceler ve hisler yerini nefrete bıraktı. Gücü elinde tuttuğunu düşünmesi, hastalıklı bir kendine güvendi ama etkileyici olduğunu inkâr edemedi Fitzwilliam.

"Hiçbir şey öğrenemezsiniz benden. Geç kaldınız bile... Henry bu sefer iyi iş çıkardı."

Harrington'ın boğazından yükselen hırıltılı tehditkâr ses, tüm bu sükûnet kabuğunun altındaki gerçek duygulara dair ipucu veriyordu. Kısık, bozuk bir sesle "Ona bir şey olduysa eğer..." dedi ve bir anlığına gözlerini kapatıp boynunu esnetti. "Konuş, Miranda. İyiliğin için konuş."

Miranda ondan birkaç adım uzaklaştı. Kendine güvenmesini sağlayan güçle kıyaslandığında korkunun yeterince caydırıcı olmadığı ortadaydı. Aptal diye düşündü Fitzwilliam. Harrington'ın sınırını ihlal etmesine tek bir adım kaldığının ya farkında değildi ya da kafayı yediği su götürmezdi.

"Hemen konuşursan bu olanları gizlemenin bir yolunu bulabiliriz. Her şeyin arkasında Alfred'in olduğunu söylemen ve nerede olduklarını itiraf etmen yeterli." Bu kesinlikle kuyruklu bir yalandı. Fitzwilliam, Miranda'nın paniğe kapılıp akılsızca hareket etmesini önlemeye çalışıyordu. Fakat çabası bir işe yaramadı. Miranda kısa, sinir bozucu bir kahkaha atıp ikisinden biraz daha uzaklaştı.

“Kimse size inanmaz. Merhum eşimin gücünü yöneten benim. Toy yeğeni sadece unvanı taşımakla yükümlü. Ayrıca hakıkmda yapılacak herhangi bir araştırmanın önünü tıkamak için tek bir sözümle hareket edecek nüfuslu tanidiklarım var. Keyif düşkün, saygınlığı tartışılır bir vikontun parlamento üyesi bir kontun dul karısının adını lekelemesi sandığınız kadar kolay değil.” Harrington’a döndüğünde nefreti daha fazla göze batıyordu. “Ve sen... insanların gözünde kaçakçı bir tefeciden başka bir şey değilsin. Hakkında neler konuşulduğunu bilsen... Hayır... Sizden korkmuyorum.”

Derken kolay kolay gerçekleşmeyecek bir şey oldu, Fitzwilliam birden kendini kaybederek onu yakalamak için öne atıldı. Ne yazık ki delirmiş gibi davranan Miranda’nın attığı her geri adımın ve cesur sözlerinin sinir bozmak dışında başka bir amacı daha vardı. Nişanlısı önünde durduğu çekmeceli sehpadan aldığı silahı ikisine doğrultarak “Defolun evimden!” diye tısladı.

“O kadar kolay değil, Miranda.”

“Hayır, çok daha kolay Fitzwilliam Crowle. Tek kelime etmeyeceğim. Dediğim gibi sizden korkmuyorum... İkinizden öyle nefret ediyorum ki yüzünüzdeki çaresizliği kana kana içebilirim. Ailemi mahvettiğiniz için siz de yok olacaksınız. Önce sen,” dedi namluyu Harrington’a doğrultarak. “Acı çektiğini görmek için çok bekledim. İlk planımız şımarık kardeşinle ilgiliydi. Fakat o sümsükle evlendikten sonra hedefi değiştirmeye karar verdim. Farkında mısın bilmem ama beni ona tercih ederek o küçük şeyin sonunu kendi ellerinle getirdin. Anlayacağın ölümü büyük ölçüde senin hatan.”

Harrington dişlerini gıcırdattı. Öfkesi odanın duvarlarına kadar uzanan dalgalar gibi önüne geçen her şeye çarpıyordu. Eğer hemen şimdi harekete geçerse açık hedef haline gelirdi. Sakin olması için onu uyarmayı düşünüyordu ki ürkütücü sakinliği geri geldi. Fitzwilliam ikisinden birine fırsat yaratmak için riske girerek Miranda’nın duygularını biraz daha hareketlendirmeye karar verdi. “Baban işe yaramazın tekiydi, Miranda.

Bütün parasını kumarda yemesini öğütleyen her kimse, öfkeni ondan çıkartmalıydın.”

Düşündüğü gibi sözleri kadını çılgına çevirdi. “Hemen şu anda ölmek istemiyorsan sus! Bu seferki kurşunun kalbine saplandığından emin olurum pislik... Seninle ilgili planlarım da var. Şu an hakkında hazırlanan bazı belgeler, önemli mektuplar ve içeriği çok kıymetli dosyalar tüm itibarını, servetini yok edecek bir fırtına çıkartabilir... Ama aptallığın zaman zaman sana sempati duymama neden oluyor. Bazen...”

Fitzwilliam yanında gölge gibi geçen şeklin ne olduğunu anlayacak vakit bile bulamadı. Sadece, kendi etrafında dönen Miranda’nın mavi elbisesinin fırfırlı eteklerinin onunla beraber dönerek havalandığı ve boğuk, başına gelene anlam veremediğini ortaya koyan şaşkın çığlığını ayırt edebildi.

Bir saniye sonraki etkileyici manzara Fitzwilliam’ın ağzını açık bıraktı. Harrington arkadan hâkim olduğu Miranda’nın gırtlığına bir bıçak dayayarak onu tamamen hareketsiz bırakmıştı. Parmağını kıpırdatmak kadar kolay bir hamleyle hem de...

“Hadi şimdi konuş Miranda,” dedi adam tuhaf derecede boğuk, hırıltılı sesiyle. “Emily nerede?”

Miranda boğazına bıçak dayayan ele yapışmış bir halde “Bırak beni, birazdan bütün uşaklar içeriye dolacak,” dedi. Cesareti takdire şayandı. Oysa Fitzwilliam’ın bulunduğu yerden görünen manzara korkutucuydu ve biraz da karmaşık...

Anlaşılan o ki Miranda boş durmayı düşünmüyordu. Fakat Harrington onun sehpanın üzerindeki ağır saati almaya çalıştığını daha harekete geçmeden önce biliyordu. Neredeyse gözle takip edilemeyecek bir hızla başka bir bıçak çıkardı ve sehpaye sapladı. Uğursuz görünüşlü egzotik bıçağın Miranda’nın baş ve işaret parmağının arasındaki açıklıktan geçip ahşaba saplanması tesadüf olamazdı.

Miranda korkudan çığlık bile atamadı. Fitzwilliam ise dehşete düşmenin yanı sıra etkilenmişti. Bugüne kadar onun hak-

kında duyduğu karanlık hikâyelerin bir gerçekliğinin olduğuna ilk defa şahit oluyordu. Ve beklediği gibi, ürkütücü sakinliğinin arkasından çıkan merhametsiz varlık, gözünün önünde olanların çok daha korkunç bir hal alabileceğini vaat ediyordu. Sorun, daha ne kadar ileri gidebileceğiydi.

Cevap kısa sürede geldi. İncecik bir kan, gözyaşı damlası gibi bıçağın değdiği yerde birikip yavaşça aşağı doğru süzüldü. Miranda inleyerek “Fitzwilliam yardım et, lütfen...” dedi.

Merhameti hak etmese bile Miranda’nın acı yalvarışı Fitzwilliam’ı huzursuz etti.

“Harrington sakın ol. O bir kadın unutmaz.”

Harrington sadece gözlerini kaldırarak ona baktı. Gözleri hiçbir şey saklamıyordu, istediği cevabı almaması halinde ne kadar ileri gidebileceğini ve gerçekten gitmek istediğini... Kollarında titreyen kadını yarı kapalı gözleri arasından uzun uzun süzdü ve “Bu, daha kolay çözüleceği anlamına gelir,” dedi. Gaddar herif işkence etmeyi düşünüyordu.

Miranda hıçkırmaya başladı. Hâlâ konuşmak için ne bekliyordu bu aptal? Nefesi kesik kesikti. Ya da nefes alamıyordu. Fitzwilliam sonunda onun korkudan sesini kaybetmiş olabileceğini akıl edebildi ve sakinleşmesi için söyleyecek herhangi bir şey düşündü. Boşuna... Lanet olsun, çözüm adamı olmak bu-
raya kadardı demek.

Harrington başını Miranda’ya doğru eğdi. Boynunu ya da kulağını öpüyor gibi görünse de kimse böyle tuhaf bir şeyin olmasını beklemiyordu. Fitzwilliam onun kadının kulağına bir şey fısıldadığını, dahası bunun bir tehdit olduğunu biliyordu. Her ne diyorsa eğer... Miranda’nın yüzü giderek biraz daha soldu ve sonunda çığlık atarak ağlamaya başladı.

“Yardım et... Lütfen... Lütfen... Beni öldürecek!”

Fitzwilliam başını iki yana salladı. “Hayır, Miranda. Konuş ve kurtul.”

“Söyleyeceğim... Bıraksın beni lütfen... Lütfen!”

Harrington fısıltısı odada ürpertici bir rüzgâr gibi esti. “Söy-

le Miranda..." Sunduğu şansı değerlendirmesi için verilen son saniyeler kaybedilmeyecek kadar kıymetliydi. Miranda'nın mosmor kesilen dudakları zorlukla aralandı.

"Hatfield'in çıkışında... bi-bir kır evi... Daha... Daha açık bir adres yok... İnan bana."

"Emily iyi mi?"

"E-evet... Ona dokunmayacak... Yemin ederim dokunmayacak... Kontrol... kontrol etmeye gidiyordum. Sadece... gözünü korkutmak... istedik..."

"Göreceğiz. Bizimle geleceksin."

"E-Evet... Tamam... lütfen bırak artık beni... Ben bir şey yapmadım... Yapmadım. Yapmadım. Ona bir zarar vermedim..."

Harrington, Miranda'yı ele geçirdiğinden daha hızlı bir şekilde serbest bıraktı ve odadan çıkarken "Öyle olması için dua et Miranda," dedi. "Eğer Emily'nin kılına bir zarar gelmişse... ölürsünüz."

Bana bir şey olmasına izin verme...

Marcus ona verdiği sözü tutamamıştı. Daha da kötüsü, başına her ne geldiyse sebebi Marcus'tu.

Bugün Emily için endişelenerek geçirdiği uzun saatler boyunca onu kaybettiğine inandığı onca an hatırlıyordu. Nasıl sahip olduğunu bilmediği bir güçle ayakta durabilirken aklını kaçırmanın sınırlarında gezindiği onca an... Kendini korkusuz sanıyordu, değil mi? Hayır... Konu eğer Emily'ye Marcus ödeğin tekiydi. Emily en başından beri onun en büyük korkusu, günahı ve zaman zaman da cehennem azabıydı...

Şu an ne durumda olduğunu düşünmek istemiyordu. Ya da hayatta olup olmadığını... Gözlerini yumup bu düşünceden kurtuldu. Bu aşamaya kadar geldikten sonra iyi olduğunu düşünmekten başka bir seçeneği yoktu.

Miranda'nın tarifıyla kır evini bulmaları fazla sürmedi. İş

yokuşa sürmemesi gerektiğini anladığından beri uzlaşmacı ve yardıma hevesliydi. Yavru bir sokak hayvanı gibi arabanın bir köşesine sinmişti ve bir kaçış umudu yakalamaya çalışan tedirgin gözleri sürekli hareket ediyordu. Marcus tüm bunları kolayca gözden çıkartıp o ince boynunu kibrit gibi kırabilirdi, buna fazlasıyla yakındı. Ölümüne korkusu başına gelenlerin sadece başlangıcıydı, onunla işi henüz bitmemişti. Marcus kendinden korkuyordu... Onu öldürmeye o kadar yakındı ki durabilmiş olması bir mucizeydi.

Araba Miranda'nın tarif ettiği yerde durunca, Marcus pencereden dışarı baktı. Hava henüz kararmaya başlamıştı ve etrafta kimse görünmüyordu. Marcus pencerelerinde herhangi bir hareketlilik göremediği taş kır evini işaret ederek "Oyun oynamıyorsun, değil mi Miranda?" dedi.

"Hayır... Yemin ederim orası."

Birlikte arabadan indiler, pencerelerden uzak durarak dikkatle eve yaklaştılar. Crowle Miranda'yı sırtından itekleyerek öne geçmesini sağladı. "Kapıyı çal ve doğal davran."

"Anladım, halledeceğim."

Miranda kapıyı tıklatmadan önce Marcus ve Crowle iki tarafa yaslanarak kendilerini sakladılar. Marcus, Crowle'in arabada kalmasını, hatta hiç yola çıkmamasını istemişti ama o, meseleyi en az Marcus kadar kişisel gördüğünü ve asla geride bırakılacak bir adam olmadığını söyleyerek reddetmişti. Haksız da sayılmazdı.

Vaktin geldiğini düşünüp kapıyı işaret etti. "Çal!"

Miranda bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı tıkladı. Tatlı canı için endişelenirken uğruna aklını kaçırdığı ailesini umursamıyordu.

Birkaç saniye sonra "Kim o?" dedi içeriden biri.

"Benim... Victoria."

Marcus yüzeyin altındaki gerilimin geri geldiğini hissetti. Onu ne halde bulacağını, ne kadar çok korktuğunu ve umudunu yitirip yitirmediği bilmek istiyordu. Defalarca yaptığı gibi

yitip gitmek üzere olan kontrolünü yeniden kazandı. Emily'yi sağ salım kollarına almak istiyorsa ne halde olabileceğini düşünerek kendine işkence etmeyi kesmeli ve tamamen onu kurtarmaya odaklanmalıydı.

Bir süre içeriği dinledi. Adamın kapıya iyice yaklaştığını duyabiliyordu. İçerideki, sanki bundan şüphesi varmış gibi "Victoria, sen misin?" dedi.

"Benim Henry! Aç şu kapıyı."

"Nihayet gelebildin. Bir sorunumuz var." Kapının açılmasıyla birlikte Marcus, Miranda'yı itip onun yerini aldı ve gözünü dönmüş bir kuvvetle adamın boğazına sarılıp içeriye soktu. Fakat Alfred'in işini bitirmeden önce Emily'nin hayatta olduğunu görmeliydi. Gözünü bir saniyeliğine ondan çekti ve köşedeki çıplak yatakta yatan Emily'nin yüzüne odaklandı. Hâlâ nefes aldığı anladığında yaşadığı ferahlık, güzelim yüzünün ne hale geldiğini gördüğünde giderek yok oldu ve sanki Marcus'un içinde bir şeyler koptu... yok oldu.

Ve sonraki her şey, bir anda başlayıp sonsuza kadar sürebilecek bir bilinçsizlik anı içinde yaşanmaya devam etti. O an dek sakın kalmasını sağlayan sebepler köz haldeki bir odunun üzerine damlayan su gibi buhara dönerken Marcus kemiklerine kadar işleyen nefret, öldürme arzusuyla Alfred'in boğazını daha fazla sıktı. Ölmesini, ölürken acı çekmesini istiyordu.

Karşı koyma çabaları komik denecek kadar zayıf ve çocukçaydı. Marcus arka arkaya yumruklarını kullandı. Nereye isabet ettiğinin farkında bile değildi. Defalarca, onu dizleri üzerine çökertene kadar vurdu. Adam geriye doğru sallanmaya başladığında Marcus düşmeden önce onu yakaladı ve arkasına geçip kolunu boynuna sararak bütün gücüyle sıktı.

Öfke gözünün önündeki kalın ve geçilmez kıvılcık bir perdeydi. Durması için yalvaran kadının tiz çığlıkları, öldürmekten başka hiçbir şey düşünmediği adamın hırıltıları... Hiçbir şey onu engellemek için yeterli değildi.

Ve ansızın en geçilmez, kendinden en uzak olduğu bir anda

birinin adını fısıldadığını duydu. O kadar hafif bir sestki ki duya-bilmiş olması bir mucizeydi. İkinci mucize ise boğazını öldüre-siye sıklığı adamı bırakıp doğrulmasıydı.

Marcus bir uykudan uyanır gibi yavaşça kendine geliyordu. Ağır ağır, yutkunararak yatağı yaklaştı. Emily'yi görmek kafasını bulandıran tüm bilinçsizliğı ortadan kaldırıyordu. Fakat güzel yüzündeki acıyı ve hasarı yakından görmek, yaşamasına izin verdiği pisliğı öldürmeye kaldığı yerden devam etmek isteme-sine neden oluyordu.

Önemli olan her şeyin Emily'nin dudakları arasında durdu-ğunu hatırlayana dek, bu isteğı bastırmak için çabaladı ve başardı-ğı andan sonra ikisi dışında kalan her şey bulanıklaştı.

Dizleri üzerine çökerek Emily'nin üzerine eğildi. Ona do-kunmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, elleri titriyordu. İçindeki yoğun isteğı dindirecek bir dokunuşun zarar vereceğı korku-suyla elini defalarca yüzüne yaklaştırıp geri çekti. Onu kaybet-meğe ne kadar da yaklaşmıştı.

"Marcus..." diye inledi Emily. "Tanrı'ya şükür geldin!" Acı çekiyordu.

"Buradayım... Artık güvendesin." Elini tutup sıcak, nemli avucunu öptü.

Sophia'nın defalarca düşüp kendini yaraladığı anları düşü-nüyordu da... Canı yandığında onu teselli etmek yerine güçlü olmasını söylerdi. Fakat Emily'nin yüzünü buruşturduğunu gördüğü her an acıyı onun yerine üstlenmek ve teselli edecekse eğer ona sarılmayı istiyordu.

"Canın mı yanıyor?" diye sordu. Duyacaklarından korku-yordu. Başparmağı şişip kapanan gözünün altındaki temiz deri-yi hafif hafif okşayarak dudağına indi. "Burası mı? İyi olacaksın. Söz veriyorum..." Kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapabilirdi.

"Marcus... Bir şey oluyor..."

Sonra bir panik hissi naif düşüncelerinin yerini alarak kor-ku dolu birkaç saniye boyunca elini ayağına dolandırdı. Hızla

toparlanarak Emily'nin vücudunu baştan aşağıya incelemeye başladı. İç çamaşırının hâlâ üzerinde olduğunu görmek düşünmeye korktuğu bir ihtimali büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Bunun Emily'yi ne hale getireceğini düşünmek bile istemiyordu.

Marcus onun yaşadığı şok ya da korkuyla ilgisi olmadığını tahmin ettiği titremenin sebebini anlamaya çalışırken aceleyle hareket ediyordu. Kısa korsesini gevşetmek için elbisesini çekiştirdiğinde omzundaki morluklar gözlerinin önüne serildi. Kopkoyu, lanetli bir öfke yine düşüncelerinin önünü tıkayınca, Marcus Alfred'in işini bitirmeyi düşündü tekrar. Emily'ye dokunmaya cüret edebilmişti... İğrenç elleriyle ipek kadar hassas tenine zarar vermiş ve belki de daha fazla ileri gidebilmeyi hayal etmişti.

Şüphe götürmez bir maksatla adamın üzerine yürüyordu ki Crowle kabaca omzundan ittirdi. "Sakin ol ve karınla ilgilen."

Zamanlama bakımından kusursuz olan bu uyarı Marcus'u ağır ağır kendine getirdi ve yeniden Emily'nin yanındaki yerini almasını sağladı.

Baştaki titremelerin giderek kesik, düzensiz kasılmalara dönüştüğü sırada, Emily ellerini karnının üzerine koyup usul usul ağlamaya başladı. Daha önce hiç ağlamamıştı oysa... Eğer çığlıklar atıp, ayaklarıyla yatağı döverek hıçkırsaydı bundan daha fazla etkileyemezdi Marcus'u.

Ne yapacağını bilmeden, çaresizce ona dokundu ve sonra yüzünü avuçları arasına alıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Bana bak ve ne olduğunu söyle... Ne istersen yapacağım."

Emily başını şiddetle iki yana salladı ve "Marcus..." dedi yarı inleyerek, yarı fısıldayarak. Gözünden çaresizlik ve umutsuzluk okunuyordu. "Yardım et lütfen... Bebeğime bir şey olmasına izin verme."

Sözlerin bir anlama gelebilmesi için Marcus uzunca süre Emily'nin acı içindeki yüzüne baktı. Bir bebek! Emily karnında onun bebeğini taşıyordu... İkisnin bebeğini... Kalbi öyle hızlı

atıyordu ki bir süre soluklanmak için köşeye çekilmek istedi. Sakinleşmeye ve gerçekten tüm bunların yaşanıp yaşanmadığını anlamaya ihtiyacı vardı.

Emily'yi hamile bırakmak için elinden geldiğince çabaladığı halde, baba olmak aklının ucuna bile gelmemişti. Bir engel gibi... Sanki ikisi arasında eksik olduğunu sandığı şeyler, huzurlu bir gelecek düşüncelerinin önüne geçmişti. Sebebi kendisiydi...

Ağzı kurudu, dili içinde büyüyüp kelimelerini boğdu. Onca düşünce ve his arasında onu yerle bir edecek olan şey ikisini aynı anda kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anlamaktı. Ne kadar cesur olursa olsun her şeyin sorumlusunun kendisi olduğunu kabul etmek biraz zaman aldı.

Elini kolunu bağlayan çaresizliklere alışkın değildi. Marcus en zor anların içinden kolayca çıkabilecek bir yolu her zaman bulabilirdi.

Tekrar Emily'nin üzerine eğildi ve "Bana odaklan," dedi. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Emily'nin ağlayışı şiddetlendi. "Benim için değil, lütfen onun için bir şey yap... Düştüm ve..."

Marcus konuşmanın onu zorladığını görünce işini kolaylaştırmaya çalıştı. "Nerenin ağrıdığını söyle!" Sevecen ve dikkatliydi. Korkusunu ona hissettirmemeye özen gösteriyordu.

Emily'nin ellerini kasıklarının biraz üzerinde birleştirmesi üzerine, Marcus ellerini tutarak sıcaklığını ona verdi, hafifçe okşadı. Göz göze geldiler. Marcus korku ve çaresizlikle dolu gözlerde zayıf güven kıpırtısını fark etti. Bu, öyle büyük bir sorumluluktan ki hem başarısızlık tehdidiyle içini donduruyor hem de kendisine ait olan kadına güven verebildiği için güçlü, erkeksi bir gururla göğsü kabarıyordu.

İnatçı bir kararlılık elini kolunu bağlayan paniği ortadan kaldırdı. Emily'ye bir şey olmasına izin vermeyecekti. Eğer bebeğe bir şey olduysa... İçindeki nefesi burnundan verip yumruklarını sıktı. Bunu görmezden gelemezdi. Talihsiz zamanlama ve

gördüğü muamele bebeği hayata bağlayan ince bağları kopartabilirdi. Marcus önceliğinin Emily olduğunu düşündü. Her zaman önceliği oydu...

“Burada yapabileceğim hiçbir şey yok. Seni evimize götüreceğim, iyi olacaksın. Söz veriyorum.”

Emily anladığına dair başını salladı. Alnında ter damlaları birikmişti ve çok hızlı nefes alıyordu. Marcus onu yavaşça kucağına alıp yerde ölü gibi yatan Alfred’i bağlamaya çalışan Crowle’a “İkisiyle ilgilen. Senin için bir araba göndereceğim,” dedi.

“Hallederim. O iyi mi?”

Marcus bir saniye duraksadı ve sonunda güçlü, kendinden emin bir biçimde “İyi olacak,” dedi.

“Ben ne olacağım? Size yardım ettim... Bana söz vermiştiniz.”

Marcus, elleri oturtulduğu sandalyenin arkasına bağlı bir halde debelenip duran Miranda’yı duymazdan gelerek dışarı çıktı. Yağmur yeniden başlamıştı. Emily’nin ıslanmasını engellemek için sırtını kamburlaştırarak arabaya doğru ilerledi, içeri girer girmez eve gidecekleri talimatını verdi.

Hava serindi ya da korku içini ürpertiyordu. Engebeli yol üzerinde olabildiğince hızla ilerlerken gözünü bir an için bile olsa Emily’nin güzel yüzünden ayıramıyordu. Uyumasına imkân olmadığını sanıyordu fakat gözleri kapalıydı. Yorgun düşmüştü ve Marcus’a güvendiğini ona sokularak ortaya koyuyordu.

Marcus onun ıslak saçlarını alnından geriye iterek nemli alnını uzun uzun öptü. Yanaklarını okşayarak, küçük bir kesğin lekelediği dudaklarına hafif hafif öpücükler kondurdu. Ona dokunmadan edemiyordu. Gerçekten yanında ve yaşadığından emin olmak için bu küçük dokunuşlara ihtiyacı vardı.

Bir yanı zaaf sayılabilecek bu arzunun altında yatan nedeni biliyordu. Kendine uzun zaman önce söylediği yalanları düşündü. William’ın ona dokunduğunu düşünerek geçirdiği öfke dolu geceleri ve bunun hiçbir önemi yokmuş gibi davrandığı

onca zamanı. Emily başından beri Marcus'un tutkusuydu, aralarında derin mesafeler olduğu zamanlarda bile kaybolmayan isteğiydi onun.

Kardeşi sayesinde birini sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, neredeyse kör bir ihtirasla... Mantıksızca ve teslimiyetle... Çok daha büyük ve yoğun bir tutkuyla sevebilmenin mümkün olabilmesiydi.

Marcus artık o hüznü gözler aniden üzerine çevrildiğinde neden göğsünün sıkıştığını ve kalbinin neden yerinden sökülecekmiş gibi attığını biliyordu. Emily'yle sevişirken tattığı olağanüstü tutkunun sebebini de, hayatı boyunca yaşadığı en büyük huzuru, onu kollarına aldığı anda hissetmesinin nedenini de biliyordu.

Emily'yi her şeyin üstünde bir duyguyla seviyordu. Bunu tarif edebilecek kadar duygusal bir adam olmaması ne kadar kötüydü. Onunla birlikteyken her şeyin daha yumuşak ve daha huzurlu görünmesi... Emily'yi daha fazla görebilmek için kendini inandırmaya çalıştığı mazeretler ve neredeyse romantik bir adam gibi hareket ettiği anıların artık bir anlamı vardı. Bu kabulleniş, ruhunu hafifleten tatlı bir esinti gibiydi.

Ve şimdi Marcus onun karnında kendi bebeğini taşıdığını öğreniyordu. Tanrı korusun... İkisine de bir şey olmasına izin veremezdi.

Geçirdiği kötü saatlere rağmen hiçbir şey kaybetmediği leylak kokusunu derin derin içine çekip alını Emily'nin başına yasladı ve yeniden düzenli ritmini bulan kalp atışlarını avucunun altında hissetmenin verdiği huzurla bir süreliğine gözlerini kapatarak her şeyi yoluna sokacağına dair yemin etti.

Yirmi İkinci Bölüm

İtiraf lar...

Emily etrafında gezinip duran telaşlı kalabalığın düşündüğünden daha fazla şeyin farkındaydı. Bilincinin kapalı olduğunu sanıyorlardı ama o her şeyi duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Karnındaki acının azalmasıyla birlikte sanki ruhu da hafiflemişti. Bu iyi olmalı diye düşündü ve yorgun gözlerini dinlendirmeye devam etti.

Marcus birilerine talimat veriyordu. Telaşlı ve öfkeliydi. Emily ona ulaşma arzusuyla elini kaldırmak istedi ama tarifsiz bir yorgunluk tüm uzuvlarını külçe gibi ağırlaştırmıştı. Bir süredir içini rahatlatan o güven hissi olmasaydı, Emily bu hareketsizliğini sorun edebilirdi. Şu anda daha çok, geçirdiği kâbus gibi saatlerden sonra kavuştuğu huzurlu yorgunluğun tadını çıkartmak istiyordu.

Bir süre sonra etrafındaki sesler giderek azalmaya başladı. Marcus'u yakınlarında hissedebiliyordu. Ağır ağır sağlam gözünü aralayarak bulanık görüntü anlaşılır bir şekil alana kadar sabit bir yere baktı. Marcus odanın bir köşesinde doktor olması muhtemel bir adamla konuşuyordu. Bebek hakkında... Emily kaçınılmaz olarak korku dolu anlara geri döndü ve elini karnının üzerine bastırdı. Nasıl olmuştu da onu aklından çıkartabilmişti?

Solukları hızlandı, gözleri telaşla, oda etrafında dönene kadar her yeri inceledi. Çıkardığı bir ses ya da yoğun duygularının Marcus'un dikkatini çekmesi çok sürmedi. Doktorun sözünü keserek iki adımda yatağın yanına gelip Emily'nin üzerine eğildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Etrafındaki her şeyi suyun altından izliyor ve dinliyormuş gibi hissetmesine rağmen Emily, Marcus'un sesindeki yumuşaklığı hayal etmiş olamazdı. Toprak gibi kuruyan dudaklarını ıslatıp "Daha iyiyim," diye fısıldadı. Ona bebeği sorma cesaretini toplayabilmek için birkaç derin soluk aldı. Fakat Marcus neye ihtiyacı olduğunu zaten biliyordu.

"Bebek iyi... Doktor bir sorun olmadığını söyledi."

Marcus söyleyene kadar kendini en kötüsüne hazırladığının farkında değildi. Göğsündeki ağırlığın yok olmasıyla ortaya çıkan diğer bütün duyguları karmakarışık oldu, Emily ağlamaya başladı. Kendini engelleyemiyordu.

"Yapma Emily... Her şey yolunda." Sesi acı ve çaresizlik doluydu.

"Marcus... Teşekkür ederim. Beni bulduğun için, bizi koruduğun için teşekkür ederim."

Marcus gözlerini kaçırdı. "Sizi koruyabilseydim, bunların hiçbirisi olmazdı." Ansızın uzandı ve Emily'nin yüzünü okşadı. "Sana zarar vermelerini engelleyemedim."

"İyiyim ben ama başım dönüyor... Gözlerim çok ağır."

"Daha çabuk iyileşmen için doktor sana bir ilaç verdi. Şimdi dinlenmen gerekiyor."

Emily itiraz etmek istedi. Uyursa kâbusların içine düşecekmiş gibi hissediyordu. Korku ve panikle başını iki yana salladı. "Uyanık kalmak istiyorum... Lütfen..."

Aklı bu arzuya sıkı sıkıya bağlıydı, ancak vücudu giderek uyuşuyordu.

"Korkma, ben senin yanıdayım. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Emily birden sakinleştii. İlaç bilincini esir alıyor olabilirdi ya da gerçekten biraz uyumaya ihtiyacı vardı. Gözleri iyice ağırlaşırken “Marcus,” dedi yine.

“Buradayım, Emily...”

“Yanımda kal. Beni bir daha asla bırakma...”

Bir sessizlik oldu. Gözleri kapalı olduğu gibi, bunun sebebi hakkında bir fikir yürütemeyecek kadar bitkin hissediyordu. Derken Marcus elini tuttu ve “Seni asla bırakmayacağım,” diye fısıldadı.

Emily çok geçmeden, bu sözlerin tatlı hatırası ve dudaklarındaki gülümsemeyle uykuya daldı.

Emily kısmen karanlık odadaki gölgeleri dalgın dalgın izlerken günlerdir yaptığı gibi düşüncelere dalmıştı. Gece yarısına birkaç dakika kalmış olmalıydı ama Marcus hâlâ ortalarda yoktu. Buna alışması gerektiğini bildiği halde birbirlerinden uzak kaldıkları her saniye acı çekiyordu.

Ellerini yanağının altında birleştirip perdesi açık pencereden içeriye doğru muntazam kesitler halinde mavimsi bir ışık veren dolunaya baktı. Huzur vadeden hisler olmadığında en kusursuz gecelerin bile eksik bir yanı vardı.

Aradan geçen üç gün içinde Emily fiziksel zorlukların üstesinden gelmiş sayılırdı. Gözü hâlâ yeterince iyileşmemişti ama eskisi gibi rahatsızlık vermiyordu. O adam tarafından hırpalandığında vücudunda oluşan morluklar ve bereler neredeyse ortadan kalkmıştı. Hepsinden iyisi, bebeği son derece sağlıklıydı. Daha fazlasını istemek nankörlük olurdu belki ama o yeterince mutlu değildi.

İki gün boyunca düzenli olarak uyutulmuştu. Doktora buna gerek olmadığını söylediği halde itirazı pek işe yaramamıştı. Ruhunu ve vücudunu hırpalayan bu olayın güçlü, sarsıcı etkileri olabileceğinde diretmişti doktor.

Kâbuslar da onlardan biriydi. Geceleri çığlık atarak uyan-

dıran, gerçeklerden çok daha yoğun bir zehre sahip kâbuslar yüzünden, Emily kendine gelememekten korkuyordu. Kabul etmeliydi ki kâbusların da güzel bir yanı vardı. Ne zaman korku içinde uyansa, Marcus onu kollarına alıyor ve rahatlayana kadar da bırakmıyordu. Birlikte uyumaya devam ediyorlardı fakat Marcus bir refakatçi gibi sadece ihtiyacı olduğunda kendini gösteriyordu. Gündüzleri ise onu görmek neredeyse imkânsızdı.

Nasıl olduğunu öğrenmek için yanına uğruyor, yemek yapıp yemediğiyle ilgileniyor ve düşünceli bir eş gibi rahatı için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Hareketlerinde kişisel hiçbir işaret yoktu, sadece gerekli bir nezaket ve yumuşaklıkla geçiştirilmiş sessiz dakikalar sunuyordu ona.

Emily onu özlüyordu fakat bunu itiraf etmesi halinde nasıl bir karşılık alacağını bilmediği için düşüncelerini kendine saklamaya karar vermişti. Tabii bir de Wilberfoss Kontesi ve kardeşinin cezalandırılmasıyla ilgili yasal gereklilikleri takip ederken onu kendi haline bırakmanın doğru olduğunu düşünüyordu.

Emily her şeyi etrafıca düşündüğünde bütün olanların arkasından o kadının çıkmasını şaşırtıcı bulmuyordu. Sebepsiz olduğunu sandığı nefretinin kendince haklı bir gerekçesinin olması mantıklı sayılırdı. Tabii çarpık bir doğruluk anlayışınız varsa.

Neyse ki erkek kardeşinin, Newgate'in yolunu tutacağı kesinleşmişti. Kontesin ise, genç Wilberfoss Kontu'nun kontrolünde Avustralya'daki ıssız bir bölgeye sürülmesine karar verilmişti. Hiçbir koşulda, bir daha İngiltere'ye ayak basamayacaktı. Emily ikisinden sonsuza kadar kurtuldukları için mutluydu ve aynı mutluluğu, Marcus içlerinden birini öldürmediği için de hissediyordu.

Bu noktada düşünceleri kaçınılmaz olarak yine Marcus'un son günlerdeki uzak tavrına kayıyordu. Emily bilinci yarı kapalı bir halde o pis yatakta yatarken Marcus'un uşağı öldüresiye dövdüğüne şahit olmuştu. En karamsar anında bile kocasının çaresiz öfkesinin altında yatan asıl hissin ona verdiği değer ol-

duğunu düşünmüştü. Fakat şimdi bazı şeyleri kafasında kurmuş olabileceğinden süphe ediyordu.

Emily onun kibarlığını istemiyordu. Tutkusunu hatta belki de öfkesini istiyordu. Ona kırılacak bir eşyaymış gibi davranmasını değil, çok uzak bir geçmişte kaldığını düşündüğü son sevişmelerindeki tutkuyla yaklaşmasını istiyordu

Korkuyordu. Belki de Marcus sözünü tutmayıp dışarı çıktığı için ona kızmıştı. Bebeklerinin hayatını tehlikeye attığı için Emily'yi affedemiyordu ve kibar davranışlarının tek nedeni bebeğin sağlığı için hissettiği endişeydi. Tüm bunların yanında Emily'yi en çok inciten, Marcus'un onu artık yeterince çekici bulmuyor olma ihtimaliydi. Yüzündeki şişlikler ve rengi solmaya başlayan morluklar yüzünden kötü görüldüğünü biliyordu. Daha da kötüsü Marcus başka bir erkek tarafından dokunulduğunun işaretlerini gördükçe Emily'ye dokunmaya katlanamıyor ve uzak duruyor olabilirdi. Onu nasıl eleştirebilirdi ki... Bazen o da kendine katlanamıyordu.

Marcus'a o kadar çok ihtiyacı vardı ki etrafında hiç azalmayan bir kalabalık olmasına rağmen sadece onun dindirebileceği bir yalnızlıkla boğuluyordu. Gözyaşları ağır ağır akmaya başladı. Her gece sessizlik içinde ağlama geleneğini kararlılıkla sürdürüyordu.

Kapının açıldığını duyunca kalp atışları hızlandı. Marcus'un yanına uzandığı her gece kafasındaki onlarca soruyu dile getirmeyi geçiriyordu aklından. Çoğu zaman duyacaklarının korkusuyla sesini çıkartmamayı tercih ediyordu. Bu gece de farklı değildi.

Neden sarılmışıyordu? Neden dokunmak yerine kendi tarafında kalarak uzun dakikalar boyunca tavanı seyrediyordu?

Ne olursa olsun Emily kalbine korku salan bu sessizlikten kurtulmak istiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra teselli edilmeye ve gerçekten önemsendiğini bilmeye ihtiyacı olduğunu düşünen bir yanı vardı hâlâ. Derin, çok şey anlatan ıslak bir iç geçirip burnunun ucundan damlayan yaşı kuruladı. O andan itibaren ağladığını gizlemesinin pek imkânı yoktu.

Marcus onu kendine doğru çevirdi. “Kâbus mu gördün? Buraya gel.”

Onun kollarında olmak zor kurduğu denetimi yerlebir ederek daha fazla ağlamasına neden oldu. Yüzünü Marcus’un çıplak göğsüne bastırarak utanç verici dakikalar boyunca durmaksızın ağladı. Bütün bu süre içinde Marcus teskin eden sözleri ve dokunmayı kesmeyen elleriyle onu rahatlatmaya çalıştı. Nihayet konuşacak hale geldiğinde Emily yüzünü ona kaldırıp “Özür dilerim,” dedi. “Sana söz verdiğim halde dışarı çıktığım için başıma bunlar geldi. Sana kötü bir şey olduğunu düşündüm... Korktum... Başka çarem yoktu Marcus.”

Marcus “Sana kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?” Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

“Değil misin? Günlerdir benimle konuşmuyorsun... Sadece teselli etmen gerektiğinde beni bebek gibi kollarına alıp rahatlatıyorsun.”

“Seni rahatlatmak benim görevim,” dalgın ve kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Emily elinin tersiyle gözlerini kuruladı. “Görev mi? Hepsi bu mu?”

Marcus tekrar sarılmak isteyince Emily onu engelledi. “Her şeyin değiştiğini biliyorum... Beni artık istemiyor olabileceğini de... Ama yemin ederim o adamın bana dokunmasına izin vermedim. Denedi fakat karşı koydum... Sonra vazgeçti... Eğer ileri gitseydi onu öldürürdüm Marcus...”

“Sen neden bahsediyorsun? Emily seni istemediğimi mi düşünüyorsun sahiden?”

“İstemediğini biliyorum... Berbat göründüğüm için ya da kötü bir sebepten...” Marcus’un gözlerinde Emily’nin sözlerinin devamını getirmesini engelleyen bir bakış belirdi. Acı, özlem ve şefkat dolu... Yavaşça, parmaklarının dışıyla yanağına dokunarak dudaklarına indi, aralanmalarına izin vererek başparmağını nemli iç yüzünde gezdirdi.

“Seni istemiyorum, öyle mi... Gördüğüm ilk saniyeden beri

nefes almayı istediğim gibi istiyorum seni... Bu aptalca fikre kapılmama sebep olduğum gibi bunu telafi etmenin bir yolunu da bulmalıyım ama sana dokunursam ileri giderim diye korkuyorum.”

Emily “Marcus” diyecek oldu ama o başparmağıyla iki dudağını birbirine mühürleyerek konuşmasına izin vermedi. “Konuşma, sadece dinle... Sen benim hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Sana dokunmuyorum çünkü birçok anlamda hassassın. İhtiyacın olan tek şey huzur ve bolca dinlenme... Bu süre içinde hep yanında olacağım.”

“Marcus göremiyor musun? Huzur duyduğum falan yok. Ben sadece...”

Marcus bu sefer başparmağıyla Emily’nin dudağını sertçe ovuştururken dişleri arasından keskin bir nefes aldı. Bakışları kızın dudaklarıyla gözleri arasında gidip geliyor ve açık bir şekilde kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Dinle” dedi neredeyse öfkeyle. “Seni suçladığım gibi saçma sapan bir kaniya varmış olduğumu görüyorum. Yapma... Sakın hiçbir şey için kendini suçlama. Başına gelen her şeyin sorumlusu benim. Kıbrım yüzünden neredeyse...” Devamını getiremedi, yutkunarak gözlerini yumdu. “Seni koruyamadım. Eğer biri suçlanmalıysa o ben olmalıyım. Karşıma geçip bana hesap sorman gerektiği yerde kendini açıklamaya çalışman beni deli ediyor.”

Emily’nin ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Fakat Marcus neredeyse acımasız bir kesinlikle onu engelledi.

“Yapma Emily... Bunu istediğimden şüphelen olmasın. Eğer içimden geldiği gibi sana sahip olursam kendimi engelleyemem... Canını yakar ve daha fazla zarar veririm.”

“Marcus... Sorun değil. Ne öncekiler ne de şimdiden sonra olacaklar. Aptalca davrandığım onca zaman...”

“Hişşst... Sana söz vermiştim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim ama sözümde duramadım. Her şey için beni suçlamalısın Emily, kendini değil. Seni Mi-

randa'nın öfkesinden, kıskançlıklarından sakınamadığım için benden nefret etmelisin." Bir anda sustu ve avcunu Emily'nin yanağına koydu. Acı içindeki karanlık gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "Neden bana kızmıyorsun, Emily? O güzel gözlerinde gördüğüm aşkı hak etmiyorum ben."

Emily başını hafifçe kıpırdatıp Marcus'un avcunu öptü. "Hak etmiyor olsaydın seni nasıl sevebilirdim ki? Sen benim hayatımı değiştirdin. Beni babamın bana biçtiği hayatı yaşamaktan kurtardın."

Marcus isteksizce itiraz etti. "Seni köşeye sıkıştıran bendim, Emily. Her ne kadar yaptığımdan pişmanlık duymasam da okulda olanlar için sorumluluk alabilirim."

"Hayır... Bu sefer sen dinle! İlk karşılaştığımız andan itibaren her şey değişti... Seni tekrar görebilmek için gözlerimi karanlık köşelerden uzak tutamaz oldum... Kalbimi hızla çarpıtıran, bana yaşadığımı hatırlatan sendin. İçindeki korkunun yerine cesaretin yeşermesine sebep olan şey, aslında sana karşı geliştirdiğim bir çeşit savunmaydı. Marcus biliyordum ki sen benim hem korkum hem de cesaretimdin."

Marcus gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Emily içinde sakladığı yoğun duyguları nefes almadan itiraf ederken gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Bebeğimi ve kendimi korumak için mücadele etmemi sağlayan bana verdiğin cesaret ve hissettiğim güvendi... Eski Emily mücadele etmek yerine kurban gibi kaderini kabullenir ve sessizce bir köşeye sinerdi. Marcus sen benim güvenli sığınağımsın, karanlıktaki ışığımsın. Seni o kadar çok seviyorum ki bunu tek başıma yaşamak istemiyorum."

İçinde bulundukları, her şeyin çok daha yoğun hissedildiği atmosfer, zaman, hisler... o andan itibaren bütünüyle değişti. Söylenen ve henüz söylenmemiş sözlerin yoğunluğuyla ikisi arasında adeta bir duygu köprüsü oluştu. Marcus'un gözleri ilk defa bu denli yumuşak ve kendine dair sırları gizlemekten uzak bakıyordu.

Ve sonra “Emily” dedi o kendine has, muhteşem tınıya sahip boğuk sesiyle... “Bana kızmanı beklerken... hatta bunu isterken bu sözlerinle beni onurlandırırıyorsun. Ve ben, kalbimi ayaklarının altına sermekten başka bir şey düşünemiyorum. Fakat yeter mi bundan bile emin değilim... Emily sen benim en büyük şansısın. Ruhunun ihtiyaç duyduğu, farkında olmadığım dileğimsin.”

Emily ıslak gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Fazlasıyla gerçek dışı bir rüyanın içinde olmadığından emin olmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Derken Marcus onu hayali uykusunun derinliklerinden çıkartan bir şey yaptı. Elini tutup dudaklarına götürdü önce... Usul usul ve sımsıcak bir öpücük kondurduğu avucunu daha sonra kalbinin üzerine koydu ve kendi eliyle üzerini kapattı.

“Hislerimi anlatabilecek kadar güçlü sözler bulmak benim için hiç kolay değil. Fakat duygularım bunun kadar gerçek” dedi kalbinin güçlü atışlarını kastederek. “Her bir atış senin aşkınlı dolu... Sen benimsin Emily, daha ilk andan itibaren sen benim oldun ve her zaman da öyle kalacaksın.”

Elinin altındaki kalp atışları giderek hızlanırken Emily’nin solukları da beraberinde hızlandı ve kız gülümsedi. Öyle ısıltılı öyle sıcak ve mutluluk dolu bir gülümseyişti ki bu, nefes almadan yaşamının imkânsızlığıyla sınımyormuş gibi Marcus dudaklarını onunkilere bastırdı ve tutkuyla öptü.

Ateşin kısa sürede büyük bir yangına dönüşmesi kaçınılmazdı. İkisi de birbirinden habersizce o anın gelmesini bekliyordu. Marcus incinmesinden korktuğu için sırt üstü uzandı ve Emily’yi üzerine çekerek bir süre kolları arasında tuttu. Gözleri bir anlığına bile ayrılırsa uzun ve mesafeli bir ayrılığa düşebilirlermiş gibi sadece birbirlerine bakıyorlardı. Ayartıcı sözlerin, uzun baştan çıkartışların yerini özlem ve telaşlı bir arzu almıştı. Gözleri birbirine kenetlenmiş bir halde Marcus yavaşça içine girdi, bir süre hiç kıpırdamadan öylece kaldılar.

Emily kalbinin üzerinde onun kalbinin atışlarını hissedebi-

liyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeye bu kadar yakın olmamış ve daha önce hiçbir şeyi böyle derinlerinde hissetmemişti. Onunla birlikte atan kalbi sızladı, ağlama arzusuyla boğazı düğümlendi.

Çok geçmeden Marcus yeniden hareket etmemeye başladı. Biraz daha sert, çok daha derin ve sarsıcı... Tutku bir kez daha alevlendi, vücutları suyun altında dans eden yosunlar gibi kusursuz bir harmoniyle dalgalanırken, birlikte daha önce tecrübe etmedikleri bir doyuma aynı anda ve aynı eşsiz duygularla ulaşırlar.

Dakikalar sonra Emily, Marcus'un üzerinde boylu boyunca yatarak "Ondan bahsetmemi istemediğini biliyorum ama söylemek istediğim bir şey var" dedi. "William'la evli olduğum dönemde benden nefret ettiğini düşünüyordum." Açıklığa kavuşmasını istediği onlarca şeyden sadece birisiydi bu.

Marcus Emily'nin bel oyuğuna yerleştirdiği elini kürek kemikleri arasına kaydırdı ve onu iyice kendine bastırdı. Hava sıcak olduğu için üzerlerine örtü almadıklarından bu yeni pozisyon Emily'nin daha hızlı ürpermesine neden oldu.

"Öfkem sana değil, kendimeydi. İhanet etmenin benim için hiç de zor olmadığını anladığım bir dönemdi."

Emily hiç istemediği halde güldü. Onun için hassas olduğu tartışılmaz bir anda boş beyinli kızlar gibi gülebileceği müthiş bir ruh hali içindeydi.

"Sözlerimi komik mi buldun?" dedi Marcus. Sesi gülüşünün izlerini taşıyordu. Hemen arkasından ciddileşti ve "Sen ihanet etmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

"Sen etrafımdayken her şey karışıyordu. Ben Tanrı'nın huzurunda ona yemin ettim ama yine Tanrı biliyor ki yeminimi tutmak hiç bu kadar zor olmamıştı."

Bu sefer gülen Marcus'tu.

"Her zaman çok iffetliydin... Sana dokunduğum ilk gece benimle yukarıya, odama gelmeni hem çok istedim, hem de bundan nefret ettim. William ne söylemiş olursa olsun masumiyetin her zaman kafamı karıştırıyordu."

Emily başını kaldırıp ona baktı. “William ne söylerse söyle-sin mi? Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?”

Marcus huzursuzca kıpırdandı. “Haklısın, ondan bahsetme-yeceğiz.”

“Sorun değil... William’ın hayatımdan çıkış şeklini talihsiz bulsam da üzgün olduğumu söyleyerek iki yüzlülük etmeyece-ğim. Ömrümün sonuna kadar onun hakkında konuşmak iste-miyorum.”

“Güzel” dedi Marcus son derece kesin bir şekilde.

“Gerçekten o sıralarda benden nefret etmediğine emin mi-sin? Festivalin olduğu gün çok öfkeliydin ve ben düşündüm ki...”

“Kıskanmıştım. O delikanlıyla dans etmen beni delirtmişti. Fakat çok uzun bir süre kendimi seninle ilgili hiçbir şeyi umur-samadığımı düşünmeye ikna ettim.”

Keşke o an tüm bunları bilebilseydim diye düşündü Emily. Sonra, bunu bilmesi halinde kendini ona teslim etmenin ne ka-dar kolay olacağını düşündü ve her şeyi tam da bu anda öğreni-yor olmanın mutluluğuyla iç geçirdi.

“İlk zamanlar sadece bir tutkuydun. Ne zaman bir araya gel-sek fitil ateşleniyordu... Seni düşüncelerime sokan ise, boğul-maktan kurtulduğun o gün sana verdiğim sözdü.”

Emily merakla başını kaldırdı. “Söz mü?”

“Hatırlamaman ilginç. Beni tuzağa düşürmek için plan yap-tığını düşünmüştüm.”

“Eğer bir plan yapsaydım çok daha önce tuzağıma düşerdin” dedi Emily kendi kendine konuşur gibi.

Marcus güldü ve uzunca süre, sanki ömrü boyunca hep sus-mayı düşünüyormuş gibi bir sessizliğe gömüldü. “Sana bir şey olmasına izin vermemem için bana söz verdirdin.”

“Ne? Senden bunu istedim mi sahiden? Çok utanç verici...”

“Bence fazlasıyla hassas bir konuydu. O andan itibaren seni aklımdan çıkartmak hiç kolay değildi.” Ve birden keyifli başla-dığı sözleri kızgınlıkla sürdürdü. “Fakat sözümü tutamadım.”

Emily onun yaşananları bir nedenden ibaret görmesini istemiyordu. “Sonunda beni kurtaran sendin... Lütfen bunu unutma. Bazı şeyler yaşanmadan hayat normale dönmez bazen. Bunun bir sınama olduğunu düşün.”

“Seninle sınanmak istemiyorum, Emily. Bir daha seninle sınanmak istemiyorum. Yapabileceklerimin düşüncesi beni bile korkutuyor.”

Emily o kadar şaşkıncı ki Marcus’un tutkulu sevgi sözleri karşısında coşkulu bir tepki vermeyi düşünemedi. Daha önce kimse tarafından böyle sevilmemiştir. Aslında bir erkeğin bir kadına buna benzer sözler söyleyebileceğinden bile emin değildi. Belki de bunu, sakince sessizlik içinde kabul etmeli ve Marcus’un sınıksız, sözlerinden daha fazlasını anlatan sıcak sarılışının tadını çıkartmalıydı.

Marcus birden “Şimdi bana bebekten bahset. Neden daha önce söylemedin?” dedi.

Emily bu açıklamayı yapma zamanının geleceğini biliyordu. Yüzünü Marcus’un boynuna iyice gömerek “Emin olmam biraz zaman aldı,” dedi. “Anladığımdaysa sen çoktan gitmiştin. Niyetim buradayken anlatmaktı ama senin de bildiğin gibi bir takım sorunlar oldu.”

Marcus’un kalp atışları hızlandı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki damarlarında gezinen kanın akışını bile hissedebilirlerdi. “Her şey çok hızlı değişiyordu, Emily... bunu söylemek benim için pek kolay değil ama başımın belaya girdiğinin farkındaydım ve bu beni korkutuyordu. Öfke en güçlü silahımdı... Seni benden uzaklaştıracak ve böylece ben de rahat edebilecektim. Ancak aptallığımı anlamam saniyeler sürdü... O sırada seni çoktan kaybetmiştim.”

Emily başını iki yana salladı. “Hiç kaybolmadım ki... Sadece...” O gün söylediklerine gönderme yaparak “Nefes almak istedim,” diye bitirdi sözlerini.

Ne olduğunu anlayamadan Emily kendini Marcus’un altında buldu. Yanlarındaki mumdan gelen ışık güzel gözlerindeki

bütün duyguları ortaya koyuyordu. Emily daha önce kimse tarafından böyle sevilmediğini düşünürken durumu azımsadığını fark ediyordu. Aşk ve şefkat, tutku ve acıya karışmıştı. Sanki söylemek istediklerini söylemekten korkuyordu ya da gerçekten bazı şeyleri tarif etmenin mümkünatı yoktu.

Emily kendi kendine konuşur gibi “Beni sevdiğine inanamıyorum” dedi.

“Seni seviyorum... söylemem gereken her şeyi söyledim ve sen de beni can kulağıyla dinledin.”

Bu son derece yoğun anın biraz hafıflemeye ihtiyacı vardı. Emily şımarıkça omuzlarını silkerek “Hepsi bu kadar mıydı?” diye sordu.

“O zaman bir de şunu dinle. Senin için gözümü kırpmadan öldürürüm. Sana zarar verdikleri halde yaşayabilmelerinin iki sebebi vardı. İlki, kanları damarlarında durduğu sürece işime yarayacak olmalarıydı. İkincisi ise bana ihtiyacın olduğu bir zamanda, güzel gözlerin üzerimdeyken o herifi öldüremeyecek kadar hassas duygularını önemsiyordum.”

Emily böyle vahşi bir açıklamayı etkileyici bulduğunu göstermekten çekindiği için işi şakaya vurmaya çalıştı. “Aman Tanrım... Bu gerçekten çok incelikli bir tutum.”

“Biliyorum.”

“Ve kimseye zarar vermediğin için çok mutluyum.”

Marcus çarpık bir şekilde güldü. “Sana bulaşmadıkları sürece kimseye zarar vermeyeceğime söz veririm.”

Samurları avlamaya çalışan adamların isimsiz bir mezarda yattıkları bir görüntü belirdi zihninde ve sormaktan kendini alamadı.

“O adamlara ne oldu?”

Marcus neyden bahsettiğini biliyordu.

“Hak ettiklerini buldular.”

“Yani... Öldüler mi?”

“Ölmelerini mi istiyordun?”

“Hayır, hayır... Ben hiç kimsenin ölmesini istemem.”

“Birkaç kişinin ölümü sandığın kadar kötü bir şey değil, Emily.”

“Zalimsin...”

“Belki de...”

“Fakat bu seni sevmemi engellemiyor.”

Marcus’un güzel gülüşü derinleşti. “Bunu çekici, hatta ateşli bulduğunu düşünüyorum.”

Emily bir anda kıpkırmızı kesildi. “Evet... Yani hayır... Aslında bu doğru değil. Çünkü...”

Marcus kısa fakat şehvetli bir öpüşle onu susturduğunda tüm duygu ve düşünceleri ateşli bir seyir almaya başlamıştı bile. Dudakları ayrılınca soluk soluğa ona baktı ve alt dudaklarını ısırarak gülümsedi.

Sanki nefesi kesilen tek kişi Emily’ymiş gibi “Nefesini kesmeye bayılıyorum,” dedi Marcus.

Onu ağlamaya iten sebebi bilmiyordu. Emily gözyaşları arasında gülümseyerek “Tanrım... Marcus seni çok seviyorum,” dedi.

Duyguların aniden yoğunlaştığı bir andı. Marcus Emily’nin gözünden akan bir damla yaşı dudaklarıyla kuruladı ve onu yeniden öpmeden önce “Biliyorum, orman perisi...” diye fısıldadı. “Biliyorum...”

Sonsöz

Ve Sonsuza Kadar Mutlu Yaşadılar...

Emily toplanan kalabalığa memnuniyetle baktı. Bu seneki bahçe pikniği için gösterdiği çaba karşılık görecektir gibi duruyordu. Hazırlıkların sona erdiğinden emin olmak için masaları, oyun alanlarını ve en son olarak da çocukları kontrol etti. Büyük bir piknik örtüsünün üzerinde, kenarında ya da altında bir şeylerle meşgul görünen yaşları birbirinden farklı, dünya tatlısı on bir adet çocuk... Oysa Emily on iki olmaları gerektiğinden emindi. Tekrar saydı, saç renklerine göre gruplayarak yeniden denedi ve neresinden bakarsa baksın sayı değişmedi.

“Her şey yolunda mı?”

Emily Sophia’ya bakmadan “Lucinda yine yok,” dedi.

“Bakıcıları nerede?”

“Evet, Sophia. Aynı şeyi ben de sana soracaktım. Onlarla ilgilenilebileceğini söylediğini ve Bayan Mirror’ı keyfine bakması için gönderdiğini hatırlıyorum.”

Sophia tasasızca, “Buralarda bir yerdedir,” dedi.

Emily de öyle olduğunu tahmin ediyordu. Öyle olmasa Lucy her kaybolduğunda aklını biraz daha kaçırmaya gerekirdi. Eteklerini toplayarak çocukların oynadığı örtünün kenarına çömeldiler. Onlarla aynı seviyeye inmedikleri sürece pek ciddiye alınmıyorlardı.

Sophie önce kızı Fiona'yı kucağına aldı. "Lucy'nin nerede olduğunu biliyor musun hayatım?"

Çocuklar ne kadar birbirlerinden habersiz gibi görünürse görünsün meraklı gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Ayrıca Lucy'nin bulunmak istememesi halinde bulunmayacağını ikisi de çok iyi biliyordu. Bu nedenle, aramaya başlamadan önce onlara sormak en akıllıca yöntemdi.

Fiona'nın sarı lülelerini savurarak başını iki yana sallaması üzerine Emily Robert'ın yanına sokuldu. Dört yaşındaki oğlu eklemleri kıpır kıpır hareket eden tahta bir atla oynadığı oyuna fazla kapılmıştı. Aslında oynamıyor, ne işe yaradığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Emily gülmekten kendini alamadı. Onun olaylara bu ciddiye tli yaklaşımını her zaman Marcus'a benzetirdi. Ancak benzerlikleri buraya kadardı, çünkü Robert Emily'nin minyatür, erkek bir kopyasıydı.

"Robert" dedi ona hitap etmeye alışkın olduğu gibi yumuşak bir sesle. Robert bu ses tonuna asla karşı koyamazdı.

"Efendim, anne." Yaşlıları diğer çocuklar gibi kelimeleri asla eksik ya da hatalı kullanmazdı.

"Kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Şaşırtıcı ama Robert başını kaldırmadan "Biliyorum," dedi. "Atların yanına gitti."

Emily ve Sophie önce birbirlerine baktılar, sonra aynı anda ok gibi yerden fırladılar. Lucinda'nın küçük kaçamaklarının genellikle zararsız sonuçları olurdu. Fakat onlarca misafirin – dolayısıyla onlarca atın – ortalıkta gezindiğı bu zamanda başına bir şey gelmesi şanslarını fazla zorlamak anlamına geliyordu.

Ahırların olduğu tarafa vardıklarında onu görebilmek için telaşla etraflarına bakındılar. Lucinda'yı ilk fark eden Emily'ydi. Aslında onu hisseden demek daha doğru olurdu çünkü küçük kızı Marcus'un dizginlerini tuttuğı kocaman bir atın üzerinde oturuyordu. Hissettiğı ani ferahlamayla dizleri boşalacak gibi olan Emily yanlarına gitmeden önce elini deli gibi çarpan kalbinin üzerine koyup bir süre soluklandı.

“Demek buradaydınız.”

Marcus Emily’ye kalbini daha da hızlandıran bir bakış attı ve tekrar kızına dönüp “Kızıma ata binmeyi öğretiyorum,” dedi.

“Bunun için biraz erken değil mi? Hem ilk denemesini bir midilliyle...” Marcus, onu ansızın kollarına alarak söylediklerini unutturacak bir tutkuyla öptü ve sonra aynı noktaya geri bıraktı. Hiçbir zaman değişmeyecek bazı şeyler vardı.

“Kızımın keyfini kaçırarak bir söylevi engellemem gerekiyordu.”

Emily tekrar Marcus’un kolları arasına girip başını ona doğru kaldırdı. “Sebebin sormayı düşünmüyordum fakat...” Parmak uçlarına yükselerek kocasının dudaklarına görünenden çok daha fazlasını vaat eden küçük bir öpücük kondurdu ve sonra alçak bir sesle sözlerini sürdürdü. “Tek sebebin bu olup olmadığı merak ediyorum.”

Marcus asla böyle bir fırsatı kaçırmazdı. Emily’yi kaçamayacağından emin olduğu bir pozisyonda hapsederek “Başka sebeplerim de var tabii...” dedi. Gözleri dudaklarına takılıp kalmıştı “Bu sabah karımın yataktan çıkmamam için beni nasıl baştan çıkardığını hatırladım ve kendimi tutamadım.”

“Sen ve kendini tutamamak... İkisini bir arada kullanabilmen bir mucize.”

Marcus yeniden öpmek için eğilince Emily ona biraz daha sokuldu. Sophia araya girmeseydi muhtemelen bu işi uzamadan sonlandırmaları mümkün olmayacaktı.

“Aman Tanrım, Lucy’yi o atın tepesinde bırakıp oynaşıyor musunuz?”

Suçluluk ve utanç, arzular üzerinde buzlu su etkisi yaratıyordu. Emily topaç gibi kendi etrafında döndü ve isteksizce Sophia ile yüzleşti. Her zaman yüzleşmek zorunda kalırdı. Neyse ki Marcus açıklama yapmaya gerek olmadığını düşünüyordu.

“Crowle, karınla Emily’yi huzursuz etmeyi bırakması konusunda konuşacaktın, yanlış mı hatırlıyorum?”

Sophia ile Lord Crowle üç sene kadar önce, Marcus yüzün-

den uzayan bir nişanlılık devresi sonunda evlenmişlerdi. Yaşadıkları kötü günler sona erdiğinde ortak problemlerin bir getirisi olarak vikont ile aralarında ailece güçlü bir bağ oluşmuştu. Gerçi Emily Sophia'nın hislerinin daha eskiye dayandığını ve şartlar ikisi için uygun bir hal aldığında bu birleşmenin kaçınılmaz olacağını biliyordu. O ikisi harika bir çift olmuşlardı.

Lord Crowle teslim bayrağını anında açtı ama sadakati karı-sınaydı. "Onu hiçbir şey için zorlayamam. Sophia benim karım olduğundan çok daha uzun süredir senin kardeşin. Neden bahsettiğimi anlamışsındır."

Sophia ikisini duymazdan geldi ve Lucinda'ya atın üstünden almak için işe koyuldu. "Bana gelmek ister misin minik prensesim?"

Lucy de at da karşılıklı bir güven duygusuyla uyum sağlamışlardı. Başını atın yeleleri üzerine koyan Lucy konuşma becerisi olmadığı için Sophia'yı ilgisiz bakışlarını kullanarak reddetti ve minik elleriyle atın yanağını okşayıp konunun kapandığını açıkça ilan etti.

Nedense bu hareketi Sophia'yı çok güldürdü.

"Bakar mısınız? Aynı bana benziyor. Benim tatlı kızım Fiona inatçı babasının renklerini aldığı için bana da kendimi Lucy ile avutmak kalıyor. Neslim senle devam edecek minik prenesim... Hayatım, Fiona için üzümlü keklerden almak istiyorum. Bana eşlik eder misin?"

Lord Crowle Sophia'nın dudaklarına masum sayılabilecek bir öpücük kondurdu. "Kekleri kendin için istediğini biliyorum." Birlikte bahçeye doğru yol alırken Sophia kocasına söyleniyordu.

Bu arada halinden memnun görünen Lucy atla daha fazla haşır neşir olabilmek için biraz kıpırdanarak sağlam bir yer edinmişti. Normal şartlarda Emily kızının rahatını bozmaktan yana değildi ama Lucy ağzına giren yeleleri emmeye başlayınca onu engellemek için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Bu, Lucy'nin bebekliğinden beri vazgeçemediği alışkanlığıydı. Köpek ve ke-

dilerin kuyruğu ya da Emily'nin saçları... Kıl yumağının yakında ve müsait olması yeterliydi.

“Lucinda kes şunu!”

Lucinda daha büyük bir iştahla emmeye devam etti. Gözü Emily'nin üzerindeydi ve planlı bir eylem içinde olduğunu gizlemiyordu.

Marcus'un gülmesi üzerine Emily ona ters ters baktı. “Bunu yapmasını istemiyorum.”

“Hayvanları sevdiğini sanıyordum.”

“Hayvanları sevmek böyle bir şey değil. Bu çok tuhaf.”

“Onu bu tuhaf şeyi kesmesi için ikna edemeyeceğini biliyorum. Kabul et sevgilim. Sen tam bir erkek çocuk annesisin. Lucinda ise benim ilgi alanıma giriyor.”

“Diğer tüm kadınlar gibi mi?”

Marcus inkâr etmedi, hatta kibarlık edip mahcup görünmeye de çalışmadı. Lucinda'yı ikna etmek için fazla dil dökmesine de gerek yoktu, Marcus'un kullanmaktan çok hoşlandığı tek kelimelik etkileyici ikna yöntemleri vardı. Kısa süre içinde Lucy'yi kucağına aldı ve birlikte davetin olduğu arka bahçeye yürüdüler. Çok geçmeden konukların arasına karışmışlardı.

Robert onları görünce koşarak yanlarına geldi. Babası ile arası iyi olduğu halde favorisi her zaman Emily'ydi. Korumacı, ısrarcı ve zaman zaman da öfkeli... Eğer içinden gelir ve bunu vakit ayırmaya değer bulursa Lucinda'nın üzerinde sakinleştirici bir etkisi olabiliyordu. Emily onun babasıyla taşıdığı şaşırtıcı benzerliklere rağmen fiziksel olarak tamamen kendisine benzerliğini hem keyif verici hem de talihsiz buluyordu.

Robert'ı kucağına almak için eğilince oğlu tek bir bakışıyla onu engelledi ve eteklerine tutunmayı tercih etti. Her zaman ayaklarının yere basmasını tercih ederdi. Fakat diğer çocukların yanına gitmek için çırpınıp duran Lucy'yi bırakmak zorunda kalan Marcus oğlunu Emily'nin etekleri arasından çekip kolayca kucağına aldı.

Marcus'u Lucinda ile bir arada görmek gülümseten, sıcak

bir etki yaratırdı Emily üzerinde. Ancak Robert'la ikisini ne zaman izleyecek olsa boğazı düğümленir, göğsü sıkışırđı.

Onu doğurmak hiç kolay olmamıştı. Yani... o olay sırasında karnına aldığı darbe bebeğе zarar vermemişti fakat ilerleyen dönemleri risk altında geçirmesine neden olmuştu. Emily bazen umutsuzluğа düşerek onu kaybedeceğini düşünmüştü ama güçlü oğlu ters doğması dışında son derece sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmişti. Doktor doğumdan sonra, başı yerine ayaklarını göründüğünde Robert'ın ayakları üzerine basan bir çocuk olacağını düşündüğünü söylemişti. Gerçekten de öyleydi...

Marcus'la konuşmalarına kulak misafiri olunca Emily duygusallığından kurtulmaya bir nevi mecbur kaldı.

“Seninle balık tutmaya gelemem baba. Balık tutmayı bilmiyorsun. Belki Bay Crowle bana yardım eder. Ama annemi yalnız bırakmak istemiyorum.”

Marcus ciddiyetle başını salladı. “Annemi yalnız bırakmanı ben de istemem. Onu korumamız gerekiyor.”

İkisi aynı şekilde, aynı yüz ifadesiyle başlarını salladılar. Sonunda Robert “Belki annem uyurken birlikte ata binebiliriz. O uyanmadan geri dönmemiz gerekir ama... Beni özlediğini söylüyor ve... bazen Lucinda onu çok üzüyor. Onunla konuşmam gerekebilir.”

“Annemi gözüm kapalı sana emanet edebilirim. Bunu hak ettin” dedi Marcus ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden. Zira Robert kendisine gülünmesinden hiç hoşlanmazdı.

“Teşekkür ederim, baba. Belki de geceleri de onu korumam gerekebilir. Onunla yatabilirim.”

Marcus gözlerini kısarak onu süzdü. Yanlış anlaşılmadan verebileceğі yanıtları düşünüyor olmalıydı. “Geceleri nöbeti ben devralırım, gündüzleri de sen. Ne dersin?”

Robert bir süre düşündükten sonra “Tamam,” dedi ve Emily'ye döndü. “Şimdi biraz daha tahta atımla oynamak istiyorum. Aslında daha fazla oynayacaktım ama sizi göremeyince oyunu bırakmak zorunda kaldım. Gidersem üzüлür müsün?”

Emily onu babasından alıp dikkatlice yere bıraktı ve göz hizasına gelene kadar çöktü. “Sen beni asla üzmezsin, meleğim.”

Robert hafifçe gülümsedi. “Ben melek değilim anne. Fiona melek... Ama Lucinda değil.” Parmağıyla oyun oynayacağı yeri işaret etti. “Orada oynayacağım. Bir yere kaybolmam.”

“Teşekkür ederim, seni çok seviyorum.”

“Biliyorum anne. Her gece söylüyorsun zaten.”

Emily güldü ve Robert’ı diğer çocukların yanına iteklemekten önce alnına bir öpücük kondurdu.

“Böyle büyük laflar etmesi beni şaşırtıyor. Lucinda baba dışında tek kelime bile edemiyor. Sence bir sorun mu var, Marcus?”

Marcus göğsünü şişirdi. “Hiç sanmıyorum. Düşünmeyi bırak ve biraz rahatla.”

“Seni seviyorum...”

“Biliyorum, orman perim... biliyorum.”

Kendisi gibi kızıl saçlı ikizlerini her iki kolunda taşıyarak yaklaşan Helen’i görünce Emily gülerek onu karşıladı “Gelebilmene çok sevindim, Helen.”

“Elbette gelecektim. Davetleriniz hem çok cömert hem de dedikodu yapmaya müsait bir sürü sersem var. Ah, özür dilerim Bay Harrington. Kabalık ettim.”

Marcus kibarca onu selamladı ama cevap vermedi.

“Neal yok mu?”

“Birazdan gelir. Okulda bazı işleri vardı, ben Bayan Seaton ile geldim. Çocuk bakım evi için çok çalışıyor. Bay Harrington, yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Civar kasabalardan bir çok muhtaç çocuk haberi geliyor. Sayenizde onlar için bir şeyler yapabilmek bizi çok mutlu ediyor.”

Marcus kendiyle övünmeyi de yaptığı gizli bağışların dile getirilmesinden de hoşlanmazdı. Kibarca teşekkür edip izin isteyerek yanlarından ayrılınca Helen “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sormak zorunda kaldı.

“Elbette hayır. Marcus hâlâ bir okula bağış yaptığının duyulmasından hoşlanmıyor. Hepsi bu...”

Gereksiz meseleler üzerine takılmamak Helen'in faydalı huylarından biriydi. Kalabalığı şöyle bir izlerken gözü kucağında bir kediyle gezinen Lucinda'ya takıldı.

"Kusura bakma ama bu kız giderek Sophia'ya benziyor. Yani babasına... Tapılası bir güzellik. Şu gece gibi saçlara bak, Aman Tanrım..."

Emily'nin kızı hakkında yeni bir fikir sahibi olması için ona bakmasına gerek yoktu elbette ama güneşe dönen ay çiçeği gibi hayatının en önemli üç varlığının olduğu tarafa yönelmekten kendini alamıyordu. Lucy kucağındaki sarı kediye öldüresiye sırkarken bir yandan da kuyruğunu ağzına sokmaya çalışıyordu. Emily yorgun bir iç geçirdi ve "Zavallı hayvan," diye inledi.

"Zavallı mı? Baksana, halinden gayet memnun görünüyor. Ben hayvan olsam ondan nefret ederdim."

"Neyse ki değilsin."

"Neyse ki."

"Onu engellemem gerekiyor. Hayvana zarar verebilir. Daha da kötüsü kedi onun canını yakabilir."

"İkisinden biri zarar görmeyecek, güven bana. Jennifer'dan haber yok mu?"

Yanıt tam da o sırada yanlarından geçen Sophia'dan geldi. "Bebegi çok küçük olduğu için gelemiyor. Size sevgilerini ilet-ti."

Helen çilli burnunu kırıştırıp "Aman ne kötü!" deyince Emily kolunu çimdikleyerek onu uyarmak zorunda kaldı.

Aralarında görünen herhangi bir sorun olmamasına rağmen Emily ve Jennifer hiçbir zaman arkadaş olamamışlardı. Emily bunu dert etmiyordu elbette, birbirlerini kırmadıkları ve aralarındaki bir millik mesafeyi korudukları sürece Jennifer'ın varlığını umursamıyor sayılırdı.

Ne zaman problemlili ilişkiler hakkında düşünse kaçınılmaz olarak ailesini hatırlardı. Anne ve babasıyla görüşmeye devam ediyordu ama ilişkilerinin aldığı yara her zaman kanayacaktı. Emily sadece Emma adına mutluydu. Üç sene önce mütevazı bir toprak sahibiyile yaptığı evlilik onu bir hayli değiştirmişti.

Bencil ve şımarık kızın yerini, çocuklarına karşı korumacı ve akli başında bir kadın almıştı. Zaman zaman görüşüyorlardı... ve açık konuşmak gerekirse bundan keyif alıyorlardı.

Birazdan hepsi burada olurdu. Yaklaşan araba olup olmadığını kontrol etmek için izin istedi ve bahçe çıkışına doğru ilerledi. Marcus'un biraz ileride purosunu içtiğini görünce onun yanına yürüdü. Bir süre sessizce birklikte yolu izlediler.

"Aileni mi bekliyorsun?"

Emily ailesinin yolunu gözleyen zavallı bir çocuk değildi. Fakat Marcus'un neyi kast ettiğini de biliyordu. "Emma'nın kızını daha önce hiç görmedim. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Marcus arkasından kollarını dolayarak onu kendine bastırdı. Emily sırtında onun sıcaklığını hissederken her zaman cesaretinin sebebi olarak gördüğü güven duygusuyla gözlerini kapattı.

"Babama destek olmanı istemiyorum, Marcus. Seni kullanabileceğini düşünmesinden hoşlanmıyorum."

Marcus güldü. "Sadece işimi yapıyorum. Charles Ludlow benim müşterim, verdiğim parayı zamanı gelince geri alacağım. Bunu anladığından şüphelenmesin."

"Tamam... Bunu duyduğuma sevindim."

Emily Marcus'un kolları arasında döndü ve onunla yüz yüze geldi. "Bazen bunun bir sınırı var mı diye merak ediyorum... Yani seni her geçen gün daha fazla sevmenin."

Marcus önce burnunun ucunu, sonra kirpikleri öptü. "Sanırım yok... Bunun sona ermesini istemiyorum. Aramızdaki şey..." Dişlerinin arasından bir nefes aldı ve Emily'nin yüzünü aşk ve şefkat dolu gözleriyle incelerken "Çok fazla ve çok harika bir şey," dedi.

Emily'nin gözleri doldu. Bu uzun zamandır kontrol edemediği bir alışkanlıktı. "Sen benim asla sahip olamayacağımı düşündüğüm masalımdın, Marcus... Neden bunlardan bahsettiğimi bilmiyorum... Sanırım biraz duygusallaştım."

Marcus ona daha sıkı sarıldı. Bazen hiç konuşmadan, sadece dokunarak iletişim kurdukları anlar gelirdi. Her zaman yoğun ve hassas... Seneler boyunca ağlamaya karşı geliştirdiği savun-

ma Marcus'un aşkına sahip olduğu andan beri yerlebir olmuştı ve Emily ne zaman bu yoğun duygusallığın içine düşse ağlamaktan kendini alamıyordu. Burnunu çekerken "Bana ne oldu bilmiyorum," diye fısıldadı.

Marcus saçlarını kokladı. Bunu yapmaya bayılıyordu.

"Belki de hamilesindir."

"Ne? Sence öyle miyim?"

"Bilmem, bunun için sıkı çalışıyoruz."

Emily telaşla etrafına bakındı. Lucinda çok küçük ve çok yaramazdı. Yeni bir bebek... Fakat Marcus söyleyince belirtiler bir anlam kazanmaya başlıyordu.

"Marcus... Hamileysem... Aman Tanrım, olabilirim."

"Hamilesin, bunu biliyorum. Lucinda'ya hamileliğinde de böyleydin. Vücudundaki her noktayı tanıyorum, güzel kafanın nasıl işlediğini de... Sırada sana benzeyen bir kız olduğunu hissediyorum."

Emily daha birkaç dakika öncesine kadar bu ihtimali düşünmezken, şu anda uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi hissediyordu. Şaşkın, mutlu ve pırıl pırıl bir gülümsemeyle kocasına doğru kaldırdı başını. Emily'nin gözlerinden okunan, ifade etmeye kelimelerin yeterli gelmeyeceği duygular, Marcus'un gözlerinden de okunuyordu.

Onlar karanlıkta birbirlerini bulmuşlardı... birbirlerini anlıyorlardı ve birbirlerine iyi geliyorlardı. Buz ve ateş gibilerdi bazen, bazen de aynı özün içinden çıkmış iki damla...

Emily başını Marcus'un göğsüne yaslayarak gözlerini yumdu. Huzur bulduğu kalp atışlarını dinlerken söylemekten asla bıkmayacağı kelimeler geldi dilinin ucuna ve yemin gibi fısıldadı.

"Seni çok seviyorum..."

"Ben de seni seviyorum, orman perisi..."